FENERİN BENİ KURTARMASI GEREKİYORDU...

ACITIYOR MU?

H. D. CARLTON

BAZI GÜNLER OKYANUSUM.
BAZI GÜNLER BİR GEMİ.
BU GECE BİR DENİZ FENERİ:
KENARDA, YALNIZ VE YANAN.

— Vasiliki

GİRİŞ

Sawyer

Bana bakmayı kes, pislik.

Bacağım aşırı sallanıyordu, milyonlarca defa durdurmaya zorladım. Gergin olduğumu belli ediyordum ama annemin kuzeninin kocasının yeğeni bana bakarken nasıl gergin olmazdım ki? Bir hayalet görmüş gibi görünüyordu, aslında neredeyse altı yıldır ben de bu durumdaydım. Ama eğer öyle olsaydım, bu lanet uçağa binmem gerekmeyecekti.

İkimiz de karşılıklı sandalyelerde oturuyor ve Endonezya'ya giden uçağa binmeyi bekliyorduk. Ne diye oraya gidiyordu ki? Neredeyse Noel vaktiydi, lanet olsun! Etek, uyumlu bir blazer ve Louboutin topuklu ayakkabılar giydiği düşünülürse bir iş gezisine çıkıyor olabilirdi. Kim lanet Louboutin topuklu ayakkabılarla seyahat ederdi ki?

Önemli değil. Önemli olan beni fark etmesi ve bu şu an hiç iyi değildi.

Sırtımdan ter dökülüyordu ve koltuk altımın terlediğinden neredeyse emindim.

Göze çarpmamaya çalıştım, zaten o da aynısını yapmaya çalışıyordu Umursamaz görünen ama hiç de öyle olmayan bir tavırla, telefonunu yavaşça cebinden çıkardı.

Normalde gergin değildir ama onun da koltuk altları terliydi ve her iki saniyede bir bana bakıyordu. Telefonu dikkatlice kulağına götürerek düz saçlarının arasına saklamaya çalıştı. Saç telleri o kadar ince, o kadar seyrek ki sandığı gibi telefonunu saçlarının altına saklayamadı.

Kaltak.

Onun bakışlarından nasıl kaçacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu ama başka seçeneğim de yoktu ya gidecektim ya da beni bulacaklardı. Göze çarpmamayı siktir et, hayatım tehlikedeydi. El çantamı alıp ayağa kalktım ve sakince uzaklaşmaya çalıştım.

"Hey!" diye seslendi, *siktir et, onu siktir et,* diye içimden geçirerek oradan uzaklaştım. Gözyaşlarına boğulmak üzereyken kalabalığa daldım. Yakalanacağımdan o kadar emindim ki ülkeden ayrılmayı uzun süredir erteliyordum ve az kalsın yakalanıyordum.

Kalp atışlarım hızlanırken, doğrudan hediyelik eşya dükkânına yönelerek oradan fermuarlı ve kapüşonlu bir üst, bir eşofman ve yuvarlak bir şapka aldım. Sonra arkamı sürekli kontrol ederek üzerimi değiştirmek için bir tuvalet buldum. Tuvalet bile aşırı kalabalıktı bu yüzden başımı öne eğip hızla bir tuvalet kabinine girdim. Ellerim titrerken saçımı bir topuz yapıp şapkayı taktım ve sonra fermuarlı üstü giyip kapüşonu başıma geçirerek saçımın geri kalanını da kapattım. Son olarak da heyecandan ve gerginlikten terlemiş olan şortumun üzerine eşofmanı giydim.

Sonra ellerimi yıkayıp nefes nefese bilet gişesine koştum, görevlinin yüzüne doğru konuşurken tükürük saçıyordum. Ani varlığımla irkilerek bana baktı.

"Size nası..."

"Bir sonraki uçuş için bilete ihtiyacım var," diye sözünü kestim, neredeyse ne söyleyeceğimi unutacaktım.

Şaşkınlıkla bana baktı ve sonra bilgisayar ekranına odaklandı, fareye tıklayıp birkaç tuşa bastı.

"Bir sonraki uçuş, Endonez..."

Tekrar sözünü keserek, "Oraya değil, başka bir yere," dedim.

Bana bir bakış attı. Onu kızdırıyordum ama eminim büyük bir kadeh kırmızı şarap onun sıkıntılarını giderecekti, oysa ben yakalanırsam kesinlikle yaratıcımla buluşacaktım.

"Kırk dakika sonra Avustralya'ya bir uçak kalkıyor."

"Satıldı," diyerek bir tomar parayı ve kimliğimi masanın üzerine bıraktım. Bana etkilenmemiş bir bakış atarak, çok yavaş bir şekilde parayı sayıp bileti hazırladı.

"8,09 dolar eksiğiniz var," dedi.

Genelde müşteri hizmetlerinin iki ayağını bir pabuca sokmam. Yeterince saçmalıkla uğraşıyorlar zaten. Bununla birlikte, 8,09 dolar yüzünden yakalanırsam, doğrudan ona bakar ve kaçmadan önce ne yaptığını haykırırdım.

Mırıldanarak cebimden on dolarlık bir banknot çıkarıp masanın üzerine fırlattım. Bana kötü bir bakış atarak işine devam etti. Sürekli arkama bakıyordum, çok şükür ki havaalanı kalabalıktı ve henüz bana doğru gelen üniformalı ve silahlı kızgın yüzler görmüyordum.

"Bagajınız var mı?"

"Hayır, sadece el bagajım var," diye cevapladım.

Birkaç dakika sonra, sonunda kimliğimi ve para üstüyle birlikte biletimi bana uzattı.

"Kapı 102. Terminal B."

Onları masadan alarak çabucak teşekkür ettim ve spor çantam bacaklarıma çarparken servis aracına doğru gittim. Beni terminale götüren servis aracından inip güvenlikten geçtim. Sonunda kapıya ulaştığımda kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Oraya varmam sanki bir ömür sürmüştü. Tam o sırada adım anons edildi. Uçağa ulaşamayacağım diye panikledim ama sonunda kapıya vardığımda az kalsın kapı kapatılıyordu.

"Bekleyin!" diye bağırdım.

Çalışan benim geldiğimi gördü. Yemin ederim ki kenara çekilip geçmeme izin verdiği için bir oral seksi hak ediyordu. Uçağa binmek için koridorda koşarken bile arkama bakmaya devam ettim.

Kalbim uçak kalkana kadar eski ritmine dönmeyi reddediyor gibiydi. Uçaktayken bile hava trafik kontrolünün uçağı durdurmasını ve pilotlara bir kaçağın uçakta olduğunu söylemesini bekledim.

1. BÖLÜM

Sawyer

Kanser bok gibi hissettiriyor.

Derin bir iç çektim, mentol tadı dilimin üzerinden geçip ciğerlerimi üretilmiş kimyasallarla dolduruyordu. Kanser hücrelerimi istila edip, bütün vücuduma yayılmadan önce bunlardan kaç tane daha içmem gerekiyordu?

Boğazım kasıldı, tütüne isyan edip sert bir öksürük çıkardı. Yanan sigarayı uzaklaştırdım ve ona baktım, burnumdan ve ağzımdan duman çıkarken yüzüm tiksintiyle büküldü. Elimi sallayarak farklı açılardan ona baktım. Uçtan parlak turuncu bir parıltı yayılıyorken gri kül kâğıdı yakıyordu. Ucunda ateşle sanki dudaklarımı tekrar etrafına sarmam için, beni ikna etmek için parlıyordu.

Hayır.

Yine de çekici değil.

Sigarayı kumda söndürmek üzereyken bronzlaşmış bir el uzanıp sigarayı benden aldı.

"Boşa harcamadan sigarayı bana ver."

Kaşlarımı çattım, kum ne kadar yanıcı olabilir? Bahse girerim hiç yanıcı değildir. Çok yoğun, oksijeni besleyecek hiçbir şey yoktu. Üzerine benzin dökmedikçe de yanıcı olmaz. *Bahse girerim, sahili daha güzel yapar.*

Uçsuz bucaksız, mavi bir okyanusun kıyısında yangın mı? Bunu kim görmek istemez ki?

Tuzlu deniz meltemi hafifçe eserken yüzümdeki sarı, kıvırcık buklelerimi şehvetli bir dansa zorluyordu. Buklelerimi kulağımın arkasına sıkıştırdım, başımın altında bağladığım gevşek düğümü çözemeyecek kadar yorgundum.

Yanımda oturan adama baktım. Aşırı uzun kumlu saçları ensesine doğru kıvrılıyordu ve kulağının arkasındaki hançer dövmesi güneşten öpülmüş tenine karşı çekiciydi. Tüm vücudu dövmelerle kaplıydı.

Adını hâlâ bilmiyordum ama aleti güzeldi ve önemli olan da buydu. Ve onun öldürücü nikotini. Genelde sevdiğim bir tip değil ama kendimi yalnız hissediyordum ve midemi bulandırmayan ilk adamla eğleniyordum.

Elindeki sigarayı işaret ederek, "Bundan ne tür bir kanser kapmayı düşünüyorsun?" diye sordum.

Kalın kaşını kaldırdı, güzel mavi gözleri sabah ışığında parlıyordu. "Bilmiyorum. Akciğer kanseri çok tipik. Boğaz kanseri?"

"Öleceğini mi sanıyorsun?"

Kısa bir kahkaha attı. "Umarım öyle olur."

Başımı salladım ve sigarayı bana geri vermesi için elimi uzattım. Bana tuhafmışım gibi baktı ve sigarayı bana vermeden önce bir nefes çekti. Bir nefes daha... Ölümü ciğerlerime çektiğimi hatırlatınca tadı biraz daha iyi oldu.

Evet, bunun tadı daha iyi.

Gürültülü dalgalar kıyıya çarpıyor, yuvarlanıyor ve yontulmuş bebek mavisi boyalı ayak parmaklarıma ulaşıyorlardı, sonra geri çekilip kendileriyle birlikte kumu da alıp götürüyorlardı.

Okyanus güzel ama aynı zamanda merhametsiz. Saniyeler içinde size karşı düşman olabilir. Sizi o kadar şiddetli bir şekilde aşağı sürükler ki, hangi yönün yukarı olduğunu bilemezsiniz ve boğulana kadar ya da çok daha korkunç bir şeyin dişleri arasında kalana kadar sizi derinliğinin içine çekebilir.

Tekrar derin bir nefes aldım, dumanın ciğerlerimi doldurduğunu ve içine işlediğini hissedince gözlerimi kapattım.

Sigaralar da sizi içten dışa yeme biçimleriyle merhametsizdir. Sizi yavaşça tüketir, sonra birden öldürür.

Okyanusu ve sigarayı sevdiğime karar verdim.

Çünkü ben... Ben de merhametsizim.

Kasiyer yüzünde bir gülümsemeyle, "68,10 dolar ediyor," dedi.

"Hamilelik testi ve bir paket sigara için mi?" diye sordum.

Adam kıkırdayarak, "Korkarım öyle," dedi.

"Bu kelimenin tam anlamıyla *soygun*," diye mırıldandım ama beni duyduğundan emin değildim çünkü hâlâ gülümsüyordu.

Bu mutluluğun bir kısmının bende olmasını çok isterdim ama Avustralya'da, Port Valen'de üç hafta geçirdikten sonra kendimi Amerika'da olduğumdan daha güvende hissetmiyordum.

Uçaktan indikten sonra internetten haberlere baktım, yetkililere muhtemelen havaalanında görüldüğümü ve uçakla kaçtığımın tahmin edildiği bildirilmiş olabilirdi.

Farklı bir isim kullanmış olsam da bilet gişesindeki kadın beni tanımış olabilir hatta belki Avustralya'ya uçtuğumu söyleyebilirdi. En azından şüpheli davrandığımı söyleyebilir ve onlara uçuş bilgilerine bakmak için bir sebep verebilirdi.

Bu ülkede güvende değildim, yakalanırsam beni ABD yetkililerine teslim ederlerdi ancak bana merhamet edecek bir ülkeye uçmak da şu an çok riskliydi. Bu yüzden bir süre daha burada kalacaktım. Artık başka birinin hayatına girme zamanımın geldiği gerçeğine karşı boyun eğdim.

Sanırım yaşanacak daha kötü yerler de vardı.

Port Valen; doğu kıyısında, parlak bir su mavisi okyanusla çevrili ve köpek balığı dalışı yapmak veya mercan resiflerini keşfetmek isteyen turistlerle dolu güzel bir sahil kasabasıydı. Plajın dışında, dünyanın dört bir yanından doğa yürüyüşçüleri çeken, vahşi yaşam ve kilometrelerce parlak ormanlarla çevrili devasa şelaleler ve dalış mağaraları ile zengin bir kasabaydı.

Ve burası aşırı derecede pahalıydı.

Eski püskü bozuk para cüzdanımı karıştırdım, kenarları yıpranmış ve fermuara takılmışlardı. Bu duruma düştüğüm için kendimi azarlayarak kâğıt ve madeni paraları saymaya başladım. Boşa harcanan değerli para… çünkü yalnız kalmaya dayanamıyordum, bu da ekstra maliyetti. Şu andan itibaren sadece bu uçurumdan çıkmak için eğlenme ihtiyacı hissediyordum.

Sorun şu ki, bu uçurum keskin ve pürüzlüydü ve bu dünyada kendimi kesmemi önleyecek herhangi bir ilaç yoktu.

Uyuşmuş yüzüme bir gülümseme yerleştirerek, "Al bakalım," dedim. Kendimi, annemin beni dişçiye götürdüğü ve ağzıma lidokain enjekte edilip yüz kaslarımı kontrol edemediğim zamanki gibi hissediyordum. Bu tuhaf duyguya her zaman gülerdim ama artık gülmek içimden gelmiyordu.

Yüzünde başka bir gülümsemeyle paranın üstünü ve satın aldıklarımı uzattı. Mutluluğu sinir bozucuydu.

Mutlu bir sesle, "İyi günler," dedi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldadım.

Alışveriş poşetini kapıp bakkalın çıkışına doğru aceleyle giderken parlak turuncu parmak arası terliklerim kirli beyaz fayansa çarpıyordu.

Bu aptal hamilelik testi kendime ayırdığım küçük harçlığa mal olmuştu. Yine de korku içinde yaşamaktan, takıntılı bir şekilde göbeğimi, *biraz büyümüş mü*, diye her bir yansıtıcı yüzeyde kontrol etmektense küçük bir uzaylının vücudumu istila edip etmediğini bilmeyi tercih ederdim.

Yeterince korkuyla yaşıyordum, daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

Seni bulamazlar, Sawyer. Güvendesin.

Korkunun hüküm sürdüğü soğuk, ıssız yerde kalmaya ısrar ederek başımı salladım. Güvende miyim?

Eğer içim bir uzaylı tarafından istila ediliyorsa bu hayatımı daha da zorlaştıracaktı. Bir çocuğa bakıp kendimi geçindiremezdim. Bunu zar zor yapıyordum, onları birlikte nasıl yapabilirimdim ki... Tanrım, korkunçtu.

Kollarımda küçük, sarışın bir bebeği hayal ettim. Aç olduğu ve pişik gibi bir şeyden muzdarip olduğu için avazı çıktığı kadar ağladığını hayal ettim. Şüphesiz bebeği evlatlık vermem gerekecekti.

Ama bu benim kahrolası kalbimi kıracaktı. Ya da ondan geriye ne kaldıysa.

nefesim hızlanırken onu kontrol etmeye çalıştım, sıkışan ciğerlerimi doldurmak için savaşmaya başladım. Otomatik kapılardan fırlayıp park yerinden koşarak kaldırıma çıkarken, parlak güneş ışığı yanaklarımı ısıtıyordu, ucuzcu dükkânından aldığım parmak arası terliklerim hızımdan dolayı düşmek üzereydi.

Derin bir nefes aldım, umutsuzca oksijeni içime çekiyorken boğazımı tıktı. Reglim bir hafta gecikmişti, gerçi ben de stresliydim. Hayatım boyunca hiç bu kadar dua etmemiştim, başparmaklarım yorumma kenetlenmiş hâlde klozetin üzerinde Tanrılara elimdeki tamponu kullanmam için, bir sebep vermeleri için yalvardım.

Sanırım Cennet beni bok listesine almıştı.

Bu çok saçma, melekleri Tanrı adına beni azarladıkları için suçlayamazdım. Tuzlu okyanusun tadı havada kalıyor, derin nefesler

almaya devam ederken dilimi kaplıyordu. Sıkışan göğsümün biraz gevşediğini hissettim. İster panik atakla ister sigara dumanıyla onları taciz ediyor olsam da deniz kokusuyla ilgili bir şeyler her zaman işkence gören ciğerlerimi yatıştırdı.

Sonunda bir sonraki varış noktasına vardığımda yas tutacağım bir şey.

Yapabiliyorken, şimdilik Port Valen'in güzelliğini takdir ettim. Yeşillik, çiçeklerden gelen parlak pembe, turuncu ve mor renklerle birlikte sokakları çevreliyordu. Devasa uçurumlar artık çok arkamda ve kilometrelerce uzakta olsalar da heybetli yapıları göz ardı edilemezdi.

Bir grup kadın tanga bikinileri ve üstleriyle geçerken bu kasabanın ne kadar rahat olduğuna kendimi kaptırmadan edemiyordum.

Daha da kötüsü, bu ülkede yaşayan insan yiyen örümceklere rağmen Port Valen'e bir bütün olarak âşık oluyordum.

Otobüs durağına doğru hızla yürüdüm ve plastik torba bacaklarımın arasından sallanırken titrek bir nefes vererek banka oturdum. Tepemde daireler çizen bir saksağan vardı ve bu beni daha da gerginleştiriyordu. İblis kuşlarının sebepsiz yere üzerinize çullanmasını ve saldırmayı sevdiğini zor yoldan öğrendim. Sonuncusundan dolayı hâlâ travma içindeydim ve otobüsün planlanandan daha hızlı gelmesi için dua ettim.

Geçen hafta aldığım minibüs Senile Suzy'yi kullanabilirdim. 1970'lerde etrafta dolaşan hippilerin kullandığı türden eski, tereyağı sarısı bir Volkswagen. Bir minibüste yaşamak bir otelden daha iyiydi ve değerinden çok daha ucuza bir tane bulduğum için inanılmaz şanslıydım. Satan adam minibüsün ölen kızına ait olduğunu ve hemen elinden çıkarmak isteğini söylemişti.

Zaten burada ehliyetim yoktu ve yolun diğer tarafında araba kullanacak kadar kendime güvenmiyordum. Bir araba kazasında öleceğime ya da kenara çekilip ehliyetsiz araba kullanırken yakalanacağıma inanıyordum.

Tam o anda saksağan, Senile Suzy ile şansımı denemenin daha güvenli olabileceği konusunda beni uyarıyormuş gibi ciyakladı. Ama neyse ki başka bir yere uçtu gitti.

Artan endişeden dolayı ellerim titredi, çantayı karıştırdım ve sigara paketini çıkardım. Muhtemel çıkmazımda sigara içmemeliy-

dim, yine de ölüm düşüncesi çok çekici geliyordu ve başka bir şey yapmaktan çok korkuyordum.

Kendimden utanıyordum ama başka bir şey hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanmıyordum.

Sigara içmeyi alışkanlık hâline getirme, Sawyer. Yeterince içtin.

Tam bir tanesini çıkarıp ağzıma aldığımda iki şeyin farkına vardım; çakmak almayı unutmuştum ve yanımda oturan biri vardı, bakışlarının ağırlığı kurumuş kil gibi yüzümde sertleşiyordu. Ona döndüğümde, derin kahverengi tenli, parmak arası terliklerim kadar parlak turuncu bir çakmak tutan, başparmağı çakmağın üzerinde duran ve benim için onu yakmaya hazır olan yaşlı bir adam buldum. Eski bir beyaz gömlek ve başında eski, hâki renkli bir yuvarlak şapka takıyordu. Yüzünün yanından parıldayan terle eski baharat ve tuz gibi kokuyordu.

Gülümseyerek ona eğildim, çakmağı yaktı. Ateş, sigara kâğıdını yakarken büyülendim. Duman sigaradan tuzlu havaya yayılıyordu, yüzüme doğru süzülürken gözlerimi yakıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim ve sigara paketini adama uzatarak "Bir tane almaz mısınız?" diye sordum.

"Tabii," dedi. Ona bir sigara uzattım ve kendi sigarasını yakarken onu yakından izledim, nefes alırken turuncu bir parıltı parlıyordu.

Sohbet etmek ister gibi, "Sigarayı azaltmaya çalışıyorum ama asla sonsuza dek beni bırakmalarına izin veremiyorum," dedi.

Korkunç bir sorun ve kendime bulaştırmamam gereken bir sorun, ama sonra bir coşku dalgası üzerime çöktü ve sanırım bu o kadar da kötü değildi. Bir dakikadan fazla sürmeyecekti ancak keskin uçurumu katlanılabilir kılıyordu ve şu anda ihtiyacım olan tek şey buydu. İyi bir yol arkadaşı.

"Bizi en çok inciten şeylerden ne zaman vazgeçebildik ki?" diye mırıldandım.

"Pekâlâ, beni kıstırdın."

Sırıttım. Dumandan bir O yapmaya çalışırken ama sefil bir şekilde başarısız olarak, "Adınız ne?" diye sordum.

Boğuk bir sesle kıkırdadı ve "En son ne zaman genç ve güzel bir bayanın bana adımı sorduğunu hatırlayamıyorum. Adım Simon," dedi.

Normalde yabancı ve tuhaf bir yaşlı adam bana güzel dese, arkama bakmadan kalkıp giderim ama bu adamın bana böyle hitap

etme şekli beni rahatsız etmedi. Aslında, söyleme şekli bana biraz bir evin nasıl olması gerektiği gibi hissettirdi. Sıcak ve misafirperver. Güvenli.

Bu güven duygusu beni nadiren yaptığım bir şeyi yapmaya itti. Asla yapmadığım bir şey. Ona gerçek adımı söyledim.

"Sawyer. Bana arkadaşlık ettiğin için teşekkürler, Simon."

Bir sessizlik dalgası geçti ve ardından, "Yeni dövmemi görmek ister misin?" diye sordu.

Bu soru kısa bir an duraksamama neden oldu, tam sigarayı ağzıma götürüyordum ki, "Çok isterim," diye hızla cevap verdim ve sigarayı dudaklarımın kenarına sıkıştırdım.

Cepli şortunu katladı ve yeni yapılmış dövmesini gösterdi. Siyah, düz olmayan çizgiler hâlâ şiş ve tahriş olan bacağının ortasında *"Siktir git"* yazıyordu. Bu sefer gerçekten hazırlıksız yakalanmıştım.

Boğazımdan şaşkın bir kahkaha çıktı ve bu süreçte neredeyse sigaramı yere düşürüyordum ama düşürseydim de umurumda olmazdı.

Mürekkebi incelemek için biraz daha yaklaşarak, "Aman Tanrım, bunu sevdim! Muhtemelen en sevdiğim ayak parmağımdan daha fazla. Acıttı mı?" diye sordum. Belli ki profesyonelce yapılmamış, aslında oldukça boktan bir iş çıkarılmıştı ama sanırım en sevdiğim yanı bu oldu.

Elini sallayarak, "Hayır," dedi. "İyileştirici. Yine de en sevdiğin ayak parmağıyla ne demek istediğinden emin değilim."

Sol ayağımı kaldırıp onu gösterdim. "Serçe parmağım gerçekten çok tatlı, değil mi?"

Eğilerek serçe parmağımı yakından inceledi. "Haklısın. Ben de bu parmağını beğendim."

Gülümseyerek ayağımı indirip şekilsiz harflere baktım. Bu dövmeye âşık oldum. Her zaman pervasız ve biraz manik bir karar şeklinde küçük bir terapi olarak kullanabilirdim.

İçimde yükselen dürtüyle savaşmaya çalışarak, bir ağız dolusu duman daha çekip dışarı üfledim.

"Bunu nerede yaptırdın?"

Omuz silkti. "Ben kendim yaptım. Hiç tebori diye bir şey duydun mu?"

Başımı salladığımda cebini karıştırdı ve bir şişe siyah mürekkep ve bir avuç dolusu mühürlü iğne çıkardı.

Bu şeyleri neden yanında taşıdığını merak ederek kaşlarımı kaldırdım ama en azından kullanılmayan iğneler kullanmasına sevindim.

"Geleneksel bir Japon yöntemi. İnsanlar onlara çubuk diyor ve dövmeleri yapıyorlar," diye açıkladı.

"Nasıl yapılıyor?"

Bana oldukça basit görünen süreci açıkladı. O kadar basitti ki kendim yapmayı düşündüm. Ne bir dövmem vardı ne de dövme yaptırmak için bir dükkâna gidip para verme lüksüm vardı.

Malzemeleri nereden aldığını sormak için tam ağzımı açıyordum ki, "Senin için bir tane yapmamı ister misin?" diye sordu.

Başımı ona çevirdim, bir sırıtış yanaklarımda belirdi.

Bir yabancının bir otobüs durağında bana dövme yapma teklifinin kaçırılmayacak kadar iyi bir teklif olduğuna karar verip başımla onaylayarak, "Evet," dedim. İhtiyacım olan mükemmel bir doğaçlama türüydü. "Bana dövme yapma karşılığında ne istiyorsun?"

Başıyla plastik torbamı işaret etti. "Bir paket sigara yeterli olur."

Bana attığı bakış, onları kendisi içmektense beni onları içmekten alıkoymakla daha çok ilgilendiğine dair belirgin bir his veriyordu. Çantada başka ne olduğunu fark edip etmediğini merak ettim.

Güldüm. "Anlaştık. Ben de seninki gibi bir tane istiyorum. Hem de aynı yerde. Pişti olabiliriz."

Simon'la aynı dövmeye sahip olma fikri hoşuma gitti. Sanırım bu bana yalnız, küçük dünyamda bir arkadaş bulmuş gibi hissettiriyordu ve sonunda ayrıldığımda beni hatırlayacak biri olacaktı.

Daha da önemlisi, yazılanı beğendim. Çünkü gerçekten, tam olarak bu kelime her gün aklımdan geçiyordu. *Bu durumunu anlatacak en iyi dövme yazısı.*

Hafif çarpık dişlerini göstererek sırıttı ve kalçamı ona çevirmem gerektiğine dair bir işaret verdi. Bu kesik şortlar burada benim günlük kıyafetlerim bu yüzden dövmeyi orada kolayca yapabilirdi.

Otobüs yaklaştı, otobüsü kaçıracaktık ancak otuz dakika sonra başka bir otobüs gelecekti. İlk dövmemi yaptırmak için bolca zaman vardı.

Şişenin kapağını açıp kapağına küçük bir miktar siyah mürekkebi boşalttı ve ardından yeni bir iğne paketini yırtarak açtı.

Bana, "Ahtapot mürekkebi. En iyi mürekkep," dedi.

Her ne kadar umurumda olmasa da başımla onayladım. Dövmeyle ilgili her şey zaten sağlıksızdı. Eğer vücudum bunu reddederse oldukça havalı bir yara izi bırakacaktı. Ahtapotları her zaman gerçekten sevmiş olsam da sanırım onlardan bir parçanın bana enjekte edilmesi güzel olacaktı.

Çok kolay gözden kaybolabiliyorlardı, çevrelerine uyum sağlamak için kendilerini kamufle edebiliyorlardı ve bunlar hayatta gerçekten tek istediğim şeylerdi. Belki bu yeni dövmeyle mürekkep, beni insan yapan her şeyi yok edebilirdi ve onlar gibi gözden kaybolmamı sağlayabilirdi.

Yalnız bir çocuğun inanılmaz bir süper güç kazandığı filmlerdeki gibi olmadığını bilerek kaşlarımı çattım. Sanırım ben de ahtapotlara biraz içerleniyordum.

Yeni arkadaşım kalçama doğru eğilerek şaşırtıcı derecede sabit eli titizlikle mürekkebi tenime işlerken kahverengi gözleri görevine odaklanmış durumdaydı. Keskin iğneler, vücut sistemime her türlü endorfini salıyordu ve şimdi, tam o anda dövmelere bağımlı olduğuma karar verdim.

Sigaradan daha iyi, gerçi artık sigaralar onun oldu ama yine de bu süreçte bir tane içmeme izin verdi. *Rahatlaman için*, dedi.

Birkaç kişi daha bize katıldı ve otobüs beklerken bir kızın tebori dövmesi yaptırdığını görünce, sanki bu Port Valen'de sık rastlanan bir olaymış gibi davranmaları beni güldürdü. Hatta bir adam gelip kendine de bir dövme yaptırmayı istedi ama Simon başka bir gün gelmesini söyledi.

Tüm bu deneyim garipti ama bana mutluluk veriyordu ve bu yabancı duygu seksten daha iyiydi. Çok az neşe duyuyordum ve garip adamların üzerimde toplanıp vücudumu istila etmesi, çok sık başıma geliyordu.

En önemlisi bana her şeyi unutturuyordu.

Yirmi beş dakika sonra Simon doğruldu, yüzü acıyla buruştu ve bu kadar uzun süre rahatsız bir pozisyonda kalmaktan sırtı ağrıdı.

Neden olduğum acı için kendimi kötü hissediyordum ve yüzümdeki ifadeye de dikkat etmiş olmalıydı ki, bana bir babanın çocuğu-

nu azarlarken yaptığı gibi sert bir bakış fırlattı. "Benim için üzülme, küçük hanım. Yaşlı olmak bir nimettir ve her nimet biraz buruktur."

Hâlâ kendimi kötü hissediyordum ama başımı salladım ve dövmemi incelemek için eğildim. Kalçam sert çizgileri güçlendirirken parlak kırmızı ve tahriş olmuş durumdaydı.

Kalın siyah harflerle, *Siktir git*. Benim dövmem onunkinden biraz daha düzgün görünüyordu. Yine de hâlâ düzensiz ve zikzaklılardı ve bu beni rahatlattı. Bu yüzden bu dövmeyi çok sevdim.

"Mükemmel."

Yaptığı işe bakarak, "Mükemmel değil," diye düzeltti.

Ona kocaman gülümseyerek, "Mükemmel olmayanın mükemmelliği," diye ikisinin ortasını buldum. Yanaklarım gerilmekten ağrıyordu, tıpkı o iğnenin tenime her girdiğinde olduğu gibi, acı iyi hissettiriyordu. "Hayatta iyi şeyler de var."

Bir sigara daha yaktı ve dünya umurunda değilmiş gibi arkasına yaslandı. Simon hayatını dopdolu yaşamış gibi görünüyordu ve neyin onu salı günü öğleden sonra bir otobüs durağında tuhaf bir kıza dövme yaptırmaya neden olduğunu öğrenmek istedim.

"Haklısın," diye onayladı. "Ayrıca çok tuhafsın." Düşüncelerimi dile getirdiğinde daha çok sırıttım.

"Sen de öylesin, Simon. Sen de öylesin." Bakışlarımız tuhaf olmaktan ikimizin de memnun olduğunu söylüyordu.

Tam o sırada yüksek motor sesiyle otobüs durdu. Kapıları tıslayıp süzülerek açıldığında, ayağa kalktım ve sanki bir baloya ona eşlik ediyormuş gibi dirseğimi ona uzattım.

Elini sallayarak beni uzaklaştırdı. "Yürümeyi tercih ederim. Yaşlı kemiklerimin harekete ihtiyacı var yoksa sonsuza kadar kilitlenirler."

Kaşlarım çatıldı. "O zaman neden otobüs durağında oturuyordun?"

Omuzlarını silkti. "Buradan geçiyordum ve bir arkadaşa ihtiyacın varmış gibi görünüyordun."

Dirseğini geri çevirdiğinde garip, keskin bir his göğsüme saplandı: Hayal kırıklığı.

Simon'la daha çok konuşmak istedim. Ona sorular sormak ve yıpranmış kıyafetlerin ve ahtapot mürekkebinin arkasındaki yatan adam hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim.

Simon gözlemci bir adamdı, yüzümdeki ifadeyi bir kez daha fark etti. Ya da duygularımı çok fazla açığa çıkardım

"Yine yollarımız kesişecek, Sawyer. Tekrar karşılaşmamız gerektiğinde hayat bizi karşılaştırmak için komik bir yol bulur. Karşılaşmayı kalıca hâle getirmek sana kalmış."

"Kalıcılık," dilimdeki bu yabancı sözcüğü tadarak mırıldandım. "Sen zaten kalıcısın, Simon, bu dövme kadar."

Gözünde bilmiş bir pırıltıyla bana gülümsedi.

"O zaman yakında görüşürüz, değil mi?"

Biraz daha iyi hissederek poşetimi aldım ve içindekilerin hışırtısı bana içinde başka ne olduğunu hatırlattı. Yüzümdeki küçük sırıtış kayboldu. Simon artık beni yaklaşan durumumdan alıkoymayacaktı ve aniden bu yalnız yolculuktan gerçekten korkmaya başlamıştım.

"Umarım. Tanıştığımıza memnun oldum, Simon."

Sonra döndüm, otobüse binerken bacağım yanıyordu. Bozuk paralarımı deliğe koydum ve arkada bir koltuk buldum. Suni deri sıcak ve kalçama yapışıyordu ama pek fark etmedim.

Pencereden baktım ve otobüs kalkmadan önce Simon'ın bana el salladığını son bir kez görebildim.

En azından bir dükkâna gidip kredi kartı kullanmam ya da daha fazla para çekmem gerekmiyordu. Kendime birkaç gün sonra bir içki içme izni verdim.

Daha sonra, başka biri olarak hayata yeniden başlayacaktım.

Sawyer Bennett olarak değil, onlarla hiç tanışmamış olmayı dileyen biri olarak.

2. BÖLÜM

Sawyer

Jamie Harris.

Barmene uzatmadan önce kısa bir süre kimliğe baktım. Barmen kimliğe baktı, sonra bana ve sonra tekrar kimliğe.

"Amerikalısınız," dedi. "Maalesef," diye cevap verdim.

Kimliği geri vermeden önce, "Yirmi dokuz yaşında göstermiyorsunuz," dedi. Bu aşağılayıcıydı çünkü kimlikte yazılan yaştan sadece bir yaş küçüktüm.

Zorla gülümsemeye çalıştım. "Yirmi dokuz yaşındaki bir kadının nasıl görünmesi gerektiği konusundaki standartlarınızı geçemediğim için çok üzgünüm. Cilt bakımı uygulamalarım sayesinde. Şimdi içkimi alabilir miyim?"

Barmen, içkiyi hazırlamak için uzaklaşmadan önce gözlerini devirdi. O uzaklaştığı anda moralim bozuldu. Göğsüm endişeyle sıkıştı ama bunu göstermeye cesaret edemedim.

Kimlikteki benim yüzümdü ama isim, benim gerçek ismim değildi.

Jamie Harris; Los Angeles'ta California'da başarılı bir işletme sahibi, mükemmel bir kredi puanına ve elli bin dolarlık kredi kartı limitine sahipti.

O da bir erkek ve oldukça iyi kazanıyor.

Sanırım şu an böyle iyiydim.

Ancak tüm bu parayı kesinlikle gerekli olandan daha fazla harcamak gibi bir planım yoktu. Buraya uçmadan önce, bana bir süre yetecek kadar para çekmiştim.

Kurbanlarımın hepsi erkek ve çoğunun unisex isimleri vardı, bu da onları taklit etmemi kolaylaştırıyordu. Ayrıca hemen hemen hepsiyle yattım. Bazıları… bazılarıyla gerçekten yatmak istemiyordum

ve her dokunuşlarında tenim ürperiyordu. Ama ihtiyacım olanı almam gerekiyordu.

Bunu çevrimiçi yapma becerisine sahip olmadığım için eski moda yolla yapıyordum. Bu şekilde beni evlerine götürmek zorunda kalıyorlardı ve bu, onların özel bilgilerini alacak kadar yaklaşmamı sağlıyordu.

Bir iş bulabilirdim ama bu ya kimsenin öldüğünü bilmediği ölü bir kişinin kimliğini çalmak ya da gerçek adımı kullanmak anlamına gelecekti ve her ikisi de benim midemi bulandırıyordu. Dürüst olmam gerekirse, başka insanların hayatlarını çalmak en başta bende ölme isteği uyandırıyordu.

Ben boktan bir insandım, buna hiç şüphe yoktu. Ama ben sosyopat da değildim. Empati eksikliğim yoktu ve suçsuz değildim.

Yine de kimse nerede olduğumu ve kim olduğumu bilmiyordu.

Yani hayır, geceleri uyuyamıyordum, aynaya da bakamıyordum.

Ama elimden geleni yapıyordum, hayatta kalmak için bildiğim şeyi yapıyordum.

Barmen elinde votka ve Sprite ile geri döndü ve bana hoşnutsuz bir bakış attı.

İçkimi yudumlarken gülümseyerek, "Adınız ne?" diye sordum. Yaşıma inanmıyor gibi görünen birisi olarak çok sert bir içki hazırlamıştı.

Bunun satın almayı planladığım tek içecek olduğu düşünülürse sert olmasından memnun olmuştum. Sarhoş olma riskini göze alamazdım. Sadece bu gece çalışıyor olacağımdan ve tüm aklımı toplamam gerektiğinden değil.

Buraya sadece çalışmak için değil, aynı zamanda kutlama için de geldim. Hamilelik testi negatif çıktı. Bu korkudan sonra hemen spiral taktırdım.

Bana harcamak istemediğim bir paraya mal oldu ama bir çocuktan çok daha ucuzdu. Öngörülebilir bir gelecek için bebek veya regl yoktu ve bu kesinlikle kutlanması gereken bir şeydi.

Klinikteki hemşire, adet dönemiminim büyük olasılıkla stresten dolayı geciktiğini doğruladı. Ayrıca birkaç sağlık sorununa daha dikkat çekti. Görünüşe göre zayıftım ve zar zor yemek kesinlikle buna yardımcı olmuyordu.

Jamie'nin kredi limiti eğer istersem yeni bir araba almama yetse de minimumun üzerinde bir şey almaya cesaret edemedim. Bir yerden ayrıldığımda, orada kullandığım kredi kartlarını kim olduğumu anlarlar ya da polise beni ihbar ederler diye asla tekrar kullanmıyordum. Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordum ama paranoyam beni buna yapmaya zorluyordu.

"İşletilecek yoğun bir barım var," diye cevapladı. Tek bir kişinin olmadığı bahsettiği bara baktım. Perşembe günü öğleden sonra saat birdi. Bu bar boktan bir bardı ve görünüşe göre barmenin tavrı modası geçmiş dekordan daha da kötüydü.

"Benden gerçekten hoşlanmadın. Neden?"

"Bana vahşi bir köpek gibi görünüyorsun."

Ağzımdan ani bir kahkaha patlamadan önce ağzım parçalandı.

Şaşkınlık içinde, "Vahşi bir köpek mi?" diye tekrarladım. O kadar doğruydu ki kızamadım bile. Elimi çeneme dayadım, yüzümde bir sırıtış hâkimdi. "Anlatsana."

İki kolunu tezgâhın üzerine dayayıp eğildi. "Yıkıcı ve kontrol edilemezsin."

Soğuk bir şekilde, "Bir psikolog olmalısın," diye karşılık verdim.

"Sadece belayı gördüğümde anlıyorum."

Dudaklarımı sıkıp omuz silktim, ona bir cevap vermek yerine bir yudum daha aldım. Yine de haklıydı.

Bir cevap bekleyerek bana bekti. Gözlerinin içine bakarak başka bir yudum aldığımda, başını kendini onaylarcasına salladı.

"Korktun. Bu da seni tehlikeli yapar," diyerek konuşmasını sonlandırdı. Yüzümdeki ifade değişti ve bu doğrulamayla ağzını şaklattı, kollarını bardan yavaşça kaydırdı ve uzaklaştı.

Burada henüz hiç kimse sikişmediğine göre, sanırım hayaletlerle meşgullerdi.

Ya da en azından ben öyle düşünüyordum.

"Bilmiyor muydun? Bugünlerde bir içki bedava terapiyle geliyor," dedi arkamdan gelen derin, aksanlı ses. Duymaya alışkın olduğum tanıdık Avustralya aksanı olmasa da ürkütücüydü. Yerimden fırlayıp bar taburesinde döndüm ve baktım, sonra hemen arkamı döndüm.

"Hayır. Sadece sana bakarak bile hamile kalabilirim. Çekil git."

Homurdandı. "Erkekliğe geçiş töreni değil mi bu? Bir kızı hamile bırak ve git?"

Burnumu çektim. "Görünüşe göre öyle düşünüyorlar."

Adam beni okyanus ve bir parça sandal ağacı kokusuyla sararak yanımdaki sandalyeye oturdu. Sörf şortu ve siyah kolsuz bir yelek giyiyordu ve nasıl bir adam kolsuz bir yelek giyip de bundan paçayı sıyırabilirdi ki? Belki de hayatımda gördüğüm en çekici kollara sahip olduğu içindir.

Tam da uzak durduğum tiplerdendi. Takım elbiseli, kravatlı, ipotekli erkekleri tercih ediyordum. Çok çalışan ve stresli olan, on beş saniye sonra seks diye düşündükleri şeyi yaparken bayılan tipleri...

Yanımda oturan adam mı? Onu yormak için çok çalışmam gerekecekti ve bunu başardığımda başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olacaktım.

Tehlikeliydi.

Ona doğru eğildim, neredeyse burnumu kaslı pazısına bastırdım ve derin bir nefes alıp gözlerimi arkaya çevirdim.

"Sen de güzel kokuyorsun," dedim. "Git başımdan."

İçim öfkeyle kaplandı, onun ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu düşününce ciddi anlamda çıldırdım. Başını sallarken mest olmuş, açıkça sinirlenmiş bir şekilde ona baktım. Yine de uzaklaşmıyordu.

"Beni koklama."

Kaşlarımı çattım. Hiçbir zaman sadece bir kişiye bağlı olmadım ve her zaman bunu yapabilmeyi diledim. Yapabilseydim bir sonraki cevabım daha yumuşak olurdu. "O zaman git."

Barmen tehlikeli olduğumu söyledi ama bu adam tehlikenin somutlaşmış hâliydi. Saçları kafa derisinin üzerinden uzanıyor, muhtemelen dokunduğumda inanılmaz hissettirecek, kısa küçük dikenler gibi... Sağda koyu benekli ela gözleri ve derinden bronzlaşmış teni. Keskin çene hattına hafif bir saç tutamı dağılmıştı ve bu, neredeyse onu suçüstü yakalanmış gibi gösteriyordu.

Bir Yunan tanrısının bedeni mi? Düşün.

Sadece bir bahşişle hayatımı mahvedebilir mi? Düşün.

Sürekli kaşları çatıktı ve dünyadan nefret ediyormuş gibi mi hareket ediyordu? Siktir et, ben zaten öyleydim.

Çenesini barmene çevirerek, "Kalıyorum," diye karşılık verdi. Sesindeki doğrudan meydan okuma, kulağa küçümseyici gelse bile

tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Bacaklarımı sıkma ihtiyacı duymamı engelleyemiyordum.

Boğazımı temizleyerek, "Arkadaşının önünde seni utandırmamayı tercih ederim," dedim.

Aptalca yakışıklı yüzünde sabırlı bir ifadeyle, bakışları yavaşça benim bakışıma kaydı. "Utanılacak bir şeyim varmış gibi mi görünüyorum?"

Ben cevap vermeden barmen daha az agresif bir tavırla yaklaştı ve yanımdaki pislik içkisini ısmarladı. Hem de kimlik göstermeden!-Dudak büktüm. Erkekler. Hepsi berbattı.

Barmene doğru eğildim. "Özür dilerim. Bu adam..." Durup yana baktım. "Adınız ne?"

"Enzo," dedi, sanki onun üzerine gevezelik etmeyecekmişim gibi hemen. Kaşlarımı çattım. Gülünç derecede seksi bir ismi vardı.

"Enzo beni rahatsız ediyor," dedim barmene dönüp başımı suçluya doğru sallayarak. "Hayatımdan endişe ediyorum."

Hızla Enzo'ya döndüm ve barmene tekrar bakmadan önce, "Bu arada adım, Jamie, sorduğun için teşekkürler," diye ekledim ve ona beklenti dolu bir bakış attım.

Barmen uzaklaşmadan önce sadece sıkıntılı bir şekilde yukarı doğru baktı. Hayal kırıklığına uğrarken yeni arkadaşım yanımda derinden kıkırdadı.

"Gerçekten senden hoşlanmıyor."

"Biliyorum!" dedim ellerimi kaldırarak. "*Asla bir sineği incitmeyeceksin.*"

Bu bariz yalanla neredeyse boğulacaktım ve hayatımı kazanmak için sadece insanları incittiğimi hatırlayınca moralim bozuldu.

Tavrımdaki ani değişikliği fark etmiş gibi bakışlarını bana çevirdi. Beni gözlemleme şeklinden pek hoşlanmadım. Sandalyemde kıpırdandım, kalçalarım ucuz deriye yapıştı.

"Şimdi uzaklaşacağım," diye uyardım onu.

o bana bakarken ben de boş içeceğime baktım. Hareket etmiyordum. Bir santim bile kıpırdamadım. Ve benim beynimdeki kasırgada sürüklenmeme izin verdi.

"Bunun yerine başka bir içkiye ne dersin?"

"Yani bana köpek balıklarıyla yüzdüğünü mü söylüyorsun? Okyanustaki insanları yiyen büyük, korkunç canavarlarda olduğu gibi mi?"

Bana komik bir bakış attı, benzetmelerimden etkilenmedi.

"İnsanları yemezler. Bir köpek balığı tarafından ısırılmaktansa bir araba kazası geçirme olasılığınız daha yüksektir."

"Gerçekten, bu yetersiz istatistik mi? İnsanlar bunu her şeyde söylüyorlar." Sesimi alaycı bir şekilde derinleştirdim ve "Uçak kazasından çok araba kazası geçirme ihtimalimiz var. Neden durumu daha ilginç hâle getirip düşen bir hindistancevizi tarafından öldürülme ihtimalimizin daha yüksek olduğunu söylemiyorsunuz?"

Dudakları hafifçe yukarı kalkarken gözünde bir parıltı olsa da başını salladı ve o anda ruhum bedenimi terk etmiş gibi hissettim.

Gamzeleri vardı.

Kahretsin! Hiç hoş değil.

İlk kez onu gülümsettim. Ya da en azından kendime bunu söylüyordum. Başka bir zaman buna zevkli demezdim.

Enzo bana kızmış gibi davranabilirdi ama gizliden gizliye benim arkadaşlığımdan hoşlanıyordu. Onun gibi bir adam, istemese kendini kalmaya zorlamazdı. Aslında, bana siktir olup gitmemi söylemekten zevk alacağını düşünüyordum.

"Doğru," diye omuz silkti. "Köpek balıkları çok yanlış anlaşılıyorlar ve medya onları insan yiyen canavarlar olarak gösteriyor ama durum hiç de öyle değil. Genelde insanları fok sanan meraklı hayvanlardır. Köpek balıkları bizim tadımızdan hoşlanmazlar."

"Yani, eğer bir köpek balığıyla suya girersem bunun benim için tehlikeli olmayacağını mı söylüyorsun?"

Gözlerini kapattı. Baştan çıkarıcı görünmek istemediğini biliyorum ama şimdiye kadar gördüğüm en yürek burkan görünüştü.

İki saattir Enzo'yla konuşuyordum ve kalçalarımı sürekli sıkmaktan ağrımaya başlamışlardı. Ama bu ağrı fiziksel olmaktan çıkmıştı. Onda olan bir şey beni içine çekiyor, her sözüne takılı kalmamı sağlıyor ve başka tarafa bakmamı imkânsız kılıyordu.

Belki alkoldendir. Belki de değildir.

Ben konuşurken derinden gözlerime bakıyordu; hiç bu kadar dinlendiğimi hissetmemiştim. En iyi yanı, istenmeyen tavsiyeler veya donuk bir rahatlık sunmuyor olmasıydı. O sadece... dikkatlice dinliyordu. Sanki ağzımdan çıkan bir sonraki şey kanserin tedavisi olabilirmiş gibi dikkatlice dinliyordu. Çok kötü, çünkü ben lanet olası bir kanserim.

Şimdi ikimiz de biraz gergindik ve konuşması en iyi olan insan olmasa da konuşması kolay biriydi.

Sanki ölecekmiş gibi konuşması ve lanet olsun ki hiç ilgilenmediği hâlde hoş olmaya vakti olmaması hoşuma gidiyordu. Sahte anlatılar veya güven vermek için zaman kaybetmiyordu. İstediği için yanınızda oturacak bir tipti ve daha sonra ne söyleyeceğinizi bilecek kadar önemsediği için sohbete devam etti.

Bunu kasıtlı yapıyordu.

Ve bu kasıttı, bir şekilde çok ilgi çekici bir sohbet için yapıyordu.

"Sana kişisel bir darbe vurmazlar. Ama onlar vahşi hayvanlar ve saygı duyulması gerekiyor. Huysuz ve bölgesel olabilirler ve onları kışkırtırsanız ya da sizi yiyecek sanırlarsa saldırırlar." Omuz silkti. "Ama çoğu zaman yüzmeye devam ederler."

Elimi çeneme dayadım, konuşmasına hayran kaldım. İşine tutkuyla bağlıydı. Ela gözleri heyecanla parlıyordu, gerçekten heyecanlandığında ellerini kullanarak konuşuyordu ve mesleğinden bahsederken, sanki dünyanın geri kalanının bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi, sağ tarafında her zaman bir gamze izi beliriyordu.

Sanırım, bir bakıma öyle. Dünyanın en eski ve en korkulan yırtıcılarından birinin yanında yüzmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve pek çok insan aynı şeyi söyleyemezdi.

En iyi görgü kurallarına sahip olmayabilirdi ama tutkusuna hayran olabilirdim. Tutkulu olduğum tek şey hayatta kalmak ve o zaman bile çoğu zaman pes etmek istiyordum.

"Hiç ısırıldın mı?"

Ağır ağır konuşarak, "Bir köpek balığı tarafından değil," dedi. Sözlerindeki imayı hissederek ona tekrar baktım.

"Köpek balığı olmayanlar tarafından ısırılmaktan hoşlanıyormuşsun gibi söylüyorsun."

Tek kaşını kaldırdı ve hafif bir sırıtış yanağındaki gamzeyi daha da derinleştirdi. Tek kaşını kaldırabiliyordu. Sürpriz olmadığını varsaydım. Tanrı her zaman taraf tutmuştur.

"Tutmaması için bir sebep var mı?"

Yüksek bir sesle iç çektim. "Beni hamile bırakmaya çalışmayı bırak, Enzo. Arkadaş bile değiliz." Onun teorisini test etmemek için içkimi alıp bitirdim.

İlgisiz bir sesle, "Elimden geleni yapacağım," dedi.

"Ve daha azını kabul etmeyeceğim. İlgilendiğim tek baba tipi şekerli olanlardır."

"Gidip tuvaletin duvarına numaranı yazmak ister misin?" diye öneride bulundu. "Ama arayan kişinin seni eve, anne babanın yanına götüreceğini düşünme."

Sözleri masumdu ama yine de göğsümde bıçak gibi bir acıya neden oldu. Bardağımı biraz fazla sertçe indirmeme neden olacak kadar keskin bir acı...

Ruh hâlimdeki değişimi fark edince içkisini bırakıp bana baktı. Sadece... bana bakıyordu. Hiçbir şey sormadan bekliyordu.

Zorla gülümseyerek omuz silktim. "Anne ve babam yok."

"Ailen yok mu?"

"Sadece ben."

Ben bardağımın etrafındaki suyu temizlemek için peçeteyle oyalanıyorken yine sessiz bir şekilde bekliyordu.

"Ben ve kardeşim Kevin, on sekiz yaşına basana kadar ebeveynlerim vardı. Eve dönerken sarhoş bir şekilde araba sürüyorlardı ve muhtemelen babam başka bir kadınla tekrar cilveleşti diye her zamanki gibi kavga ediyorlardı. Bir köprüden uçtular ve diğer güne kadar da cesetleri bulunamadı. Babamın yüzünün her tarafında tırnak izleri tespit edildi ve her ikisinin de alkol seviyeleri çok yüksek çıkmıştı."

Yavaşça başını salladı ve ardından, "İkiz misiniz?" diye sordu.

"Evet," diye onayladım sessizce. "Kev ve ben ikizdik. Ama şimdi sadece ben varım," diye açıklayarak bu iç karartıcı konuşmayı büyük bir gülümsemeyle bitirdim.

Bana anlaşılmaz bir bakış attı ve sonra, "Hadi, sana bir şey göstermek istiyorum," dedi. Başını çıkışa doğru salladı ve "Bütün günümü bu boktan barda geçirmek istemiyorum," dedi.

Mantıklı. Onun içki bardağını alıp tüm içkiyi bitirdim.

Viski. Kötü.

Ayağa kalkıp içkiyi o kadar hızlı içmemden etkilenmemiş gibi, "Gerçekten kabasın," dedi Enzo.

Kahretsin, çok uzun boyluydu. Sanki benden çok daha üstün gibi.

"Ve sen de bir mamutsun," diye karşılık verdim.

Sonunda pes eden ve bana adının Austin olduğunu söyleyen bar-

men, Enzo cüzdanını çıkarıp birkaç banknotu çıkarırken ve hesabımızı kapatmak için bara atarken bile hiç bakmadan bardakları kaptı.

"Sinir bozucusun."

Daha önce de bana böyle diyen olmuştu.

Sesimde bir umut kırıntısıyla, "Bu randevumuzu iptal ettiğin anlamına mı geliyor?" diye sordum. Enzo'nun beni eve götürmesine ne kadar ihtiyacım olsa da ondan sonrasından olacaklardan hep nefret etmişimdir.

"Bu bir randevu değil. Ama hayır, çıkmak istiyorsan koca bir kız gibi kendi başına git."

Tanrım, çok kabaydı. Neden kabalığı hoşuma gidiyordu ki?

"Her neyse. Hesap için para vermeme izin…"

Sesi tehlikeli bir şekilde derinleşerek, "Parayı çıkarırsan onları boğazına tıkarım," diye beni uyardı.

Şok içinde gözlerim ona takıldı.

"Tanrım, centilmen olmak istiyorsan söylemen yeterli. Garipsin."

Beni görmemezlikten geldi ve arkasını döndü. Geriye hiç bakmadan çıkışa doğru ilerledi. Aşağılık herif, onu takip edeceğimi düşünüyordu.

Peki.

Haklıydı.

Hiçbir zaman kendini kontrol eden biri olmadım. Bar taburesinden indim ve peşinden aceleyle yürüyerek ona yetişmeye çalışırken parmak arası terliklerim yapışkan zemine çarpıyordu.

Sıcak Avustralya güneşine çıkarken, "Makul olmayan hızlı adımlarını takdir ediyorum," diye mırıldandım. Parlak ışık hassas gözlerime çarptığında gözlerimi kıstım. "Zamanı boşa harcamıyorsun. Bu huyunu sevdim. Ben meşgul bir kadınım, anlıyor musun?"

Zaten terliyordum, uzun bacakları benim küçük bacaklarımın yapabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde aşırı oranda yer kaplıyordu.

"Nedense bundan şüpheliyim."

3. BÖLÜM

Sawyer

"İnsanlar neden evrenin kendilerini küçük hissettirdiğini söylüyorlar da şelaleler hakkında bunu asla söylemiyorlar?"

"Muhtemelen şelalelerin fethedilebileceğini düşündükleri için. Ama hiç kimse evreni fethedemez." Cevabını düşünürken alt dudağımı büktüm. "Okyanus henüz fethedilmedi. İnsanlar okyanus hakkında da böyle demiyor."

Alay edercesine, "O insanlar o zaman hiç okyanus ortasında kalmamışlardır," dedi. Cüzdanını çıkarmış olan Enzo, kafasının arkasına uzanıp gömleğinin arkasını yakalayıp çekmeden önce cüzdanı yere fırlattı. Eşyalarını ıslak kayaya düşürürken ağzım kurudu. Bir taşın nasıl benden daha iyi nemi tuttuğunu merak ettim.

Sadece siyah yüzme şortu giyiyordu ve bu da teninin çok fazla açıkta olmasına neden oluyordu. Fiziksel olarak kasların olmaması gereken yerlerde bile kas vardı. Dizlerim kayaya çarpmak üzereydi.

"Lütfen gömleğini tekrar giy," diye yalvardım.

Ricamı dinlemeden hızla yanımdan geçti ve önümüzde duran devasa dalış deliğine kafa üstü daldı. Teni biraz tenime değdi ve bu dokunuş vücudumda elektrik dans ediyormuş gibi hissettirdi.

Arkasından atlarsam elektrik çarpmasından dolayı ölebilirdim.

Başını tekrar suyun yüzeyinde gördüğümde, "Başını çarpabilirdin," diye bağırdım. Beni görmemezlikten gelerek güneş ışığının altında parıldayan bronzlaşmış sırtıyla şelaleye doğru yüzdü.

Beni neden davet ettiğinden bile gerçekten emin değilim.

Ama buna sevinmiştim çünkü artık kasları görünmediği için manzaradan tam olarak zevk alabiliyordum.

Manzara nefes kesiciydi. Kayalıklarla çevrili küçük bir oyuk ve ışıltılı mavi derinliklere akan parlak yeşil bitki yaşamı. Tam karşımda

devasa bir şelale vardı, gücü kemiklerimi titretiyordu. Sarmaşıklar yüzlerce metre uzunluğundaki kayayı sarıyordu ve derinden bir sarmaşığı gözüme iliştirip *Tarzan* becerilerimi test etmeyi düşündüm. Hep bir sarmaşıktan sallanıp suya atlamak istemişimdir. Doğayla bir olmak...

Enzo bana bakmak için döndüğünde kalbim kısa bir an için durdu.

"Gelecek misin?"

"Eğer bana dokunmayacağına söz verirsen," diye cevap verdim.

"Bana yalvarmadan hiçbir şey yapmamaya söz veriyorum."

Sonra arkasını döndü ve şelalenin içinde gözden kaybolana kadar daldı.

Başımı geriye atarak sesli bir şekilde söylendim. Hem rahatladım hem de sadece söz vermediği için sinirlendim. Ciddi anlamda karmaşık sinyaller gönderiyordu.

Pes ederek yeleğimi çıkardım ve şortumun düğmelerini açtım. Neyse ki mayomu giymeden hiçbir yere gitmemeyi öğrenmiştim.

Parmaklarımı kalçamdaki yeni dövme üzerinde gezdirdim. Sadece birkaç gün önce yaptırdım ama şimdi iltihap kapma riskini alarak suya girdim. Ama suya girmemek, şelalenin arkasında ne olduğunu öğrenmemek daha kötü hissettiriyordu. Sanırım bugün vereceğim tek akıllıca karar bir sarmaşıktan sallanmak değilmiş.

Bugün ormanın kralını ortaya çıkarmayacağım, Enzo'nun ortadan kaybolmamasını ve hızla su kaynağına girmenin güvenli olup olmadığını sorabilmeyi dilerdim. Dalmış olabilirdi ama aynı zamanda dört fit suya daldığında bile burnu bile yaralanmazmış gibi hissettim.

Koşmaya karar verdim. Koşarak zıpladım, bir top gibi kıvrıldım ve gerçek bir embesil gibi suya çarptım. Çoğu kız muhtemelen bir fotoğraf çektiriyormuş gibi suya atlıyordur ama hayatım gerçekten çok belirsizdi ve istediğim şeyleri yapmamı engelliyordu.

Bir şelalenin arkasında gördüğüm en seksi adamı baştan çıkarmak gibi! Yine sessiz bir şekilde mırıldandım. Kendimle konuşmaya başladım, iki saniye sürdü ama zaten hayır demeyeceğimi biliyordum.

Kendime yalan söylemeyi seviyorum.

Uzun süre suyun altında kalmak için derin bir nefes aldım ve sonra şelalenin altından tekrar daldım.

Burası çok sıcaktı; soğuk bir günde ısıtılmış bir battaniyeye sarılmış gibi hissettiriyor. O kadar rahatlatıcı ki tüylerinizi diken diken hissettiriyor.

Tekrar sudan çıktığımda Enzo, havuzun kenarındaki kaya zeminde oturuyordu, bir dizi kolunu desteklerken diğeri hâlâ suyun içindeydi. Vücudu parlıyordu ve özellikle bir su damlası dikkatimi çekti, belirgin karnından aşağı ve şortunun kemerine doğru ilerliyordu.

Yutkunduğum anda bakışıyla karşılaştım, güvenli olan suda kaldım. Gözlerinden duygularını anlamıyordum. Duygularını gizliyor ve nasıl hissettiğini veya ne düşündüğünü bilmiyordum. Bu rahatsız ediciydi.

Şelalenin gök gürültüsünü andıran sesi arasında, "Şimdi beni öldürecek misin?" diye sordum. Çığlıklarımı bastırmak oldukça kolay olurdu.

"Seni arayan biri olur mu?" diye karşılık verdi.

Alaycı bir şekilde gülümseyerek, "Evet" dedim. "Evet, şu anda beni arayanlar var." Bu cümlemin ne kadar gerçek olduğunu en azından çok geç olana kadar anlamayacaktı.

Gözlerime bakmadan önce boynumdan aşağı bakarak, "Bu şelale pek bilinmiyor," diye cevap verdi. "Seni bulmak biraz zaman alacak."

Sıcaklıktan terliyor olmama rağmen hayır derken ki ses tonu beni titretti.

Omuz silkerek, "Asla bulunmak istemiyorum," dedim.

"O zaman sanırım seni tam istediğim yerde buldum," dedi tembelce.

Başım belada! Ama ölümle yaşam arasındaki çizgide giderken kontrolsüzce gülümsemene neden olan türden bir tehlike. Sana heyecan veren, yaşadığını hissettiren ve bittiğinde seni yiyip bitiren türden bir tehlike.

"Bardayken senin hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diye sordum.

Beni taklit ederek, "Bir bakışla seni hamile bırakabileceğimi," dedi ilgisizce. Sözleri mideme oturdu. Çocuk bile istemiyordum bu yüzden inanılmaz derecede açık olduğumu kabul etmek utanç vericiydi.

Ünlü aşkının seni hamile bırakmaktan bahsetmesi gibi. Çocuk

isteyip istemediğinizin bir önemi yok, bunu düşünürken bile külotun hemen ıslanıyor.

Derin bir nefes alarak kafamı salladım, zihnimdeki coşkuyu temizleyecek kadar oksijen soluduğumu umuyordum.

Biraz şaşırmış görününce sırıtarak, "Sadece bahşişle beni mahvedebileceğini," diye itiraf ettim.

"Seni becereceğimi düşündüren ne?"

Of.

Yanaklarıma tırmanmaya başlayan utancı görmezden gelerek omuz silktim.

"Yapmayacağını mı söylüyorsun?"

Beni değerlendirmek için bir süre bana baktı. Sanki elinde bir çilingir varmış da beynimi kurcalıyor, tüm sırlarımı çözmeye çalışıyormuş gibi hissettim.

Ama asla söylemeyeceğim.

Sonunda dilini alt dudağında gezdirerek yavaşça başını salladı. Diline odaklanırken ağzım hem açık hem de sulandı.

Dizini indirdi, her iki bacağı da suya batmış durumdayken öne doğru eğildi. Bakışlarının yoğunluğu altında tüylerim diken diken oldu, gözleri beni çekici bulduğu için mi yoksa sorularımdan bıktığı için mi parlıyordu, emin değildim.

"Beni de mahvedeceksin. Ama ne yazık ki senin için, en çok kendimi evimde hissettiğim yer orası."

Ona yaklaşmaya yetecek cesareti topladım ama beni yakalayabileceği kadar yakın değildim. Henüz o kadar cesur değildim.

Hiç cesur olmadım zaten.

Göğsünden aşağı akan başka bir damlacık dikkatimi dağıtıyorken, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Eğer bir şey olacaksa o da bu gece olacak anlamına geliyor. Bir gece."

Kirpiklerimin arasından ona bakarken kaşımdan bir damlanın yanağımdan aşağı doğru aktığını hissettim. Sembolik hissettirdi.

Sesim arzuyla kısılmış hâlde, "Anlaştık," dedim. "O zaman bir daha görüşmeyeceğiz."

O cevap veremeden suyun altına daldım ve ayaklarının dibine gelene kadar yüzdüm. Kalkıp ellerimi sarı saçlarımın arasından geçirirken ela gözlerindeki ateşten neredeyse yanacaktım.

Kalbim çarparak ellerimi dizlerine dayadım ve göz göze gelene kadar kendimi kaldırdım. Altımda geriliyor ama uzaklaşmıyordu. Yakından bakınca gözlerinin ne kadar olağanüstü olduğunu görebiliyordum. Altın kahverengi ve yeşilin girdapları birbirine karışmıştı, etrafı koyu renkli bir halkayla çevriliydi. Ve sağ gözünde siyah bir nokta vardı, sanki biri yanlışlıkla bir damla mürekkebi damlatmış gibi.

Dudaklarımı ıslatmak için dilimi çıkardığımda, "Ama önce bir şeyden emin olmam gerekiyor," dedim. Gözleri dilimin kayboluşunu izleyerek aşağı kaydı. Birbirine bastırılmış göğüslerimde ve kıvrımlarımdan akan sularda oyalandı. Yavaşça bakışlarını kaldırıp gözlerimiz yeniden birbirine kenetlendiğinde neredeyse nefesim kesilecekti. Şimdi, bana geri yansıyan ham duyguyu görebiliyordum. Vahşi arzu ve lanet olası canlandırıcı bakış.

Yumruklarını sıktı, göğsümden nefes almaksızın tamamen hareketsiz duran bu adamı izlerken nefesim kesildi.

"Ne yaptığını bilmeyen erkeklerden bıktım. Öyleyse önce beni öp. Beni ağzınla nasıl becereceğini bilmiyorsan, sikini nasıl kullanacağını da bilemezsin," diye fısıldadım.

Alçak ve derin bir sesle sırıttı. Sanki az önce şahdamarıma bıçak tutarken ondan korkmadığımı söylemişim gibi büyük bir ciddiyetle...

Sırıtışı acımasız olsa da yine de içimde bir şeyler yarattı. Bir kibrit yakmadan önce onları benzine bulanmış bir bez parçasıyla sarmış gibi. Bu geceden sonra bir daha asla aynı kişi olmayacağımı biliyordum.

Beyaz dişleri sanki alaycı bir kahkaha atıyormuş gibi alt dudağını ısırırken sağ yanağında bir gamze belirdi.

"Seni ağzımla becermemi mi istiyorsun? Bunu yapabilirim, bebeğim. Ama siktiğim senin amın olacak."

Bir elini kaldırıp parmaklarını yanağımdan yukarıya, saçlarıma doğru kaydırdı. Ateşli dokunuşu altında titriyordum, teninin bir dokunuşuyla kemiklerim jöleye dönüşüyordu.

Boğazımı sıkarak, beni ileri doğru iterek sertçe tuttu. Neredeyse elim kayıyordu.

"Ama bana yalvarmadığın hiçbir şeyi yapmayacağıma söz verdim," diye hatırlattı sesinde acımasız bir meydan okumayla.

Hayatım boyunca hiçbir sik için yalvarmadım. Erkekler bu kadar basitken hiç yalvarmak zorunda kalmadım. Gerçi, sanırım bu doğru değil. Birkaç kez yanlışlıkla orgazm noktama denk geldiler ve orada kalmaları için onlara yalvardım.

Hiçbir zaman kalmadılar.

Boğuk bir sesle, "Lütfen," dedim.

Sadece başını salladı ve ben de reddedilmiş hissetmemeye çalıştım. Başımı kaldırdım ve yalvarmama değip değmediğini anlamak için vücudunu baştan sona gözden geçirdim.

Yüzümdeki ifadeyi fark ederek uyluklarımın arasına uzandı ve klitorisimin üzerine sıkıca bastırarak dokunuşunun altında sarsılmama neden oldu.

Sesi derinleşerek, "Şüphe etmek isteyeceğin türden bir adam değilim," dedi.

Klitorisi bulabiliyordu. Benim için yeterince iyiydi.

Dudağımı ısırarak dudaklarım çenesine değene kadar öne eğildim, hareketsiz kalmasından zevk aldım.

Çaresizliğimi anlaması için, "Lütfen, Enzo. Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım.

Ağzımı onun ağzına doğru sürüklediğimde boğazından derin bir hırıltı çıktı, geri çekilmeden önce çok yakınına gittim.

Dudaklarını benden esirgerken, belimi kavrayarak beni kaldırdı ve beni titreyen kollarımla ağırlığımı desteklemekten kurtardı. Beni kendi etrafında döndürerek kaygan kayanın üzerine bıraktı ve tekrar suya daldı.

Pozisyonlarımız tersine döndü, kollarını dizlerimin altından alarak kalçalarımdan tuttu ve beni sertçe kendisine doğru çekti. Merhametsiz yüzey tenime sürtünüyordu ve sinir uçlarımı kesen arzuyu keskinleştirmeye yarıyordu.

Kaplıcalardan ve on beş metre ötede hızla akan şelaleden gelen buhar etrafımızı sarıyordu. Vücudumu kaplayarak beni ateşlenmiş ve nefes nefese bıraktı. Ya da belki de Enzo'nun öne doğru eğilmesi, yoğun kavisli kaşları ve kalın kirpikleri ile bana bakması beni ateşlendiriyordu.

Parmağı baldırımın üzerindeki mayoya takıldı ve bu dişlerimi takırdatacak kadar güçlü bir titremeye neden oldu. Ardından, popomu yavaşça yana kaydırırken bakışları aşağı kaydı ve beni tamamen

soydu. Dişlerinin arasından tıslıyordu. Bugün kıllarımı temizledim diye Tanrı'ya şükrettim.

Klitorisimin üzerine yavaş, yumuşak bir öpücük kondururken bana bakarak, "Çok güzel," diye fısıldadı. Keskin bir soluk alıyordum ki geri çekildiğinde hayal kırıklığına uğradım.

Gözleri başka yere bakmaya dayanamıyormuş gibi geri çekilmeden önce bana bir bakış daha atarak alaycı bir şekilde, "Bu tür bir öpücük mü istemiştin?" dedi.

"Hayır," diye mırıldandım. "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Yapabilir miyim?" diye mırıldandı. "Bunu nasıl yapacağım? Dilimi kullanarak mı?" Son sözü ağzından çıkar çıkmaz dilini dışarı çıkarıp klitorisimin üzerini yaladı.

Kalçalarım istemsizce ağzına doğru çekilirken inledim, beni acımasızca mahrum ettiği şeyi umutsuzca arıyordum.

"Evet, böyle," diye miyavlar gibi inledim, bacaklarım titremeye başladı. Midemde hissettiğim cinsel uyarılar azalırken, amım arzudan zonkluyordu.

Klitorisimi tekrar yalayarak, "Böyle," diye tekrarladı. Bu defa daha yavaş yalamasına rağmen o kadar iyi hissettirdi ki titredim.

Başım geriye doğru düşerken ve bacaklarım açılırken, nefes nefese, "Durma," dedim. Sanki ağzımda benim dilimle savaşıyor gibi, dilini şehvetli bir şekilde kıvırırken bana savaş açıyor gibi... İstediğime kulak verince taş duvarlardan bir başka inilti çıkıyordu.

Bunu tecrübe etmek beni umutsuz hissettirdi çünkü öpebiliyordu. Ve hiç şüphesiz, bu adamın iyi sevişebildiğini de biliyordum.

Homurdanarak, "En tatlı şaraptan daha lezzetlisin ve seni sonsuza kadar içebilirim," dedi.

Kalbim atıyordu, bir şişeden kaçmaya çalışan kederli bir adam gibi beni içerken ve tadarken sürtünmeden kalçalarım dönüyordu. Çenesindeki kirli sakal zevkimi arttırıyor ve ona daha sert sürtünmemi sağlıyordu.

Klitorisimi emerek adını keskin bir iniltiyle söyletiyordu, sanki bir çiçeğin canlanmasını izlemek gibiydi.

Kollarında gezinen damarlar şişiyor ve beni kendine yaklaştırdıkça omuzlarındaki gerginliğin toplandığını görebiliyordum, ağzının tamamı beni yemeye doymamış gibi vücudumun üzerinde geziniyordu.

"Daha geniş aç, *bella*,* sana daha çok muhtacım."

Dediğini yapıp dizlerimi olabildiğince yukarı kaldırdım. Dili her santimini keşfediyor, amımın içine giriyor ve daha da aşağılara dalmadan ve beni ıslatmadan önce cinsel hazzımı en üst düzeye çıkarıyordu. Normalde kaçındığım bir şey bu ama Enzo ile vücudum sanki daha fazlası için yalvarıyordu.

Ağzı klitorisimin üzerine tekrar kapandığında, onu vahşice emerken dizlerim kapandı ve neredeyse kafatasını kalçalarımın arasında eziyordum. Başım arkaya kayıyor, dönüyordu, tüm duyularım onun ısrarcı ağzının altında yayılan hislere odaklanıyordu.

Bacaklarım daha da sıkıştı ama pes etmedim, pes edemezdim, hiç bitmeyen zevkte sikişme sırasında kendimi kaybetmiştim. Nefes nefese çığlıklar atıyor, tırnaklarım kafa derisine değiyordu. Karnımın alt kısmında oluşan orgazm keskin bir doruk noktasına ulaşıyordu, acımasızlığına rağmen orgazma ulaşmak konusunda çaresizdim.

Bir koluyla kalçalarımı birbirinden ayırırken diğer eliyle de amımı tokatlıyordu. İki parmağını içime soktu ve parmaklarını içinde kıvırıp beni onlarla sikerken tiz bir inilti çıkardı.

Mesanemin kontrolünü kaybetmenin eşiğindeymişim gibi hissettiriyordu ama bu his şiddetli boşalma ihtiyacıyla birleşiyordu. Sonra kör olmama neden olan bir noktaya denk gelen parmakları... Aman Tanrım, durmuyordu, bir santimetre bile oradan kıpırdamıyordu.

Tüm fonksiyonlarımı kaybettim.

Sadece coşkuyla boğuldum, bir nefes oksijen için savaşırken tüm sesler kesildi. Bedenim kontrolünü kaybettiğinde başka bir şey sunmayan ağzım sadece sessiz bir çığlıkla açıldı.

Gözlerim döndü ve bir şey hissettim aniden... Organlarımın her biri beni ezip geçen orgazmla aşırı güçlendi, kelimenin tam anlamıyla patlıyormuşum gibi hissettirdi. Bilincimi kaybetmenin eşiğine varana kadar boşalmadım ve sonunda ciğerlerim açıldığında keskin bir çığlık attım.

Parmaklarıyla saldırıya devam ederken, "Amına koyayım," dedi. Ellinde belli belirsiz bir sıvı gördüm ama saldırmaya devam ettiği sürece umurumda olmayacak kadar deliriyordum... Aman Tanrım, bu

"Aman Tanrım, Enzo," diye hıçkırdım, beni hareketsiz tutmak

* (İtl.) Güzel -*çn*

için mücadele ediyordu. Onunki gerginken benim vücudum sarsılıyordu. Parmakları geri çekildi, yerini dili aldı ve açgözlülükle beni içmeye başladı.

Tam çok fazla olduğunda, geri çekildi ve şimdiye kadar yaşadığım en sarsıntılı orgazmdan sonra ruhumun içimde çöküşünü hissettim.

Nefes nefese, "Bu...normal değildi," dedi.

Bacaklarım titriyor ve kendini sudan çıkarıp üzerimde sürünürken artçı sarsıntılar beni mahvediyordu.

Ağlayan gözlerime odaklanmak çaba gerektiriyordu ve birileri bunu yaptığında hemen yüzümü çevirirdim. Enzo'nun yüzü... Sırılsıklam ve gözleri alev alevdi.

"Ben mi...?" Yüksek sesle söylemekten utandığım için sesim kısıldı. Daha önce hiç fışkırarak boşalmamıştım, diğer insanların iddia ettiği gibi başka bir dünyaya ait bir deneyimmiş.

"Fışkırdın," diye onayladı, sesi dizginlenemez bir arzuyla derinleşiyordu. "Ve şimdi de sikimin her yerine böyle geldiğini görmek istiyorum." Eğildi ve tenimi ürperterek fısıldadı. "Sen durmadan durmayacağım."

Kahretsin! Ben öldüm, değil mi? Bir çeşit kalp krizi geçirdim. Bir kızı bir kereden fazla boşaltmaya kararlı bir erkek elbette yoktur, değil mi?

Boynumdaki ipleri çekiştiriyordu, tereyağı sarısı mayomun düğümü çözülürken göğüslerimden kaydı.

Başparmaklarını meme uçlarımda gezdirip onları geniş avuçlarıyla sıkarken, göğsünde derin bir gümbürtü oluştu ve boğazımdan bir hıçkırık koptu.

"Güzel," diye mırıldandı.

Dudaklarımı ısırıp kirpiklerimin arasından ona bakıyordum. Bana bir başyapıt, tapılacak bir tapınak gibi bakıyordu. Bunun çok canlandırıcı bir his olduğunu inkâr edemezdim.

Dudaklarımı ıslattım ve sonra boğuk bir sesle, "Teşekkür ederim. Onları kendim büyüttüm."

Bana aldırış etmeden başını aşağı indirip meme uçlarımdan birini dişlerinin arasına aldı. Keskin bir şekilde nefes alıp sıcak ağzının içinde bir kavis çizdim, gözleri diliyle senkronize bir şekilde yuvarlandı. Diğerine geçmeden önce derinden inledi. Tutuşu sertleşti, ellerinin beni becermesinden zevk alıyordum. Sabaha doğru vücudumun her

yanının morarmalarla dolmasını istiyordum. Bu bana son dokunuşu olacaktı ve onu hatırlatacak bir şey istiyordum.

Bir cup sessiyle uzaklaşınca küfürler savurdu. "Kahretsin!"

Sorunun kaynağının ne olduğunu anlamak için etrafa bakınarak, "Ne, sorun ne?" diye sordum. Penisi mi yumuşadı? Tanrım, bu benim kötü şansım olurdu. Tanrı gibi sevişebilecek bir adam bul ama sadece sikini kaldırabildiğinde!

"Prezervatif yok," diyerek durdu. Geri çekilmeye başladığında onu durdurdum.

"Hmm, yabancı olduğumuz için garip olmak istemem ama temizim ve doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedim.

Kaşları çatık bir şekilde dudaklarını indirdi.

"Prezervatifsiz sikmem."

"O zaman neden beni buraya getirdin? Neden evine veya bir otele değil?"

"Çünkü kaçmak istiyor gibiydin, seni becermeyi beklemiyordum."

"Ah," dedim boğazımı beceriksizce temizleyerek. "Şey... uh, tam bir kaçış sağladın bana."

Gamzelerinde bir ima vardı ve tekrar bunun ne olduğunu öğrenme ihtiyacına yenik düştüm.

Kendi kendine mırıldanarak, "Belki sadece bu seferlik," dedi. Sabırsızlıkla karar vermesini beklerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Ela gözlerini kaldırdığında kalbim neredeyse duracaktı. Kahretsin... Çok yoğun.

"Beni mahvedeceksin," diye tekrarladı.

Mahvedeceğim.

"Mahvetmeyeceğim."

En azından onun düşündüğü gibi değil.

"Yalan söylüyorsun."

Söylüyorum.

Gerçeğin peşinden gitmeye karar vererek, "Mahvolacak tek kişi sen olmayacaksın, unuttun mu?" dedim.

Onu kesinlikle mahvedeceğim ve daha sonra bunun için kendimden şimdi nefret ettiğimden daha fazla nefret edeceğim.

4. BÖLÜM

Sawyer

Huysuzca, “Ben de temizim,” dedi. Yere eğilip şortuna bakarak, “Şimdi onu çıkar,” dedi.

Kollarım ve bacaklarım rahatlamayla doldu, başparmaklarımı beline geçirip ulaşabildiğim kadar aşağı çekerken onların uyuştuğunu hissettim. Aşağı çekene kadar ayaklarımı tokatladı, dizlerinin üstüne oturduğunda ise gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Sadece uzun değil, aynı zamanda inanılmaz derecede kalın, uzun sikindeki damarlar bile görünür oldu.

Başımı sallayarak, “Kesinlikle olamaz,” dedim. Sikini işaret ederek, “Hayır. Olamaz. Lanet olası fikrimi değiştirdim,” dedim. “Bu akciğeri patlatabilir.”

Kaşlarını kaldırdı, ela gözlerinde şehvetle karışan bir zevk belirtisi vardı.

Gözlerindeki neşeyle imalı bir şekilde, “Sadece bir bahşiş, hatırladın mı?” diye sordu. Gamzelerini ortaya çıkaracak kadar eğlenmemişti henüz ama bu durumu bile kalbimi hoplatıyordu.

Popomun iki yanındaki iki ipi de koparıp beni tamamen özgür bırakırken, sinir enerjisi yayarak onu izliyordum. Ardından belimden tutup göğsüne bastırdı. Zayıf bacaklarımı onun etrafına doladığımda kollarımı da boynuna doladım, penisinin bana sürtündüğünü hissettiğimde derin bir nefes aldım.

Bir elini göğüslerimin arasından boğazıma doğru yukarı kaydırarak çenemin alt tarafını kavradı ve başparmağını alt dudağımda gezdirdi.

“Haklı olduğunu kanıtlamak için sabırsızlanıyorum,” demesi vücuduma sıçrayan bir başka gelgit titremesi dalgasına neden oldu.

5. BÖLÜM

Sawyer

Sabahın ışınları sanki cezalandırmak istiyor gibi Enzo'nun perdeleri arasında beni dikizliyordu. Belki de böyle hissetmemin nedeni, ruh hâlim güneş ışığının ve gökkuşaklarının tam tersini yansıttığı içindir. Kalbim çarparak, dikkatlice doğruldum ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Enzo kolunu başının üzerine koymuş ve çarşafları beline kadar indirmiş bir şekilde yanımda huzurla horluyordu.

Yutkunmak zordu. Dün gece ağzımı birkaç kez sulandıran kasları, olukları ve oyuklarıyla vücudu tam karşımda duruyordu. Ve doğrudan baldırlarının arasındaki silahı işaret eden o mükemmel *V.*

Sadece birkaç saat önce uyuyakalmıştık ve yatakta her döndüğümde vücudum ağrıyordu. Karnım ağrıyordu.

Adam amansız ve doyumsuzdu. Parmakları ve dili daha önce hiç dokunulmamış yerlerimdeydi ve hâlâ bunu düşününce yüzüm alev alev yanıyordu.

Seni özleyeceğim.

Ama daha fazla hayatta kalmam gerekiyordu.

Omurgalarımı düzeltip yavaşça yataktan kalktım, çabucak kıyafetlerimi toparlayıp giydim.

Enzo'ya bir kez daha bakıp yere atılan şortunu aldım ve cüzdanını bulana kadar ceplerine baktım. Kimliğini kaplayan pürüzsüz, siyah deri.

Enzo Vitale. Otuz dört yaşında. 12 Kasım doğumlu. Akrep; Tanrım, bana yardım et! 1.95 yani, benden 30 santim daha uzun. Ela gözler. Vücudu kadar kâğıt üzerinde de çekici.

Asla fiziksel bir şey aşırmam. Buna çok dikkat ederim. Bu yüzden hızlıca kimliğinin bir fotoğrafını çektim, sonra cüzdanını şortunun

Ama kalın şehvet bulutu arasında sözlerini işitmekte güçlük çekiyorum. "Ne...?" Kulağımın hemen altındaki hassas noktayı ısırdığında kelime bir inilti ile bitti.

"Sadece bahşiş. Alacağın tek şey bu."

Hem heyecandan hem de hayal kırıklığından dudağımı ısırdım. Her şeyini özleyeceğimi bilerek bunu daha fazla uzatmama gerek yoktu ama o zaman bile bunun yeterli olacağından emin değildim.

"Beni tekrar yalvartacaksın, değil mi?" diye sordum. İçlerinden bir yılan çukuru gibi dönen arzuyla gözlerimi kendi gözleriyle tuzağa düşürecek kadar geri çekildi.

"Hayır, bella. Onu benden almanı sağlayacağım. Bir yırtıcının sana boyun eğmesini istiyorsan, daha güçlü olmalısın."

Öne doğru eğildi, dudaklarını boynum boyunca gezdirerek elektrik kıvılcımları çıkardı. "Yani, sikimin her santiminin senin tatlı, küçük amını doldurmasını istiyorsan, benimle başa çıkabileceğinden emin olsan iyi edersin."

Cevap vermek yerine uzandım ve sikini elime aldım. Dişleri kenetleniyor, çenesindeki kaslar zonkluyordu. Patlayacak gibi görünüyordu ve başının amıma değdiğini hissettiğim an çok geride olmadığımı anladım.

Elleri kalçalarımdaydı, sabırsızlıkla ve açlıkla dolup taşarak beni aşağı çekiyordu. Yeterince olmasa da penisinin ucu içimi doldururken titreyerek, zorlukla nefes aldım. Orada beni durdurdu ve daha fazla kendimi yerleştirmeye çalıştığımda karşı koydu, tutuşu cezalandırırcasına kalçalarımı çeviriyordu.

Alçak ve alaycı bir ses tonuyla, "Alabileceğin tek şey bu," diye tekrarladı.

İyi. Eğer o bu oyunu oynamak istiyorsa o zaman ben de oynardım.

Öne eğildim, dudaklarımı onunkilere dokundurtmaya hazırlandım ama o başını çevirdi.

"Beni öpemezsin," diye uyardı.

Üçkağıtçı.

Reddedilmek canımı yaktı ama bunun beni caydırmasına izin vermedim. Bu yüzden dudaklarımı çenesine kaydırdım ve gergin kaslarını hissetmekten zevk alarak ellerimi göğsünde gezdirdim. Vücudu tapılacak bir şeydi ve onunla sadece bir gece yaşayabileceğimi bilmek, işkence gibi geldi bana.

Kısık bir sesle, "Boşalmak için bana daha çok ihtiyacın olduğunu unutmuş gibisin ama benim sana ihtiyacım yok," dedim.

Onu boğazından kavrayarak, sırtı taşa yaslanana kadar aşağı itip belimi sıkıca tutan ellerinden kurtuldum. Başı havuzun kenarından sarkıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyordu ama çoktan belimi doğrultmuştum.

Ellerimi yavaşça ve şehvetli bir şekilde vücudumda gezdirirken vahşi bakışı tıpkı bir mıknatıs gibi vücuduma saplanıp kalmıştı.

Çok kolay.

Ona ne kadar iyi hissettiğimi göstermek için parmaklarımı hassas klitorisim üzerinde gezinirken inledim ve başımı hafifçe geriye yatırdım.

Göğsünün derinliklerinde beni korkutmayan bir hırıltı çıktı. *Güç sadece kaslarımızda değil, zihnimizde de bulunur. Ve erkeklerin gücünü bükmek çok kolaydır.*

Ona neyi kaçırdığını hatırlatmak için klitorisimi daha sert ovuşturarak kalçalarıma dokundum. Onun sımsıkı tutuşundan kurtulmak için çabalarken diğer elimi de memelerime doğru çıkarttım.

"Siktir," diye mırıldandı nefes nefese. Tekrar elleri kalçalarımı kavradı ve yavaş yavaş sıktı.

Tutuşu gevşedi diye mi yoksa şehvetten öyle mi sandım diye mi, bilmiyorum, "Ah, Enzo," diye inledim. Bir acı hissederek penisinin üzerine tamamen yerleştim.

Patlaması yüzümde hafif bir sırıtmaya neden oldu. Ses, kükreme ve inilti karışımı bir sesti. Nefes alıyordum, vücudum onun vücuduyla uyum sağlarken yüzüm şaşkınlık içindeydi. Ne kadar ıslak ve tahrik olmuş olsam da yanmayı azaltmıyordu.

"Acıyor mu, bella?"

Boğulacak gibi, "Çok büyük," dedim. Gök gürültüsü göğsünde yankılanırken aklını yitirdiğini sandım.

"Ve sen onu alacaksın," diye hırladı.

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak pozisyonumu yeniden ayarladım. Ayaklarımı taşın üzerine koydum ve sanki onun üzerine çömelmiş gibi bacaklarımı genişçe açtım. Sert karnında kendimi dengelerken gözleri parlıyordu.

Bu yeni açıyla, onu ne kadar iyi alacağımı görecekti.

Sonra penisin ucuna doğru yükseldim ve ona geri çarptım, bu da

başının geriye doğru düşmesine ve suyun saçlarını yıkamasına neden oldu. Boğazımdan bir çığlık koptu ama bu sefer acımadı.

Başını kaldırarak *"Evet"* diyerek devam etmem konusunda bana cesaret verdi. "Beni böyle sik, iyi kız."

Hareketi tekrarladığımda omurgamdan aşağı titreşimler gönderen sabit bir tempo bulduğumda gözlerim, kafatasımın arkasında yeni bir yuva bulmakla tehdit etti. *Bu adam benim krallığım olsaydı, sonsuza kadar bu tahtta otururdum.*

Dişlerini gıcırdatarak bir dirseğine yaslanmak için kalkarken bir eliyle boynumu kavradı ve beni kendine çekti. Leğen kemiği ve klitorisim arasında mükemmel miktarda sürtünme yaratması dudaklarımdan bir inilti çıkmasına neden oldu.

"İşte bu," diye mırıldanarak, "Aynen böyle, bella. *Cazzo, quanto mi fai godere!*"* dedi.

Kalçalarını sıkması ve benim hamlelerimi ciddi bir şekilde karşılaması uzun sürmedi. Ağzı açık, kaşları çatık ve gözleri kalçalarımıza kilitlenmişti. Bu şimdiye kadar gördüğüm en erotik manzaraydı ve bitmesi beni çok üzecekti.

"Buraya gel," diye tısladı. Eli hâlâ ensemi tutuyor, göğsüne yaslanana kadar beni aşağı çekiyor ve dizlerimi yanlarına sıkıştırıyordu.

Bacaklarını büktü ve ayaklarını taşın üstüne koydu. Bir an duraksadı. Gözlerinde şeytani bir parıltıyla bana bakarken, hâlâ boynum rehin tutuluyorken ağzım üzerinde asılı kaldı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Aslında hazır değildim ama, "Evet," diyerek fısıldadım.

Dudaklarında hafif, bilmiş bir kıvrılma vardı ve ben yarım yamalak bir gülümsemeyle zafere ulaşamadan, kalçalarımı yakaladı ve içime gömüldü.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, yeni pozisyondan dolayı soluğum kesildi. *Her zafer çabucak unutulur.*

Tabii ki bana taviz vermedi. Bunun yerine, beni sikerken kalçalarımı sabitledi. Kendimi desteklerken ellerim ıslak kayaya çarptı. Kesik bir çığlık içi boş mağaralardan yankılandı.

Dudakları hassas cildime takılırken sıcak nefesi kulaklarımda esiyordu. Sesi verdiği çabadan ve zevkten gergin ve düzensiz şekilde

*(İtl.) Siktir, çok iyi hissettiriyorsun! *-çn*

çıkarken, "Hâlâ benimle başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Tanrım. Hayır.

Ağzımdan tek bir kelime çıkmaması dışında midemde çalkalanan orgazm giderek daha talepkâr oluyordu.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Çok iyi sevişiyorsun. Ama saatlerdir sikimin etrafında dolaştıktan sonra ne kadar iyi seviştiğini görmek istiyorum."

Bundan sağ çıkamam.

İnlemelerim yavaş yavaş çığlıklara dönüşüyor ve taş zemin dizlerimi parçalamaya başlıyordu ama acı sadece aldığım zevki daha da yoğunlaştırıyordu.

Bir elini saçlarıma daldırdı, buklelerimi sıkıca kavradı ve başımı geriye doğru itti. Bir süre sonra dişleri boynuma kenetlendiğinde dudaklarımdan bir çığlık çıktı.

Başımın etrafında yıldızlar dönüyordu ve tekrar boşalmaya hazırdım.

"Enzo," diyerek yalvardım.

"Kaldır," diye emir verdi. Emrini dinleyerek belimi düzelttim ve bir kez daha karın kaslarının üzerinde bir denge oluşturmaya çalıştım.

"Kendine dokun, bella. Klitorisini ov ve boşaldığında amının ne kadar sıkılaştığını hissetmeme izin ver."

Elim kalçalarımdan yukarı giderken içime pompalamaya devam ediyor, klitorisimi bulup sıkıca ovuşturuyordu. Başım geriye doğru savruldu, sanki bana o dokunuyormuş gibi adı dudaklarımdan döküldü.

Tam daha iyisi olamayacağını düşünürken avuçlarından birini leğen kemiğime yasladı ve sıkı bir baskı uyguladı. Saldırıya hazırlıksız yakalanan omurgam az kalsın yerinden çıkacaktı. Onu çok daha yoğun bir şekilde hissedebiliyordum ve bu durum bir kez daha mesanemi boşaltma ihtiyacı hissini yarattı.

"Aman Tanrım, Enzo, tekrar boşalıyorum," diye soludum.

Göğsünün derinliklerinden gelen bir hırıltı şehvetten omurgamdan aşağı ürpermeme neden oldu.

"Benim adım ve Tanrı'nın adı aynı cümleye olamaz, bella," diye hırladı, sesi altımızdaki kaya kadar sertti. "Biri kutsalken diğeri yozlaşmış."

Yüzünde bir hırlama varken boştaki eliyle parmaklarını dudaklarıma tuttu ve onları alt dişlerime geçirdi, odaklanmamış bakışlarım ona kaydı.

"Bil bakalım ben hangisiyim?"

Orgazmdan dolayı titrerken tek cevabım boğuk bir çığlık oldu. Patlarken tenini ısırdım, içimde dalgalanan güçlü dalgalar yüzünden gözlerim karardı. Basıncı hafifletmeye yetecek kadar uzun süre beni yukarı kaldırdı, ben çırpınırken karnına sıvı döküldü.

Mutluluk dışında herhangi bir şey hissetme kapasitem olsaydı bu durum utanç verici olurdu.

Sonra boşta duran eliyle beni döndürdü, parmaklarını sıkıca dişlerimin üzerinde tutarken içimde ilerledi. Hissettiğim mutluluğu neredeyse acı verici seviyelere tekrar çıkardı.

İtişleri hızlanıp içimde şiştiğini hissettiğimde titredim. Sonra, başı arkaya döndü, benimle birlikte içimde patlarken güçlü boğazından bir inilti çıktı. Hareketsiz durdu, altımda titrerken ellerindeki, kollarındaki ve boynundaki damarlar kalınlaşıyordu.

Hâlâ titreşim dalgalarıyla savaşırken kalçalarımı ona sürttüm. Vahşi bir hırlama daha çıkarıp gözlerini bana geri döndürmesine neden oldum. Gözleri, içinde alev alev yanan bir cehennem gibiydi."-Siktir, son damlasına kadar içine çek. Hepsi senin olabilir, bebeğim. Sadece içmelisin."

Çenemden tutarak beni oltaya takılmış bir balık gibi kendine doğru çekti. Ağzımdan salyalarım akıyordu ve bu, gözlerinde alevlenen ateşi körüklüyordu. Ellerimin onun elinden ne kadar küçük olduğunu gördüğümde hem öfkelendim hem de sevinerek ellerimi omuzlarına koydum.

Sanki beni öpmeyi düşünüyormuş gibi gözleri kısa bir an için ağzıma kaydı.

Ama öpmedi. Sadece aşağı doğru inerken gözlerimin içine baktı ve hayatımın en yoğun deneyimine sahip olmamı sağladı. Hiçbir erkek Enzo'nun bana baktığı gibi bakmadı. Sanki beni bir masaya fırlatıyor, etime bir neşter sokuyor ve kararmış ruhumu çıkarmak için beni dilimliyor gibi hissettiriyordu.

Sonunda beni serbest bıraktı ve ağzımdan çıkan salya yüzüne düşmeden hemen önce onu yakaladım. Beni izlerken burun deliklerinin titremesinin tadını çıkararak dudağımı ısırdım.

Kendim için aynı şeyi söyleyemesem de bakışlarımdan çekinmiyordu. Beni incelerken samimi gözüküyordu. Sanki yeterince uzun süre bakarsa, kendini kaptıracağı en kötü insan olduğumu görür gibi bakıyordu.

Dudaklarımı hafif bir sırıtışla kıvırırken bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Bu..."

Kalın ve boğuk bir sesle, "Bunun ne olduğunu tek bir kelimeye indirgeyerek bana hakaret etme," diyerek sözümü kesti.

Onu yuvarlayarak, kalçalarımın içini kaplayan boşalma hissinden dolayı titrerken sadece, "Tamam" dedim. Daha samimi bir şekilde, "Tamam, indirgemeyeceğim," dedim.

"İyi."

Hâlâ bana bakıyordu ve kaçış içgüdülerim devreye girmeye başlamıştı.

Sanki ne düşündüğüm hissetmiş gibi, "Benimle eve gel," dedi.

Normalde erkekler beni evlerine davet ettiğinde bir rahatlama hissederim ama bu sefer hüzünden başka bir şey hissetmedim. En kötü yanı, bu hüzün beni durdurmaya yetmiyordu. Hayatta kalma çaresizliğimi bastırmıyordu.

"Memnuniyetle."

cebinin içine koydum. Odadan çıkmadan önce, kalbimde bir eksiklik hissederek ona son bir kez daha baktım. Ona bunu yapmaktan nefret ediyordum hatta herhangi birine bunu yapmaktan nefret ediyordum.

Kapıyı arkamdan yavaşça kapatarak oturma odasına ve mutfağa girdim.

Güzel bir evde yaşıyordu, duvarları ve tavanı kaplayan kahverengi ahşap kirişlerle dolu, beyaz renkle kaplı bir ev. Enzo'nun iyi bir zevke ve iç tasarım becerilerine sahip olduğunu görünce şaşırdım. Öğürme refleksi eksikliğimi keşfettiğinde şaşırdığı kadar ben de bu becerisine şaşırmıştım.

Altın madenimi bulana kadar parmak uçlarımın üzerinde yürüyerek rastgele kapıları açtım. Bu onun çalışma odası. Basit bir ahşap masa, siyah deri koltuk ve duvarlarda asılı birkaç köpek balığı fotoğrafı. Masasının arkasındaki duvarda, büyük olasılıkla, akıllı insanlar için ders kitaplarıyla dolu kitap rafları sıralanıyordu.

Masaya yaklaşıp çekmeceleri karıştırmaya başladığımda vücudumdaki adrenalin seviyesi yükseliyordu. Hiçbirinde değerli bir şey yoktu, en alttakini çektiğimde kilitli olduğunu gördüm. İhtiyacım olan şey kesinlikle oradaydı. Mayomun üst kısmında küçük bir tel toka vardı. Orada her zaman bir tane olur. Her zaman.

Onu oradan çıkartıp kilitli çekmeceyi açmaya çalıştım. Tokayla çekmece açma konusunda iyiyimdir bu yüzden bir dakika içinde çekmeceyi açtım.

Evden ses geliyor mu, diye ara vererek çekmeceyi karıştırırdım, üstünde *Repubblica Italiana* yazan, altında bir sürü rakam ve harf olan bir kart bulduğumda kalbim hızla çarptı. Telefonumu arka cebimden çıkartıp tessera sanitaria denen şeyle ilgili bilgi bulmak için Google'da hızlı bir araştırma yaptım. Ne yazdığını nasıl yorumlayacağımdan emin değildim ama adını ve soyadını, doğum tarihini ve doğum yerini kullanarak anlam çıkartabilirdim. Amerika'daki bir sosyal güvenlik kartı bilgileriydi ve bunun tam da ihtiyacım olan şey olduğundan neredeyse emindim.

Ayrıca Enzo'yu V.O.R.S. adlı bir şirketin sahibi olarak gösteren resmi bir belgeyi ve bir iş adresini de buldum.

Hızla fotoğraflarını çekip çekmeceyi kapatıp odadan dışarı çıkarken, suçluluk duygusu kalbimi sızlattı.

Tanrım, umarım kilitlemeyi unuttuğunu düşünür ya da en iyisi Enzo Vitale'yi bir daha görmemek için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

Yakınlardaki bir kapıdan gelen yüksek sesli çarpma, kalbimin neredeyse göğsümden fırlamasına neden oldu. Dip boyamı yapıyordum bu yüzden elimdeki fırçayı kâseye attım ve lavaboya koyduğum silahımı aldım, adrenalin görüşümü keskinleştiriyordu.

Nefes nefese, banyodan dümdüz ilerideki otel odamın kapısına bakıyor, birinin içeri girip beni kelepçeli olarak götürmesini bekliyordum. Zaman geçmesine rağmen hiçbir şey olmuyordu, yine de göğsümdeki çarpıntı dinmiyordu.

Derin bir nefes alarak aynaya döndüm ve silahı lavaboya geri koyarken gözlerimi başka yöne çevirdim.

Silahım çalıntı bir silah ama onu almaya karşı koyamadım. ABD'de korunmak için onu suçlu bir adamdan satın almıştım ama seyahat edebilmek için onu orada bırakmak zorunda kalmıştım. Burada, silah yasaları son derece katı ve benim gibi birinin bir tane alması neredeyse imkânsız.

Silah alma fikri aklımdan geçtiğinde bir atış poligonunun yanından geçiyordum. Bir adam işini yeni bitirmiş ve tabancasını arabasının bagajındaki asma kilitli bir kutuya ve cephanesini de yanındaki ikinci kilitli kutuya koymuştu. Adam sıkıştığını mırıldayıp koşarak binaya geri dönerken, ben bir ağacın arkasında saklanıyordum. Dikkati dağıldığı için arabasını bile kilitlememişti.

Bir dakika bile beklemeden hemen harekete geçmiştim. Parmak uçlarıma basarak arabanın yanına gittim, bagajı açtım ve her iki kutuyu da çaldım. Neyse ki otelim sadece birkaç blok ötedeydi ama dönüş yolu boyunca kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Daha sonra, lanet olası kutuları açmak için bir hırdavatçı bulmak zorunda kaldım. Ancak silahı elime aldığımda tekrar nefes alabildiğimi hissettim.

Yavaş bir nefes vererek fırçamı kâseden aldım, sonra ellerim titreyerek kimyasalları saç köklerime sürmeye devam ettim. Doğal saç rengim olan kahverengi her çıktığında onları kapatıyordum, birkaç ayda bir onu tamamen hayatımdan silmek, görevim hâline gelmişti.

Bu boktan nefret ediyorum ama sanırım hırpalanmış kafa derim artık buna alışmıştı.

İşimi bitirdiğimde fırçayı ve boş olan kâseyi çöp kutusuna attım. Kaldığım otel odası çamaşır suyu kokuyordu ama aynı zamanda muhtemelen, laboratuvarı yıkamak için kullanılan başka kimyasallar yüzünden de kötü kokuyordu.

Sonra, klozetin üstündeki küllükte duran yanan sigaramı alıp içime çektim, hâlâ yansımamdan kaçınıyordum.

Kimyasalların sihirlerini yapmaları için geçen yirmi dakika boyunca bir sigara daha yaktım ve çeyrek şişe votka içtim. Gerçekten içmemeliydim ama derin, aşılmaz bir hüzün beni sımsıkı sarıyordu ve onu geçiren tek şey de alkoldü.

Sonra kıyafetlerimi çıkardım ve çamaşır suyunun kalıntılarını yıkamak için kirli duşa girdim. Durulanırken hâlsiz ve bitkin hissediyordum ve bunun votkadan mı yoksa hayatın çok berbat hissettirdiğinden dolayı mı olduğunu anlayamadım.

Duşun ortasındayken alkol çarptı ve çevrem etrafımda dönmeye başladı. Bir roketin içinde sıkışıp kalmışım ve roket patlıyor gibi hissettim.

Dengemi sağlamak için ellimi duvara yaslayarak, "Siktir," diye mırıldandım.

Suyu kapatıp duştan tökezleyerek çıktım ve bir havlu kaptım. Güzel ama pek kaliteli olmayan havluyu etrafıma sardım. Dokusu yumuşak ama boktan olan havlulardan çok daha iyiydi.

Sırılsıklam olan saçlarımdan akan soğuk damlalar vücudumdan aşağı iniyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Beyaz bir atlet ve uyku şortumu üzerime geçirdim, yarı kurumuş vücudumdaki su kıyafetlerimi ıslatıyordu.

Tuvalet bölmesi doğrudan lavabonun önündeydi bu yüzden aynaya baktığım anda Kev bana bakmaya başladı.

Onunla paylaştığımız tek şey mavi gözlerimiz ve geniş gülümsemelerimizdi. O her zaman süpürge gibi düz saçlı, yuvarlak gözlü ve sert burunlu babamızı tercih ederken, ben ise vahşi kıvırcık saçlı ve daha çok peri gibi yüz hatlarına sahip annemizi tercih ettim.

Artık önemli değil. Gözler her zaman en kötü kısımdır. Ben de onunkini görmeden kendimi göremiyordum.

"Siktir git," diye söylendim kendi, onun yansımasına. Yansıma sırıtıyordu, bu da öfkemi arttırıyordu.

Yarısı boş votka şişesi lavabonun kenarına duruyordu ve onu boy-

nundan tutarak büyük bir yudum aldım. Sertliği boğazımdan asit iniyormuş gibi hissettiriyor ama yukarı çıkmaya çalışan kusmuğu da geri itiyordu.

Büyük bir yudum daha alarak, "Biliyor musun, bazen keşke annemin karnındayken seni yeseydim diyorum," dedim.

Kıkırdadım çünkü bu da iğrenç.

Ama o aptal sırıtışı benim sırıtışımı kırmaya yetecek kadar yankılandı.

Homurdanarak tabancayı tekrar lavabodan aldım ama bu sefer doğrudan Kev'e doğrulttum. Gözlerim yaşlarla dolarken daha fazla gülümsedi. Hâlâ benimle alay ediyordu. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yalnızken bile bana eziyet etmekte her zaman iyiydi.

Boğulmuş hissederek, "Bunu yapamazsın. Kazanamasın. Ben kazandım, sen değil," dedim.

Ona ters ters bakarken elim şiddetle titriyor, bir damla yaş akıp yanağımdan aşağı süzülüyordu. Ben ağladığımda hep sinirlenirdi. Beni neden bu kadar üzdüğünü asla anlayamadım.

Beni sevmiyor musun, ufaklık?

"Hayır," dedim küçümseyerek. "Senden nefret ediyorum."

Bunu demek istemedin.

Tüm gücümle, "*SENDEN NEFRET EDİYORUM,*" diye çığlık attım, yüzümün kanla kaplandığını ve göğsümün çatladığını hissettim. Silahın ucunu bardağa, tam başına çarptım.

Benden nefret ediyorsun çünkü tam benim gibisin. Aynıyız, ufaklık. Ve seni, sen olduğun için sevecek tek kişi benim.

Aynadaki hayalet bana işkence etmeye devam ederken başımı salladım.

Istıraptan ve yenilgiden dolayı ağlayarak, "Beni asla bırakmayacaksın, değil mi?" dedim.

Silahı kendime çevirdiğimde, namlunun soğuk baskısı şakağıma batarken yaptıklarımı düşünmüyordum. Kev'in yüzü öfkeyle buruştu ama artık onu duyamıyordum. Duyabildiğim tek şey, parmaklarım tetiğin üzerinde dans ederken kulaklarımdaki yüksek çınlamasıydı.

Gitseydim çok mu kötü olurdu?

Kim fark ederdi ki?

Kimse umursamazdı. *Ben yandığı kadar hızlı sönecek küçük bir parıltıydım.*

Peki ben ne için savaşıyordum? Bir başkası için hayatta kalmak için savaşmıyorsam, burada olmak bile istemezken kendim için hayatta kalmanın ne anlamı vardı?

Kevin hiddetlenmeye devam ederken boğazımdan tiz bir kahkaha çıktı. O gerçek değil ama şu anda ona hiç bu kadar yakın hissetmemiştim.

Ellim hâlâ şişeyi tutarken onu işaret ederek, "Bunu beklemiyordun, değil mi?" dedim. İçkinin kenardan yere dökülmesine neden oldum.

Ona, "Kendimi öldürmemi istemiyorsun çünkü bunu hep sen yapmak istedin," dedim.

Yanaklarımdan yaşlar süzüldü ve görüntüsü selden bulanıklaştı.

"Ama ben de yapamam," diye ağladım. "Çünkü yaparsam, bunu yine de senin yüzünden yapacağım."

Midem bulanıyordu ama o yavaşça gözden kaybolurken başka yöne bakamadım. Yine de son söylediği şeyi duydum.

En başından beri birlikteyiz, ufaklık. Benden uzaklaşmana asla izin vermeyeceğim.

Ölüyordum.

Bad Suns'ın radyoda yumuşak bir şekilde çalan *"Ay Işığında Yüzme"* şarkısını dinlerken, en son işlediğim suçu parmaklarımın arasında çevirdiğimde alnımdan terler süzülüyordu.

Üzerinde Enzo›nun adının yazılı olduğu altın renkli plastik bir dikdörtgen bana dik dik bakıyordu. Bir buçuk hafta sürdü ama yeni kredi kartım sonunda onaylandı. Bunun beni kurtarması gerekiyordu ama tek hissettiğim şey, kusma hissi. Senile Suzy'nin klimasının bozuk olması gerçeğiyle birleştiğinde, oda bir yanardağ çukurundan daha sıcaktı.

Ne yazık ki burası benim evim ve son birkaç günümü bir otel odasında kartın postayla gelmesini bekleyerek geçirdim. Kaldığım süre için depozito yatırmaya yetecek kadar param kalmıştı ve sanırım onu postayla alıp ücreti ödeyene kadar kurdeşenler çıkarmıştım.

Yavaş bir nefes vererek, gözümün içine damlamaya hazırlanan ter damlasını sildim ve telefonum çaldığında gözlerimin yanmasına neden oldum; az önce bir e-posta geldiğini bana bildiren zil sesi.

Kalbim çarpıyordu, e-postayı daha görmeden önce kimden geldiğini biliyordum. Beynim e-postayı görmezden gelmem konusunda uyarıda bulunurken, *beni bulamazlar*, dedim. Telefonu aldım ve e-postayı açtım.

Hadi ufaklık, kendine ve dünyanın geri kalanına ne olduğu hakkında yalan söylemeyi bırak. Seni dünyada en çok seven kişiye yaptıklarınla yüzleşebilecekken bunca zamanı kaçarak harcıyorsun.

Bunu… Kevin için yap.

Ona çok şey borçlusun.

Garret

Şerefsiz. Derin bir nefes alıp homurdanarak başparmağımı silme düğmesine bastım, sonra doğruldum ve e-maili kapattım.

Saniyeler sonra kavurucu güneşin altında, kapıyı arkamdan kapatıp ağaçların arasından geçerek beni kasabaya götürecek toprak bir yola çıktım.

Garrett ile Kev polis akademisine katıldıktan sonra, yirmi yaşındayken tanıştım. Kevin'in bana verdiği lakabı benimsedi ve ne zaman bu lakapla karşılaşsam gözlerimi tırmalamak istiyordum. Kaçtığımdan beri bana e-postalar gönderiyor, geri dönmem ve '*yaptığım şeyle yüzleşmem*' için bana yalvarıyordu. Benim yerime kardeşime inanan başka bir polis daha.

Neden inanmasın ki? Onların ikiz kardeşi olsam bile her zaman bir sivilden daha çok bir polise inanırlar zaten.

Simon'ı gördüğümde buruk bir hâlde otobüs durağına doğru ilerliyordum. Oraya yürüdüğümü fark etmemiştim bile. Sanki vücudumda bir düğmeye basıldı ve otomatik pilota geçti ve bu beni kasabadaki tek arkadaşıma doğru çekti.

Gidecek başka kimsem yoktu. Konuşacak başka kimsem yoktu.

Anında göğsümde bir kıvılcım tutuştu ve ona doğru koştum.

Ellerimi heyecanla sallayarak, "Simon!" diye seslendim. El salladı, beni gördüğünde yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Pekâlâ. Merhaba, güzel bayan."

"Seni özledim. Gitmiştin," dedim yanına otururken. "Neden gittin?"

Gülme sesi tüm vücudunu sarsarak kıkırdadı. Simon güldüğünde bütün göğsü sarsılıyordu, sanki ağzıyla değil, göğsüyle gülüyor gibiydi.

"Eski karım bana evliliğimiz boyunca aynı şeyi söyledi. Muhtemelen bu yüzden benim gibi göt birini boşadı. Beni bir yerde çok uzun süre tutamayacak gibi görünüyordu."

Dudaklarımı büktüm. "Seni anlıyorum, Simon, seni anlıyorum. Ama bence karın da seninle gelmeliydi."

Bir ellini sallayarak, "Eh, hızlı bir hayat herkes için değil. Sen de benim gibisin evlat, her zaman hareket hâlinde olduğunu söyleyebilirim," dedi.

Gülümseyerek ve başımı sallayarak, "Beni de hiç kimse tutamaz," dedim.

Bir an beni süzdü, sonra elini cebine attı ve paketten bir sigara çıkardı.

"Biliyorsun, biz de farklıyız. Her zaman bir şeye doğru koştum, her zaman asla bulamayacağım bir şeyi aradım. Ama senin tam tersi olduğundan şüpheleniyorum. Bir şeyden kaçıyorsun."

Gülümsemem kayboldu ve elimi uzattım. "Onu bana ver."

Tekrar kıkırdadı ve sigarayı bana uzattı. Sigarayı dudaklarımın arasına alıp kıvırdım ve eğildim. Simon'un sigaramı yakmasına izin verdim.

Derin bir nefes alarak, "Nasıl anladın?" diye sordum.

Sigarasını yakıp birkaç nefes çekene kadar cevap vermedi.

"Sende o köşeye sıkışmış hayvan bakışı var. Ürkek. Avlanmış. Sanki hiç uyarmadan her an ısırıp kaçacakmışsın gibi duruyorsun."

Kaşlarımı çattım. Barmen Austin de beni bir hayvana benzetmişti.

Bir nefes daha çekerek, "Görünüşe göre, düşündüğüm kadar gizemli değilim," diye mırıldandım.

"Tatlım, çantanı sahip olduğun tek eşyaymış gibi taşıyorsun."

Yeniden dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve "Ah," diye mırıldandım. "Belki de benim karşı çıktığım da budur. Herkes bozuk olanı tamir etmek ister, değil mi?"

"Hayır," dedi. "İnsanlar aslında seni tamir etmeyi umursamıyor. Sadece kırık parçalarını standartlarına uyana kadar şekillendirmek istiyorlar. Pürüzsüzleştirip daha az keskin yapmaya çalışıyorlar ki kı-

rık parçaların onlara batsa bile çok derin kesik izi bırakmasın diye. Ama onların da senin kadar kırık parçaları var."

Yüksek sesle, "Akıllı biri," dedim. Bana birkaç bakış attı. "Eğer ben vahşi bir köpeksem sen de bir baykuşsun," dedim.

Bedenimi sarsan bir kahkaha daha... Ruhumun biraz rahatladığını hissettim. Simon'ın benim kırık parçalarımı onarmak gibi bir derdi yoktu ama aynı zamanda uğraşmadan onları pürüzsüzleştiriyordu. Sadece biraz.

"Dövmen güzel mi?"

Yüzümdeki gülümsemem büyüdü ve ona bacağımı gösterdim. "Mükemmel. Başka bir tane daha istiyorum."

"Bir tane daha yapabiliriz ama doğru zaman gelene kadar bekleyelim, tamam mı?"

Kaşlarımı çatarak, "Doğru zamanın geldiğini nasıl bileceğim?" diye sordum.

Otobüs yolda hızla ilerleyip önümüzde tiz bir sesle dururken hafifçe bacağıma vurdu. İkimiz de ayrılmak için kalkmıyorduk.

"Bileceksin."

6. BÖLÜM

Enzo

*Ladra.**

Elim, altımdaki büyük beyazın sert dokusuna yaslandı. Suda pürüzsüzce süzülüyor, vücudu yüzerken ileri geri sallanıyordu.

Sakin biri. Yüzgecine takılmak beni biraz olsun rahatsız etmedi.

Dişlerinden birine plastik bir yüzük takılmıştı ama çıkarmadan önce varlığıma alışmasına izin verdim. Hiçbir lanet hayvanın ağzında olmaması gereken bir şey.

Başka birinin boynuna sarılı olsaydı umurumda olmazdı.

Lanet olsun. Hırsız.

Sürekli kafamdan geçen, tek düşünebildiğim şey ne kadar kolay oyuna gelmiş olmamdı. Ve onu içeri alacak kadar aptal olan tek kişi de bendim.

Yine de o büyük, hüzünlü gözlerin kurbanı olan tek kişi olduğumdan şüpheliydim.

Onu becerdikten sonraki sabah uyandığımda kalbim zaten vücuduma adrenalin pompalıyordu. Beni kullanmak için bir şey yaptığını biliyordum. Ve onun gittiğini öğrendiğimde korkum sağlamlaştı.

Günün geri kalanında ne aldığını bulmaya çalıştım. Cüzdanımdan hiçbir şey eksik değildi ve kasama dokunulmamıştı. Çalışma odama girip masanın alt çekmecesinin kilidinin açık olduğunu gördüğümde onun bir şey aldığını anladım.

Kayıp bir şey yoktu, birkaç gün boyunca ne yaptığını anlamamıştım. Yani, kredi raporuma bakıp benim adıma yeni bir kredi kartım olduğunu keşfedene kadar. Kredi kartını ben açmamıştım.

Orospu, benim lanet olası kimliğimi çalmıştı. Olayın üzerinden birkaç hafta geçti ve o zamandan beri hesabımdaki giderleri görmek için sürekli hesabımı kontrol ettim. Beklediğimden daha az harcamı-

* (İt.) Hırsız -*çn*

yordu ama daha zaman vardı. Hiçbir şekilde ne entrikalar çevirdiğini çözemiyordum.

Hesabı dondurup yetkilileri aramaktan kendimi alıkoymadığım için benim amacımın ne olduğunu da çözemiyordum.

Henüz.

İçimde dolaşan öfke hayret vericiydi. Duygularımın üzerinde kontrol sahibi olmasaydım, bugün suya girmek benim için tehlikeli olurdu.

Köpek balıkları bizim rahat olmadığımızı hissedebilirler. Yüksek bir kalp atış hızı, vücuduma fok bağırsağı bağlayıp yüzmeye gitmeye eşdeğer olurdu.

İki tonluk bir hayvanı alt edecek kadar öfkeliydim ve kendime kazanacağıma söz veremesem de gerçekten iyi dövüşürdüm. Sorun şu ki, bir köpek balığıyla savaşmak istemiyordum.

Yapmak istediğim şey, beni kandıran küçük, baştan çıkarıcı kadını boğazlamak.

Tanrım! Bir saniyeliğine düşününce, onu tekrar görmek isteyebileceğimi düşündüm.

Şimdilik onu aklımdan çıkardım, önümdeki güzelliğe odaklandım. Sola fırlıyor, kuyruğunu biraz savuruyor ve beni biraz dengesizleştiriyordu.

Aşağıda, kendimi en sakin hissettiğim yer, Tabiat Ana'nın en vahşi yaratımının yanında yüzdüğüm yer...

Elimi yüzgecinin yanında gezdirerek rahatlamasını sağladım.

Yavaşça vücudunun yanından yukarı ve ağzına doğru kaydım ve onu okşamaya devam ettim. Yarım metre boyunda ve hantaldı. Bana araştırmam için umut veren çiftleşme izleriyle kaplıydı. Doğuracak kadar olgun dişileri bulmak, çok sık rastlanan bir durum değildir.

Beden dilini yakından takip ederek plastiği yakaladım ve yavaşça dişinden çıkardım. Sonra yüzgecini serbest bırakarak, on metre ötedeki muhafaza alanına giden merdivene gitmeyi hedeflerken bölgemde yüzmesine izin verdim. Başım sudan çıkarır çıkarmaz, araştırma ortağım Troy'u merdivene çömelmiş, beni beklerken buldum.

"İyi misin, Zo?"

Bana böyle seslenmesinden nefret ediyordum.

Kızıl, kıvırcık saçları bugün bir topuz hâlinde toplanmış, çilleri yüzünün her santimine dağılmıştı, mavi ışığın altında daha belirgindi.

"Bana öyle demeyi kes, pislik," dedim.

"Pekâlâ, bütün gün ortalıkta dolaşıp durdun. Senden bir ısırık almamasına şaşırdım. Bugün ağı alıp uzuvlarından balık tutmayı umuyordum."

"Seni suya atarken izle, ben de seninkilerle balık tutacağım," diye karşılık verdim ve Troy'a da su sıçratmayı garantileyerek kendimi sudan çıkardım. Sadece kıkırdadı, artık tavrıma alışmıştı.

Kapalı yerin içinde dönen köpek balığını işaret ederek, "Henüz gidecek kadar iyi değil mi?" diye sordu Troy.

Omurgalı balıklar için Vitale Oceanic Araştırma Merkezi'ni birkaç yıl önce sıfırdan kurmuştum. Bu benim hayatımın işi ve hükümetten fon aldığımdan beri bu işi yapma ayrıcalığına sahiptim.

Kıyı şeridinden birkaç yüz mil uzakta inşa edilmiş devasa bir laboratuvar. Burada olmanın en sevdiğim yanlarından biri, buraya gelmenin tek yolunun tekne ya da helikopter olması. Burası bir vaha.

Yüzey, köpek balıklarını içine soktuğumuz dört kapalı alanı çevreleyen çoğunlukla tahtalardan oluşuyordu. Helikopterlerin inebileceği bir platform, tekneler için bir iskele ve yüzeyin altında araştırmanın yapıldığı bir yer vardı. Bazen diğer bilim insanları ne topladığımızı öğrenmek için buraya geliyorlardı.

Büyük beyaz köpek balıklarının çiftleşme ritüelleri hakkında pek bir şey bilinmiyor ve tüm kariyerimi bu konuda mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalışarak geçirdim. Araştırmamızı yürütmek için onları sık sık getiriyor ve ardından yüzgeçlerine yapıştırılmış etiketlerle hemen serbest bırakıyorduk. Böylece insanların hakkında çok az şey bildiği bir şey hakkında fikir edinebilmeyi umuyorduk.

"Evet," dedim.

"Bugün her zamankinden daha fazla suratsızsın. Hangi sivrisinek kıçını ısırdı?"

Onun boktan şakası karşısında gözüm sinirle seğirdi. Her zaman boktan şakalar yapıyordu.

Troy en başından beri benimleydi. Birlikte üniversiteye gittik ve

ne kadar baş belası olsa da çok iyi bir deniz biyoloğuydu ve yaptığımız işe en az benim kadar tutkuluydu.

Konunun detayına girmek istemiyordum ama öfkemi kontrol altına alamadığım için, "Kimliğim çalındı," diye cevap verdim.

Troy'un gözleri büyüdü ve bir çizgi film karakterine benzedi. Metal geçitten aşağı inerken beni takip ediyordu. Güneş tenime vuruyordu ve her şeyden çok, tekrar suya girmeyi istiyordum. Serin ve kahrolası sessiz olan yere.

"Önemli değil mi? O kimlik bilgilerini çalmak için olan sahte e-postalara kandın, değil mi moruk?"

İç çektim. Ondan sadece bir yaş büyüktüm ama o bana yaşlıymışım gibi davranmayı seviyordu.

Konuyu orada kapatarak, "Hayır," dedim yüksek sesle. Bir kızın beni dolandırdığını yüksek sesle itiraf etmek için kendimi zorlamakta güçlük çekiyordum. Troy bunu yaşamama asla izin vermezdi ve sonra tekrar huzuru bulması için ayak bileklerine kül blokları takıp onu okyanusa atmak zorunda kalırdım. Tekrar huzur bulması için ayak bileklerine beton bloklar bağlayıp onu okyanusa fırlatmam gerekecekti.

Jamie'nin yanında ya da adı her neyse. Gerçek adı bile olmadığına bahse girerdim. Gerçek Jamie, şüphelenmeyen başka bir kurban mıydı?

Tanrım.

Elimi kabaca saçlarıma sürtüyor, kısa diken gibi saçlarım yıpranmış sinirlerimi yatıştırıyordu. Nefret, midemin derinliklerinde çalkalanıyor ve daha önce onun hakkında düşündüğüm her iyi şeyi kirletiyordu.

Kahretsin, onun canını acıtmak istiyordum. Daha kötüsü, onun canını acıtmak isterken onu tekrar becermek istiyordum. O gece vücudu o kadar bağımlılık yaptı ki sabahın erken saatlerine kadar onu yalnız bırakamadım. Ve arzunun en ufak bir şekilde azalmamış olması beni hasta ediyordu.

İçimdeki kargaşayı hissederek, "Onu geri alacaksın adamım," dedi Troy. Beni zorlamaktan daha iyisini biliyordu. Şimdiden kafayı yemenin eşiğindeydim ve yapmak istediğim son şey sinirimi yanlış insanlardan çıkarmaktı.

Başımı sallayarak küçük beton kabine girdim, V.O.R.S. adı kalın siyah harflerle betonun üzerinde boyanmıştı. İçeride sadece bir asansör vardı ve beni deniz seviyesinden birkaç yüz metre aşağıya, laboratuvarıma götürecekti. Ardından, günün geri kalanını engin mavi okyanusta süzülen dişi köpek balığının kamera görüntüsünü izleyerek geçirecektim.

"Evet, haklısın. Onu geri alacağım. Git onu etiketle ve sonra kafesten çıkar," diye emrettim birlikte yüzdüğüm dişi köpek balığını işaret ederek. "Önümüzde çok fazla ekran görüntüsü var."

Troy bana akıllıca-boktan bir selam verdi, sonra ben asansör kapılarını açmak için düğmeye basarken dediğimi yapmaya başladı.

Kesinlikle kimliğimi geri alacaktım. Ancak almak için yasal bir süreç başlatmıyordum.

İlk önce onu bulacaktım.

Bugün beşinci kez sahilde yürürken kum ayaklarımın altında sıkışıyordu. Eğer ellerimi boğazına götürürsem, bunun önceden tasarlandığına dair hiçbir tartışma olmayacaktı.

Onu becermeyeli üç haftadan biraz fazla oluyordu ama sadece iki gündür onu arıyordum. Halihazırda şehir dışında olabileceğine dair bir his vardı içimde ama henüz pes etmeyi düşünmüyordum.

Port Valen küçük bir sahil kasabası ve Jamie geçen bir konuşmada okyanusa hâlâ alışmakta olduğundan bahsetmişti, bu yüzden onunla tanıştığım bar dışında bakmayı düşünebildiğim tek yer sahildi.

Kraliyet mavisi bikinili bir kadın bana doğru geliyordu, iğrenç güneş şapkasının altında parlak beyaz bir gülümseme vardı yüzünde.

"Hayır," diye kestirip attım. Olduğu yerde durdu, yüzündeki gülümseme bir top dondurmaymış gibi eridi. Saniyeler içinde dudakları kaşlarını çatmak için kıvrıldı.

Dikkatim zaten ondan uzaklaşmış, tüm öfkemin kaynağına kilitlenmiş durumdaydı.

*Ecco la mia piccola ladra.**

Neon yeşili bir bikini ve minicik kot bir şort giyerek sahilde yürüyordu, üstüyle eşleşen altı, açık kot şortunun içinden görünüyordu. Kıvrımlı, bronzlaşmış vücudu, omuzlarından aşağı kıvrılan saçlarını

* (İtl.) İşte benim küçük hırsızım. -*çn*

aydınlatarak sergiliyordu. Sarı güneş ışığının altında ışıl ışıl parlıyor, yumuşak bir esinti yüzünün etrafındaki dalları savuruyordu.

Yorgun ve üzgün görünüyordu ama bir daha bu saçmalığa kanmayacaktım.

İlk başta ondan rahatsız olmamın sebeplerinden biri buydu. Mizah duygusu ve sürekli bir sırıtışı vardı ama onunla ilgili hiçbir şey mutlu ya da kaygısız görünmüyordu. İşte bu yüzden ondan hoşlandım. Karanlığım onunkine çekildi ve görünüşe göre bunun ne kadar tehlikeli olduğunu zor yoldan öğrendim.

Onu gördüğüm an, doğruca onu vurmak istedim. Ona saldırmak ve tercih ettiğim gibi boğazından tutmak yerine, adımlarımı sakin ve rahat attım.

Dakikalar sonra gözlerimiz birbirine kilitlendi ve gözleri yuvarlandı. Saçları diken diken olmuştu, alarm sisteminin kafasının içinde çınladığını, deli gibi *gong* sesi çıkardığını ve ona dönüp kaçması için bağırdığını görebiliyordum. Eğer kaçarsa, kimin gördüğüne aldırmadan kıçına tekmeyi basacaktım.

Muhtemelen küçük suçunu fark etmediğimi umarak yürümeye devam etmek için kendini zorladı. Tam da bunu düşünmesini planlamıştım.

Yeterince yakın olunca, "Beni bir daha görmek istemediğini sanıyordum," dedim kayıtsızca.

Zorla gülümsemeye çalışıyordu. Açıkça gerilmişti, tıpkı okyanusta pusuya yatmış köpek balıkları gibi korkusunun kokusunu alabiliyordum.

"Sanırım uzak kalamadım," dedi ve garip bir kahkaha attı. "Bu garip olmak zorunda değil. Birbirimizi çıplak gördük. İkimiz için de özel bir şey değildi. Hayatımıza devam etmemizde bir sorun yok."

Bu lanet olası bir yalan.

Tek kaşımı kaldırdım. Normalde, onu gergin bir şekilde tutmaktan hoşlanırdım ama bu yorum beni çileden çıkarmaya yetti. Egomu okşamasına ihtiyacım yok ama şimdi bile hâlâ yalan söylüyordu.

Neden böyle yaptığını anlamadım.

Bu hayatının en iyi sikişiydi ve bunu bilmek için ağzını açıp bana söylemesine gerek bile yoktu. Islanmış çarşaflarım, onun kırmızı ve şok olmuş yüzü, bunun açık bir göstergesiydi.

"Hiç mi özel bir şey yoktu?" diyerek tekrarladım.

Garip bir kahkaha daha. "Bunu tuhaflaştırma, Enzo."

Ona, "Tamam," dedim. "Sana hayatının en güzel gecesini hatırlatmayacağım. Ama şimdi hayatının en güzel gününü yaşamak isteyip istemediğini merak ediyorum."

Kaşları çatıldı ve bana son sözlerimi bekliyormuş gibi baktı. Hatta bir film ekibinin aniden ortaya çıkıp ona şaka yaptıklarını söyleyecekmiş gibi etrafa bakıyordu.

Sabırla karar vermesini bekledim.

"Bence bu iyi bir..."

"Konu seks değil, Jamie. Senin hakkında bir şey bile sormayacağım."

Nasıl olsa söyleyeceğin her şey yalan olurdu.

Gözünü kırpıştırarak, "O zaman bana hayatımın en güzel gününü tam olarak ne verecek?"

"Bir köpek balığı."

İnanılmaz bir kahkaha atarak, "Ah, kafayı yemişsin," dedi ve bir an için neredeyse gerçek gibi geldi. Bu onu... masum gösteriyordu.

Sadece başka bir yalan daha.

"Korktun mu?"

"Hmm, kim korkmaz ki?"

"Ben."

Kaşlarını çattı. "Tamam, beni oraya götür."

Ona, "Seni güvende tutacağım," diyerek güvence verdim. Ve bu doğruydu. Onu hem köpek balıklarından hem de kendimden koruyacaktım.

7. BÖLÜM

Sawyer

Bu bir hata.

Yine de işte oradaydım, arka cebimde üzerinde adının yazılı olduğu bir kredi kartıyla, beni limandaki devasa bir tekneye doğru götüren Enzo'yu takip ediyordum.

O anda duyabildiğim tek ses, Kev'in sesiydi. Özellikle anne babamız öldükten sonra beni sık sık azarlardı. Beni neredeyse hiç tanımadığım bir adamla tekneye binerken görseydi ne diyeceğini hayal edebiliyordum. En kötü yanı, suçlu bendim ve yaptığım şeyden sonra Enzo'nun beni dışarı çıkarmasına izin vermemdi... Aşırıydı, benim için bile aşırıydı.

Ancak çekip gitmeyecek kadar bencildim.

Rıhtımın sonunda durduk ve dönüp bana baktı, önümde tekneye binmemi izledi.

Yan tarafında büyük, mavi harflerle *Johanna* ismiyle parıldayan beyaz, güzel bir tekneydi. Her iki tarafında pencereler vardı ve içine bir ya da iki yatak odasının rahatça sığabileceğinden oldukça emindim. Ancak en dikkate değer olanı arkaya bağlı olan kafesti. Daha doğrusu köpek balığı kafesiydi.

Mini hapishaneyi işaret ederek, "Buna girmemi mi bekliyorsun?" diye sordum.

Derin sesi hem alçak hem de hain bir şekilde, "Yeterince cesur hissediyorsan," diyerek meydan okudu. Ne anlama geldiğini çözemesem de gözünde bir kıvılcım vardı.

Beni gördüğünde hemen bir yüzleşme bekliyordum. Tam inkâr edecektim ki çalınan kimliğinden habersiz davrandığı için sustum.

Çoğu insan, çok geç olana kadar kimliklerinin çalındığının farkına varmıyordu. Benden şüphelenmek için henüz bir nedeni yoktu.

Evinde hiçbir şey eksik değildi ve alt çekmecesinin kilidi açılmış olmasına rağmen kim durup kimlik hırsızlığını düşünebilirdi ki?

Sakin ol, Sawyer. Kızgın bile görünmüyor.

Pekâlâ, tamam, bu tamamen doğru değil. Enzo, sanki oksijen maskesiymiş gibi sürekli kaşlarını çatıyor ve soğuk duruyordu. Ona göre insanları uzak tutan ve hayatını huzur içinde yaşamasını sağlayan şey buydu.

Her şeye rağmen, kelimenin tam anlamıyla kaçamayacağım okyanusun ortasına götürmesine izin vermek, parlak fikirlerimden biri değildi. Dürüst olmak gerekirse kahretsin, aptalca bir fikirdi.

Bu hatırlatmam derinlere işliyor ve ben yine her türlü yanlışı hissetmeye başlıyordum. Enzo ile birlikteyken hayatımdan endişe duymama gerek yoktu ama yine de kendimi gergin hissediyordum.

Bir adım uzaklaştım. "Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyerek tereddüt ettim.

Sessizce bana bakıyordu ama yine de hayal kırıklığını hissediyordum. Ve ebeveynlerinin övgüsünden ve ilgisinden mahrum büyüyen tipik bir yetişkin gibi, bunları bir erkekte arıyordum.

Kahretsin.

"Ödül olarak sana bir öpücük vereceğim," diye mırıldandı, sesi derin ve baştan çıkarıcıydı.

Ellerimi kalçalarıma koydum, kulağa bu kadar çekici gelmesinden nefret ediyordum.

"Bu oldukça özel," diye karşılık verdim. "Beni neden öpmediğini bana hiç söylemedin."

Ela gözleri durumuma bakıp dans ediyordu, benim dudaklarıma dönmeden önce dudaklarını ıslatıyordu. "Ben kimseyi öpmem. Benden bu yakınlığı hak eden bir kadınla hiç tanışmadım."

Kaşlarımı kaldırdım. Kesinlikle anne sorunları vardı. Ama sonra söylediğine hak verdim. Tam da bu nedenle flörtlerimi öpmekten hep nefret etmişimdir. İçine bir yarak girdiğinde her zaman yapılacak doğal bir şeymiş gibi görünen bir şeydi. Sanırım işin iyi yanı, Enzo'nun ağzını kullanmasının daha ilginç yollarını bulmamı sağlamış olmasıydı.

"Yani," diye konuşmama devam ettim. "O tekneye binersem beni öpeceğini mi söylüyorsun?"

Duraksadı, sonra, "*Si*,"* dedi.

Gözlerimi kısarak, "Yalan söylüyorsun," dedim. Göz bebeğinde bir anlık anlaşılmaz bir duygu belirdi.

Soğuk bir ses tonuyla, "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi.

Alaylı bir şekilde, "Bir öpücüğünün köpek balığı kafesine girmekle aynı şey mi olduğunu sanıyorsun?" diye sordum.

Kendine güvenerek, "*Si*," diye cevap verdi hemen.

Gülmeden edemiyordum ve aslında bu biraz iyi hissettiriyordu. Bakışları ağzıma kilitlendi, geleceğini ortaya çıkaran bir servet topuymuş gibi ona odaklandı.

"Bu çok az insanın yaşadığı bir şey, Jamie."

Yüzümdeki gülümseme artık kontrol edilemez bir hâl almıştı. "Seni öpmek o kadar özel mi yani?"

Bana soğuk bir bakış attı. "Köpek balığı kafesine girmek," diye açıklamada bulundu, ikimiz de bunu zaten biliyorduk.

Teklifini düşünürken dudaklarımı büküp parmak uçlarımda sallandım. Kaslarım gerginlikle kaplıydı ve karnımın içinde derin, huzursuz bir his vardı.

Bunun suçluluk hissi olduğuna karar verdim. Henüz ne yaptığımı bilmiyordu ve bu onu son görüşüm olabilirdi. Ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de o benden sonsuza kadar nefret etmeden önce onunla bir gün daha geçirmek istiyordum.

Kararsızlık beni kısır bir döngüye soktu, kendimi denemeye ikna etmek mi yoksa bu durumdan kendimi çıkarmak mı? Sonunda bir karara vardım.

"İyi. Ama ölürsem, bir köpek balığı tarafından yenilmediğimden emin ol."

Sabırlı bir şekilde bakışlarını vücudumdan aşağıya indirdi, sonra tek kelime etmeden döndü, bu tamamen kötü hissettirdi. Bakışında bir kıvılcımla tekneye adım attı ve sonra elini benim için uzattı.

Tuttum.

Doğru kararı vermekte hiçbir zaman iyi olmadım.

Enzo bizi uçsuz bucaksız mavi okyanusta hızla götürürken, tuzlu okyanus havası birbirine karışmış saçlarımda dolaşıyordu. Karnımdaki endişe devam ediyordu ve ellerimi şortumla her ne kadar silsem de hâlâ nemliydi.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama Port Valen kü-

---

* (İtl.) Evet *-çn*

çük bir noktaya dönüşmüştü. Her geçen saniye daha da yalnız hissediyordum ve vücudum hâlâ kimin tehlikede olduğunu çözemiyordu.

Sonsuz gibi gelen bir sürenin ardından, tekne sonunda yavaşlayarak sürüklendi. Tekneyi sürdüğü kapalı alanda kalmak yerine rüzgârın yüzüme çarptığını hissetmeyi seçerdim.

Hemen arkamda, birkaç oksijen tankının ve tüplü aletlerin sıralandığı duvarlar ve giyinirken oturmak için kullanılan birkaç bankın olduğu açık bir alan vardı.

Güverteye indiğinde, "Gergin misin?" diye sordu.

"Büyük bir kâse canavar çorbasının ortasındayız. Çocuk bezi getirmem gerekirdi." Bunu söylerken utanmadım bile. Enzo bana hayatımın en iyi sikişini verdiğini iddia ediyordu ve yanılmıyordu ama bahse girerim ki ben de ona hayatının en iyi sikişini verdim. Peki, yakında devasa bir canavarla karşı karşıya kalacağım zaman, bebek bezine ihtiyacım olup olması kimin umurunda olacak ki?

Yatakta inanılmaz biri olabilir ama bu canavarların bacaklarının arasında olandan çok daha korkunç olduğuna garanti verirdim.

Başını salladı ve büyük bir çapanın olduğu tarafa doğru ilerledi. Ben ufka bakmak için dönerken o çapayı indirmeye başladı. Burada yalnız olduğunu hissetmek çok kolay. Yine de hayatla çevriliyim. Çok fazla hayat...

Enzo haklıydı, okyanusun ortasında olmak sizi kesinlikle küçücük hissettiriyor. Hangi yöne dönersem döneyim gözlerimin görebildiği kadar uzanıyordu ve altında ne olduğunu görmek bile istemiyordum.

Gözlerimi parıldayan sudan uzaklaştırmayı başardığımda Enzo'nun bana doğru sinsice yaklaştığını gördüm ve bedenim beklentiyle kasıldı. Kısa bir anlığına kalbim göğsümden çıkacak gibi hissettim, beni denize atmak üzere olduğuna ikna olmuşken ayaklarımın yanında duran gri bir kovayı aldı.

O kadar yoğundu ki, yakına geldiğinde sertleşen bir sümüklü böcek gibi olurdu.

Konteyneri açana kadar ne yaptığı konusunda kafam karışmıştı. Yanaklarım şişiyor, kusmuk boğazıma geliyordu. Kova dolusu… bağırsak. Kanlı bağırsak parçaları.

Kovayı kaldırarak okyanusa atmaya devam ediyordu, kırmızı renk, suyu hemen bulandırdı.

"Ne kadar... buraya gelmeleri ne kadar sürer?"

Omuz silkerek, "Çok uzun sürmez. Köpek balıklarının inanılmaz bir koku alma duyusu vardır."

Tamamen rahatsız hissederek dudaklarımı birbirine sürterek başımı salladım.

Kafes, teknenin arkasındaki bir vince asılmıştı ancak henüz onu indirmiyordu. Eminim önce bana dalış teçhizatı ve oksijen tüpünü nasıl kullanacağımı anlatmak için yanıma gelecekti.

"Onlarla kafesin dışında yüzecek misin?" diye sordum.

"Hayır. Onlarla sadece araştırma merkezimdeyken yüzüyorum ve bunu sadece eğlence için yapmıyorum. Okyanustaki vahşi yaşama asla dokunulmamalı."

Bana dokunmadıkları sürece, onlara asla dokunmama konusunda kesinlikle hemfikirdim.

"Tekneyi yemezler, değil mi?"

"Seni yiyebilecekken neden tekneyi yesinler ki?"

Gözlerim döndü ve ona bakıp gülümsemesini bekledim. Elbette gülmedi ama gözlerinde bir neşe vardı.

Gözlerine dik dik bakarak, "Şaka yapıyorsun," dedim.

"Bizden hoşlanmadıklarını zaten sana söylemiştim," diye hatırlattı bana.

"Tabii, biraz kemirecekler, öğk deyip yüzerek uzaklaşacaklar. Bu arada bacağımı dişlerine geçirirler ve hayatımın geri kalanını yarı sayborg olarak yaşarım."

Omuz silkti. "Hayatta yarı sayborg olmaktan daha kötü şeyler var," deyip bir kova daha alıp okyanusa attı.

Var olduğunu bilecek kadar pratik biriydi.

"Eğer o kadar da kötü değilse kafese gir ve ayak parmaklarını dışarı çıkar. Köpek balığı yavaşça bacağını koparırken kafesin her iki tarafına da setçe vurmasının ne kadar mükemmel olduğunu bana söylersin."

Homurdanarak, "Yavaş olmazdı. Daha gözlerini kırpmadan bacağın gitmiş olurdu. İnanılmaz derecede güçlü ısırırlar," dedi.

Yani, belki neden bahsettiğini biliyordur ama ben o görüntüyü bir türlü aklımdan çıkaramıyordum.

"Belki de gitmemeliyim. En sevdiğim ayak parmağımı kaybetmek istemem."

Kaşlarını çattı. "Bilmek istiyor muyum?"

Serçe parmağımı işaret ederek, "Çok şirin. Köpek balıkları şirin şeyleri severler. Fok balıklarını yiyorlar. Fok balıkları şirindir," dedim.

İşaret ettiğim yere bakarak kafasını salladı. "Nasıl göründüğüyle pek ilgilendiklerini sanmıyorum. Daha çok tadıyla ilgilenirler."

Endişem mide bulandırıcı hissettirmeye başlayınca, "Kendimi bunun dışında tutuyorum," dedim.

"Öyleyse, içindeymişsin gibi yapmayı bırak."

Dudaklarımı büzdüm. "Evet, haklısın. Bunu yapacağım. Kesinlikle."

Yine yalan söylüyordum ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Bana elini uzattığında ela gözleri alev alevdi ve ona gitmem için işaret ederken kabaca, "*Vieni qui*,"* dedi.

Titreyerek, sesinin güzel kıvrımı ve pürüzlülüğü sinirlerimi bozdu.

Yutkunarak ona yaklaştım ve beni tutmasına izin verdim, pürüzlü teninin üzerimde yarattığı histen dolayı anında titredim. Beni teknenin arkasına, açık, düz bir çıkıntıya yönlendirdi.

Bir şekilde burası daha da korkunç geldi bana.

"Diz çök," diye mırıldandı, sesi alçalarak uyarılmanın oluştuğu karın boşluğuma ulaştı.

Tam ona soru sormaya hazırken o da alçalmaya başladı, bu yüzden daha fazla soru sormadan onu takip ettim.

Komut vererek, "Elini suya koy," dedi.

"Hayır, lanet olsun."

"Hiçbir şey gelip seni ısırmayacak. Sadece hisset."

Titrek bir nefes verip öne eğildim ve parmak uçlarımı soğuk suda gezdirdim.

"Şu anda bütün bir evrene dokunuyorsun. Bir evrenin mikroskobik bir parçası. Bazılarının hayal bile edemeyeceği milyonlarca türle dolu bir ekosistem."

Elleri kalçalarıma kayıp geniş avuçlarıyla onları sıkarken omurgamdan aşağı hoş titremeler gönderdi. "Şu anda dokunduğun şey kutsal. Saygı duyulacak kadar kutsal."

Nefesini kulağımda hissederken hain bir ses tonuyla, "Ondan korkulmalı," dedi.

* (İtl.) Buraya gel. *-çn*

Yutkundum, parmakları karnıma dokunduğunda gözlerim titredi ve tüylerim diken diken oldu.

Altımızda büyük ve gri bir şeyin yüzdüğünü gördüğümde dudaklarımdan keskin bir inleme çıktı. Geri sıçradım, Enzo'ya çarptım ama o dimdikti ve düşmeme izin vermiyordu.

Büyük beyaz bir köpek balığının birkaç metre ötede suyun yüzüne çıkıp büyük bir bağırsak parçasını yuttuğunda, "Aman Tanrım," deyip bir nefes aldım.

10 metre ötede başka büyük bir beyaz köpek balığı gördüğümde, "Bir tane daha," dedim tiz bir sesle.

Elleri şortumun düğmesinde doğru ilerlerken, "Hmmm," diye mırıldandı derinden. Hangisine odaklanacağıma karar veremiyordum, birkaç metre ötedeki canavarlara mı yoksa Enzo'nun yaptığı şeye mi?

Parmakları ustaca düğmeleri açık olan şortumun yanından kaydı, kemerim boyunca süzülerek dikkatimi tamamen üzerine çekti. Köpek balıklarını siktir et, arkamdakiyle daha çok ilgileniyordum.

Gerçekten umursadığımdan değil ama, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Cevap vermek yerine başparmaklarını şortumun ve mayomun alt kısmına asılarak onları olabildiğince aşağı kadar çekti.

Omurgamdan aşağı bir ürperti daha göndererek üzerinde olduğumuz okyanustan daha derin bir ses tonuyla, "Çıkar onları," diye emretti.

"Bugünün seksle olmadığını sanıyordum," dedim titreyerek.

"Durmamı mı istiyorsun?"

"Tanrım, hayır," diyerek üstümü çıkarıp onları bir kenara fırlattım.

Kendi şortunu indirirken, "İyi kız," diye mırıldandı. Penisinin boynuma değdiğini hissediyordum ve bedenim içgüdüsel olarak geriliyordu.

Neden diğer erkeklerden farklı?Şanslıysam vasat biriyle karşılaşıyordum. Böylelerini bırakmak kolay oluyordu. Biri benim adımla çağırana kadar onları unutmak en iyisiydi.

"Onu alabilir misin, *bella ladra*?"*

* (İtl.) Güzel hırsız -*çn*

Bella ladranın ne anlama geldiğini bilmiyordum ama parmaklarını amımın içinde sürüklediği hissine öyle kapılmıştım ki umursamadım.

Parmaklarının yerini penisinin ucunu aldığını hissettiğimde titreyerek, "Evet," diye inledim.

Dişlerim alt dudağıma kenetlenirken, kalçalarımdaki morluklar kadar, rahatlatıcı olana kadar beni gererek yavaşça kendini içime doğru itti.

Ona uyum sağlamam için neredeyse hiç zaman vermeden gözlerim kesişene kadar hızlı ve sabit bir biçimde içime pompalanıyordu.

"Seni bir kere daha sikmeye ihtiyacım vardı," diye hırladı. "*Ancora una volta*."*

Yüreğim ağzımdaydı, boğuk bir inilti geçip gitti. Köpek balıklarından biri teknenin tam önüne sıçradığında bedenime adrenalin ateşlendi ve kaslarımın gerilmesine neden oldu. Enzo, vücudumun onu sardığını hissederek inledi.

Beni daha sert sikerken, parmaklarını kalçalarımın arasından geçirerek klitorisimin üzerinde gezdirdi. Başım dönüyor ve etrafımdaki dünya kayboluyordu, canavarların canı cehenneme.

"Seni korkutuyorlar mı?" diye mırıldandı.

"Hımm," diye mırıldandım. Karın boşluğumda orgazmı hissediyordum. Tüm odak noktam o sıkılaşan düğümdeydi, her ne kadar bitmesini istemesem de açılması için sabırsızlanıyordum.

Kalçalarımdan tutup beni ileriye doğru iterek, "Lanet olsun, beni çok sıkı tutuyorsun. Yukarı çık," dedi. Direnmeye çalışsam da beni kolayca alt etti. Beni teknenin en ucuna, altında iki büyük köpek balığının yüzdüğü yere zorla götürürken nefesim kesildi.

Kan dolaşımını doldurmasından korkarak, "Enzo," diye soludum ama bu sadece kalçalarını yuvarlarken vücuduma akan zevki artırıyordu.

Başım geriye düşerken boğazımdan bir inilti çıktı. Boşalmak üzereydim ve o beni kenara iterken ciğerlerim oksijensiz kaldı. Çaresiz bir şekilde nefes almaya ihtiyacım vardı ama o içimde olduğu sürece alamayacaktım. Klitorisimi çemberin içine almak için bacaklarımın arasına uzanmaya çalışırken beni durdurdu.

* (İtl.) Sadece bir kez daha *-çn*

Esrarengiz bir şekilde, "Sana boşalabileceğini söylemiş miydim?" diye sordu.

Kaşlarım çatık bir şekilde, "Lütfen, buna ihtiyacım var," diye yalvardım.

"*Cazzo*,"* bunu nasıl yaptığını bilmiyorum," diye inledi.

Eli vücudumdan uzanıp boğazımdan yakalayıp sırtım göğsüne değene kadar beni içine çektiğinde, dudaklarımdan bir hıçkırık çıktı.

Sesi sertleşerek, "Nasıl olduğunu söyle," diye kulağıma mırıldandı. Ufukta orgazm olmasına rağmen ellerini sıkılaştırdığında başımın arkasında bir alarm çaldı.

Hamleleri daha sertleşirken, "Nasıl, ne?" dedim cinsel uyarılmayla nefes nefese kalmışken.

"Benden çaldığını bile bile beni nasıl bu kadar kolay becerebildiğini söyle."

Gözlerim büyüdü ve vücudum sert bir taşa dönüşse de kalçalarını yuvarlamayı bırakmıyordu.

Biliyordu. Tüm bu zaman zarfında biliyordu. Ve bir aptal gibi tuzağına düşmüştüm.

"Senden uzaklaşmam için bana yalvarıyor gibisin."

Elinin nefes borumun etrafında oluşturduğu sıkı bariyeri bir inilti kırdı ve ellerim onun ellerine üzerine uçtu, beni serbest bırakması için onları tırmalıyordum. İttirmeye devam ediyordu ve dehşet, kontrolü ele geçirmeye başlamasına rağmen hâlâ boşalmanın eşiğindeydim.

Dudakları benimkilerin üzerinde durana kadar başımı geriye doğru iterek, "Kan mı akıtmak istiyorsun, bebeğim?" diyerek nefes aldı.

Kalçasını tekrar yuvarlarken "Daha kötüsünü de yapabilirim," diye fısıldadı, sikini gözlerimin yuvarlanmakla tehdit ettiği bir noktaya çarptı. Umutsuzca kendimi uzaklaştırmaya çalışarak kalçalarımı ileriye almaya zorladım ama vurduğunda... siktir et, oraya vurduğunda bunu imkânsız hâle getirdi.

Tırnaklarımı daha sert geçirerek, "Bırak beni," diye bir hırıltıyla soludum.

"Benimle gelirsen seni öpeceğimi söylemiştim, değil mi? Senin aksine, ben lanet olası bir yalancı değilim."

* (İtl.) Siktir -*çn*

Ve son kelime ağzından çıkarken dişleri alt dudağıma kenetlendi ve sert bir şekilde ısırdı.

Bakır tadı ağzımı doldururken tiz bir ses çıkararak ona vurdum. Bu lanet olası bir öpücük değildi. Sanki kahrolası dudağımı yüzümden ayırmaya çalışıyormuş gibi geliyordu. Kendini çekti, derin derin nefes aldı, kanım çenesine bulaştı.

Nefes nefese kalmıştım, yüzündeki vahşi ifadeden dolayı göğsüm korkuyla sıkışmıştı. Beni korkutuyordu ve gözleri kanayan dudağıma dikildiğinde, daha beni gerçekten korkutmaya başlamadığına dair mide bulandırıcı bir his içime doğdu.

"Benim için kanadığını görmek ne güzel bir manzara," diye hırladı. "Yine de bunu sevecek tek şeyin ben olduğumu düşünmüyorum."

Sözlerini bitirmeden önce başımı aşağı eğmeye zorladı. Bir anda niyeti belli oldu. Gözlerim, şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir korkuyla büyüdü. Kalbim, ciğerlerim, tüm lanet varlığım korku içindeydi.

Hayatım buna bağlıymış gibi savaşıyordum çünkü hayatım buna bağlıydı ve "Hayır, hayır, hayır, *HAYIR...*" diye çığlık attım.

"Köpek balığı uzmanı mı olmak istedin, bebeğim? Bu unvanı benden almak mı istedin? O zaman onlarla yüzmeyi öğrenmelisin."

Sonunda başımı suya ittiğinde yalvarışlarım kesildi. Gözlerim açıldığında hemen deniz tuzundan dolayı yandı ama neredeyse bir şey unutmuştum. Deniz suyunda dudağımdaki kanı gördüğümde hatırladım.

Bu su, iki büyük kocaman beyaz köpek balığının gizlendiği su.

Sudaki yırtıcıların her an gelip beni ısıracağını hissederek umutsuzca çırpındım. Bu sırada Enzo, diğer eliyle kalçamı morartırken içimde hareket etmeye devam ediyordu.

Görüşüm kararmaya başladığında başımı yukarı kaldırdı ve gözlerim isteri ile büyürken derin bir nefes aldım. Ben değerli oksijeni içime çekerken beni sertçe beceriyordu.

Kulağıma, "İtiraf etmeliyim ki tadın bağımlılık yaratıyor," diye mırıldandı. "Seni de tatmalarına izin ver, bebeğim."

Boğulurken, "Bekle" dedim ama cümlem ıslak bir öksürükle kesildi. Tırnaklarım uyluklarına batıyordu ama başımı geriye doğru itmeye başladığını hissedebiliyordum. "Bekle!"

Başımı suyun altına itmeden önce tek yapabildiğim bir çığlık daha atmak oldu.

Kalbim düzensiz atıyordu ve tekrar kucağında çırpınıyordum ama bu daha hızlı batmamı sağlıyordu. Suyun ciğerlerimi doldurduğunu ve aman Tanrım, suyun hareket ettiğini hissettim. Sanki devasa bir şey bana doğru hem de hızlı bir şekilde geliyordu.

Tekrar başımı sudan çıkardığında hemen nefes aldım ve öksürerek içimdeki suyu attım.

Boğazımdan bir hıçkırık koptu, yanaklarımdan gözyaşı süzüldü ve gözyaşlarım sırılsıklam olmuş saçlarımdan yüzüme dökülen suyla karıştı.

"Enzo! L-lütfen, onların beni..."

"Endişelenme bebeğim, korkman gereken onlar değil."

Ben daha bir şey söyleyemeden, beni tekrar aşağı itti. Gözlerim aniden açıldı ve suyun altında hareket eden bir şey gördüm. Bulanık ama hızlıydı. Ve beni hedef alarak okyanusun derinlerinden hızla geliyordu.

Enzo içimde daha hızlı hareket ediyordu ama sonradan aniden çıktı. Sırtıma ıslak bir şeyin sıçradığını zar zor hissettim ama daha çok avcının beni aşağıya çekmesine saniyeler kalmasından endişeliydim.

Tam diri diri yeneceğimden eminken başımı tekrar sudan çıkardı. Bir kez daha havayı içime çektim, su genzime kaçtı ve başım çatlarken öksürdüm.

Saniyeler sonra, köpek balığı başımın olduğu yerden yüzeye çıktı, tekneye vurdu Avını ararken ağzı açıktı.

Tekne şiddetle sallanırken çığlık atarak Enzo'ya geri döndüm. Ayağa kalktı, beni geriye doğru sürükledi, sonra beni hızlı ve derin bir nefes almam için bıraktı. Hâlâ boğuluyordum ama sadece mutlak dehşet içinde boğuluyordum.

Daha fazla su öksürerek acınası bir şekilde sürünerek uzaklaştım. Gidecek hiçbir yerim yoktu ama otopilotta ilerledim. Oksijenden daha fazlasına ihtiyacım olan tek şey teknenin kenarından uzak durmaktı.

Tekne, köpek balığı çarptığı andan itibaren sallanıyordu. Ancak zar zor duruyordu. Gözlerimden yaşlar dökülürken hâlâ belden aşağım çıplaktı ve eminim ki sırtımın her yerine boşalmıştı. Hissediyordum... Bilmiyordum ama hiçbir şeyin beni bu kadar kötü hissettirmediğini biliyordum.

Hiçbir şey.

Enzo giyinmişti, kollarını ve bacaklarını üst üste atmış, dalış ekipmanlarına giden cam duvara yaslanmış sabırlı bir şekilde bana bakıyordu. Sanki beni suyun altında tutarken boşalmamıştı.

Gözlerinden kaçarken alt dudağım şiddetle titriyordu, mayomun altını yakalayıp tekrar giydim. Bir şey söylemeye gerek yoktu.

Belki bunu hak etmişimdir. Belki daha fazlasını hak ediyorumdur.

Pek çok insandan çaldım. Pek çok hayatı mahvettim ve çok fazla kedere neden oldum. Bunu biliyordum.

Bu yüzden ağzımı kapalı tutarak kot şortumu aldım ve giymeden önce elimden geldiğince sırtımı sildim. O anda tamamen gereksiz olsa bile, telefonumu minibüste bıraktığım için kendimi azarladım. Kredi kartı hâlâ arka cebimdeydi, benim üzerime bıraktığını temizlerken kredi kartının kenarları kumaşa çarpıyordu. Vücudum yerine kıyafetlerime boşalmasını tercih ederdim.

Sonra köşeye geçip beni götürmesi için dua ettim. Bir evim yok ama burası dışında herhangi bir yer benim için yeterli olurdu.

Sonunda duygudan yoksun olarak, "Neden yaptın?" diye sordu. Titredim, sesinin soğukluğu beni boğmaya çalıştığı sudan daha soğuktu.

Ona baktım, gözlerim tuzdan dolayı yanıyordu.

"Sana geri ödeyeceğim," diye mırıldandım. Boğazım da yandığı için sözlerim kırık ve boğuk çıktı.

Kaşlarını çatarak, "Yalan söylemeyi bırakamazsın, değil mi?"

Utançtan dolayı yüzüm kızardı çünkü haklıydı. Doğru şeyi yamadan önce hep kaçtım. "Kredi kartından ne kadar çektin?"

Utancımdan omuzlarım kulaklarıma tırmanmış gibi hissettim. "Sanırım binden az."

Dudakları düzleşti. "Hiçbir şey..."

Sorularından bıkarak, "İş mi? Bir minibüste yaşıyor olabilirim ama bir kayanın altında yaşamıyorum," diye çıkıştım. Belki ona para, bir özür ve hatta belki birkaç yıl hapis borçlu olabilirdim ama ona bir açıklama borçlu değildim.

Ya da belki borçluydum ama ona veremeyeceğim tek şey buydu.

"Seni tutuklatabilirim."

Omuz silkerek, "Sanırım o zaman kaçmayı bırakabilirim," diye mırıldandım.

Bir şey düşünürken bir kez daha bana bakarak gözlerini kıstı.

"İşlediğin suçlardan dolayı aranıyorsun, değil mi? Bu yüzden gerçek bir iş bulamıyorsun."

Dudaklarımı sıktım ve "Evet," dedim.

Daha önce birkaç kez kaçak çalışmıştım ama çoğu işyeri sosyal ve kimlik bilgileri ve güvenlik kontrolleri talep ediyordu. Bir iş için başka birinin adını kullanacak kadar aptal değildim ve kesinlikle kendiminkini kullanamazdım.

Başını sallayarak kahkaha attı. "Neden normal bir kahrolası insan gibi on altı yaşında bir iş bulmadın? Neden kendini böyle bir çukura batırdın?"

Ona dik dik bakarak ayağa kalkacak kadar enerjiyi toplamaya çalıştım. Oksijen ciğerlerimden sanki hiç su dolmamış gibi akıyordu ama ben hâlâ yaprak gibi titriyordum.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Bunu sadece heyecan için yapan küçük bir suçlu olduğumu düşünmek istiyorsan, tamam öyle düşün. Ama hakkımda cahilce varsayımlarda bulunarak ikimize de hakaret etme."

Homurdanırken karnım korkuyla kasıldı. Köpek balıkları sıkılmış ve başıboş dolanıyor gibiydiler ama bu, beni hâlâ denize atıp tekrar onların beni bulmalarına izin veremeyeceği anlamına gelmiyordu.

Ters ters bakarak elini saçlarının arasından geçirdi, gözle görülür bir şekilde hüsrana uğramıştı.

"Bunca zaman sana başka bir kişinin adıyla mı seslendim? Seni becerirken de mi?"

Bu defa farklı nedenlerden karnım yine kasıldı. Yani, bana her içimde olduğunu hatırlatınca yüzüm kızarıyordu ve az önce bana yaptığı şey yüzünden ondan nefret ediyordum. Ve kendimi aşağılanmış hissediyordum.

Aşağı baktım, bu yeterli bir cevaptı.

"Gerçek adın ne?" diye sordu talepkâr bir şekilde.

Ona söylemek istemiyordum. Karaya çıktığımızda kaçma şansım vardı.

Bir şekilde ondan kurtulup kaçmam gerekiyordu. Tekrar uçağa binme riskini göze alana kadar Avustralya'da saklanacak başka bir yer bulabilirdim.

Hâlâ hayatta kalma şansım vardı ve ben iyi olup gittikten sonra adımı öğrenmek istiyorsa öğrenebilirdi. Benim hakkımda bir sürü haber olduğuna eminim ancak bu haberleri okusa da benimle ilgili gerçekleri bulamayacaktı.

Tereddüt ederken bana yaklaşması gerilmeme neden oldu.

Ondan uzaklaştım ama bu da teknenin kenarına çekilip oraya yaslanmama neden oldu. Beni sıkıştırana kadar ilerledi ve kolları beni sıcak vücuduna bastırdı.

Sert bir şekilde, "*Guardami*,"* diye emretti.

Onu anlamamıştım ama her ne dediyse onu yapmak istemediğimi bilerek başımı salladım. Nasıl titrediğimi saklamak için alt dudağımı ısırdım.

Enzo, uzanıp çenemi kavrayarak gözlerimi ona dikti. Homurdanarak aramıza mesafe koymaya çalışıyordum ama onun gücü benim zayıf girişimimi engelliyordu.

"O gece inlemem gereken ismi bilmek istiyorum."

Gözyaşlarım yine dökülmeye başladı. Beni incittiğinden değil, avuçlarımdaki su gibi parmaklarımın arasından kayıp kaçma şansımın olduğunu gördüğüm içindi.

Gözlerimi sımsıkı kapattığımda bir damla gözyaşı gözlerimden aktı ama o öne eğilip gözyaşını nazikçe öptüğünde gözlerim hızla açıldı. Uzaklaşarak, gözyaşını dudaklarıyla emdi.

"Bu gözyaşları... artık benim. Ve bana bilmek istediklerimi söylemezsen senden daha fazlasını alırım."

Tanrım. Lanet psikopat.

"Candace," diye bağırdım.

"Soyadın?"

Yeterince hızlı düşünemediğim için kekeledim.

Dudakları yanağımda gezinip fısıldadı, "Sabırsızlaşıyorum, bebeğim."

Gözlerimden yaşlar dökülüyordu ve ona başka bir sahte isim söylemeyi ne kadar istesem de tek düşünebildiğim, adım hakkında yalan söylemenin canlı canlı yenmeye değmediğiydi.

Birdenbire, "Sawyer," dedim, ardından yüzümü onun elinden kurtarmak için bir başka işe yaramaz girişimde bulundum.

* (İtl.) Bana bak -*çn*

Yavaşça, "Sawyer," diye tekrarladı. Adım ağzından gül ve çikolata gibi çıkıyordu. "Bu başka bir yalan mı, bella ladra?"

"Hayır," diye çıkıştım.

"Soyadın?"

"Bennett," diye homurdandım.

Söylemek istediği bir şey varmış gibi mırıldandı ama sonra gözlerini yüzüme dikti.

"Siktir," diye küfrederek kendini benden uzaklaştırdı ve hızla çapayı düşürdüğü yere doğru koştu.

Kafam karıştı, arkamı döndüm, onun böyle tepki vermesine neyin sebep olabileceğini merak ettim ama keşke hemen dönmeseydim.

Ufuk hemen hemen simsiyaha dönmüştü. Fırtına bulutları hızla yaklaşıyordu ve dalgaların büyüdüğünü görebiliyordum. Su daha çok dalgalıydı ancak bunun ileride olanlara kıyasla daha az dalgalı olduğundan emindim.

Endişeli ve tedbirli olarak, "Enzo," diye seslendim. Zavallı kalbim tüm bu stresi kaldıramazdı. Az kalsın başım bir köpek balığı tarafından ısırılacaktı ve şimdi de bu.

Çapayı yukarı doğru çekmeye çalışırken, "Bırak konsantre olayım," diye çıkıştı. Tam bunu söylerken fırtınanın içinden bir şimşek çaktı ve soluğum kesildi.

Endişeli durumumuza rağmen gülmek istiyordum. Çok fena gülmek istiyordum.

Ağır metali tekneye atıp dümene doğru koştuğunda yüzümde bir gülümseme belirdi. Yüzümü gördü ama yaptığı şeyi bırakmıyordu.

Adımı söyleyerek, "Komik bir şey mi var, Sawyer?" diye sordu. Adımı doğrulamak için mi yoksa başka bir nedenden mi bilmiyorum ama yüzümdeki gülümseme erimiş balmumu gibi kayıp gitti.

"Beni buraya öleceğimi düşündürmek için getirdin. Ve şimdi bak, ikimiz de öleceğiz."

8. BÖLÜM

Enzo

Tekne gıcırdıyordu ve büyük bir dalga üzerimize doğru geldiğinde, tuzlu su teknenin içine girerken elimdeki dümen kaydı. Arkadaki kafes sallandı ve ağırlığı bizi tehlikeli bir şekilde iki yana sallıyordu. Düşmemizi engellemek için mücadele ederken saç diplerimde ter birikti.

Cazzo, cazzo, cazzo!

Sawyer'ı sahilde gördüğümde, beynim beklediğimden daha fazla benimle dalga geçti. Ona söylemeyi planladığım bir sürü bok vardı ama aklımdaki tek şey ona bir ders vermekti. Onu tekneye bindirmeyi planlamamıştım. Onu tekrar sikmeyi kesinlikle planlamamıştım. Ve on yaptığım her şeyden pişman olmuştum.

Lanet olası hava durumunu kontrol etmeden tekneyle suya açılmadığını biliyordum ama bugün… Lanet olsun!Bu benim hatamdı ama yine de bunun için küçük sarışın hırsızı öldürmek istiyordum.

Niyetim asla onu öldürmek değildi ve onu öldürme ihtimalimi düşündüğümde bile mideme kramplar giriyordu.

Dikkatimi çekmek için, "Enzo!" diye bağırıyordu. Büyük bir dalga bulmak için döndüm, sanki Poseidon okyanusun derinliklerinden uzanıyor ve gemiyi tutup aşağı çekmeye çalışıyordu.

Zaman yavaşlıyor ve kalp atışlarım azalıyordu. Ve biliyordum… Bu dalganın bizi başka yere götüreceğini biliyordum.

"Sawyer! Buraya gel!" diye bağırdım ama o gözleri panik içinde açılmış şekilde zaten dümene güçlükle tırmanmıştı.

Göğsüme çarptığı anda dalga üzerimize geldi ve yüzünü tutup vahşi bakışlarını benimkilere yönelttim.

"Derin nefes al, bebeğim."

Saniyeler sonra dalga üzerimize çöktü. Bir çığlık kulaklarımda çınladı ama sadece yankısı kaldı. Artık bir şey göremiyordum ve dondurucu su beni içine çekiyordu. Güçlü bir akıntıya kapıldığımda yapabileceğim tek şey doğanın iradesine boyun eğmekti.

Etrafımda karanlıktan başka bir şey yokken Sawyer'dan koparılıp derin okyanusa sürüklendiğimde, döndüğümü hissettim.

İçgüdüsel olarak bacaklarımı tekmeledim, yönümü bulmak için gözlerimi açmaya zorladım. Tuzlu su canımı yakıyordu ama içindeki adrenalin acının yerini aldı. Üzerimdeki Johanna bana doğru hızla baş aşağı batıyordu.

Oksijen ihtiyacından göğsüm yanıyordu ama aklıma tek bir şey geliyordu.

O nerede?

Tüm gücümle yüzerek Sawyer'ı aradım ama yanımdan geçen kırık odun parçalarından başka bir şey göremedim.

Su yüzeyine çıkıp boğulmamak için derin bir nefes aldım. Derin bir nefes alarak, "*SAWYER!*" diye bağırdım.

Ama deniz merhametsizdir. Başka bir dalga tarafından başka bir sarmalın içine çekildim. Zaten yorulmuştum, bu yüzden gelgit beni bırakana kadar kendimi rahatlamaya zorladım. Tekrar yüzeye çıkmak için kendimi serbest bıraktım.

Yüzeye tekrar çıktığımda ağzımdan ilk çıkan şey onun adı oldu. Ama faydası olmadı çünkü sesim gök gürültüsünün sesiyle kaybolup gitti ve tekrar suyun altına sürüklendim.

Bunun olmasına izin veremezdim. Bu şekilde bitmesine izin veremezdim.

Daha sonra sert bir şeye çarptığımda her şey karardı.

Enzo.

Uyan lütfen.

Lütfen, lütfen, uyan.

Öldüğümde bile sesi beni rahatsız etmeye devam ediyordu. Kendi felaketimden kaçamamam ne kadar trajikti. Ama sonra bir şey beni girdiğim dipsiz kuyudan çekip aldı. Burada rahattım. Memnundum. Büyük bir beyaz köpek balığıyla yüzerken hissettiğim gibi bir şeydi.

"Enzo."

Sesi keskinleşiyordu, kulaklarıma giderek daha yüksek ve sert geliyordu.

Yavaşça kumun yanağıma batması hissini ve ardından belirli aralıklarla yüzüme sıçrayan suyu hissediyordum.

Zorla nefes alıyordum. Ciğerlerimden hırıltılı bir uğultu çıkıyordu fakat sonra sırtıma vurduğu bir yumruk, acıya neden oldu. Su boğazıma doğru çıktı ve beni tamamen uyanmaya zorladı. Ağzımdan su çıkarken bir öksürük krizi tuttu.

Tanrım, kahretsin, suyun içinde boğulmama izin vermeliydi.

Rahatlama dolu bir sesle, "Oh, Tanrı'ya şükür," dedi tatlı bir ses tonuyla.

Kendimi ellerime ve dizlerime doğru çekerken ve gözlerimi aralamaya çalışırken nefes alışverişimi düzeltmeye çalıştım. Gözlerim yanmadan dolayı kısılırken görüşüm yavaş yavaş açılıyordu. Gri kayalarla kümelenmiş kuma baktım. Dışarısı karanlıktı ama ay ışığı ve yıldızlar etrafı aydınlatıyordu.

Sawyer önümde diz çökmüştü, bana bakarken ellerini dizlerine dayadı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde bedenime baktığını, muhtemelen yara olup olmadığını kontrol ettiğini gördüm. Sonra mavi gözleri tekrar benimkilerle buluştu.

Benden daha iyi görünmüyordu. Kıvırcık saçları karma karışıktı, kot şortu yırtık pırtıktı ve görünen teni kir ve çiziklerle doluydu. Üzerinde kan lekeleri vardı.

Hayatta olduğu için ne kadar rahatladığıma neredeyse kızdım.

Kendi kendime, *ölümü vicdanımı sızlatırdı*, dedim. Ama söylediğim şey lanet olası kafamda bile boşluk bıraktı.

Kahretsin.

Ne kadar oldu? Ne zamandır buradayız? Neredeyiz?

Bana, "Başın kanıyor," diye bilgi verdi. "Yine de çok kötü görünmüyor." Topuklarımın üzerine oturup ellerimi başıma sürttüğümde acıdan tısladım. Yara pıhtılaşmıştı ve kanın yüzümün yan tarafında kabuk bağladığını hissedebiliyordum, yine de iltihaplanma ihtimali vardı.

Bakışlarımı ondan ayırıp devasa, heybetli bir deniz feneri bulmak için yukarıya baktığımda, "Ne zamandır uyanıksın?" diye sordum.

Deniz feneri eskimişti, binanın etrafındaki kırmızı ve beyaz şeritler yontulmuş ve kararmıştı. Tehlikeli bir kayalığın üzerindeydi ve korkunç keskin pençeleri beni rahatsız ediyordu. Bir korku filminden çıkmış gibi görünüyordu. Tabii ki sığınmak için tek seçeneğimiz oydu.

Adanın tam olarak ne kadar büyük olduğunu görmek için çok karanlıktı ancak birkaç kilometreden fazla bir alanı kaplamıyor gibi görünüyordu. Anladığım kadarıyla, arazi çoğunlukla kayalıklardan oluşan çorak bir araziydi.

Cazzo.

Deniz fenerine bakmak için dönerken, "Birkaç dakika," dedi.

Burada mahsur kalmıştık ama henüz şansımız bitmemişti.

Umarım, içinde biraz meyve suyu ve eski bir telsiz bulabiliriz veya biri bizi fark edene kadar feneri açabilirdik. Tabii hâlâ çalışıyorsa. Deniz feneri eski görünüyordu ama içinde kullanabileceğimiz bir şey olmalıydı.

İç çektim ve başımı omuzlarımın arasına koydum, burada onunla birlikte olduğum için kızgın ve hüsrana uğramıştım.

"Hayatta olduğunu gördüğüme sevindim," diye mırıldandım. Alaycı görünmek için söylememiştim, yine de öyle göründü. Ama durumu düzeltmekle uğraşmadım.

Ölmesini istemiyor olabilirdim ama bu onu benim için daha az ölü yapmazdı.

"Evet," diye fısıldadı. "Ben de."

Başımı kaldırdığımda üzgün görünüyordu, şişmiş, çürük dudağını çiğnerken alnı kırışıyordu. Buna ben neden olmuştum ve biraz olsun suçluluk hissetmekte zorlanıyordum.

Ayın yükselişi ile hava soğumaya başlamıştı. Nemli kıyafetlerimle donuyor, soğuğu kemiklerimde hissediyordum.

Deniz fenerini işaret ederek, "*Andiamo*,"* dedim. "Isınmalı ve orada telsiz var mı diye bakmalıyız."

Burnunu çekip başıyla onayladı. Ayağa kalkar kalkmaz ağrılarım canlandı, Sawyer'ın arkasından güçlükle ilerlerken daha kötüleşiyordu.

Uçuruma doğru ilerlerken kumun keskin kayalarla dolu olduğunu fark ettim. Ayakkabılarım bir şekilde fırtınadan dolayı kaybolmamıştı, buna sevindim.

Birkaç dakika içinde Sawyer'ın tökezleyerek yürüdüğünü fark ettim. Kayalar ayağını kesiyordu. Teknedeyken parmak arası terlik giyiyordu, fırtına onları alıp götürmüştür.

İyi.

---

* (İtl.) Hadi gidelim *-çn*

Vücudu yorgunluktan dolayı eğildi ve doğrusu, hayatta olması bir mucizeydi. Hâlâ ikimizin de buraya nasıl geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bunu sormadan önce yukarıdaki pencerelerden birinden bir ışık gördüm ve dikkatim dağıldı. O kadar hızlı yandı ki ne olduğunu göremedim.

Muhtemelen aklım bana oyun oynuyordu ama yine de tetikte kaldım.

Bir dizi taş basamak gördük, ufalanan yapıya doğru tırmandıkça karnımdaki o korkunç his büyüyordu.

Bana, "Hâlâ birisi burada yaşıyor," dedi. "Sanırım feneri daha önce görmüştüm."

Durdum, deniz fenerinin tepesine bakarken durmasını ve bana bakmasını istedim. Yıllardır kullanılmış gibi görünmüyordu ama muhtemelen ilk defa doğruyu söylüyordu. Eğer durum buysa bu adadan çıkmak için bir şansımız vardı.

"Tedbirli olacağız," diye temin ederek yürümeye devam etmesini işaret ettim.

Sawyer daha fazla dayanamayıp, "Yoksa perili mi?" diye sordu. "Belki halüsinasyon görmüşümdür. Ya da bir hayalet onu çalıştırdı."

"Bu kadar dert içinde bence hayaletler en küçük derdimiz," diyerek cevap verdim. "Açlık ve sıvı kaybı biraz daha endişe verici."

"Peki, hangisi daha kötü? Açlıktan ölmek mi yoksa korkunç hayaletlerden dolayı ölmek mi?" diye karşılık verdi.

"Hangisi daha hızlı?"

Başıyla onaylayarak, "Tamam, beni ikna ettin. Fasulye tanrıları bizi kutsasın o zaman."

Can sıkıntım derinleşirken, "Neler?" diyerek çıkıştım. Deniz kazası geçirmesine rağmen konuşmayı bırakmıyordu.

Son basamağa ulaşıp beton bir patikaya çıkarken, "Fasulye tanrıları," diye tekrarladı. "Konserve fasulyeler kıyametten kurtulur. Dünya sona erdikten sonra bile her zaman dolaplarda kalan bir numaralı şey onlar. Bu yüzden dinozorlardan beri muhtemelen, hiç yaşam görmemiş olan bu terk edilmiş deniz fenerinde olacaklarını hayal ediyorum."

"Az önce söylediğin şeyde çok yanlış var."

Beni görmemezlikten gelerek omuzunun üzerinden bana bir bakış attı.

"Yine de dikkatli ol. Fasulye gaz yapar."

"Sawyer, konuşmayı kes."

"Konuşmak endişelerimin azalmasına yardımcı oluyor."

"Evet, şey, başımın ağrımasına da yardımcı oluyor. Şimdi arkama geç. Önce güvenli olduğundan emin olmak istiyorum," diye çıkıştım, kolunu yakalayıp bir cam parçasına neredeyse basarken onu geriye doğru çektim.

Kendini benden kurtararak, "Sakin ol," diye mırıldandı.

"Bir cama basmak üzereydin. Neredeyse kendine zarar verecektin. Bastığım yerlere bas."

Nefret dolu bir ses tonuyla, "Kahramanım," diye homurdandı. Ama onu görmezden gelerek kirli ve ufalanan ahşap bir kapıya yaklaştım. İçimdeki o uğursuz his derinleşiyordu ve okyanusta şansımı denemeli miydim diye merak ediyordum.

Kapının önünde durup birkaç kez kapıyı çalıp uzun dakikalar bekledim. Ses yoktu.

Paslı kapı kolunu yavaşça çevirdiğimde kapının açık olduğunu gördüm. Kapı gıcırdayarak açıldığı gibi küf ve bayat hava kokusunu aldım.

Doğrudan küçük bir yaşam alanına girdik. Sağda mavi bir kanepe, yanında küçük bir sehpa ve üstüne de ıvır zıvır saçılmış bir lamba vardı. Mermileri ve antika bir anahtara benzeyen şeyi gördüğümde kaşlarımın arasında bir kırışıklık oluştu. Kanepenin önündeki portatif bir şömineyi fark ettiğimde kırışık derinleşti, sehpanın üzerinde küçük bir kutu televizyonun yanında duruyordu. Şöminenin içine yığılmış kül vardı. Siyah metale dokunduğumda ne kadar sıcak olduğunu hissettiğimde, göğsüm sıkıştı.

Odanın içine bakıyor, kaslarım ihtiyatla geriliyordu. En soldaki duvarda kırık dikenler, çocuk kitaplarına benzer kitaplarla dolu kitaplıklarla kaplanmıştı. Sehpanın üzerinde ince bir toz tabakası vardı ve çiçekli duvar kağıdının soyulduğu yerlerde birkaç örümcek ağı uzanıyordu. Burası kirle kaplı olsa da ve beş yıldızlı bir otel olmasa da kesinlikle içinde yaşanmış gibi görünüyordu.

Tam karşımda geniş bir mutfağa ve yemek odasına açılan bir kapı vardı, içeri girerken midem bulandı. Beyaz mutfak dolapları sarkmış ve çürümüştü ve kapılardan biri hafif aralıktı. Solda büyük bir ahşap masa, altında eski püskü, kirli bir halı vardı. Sağda, siyah metali paslanmış bir döner merdiven vardı.

Sawyer kısık bir sesle, "Lavabodaki kirli bulaşık mı?" diye sordu.

Açıkçası, bu bulaşıktı.

Ama biri burada kendi başına nasıl hayatta kalabilir ki?

Tam merdivene doğru dönmeye hazırken bir el kolumu tuttu, keskin tırnaklarının altında tenime korku işledi.

Biri merdivenlerden inerken iğrenç bir ses geliyordu ama bir tüfeğin namlusuna baktığımı fark ettiğimde dikkatim hemen dağıldı. Tüfeğin arkasında kısa boylu, beline kadar sakalı olan ve yıpranmış kırmızı şapkasının altında huzursuz bir ifadeyle bakan yaşlı bir adam vardı.

Sesi ahşap zeminden daha kötü gıcırdayarak yavaşça, "Bana neden evimde olduğunuzu söylemek ister misiniz?" diye sordu.

Yavaşça ellerimi kaldırdım ve Sawyer arkama çekilerek kendini bana doğru çekti. Onu kendimden uzaklaştırmak için can atıyordum ama bana yapışması o anki dertlerimin en küçüğüydü.

Sakin bir şekilde, "O fırtınaya yakalandık ve gemi kazası geçirdik. Kapıyı çaldık ama kimse cevap vermedi," diye açıkladım.

Sawyer birdenbire fırlayarak, "İzinsiz girdiğimiz için özür dileriz, efendim," dedi. "Şu anda gidecek başka bir yerimiz yok."

Yaşlı adam Sawyer'a bakıyordu ve gözle görülür şekilde gözlerindeki ifadenin yumuşadığını görebiliyordum. Silahlı olsun ya da olmasın, onu daha da arkama itip pisliğe mutluluktan çıldırmak için başka bir şey bulmasını söylememe saniyeler kalmıştı. Baştan çıkarıcı olabilirdi ama o benimdi ve ancak ben canını yakabilir ya da koruyabilirdim.

Birkaç uzun saniye sonra bana şüpheli bir bakış atarak silahını indirdi.

Homurdanarak, "Fırtına bir kilometre öteden görülebiliyordu," dedi.

Her halükârda haklı olduğu için dişlerimin gıcırdaması ve çenemdeki kaslarımın gerilmiş olmasına rağmen ona vurmaktan kaçındım.

"Tamam, burada kalmanıza izin vereceğim. Ne kadar çok insan olursa o kadar eğlenceli olur," dedi.

Mutfağa doğru yürürken sağ bacağının tahta olduğunu fark ettim. Yürüyüşü düzensiz, bodur boyuna rağmen eski protez çok kısa kalmıştı.

Kaşımı çattım. Bu adam ne zamandır burada acaba?

Omzunun üzerinden bir bakış atarak, "Adım Sylvester," dedi.

"Burada telsiz var mı?" diye sordum. Kim olduğunu bilmek umurumda değildi, tek umurumda olan şey bu unutulmuş adadan nasıl kurtulabileceğimizdi.

Homurdanarak bir dolabı açtı ve içinden iki kupa çıkarttı ve sonra dolabı setçe kapattı. Görünüşe göre tavırlarımdan rahatsız olmuştu.

Bir cevap bekleyerek ona bakıyordum.

Sonunda, "Korkarım yok," diye cevap verdi. Makineden kahve için bir demlik çıkarmadan önce bana etkilenmemiş bir bakış daha attı.

"Kahve sabahtan kalma, bu yüzden soğuk," diye uyardı bizi. "Ama önce sizin için ısıtacağım."

Sawyer kolumu arkadan dürtüp fısıldayarak, "Bak, fasulye tanrıları bizi kutsadı. Kahve çekirdekleri ile," dedi.

Gözlerim seğirdi.

İki kupayı mikrodalgaya sokmak için döndüğünde, "Sizin için bir mahsuru yoksa isimlerinizi öğrenmek istiyorum," dedi.

Benim için mahsuru var.

Küçük hırsız aceleyle, "Sawyer," dedi.

Dişlerimi daha sert gıcırdattım. Görünüşe göre, adı hakkında ona yalan söyleme ihtiyacı hissetmiyordu ve bu beni çıldırtıyordu. Bu dünya her zaman şaşırtıyordu.

"Onun adı, Enzo. Davranışlarından dolayı özür dilerim. Okulda zorbalığa uğradı ve henüz bir terapiste gitmedi. Nezaketinizi gerçekten takdir ediyoruz."

Göğsümde bir öfke seli yükseldi ve yavaşça ona ters ters bakmak için döndüm. Mikrodalga yüksek sesle bip sesi çıkardı ve yaşlı adam, ellerimi Sawyer'ın boğazına dolamaya ne kadar yakın olduğumun farkında olmadan bardakları almak için döndü. Sawyer, dikkatini yeniden dumanı tüten iki fincan kahveyi bize doğru taşıyan Sylvester'a çevirmeden önce bana bir bakış attı.

İşte, benden o kadar da korkmuyordu. Tahta bacaklı yaşlı bir adamın onu kurtaracağını düşünüyordu.

Bakışlarıma aldırmadan, tamamen uydurma bir ifadeyle, onunla ilgili her şey gibi, kupayı alarak Sylvester'a genişçe gülümsedi.

Gerçek yüzünü görmek zor değildi, onun ilgili, sıcak olan tek şey amcığıydı.

Yine de güneş ışığı saçıyordu ve tek yapmak istediğim şey o ışığı yüzünden silmekti. Yüzündeki ışık, yıldırım düşmeden hemen önce insanı kör eden ışıktı.

Sessizce Sylvester'ın uzattığı kupayı aldım ve çenemi kaldırdım. Sawyer haklıydı, görgü kurallarını bilmiyordum. Ama seni besleyen eli ısırmaktan daha iyisini de biliyordum.

Mutfak lavabosundan topallayarak giderken homurdanarak, "İkiniz de kanepeye gidin ve dinlenin. Ateşi yakacağım ve sizi ısıtacağım," dedi.

Sawyer sıcak bir ses tonuyla, "Teşekkürler, Syl," dedi. Sawyer dönüp kanepeye doğru yönelirken ben sabit durdum.

Syl mi? Şimdiden herife lakap bile taktı.

Yanımdan geçerken ona söylendiğimde benden uzaklaşmak için adımlarını hızlandırdı.

Hemen moralim bozuldu ve sırtı dönük, lavaboda bulaşıkları yıkayan bekçiye dikkatimi verdim.

Ona, "Peki, tüm bu malzemeleri nasıl temin ediyorsunuz?" diye sordum. Sylvester yine sessiz kaldı. Şüpheli bir tonla, "Eğer telsizin ve ona benzer bir şeyin yoksa," diyerek konuşmama devam ettim.

Yalancıları sevmem.

"Telsizim bir hafta önce çalışmamaya başladı. Pilleri bitti ve onları değiştiremiyorum. Ayda bir kargo gemisi geliyor, ihtiyacım olan her şeyi onlardan satın alıyorum."

"Satın almak? Hâlâ çalışıyorsunuz değil mi?"

Bana keskin bir bakış attı. "Emekli oldum. Ve emekli maaşım iyi. Benim param seni ilgilendirmez."

İlgilendirmiyordu ama hikâyesini aydınlatıyordu.

Lavaboda işini bitirdikten sonra, en soldaki duvara yaslanmış bir odun yığınına doğru topallayarak ilerledi, o sırada ben gözlerimi kıstım.

"Son kargo gemisi ne zaman geldi?"

Kollarına odun yığmaya başlarken tekrar homurdandı.

"Üç gün önce," diye cevap verdi. "Onlara pillerinin olup olmadığını sordum ama yanlarında yoktu, bu yüzden gelecek ay bana pil getireceklerine söz verdiler."

Arkasını dönüp bana doğru topallarken kaşlarımın çatılmaması için epey bir uğraştım. Göğsüm öfkeyle doluydu, az kalsın ağzımdan püskürecekti.

Bize söylemediği şey ise kahrolası bir ay boyunca burada sıkışıp kaldığımızdı. Yaşlı, tuhaf bir adamla ve neredeyse tüm hayatımı benden çalan bir kızla bir ay.

"Eminim ki ışığı yakabilir ve birilerinin gelmesini bekleyebiliriz."

Dudak büktü. "Mecbur olmadıkça gemiler gelmez buralara. Bu sular tehlikelidir, siz de tecrübe ettiniz bunu. Bu yüzden tedarikçim ayda sadece bir kez geliyor."

Dişlerimi gıcırdattım. Sawyer beni aptal durumuna sokmuş olabilirdi ama iliklerime kadar bir şeyler sakladığını biliyordum.

"Telsizi görmek istiyorum."

Küçümser bir şekilde, "Nasıl istersen evlat," diye kıkırdarken cebini karıştırdı ve telsizi çıkarıp bana fırlattı. Onu yakaladıktan sonra ona bir bakış attım.

Kaşlarımı çatarak, "Sık sık cebinizde pilsiz bir telsiz mi taşıyorsunuz?" diyerek meydan okudum.

Homurdanarak, "Alışkanlık," dedi.

Telsiz, siyah bir kompakt cihazdı ve tamamen pili bitmişti. Açık durumundaydı. İkna olmayıp arka kapağını açtım. Piller dokunulmayacak kadar sıcaktı, bu da hemen şüphe uyandırdı bende ama henüz bir şeyler yaptığını kanıtlayamazdım. O yüzden, o küçük oturma odasına girip şöminenin içine odunları yığmaya başladığında sessiz kaldım.

Sylvester, Sawyer'a, "Kahve iyi mi?" diye sordu. "Dinlen, ayaklarını havaya kaldır."

Cıvıldayarak, "Kahve harika," deyip ayaklarını şömineye doğru kaldırdı. Ayaklarının altı kesilmiş ve kanıyordu ama hiç şikâyet etmiyordu.

"İlk yardım çantası var mı?" diye sordum.

Sylvester bana baktı ve nereye baktığımı fark ettiğinde bakışlarını Sawyer'ın ayaklarına kaydırdı.

"Aman Tanrım, genç bayan!" diye haykırdı. "Enfeksiyon kapacaksın. Çantayı getireyim."

Sanki yüzümün yanında kurumuş kan yoktu, her neyse.

Yüzünde suçluluk duygusuyla Sawyer ağzını açtı ve tam ona endişelenmemesini söyleyecekti ki ben, "Getirsin," diye çıkıştım.

Bana bakarak çenesini sinirden sıktı. Okyanusta tüm insanlığımı kaybetmiş olmalıyım.

Sylvester odadan çıkıp sarmal basamakları yavaşça çıkarken, Sawyer, "Yürümekte zorlanıyor," diye mırıldandı.

"Ayakların enfeksiyon kapacak ve sonra sen yürümekte zorluk yaşayacaksın. Tıpkı onun kullandığı gibi tahta bacaklar mı istiyorsun?"

Gözlerini aşağı indirdi. "Asla tahta kullanmam. Hayatımın geri kalanında protez ile lanetlenmektense bir sayborg olmayı tercih ederim."

Hayal kırıklığım arttı. Onun için her şey şakadan ibaret.

Tam ağzımı açacaktım ki Sylvester merdivenlerden inerken yüksek sesle seslendi, "Burada bir sürü şey var. İtiraf etmem gerekirse, bugünlerde kendimi yaralamak için bir sebep bulamıyorum, o yüzden neye ihtiyacın varsa onu kullan."

Dişlerimi gıcırdatarak onu yarı yoldayken karşıladım ve hemen ilk yardım çantasını aldım, kırmızı yüzündeki terler parlıyordu.

"Teşekkür ederim, evlat. Çoğu zaman yürümek için koltuk değnekleri kullanırım. Bu bacak bana pek uygun değil. Çok fazla kıyafetim yok ama şimdi sana hem kuru tişört hem de bir eşofman getireyim."

Küf kokan kıyafet yığınını bana uzattı. Yine sustum ve Sawyer'ın yanına oturdum ve kendime alkollü bir bez aldıktan sonra çantayı ona verdim.

Kendi lanet yaralarını temizleyebilirdi. Ayakları iyileşip onun mutlu kıçını bir tekneye, sonra da Port Valen'e döndüğümüzde bir polis karakoluna taşıyabildikleri sürece memnun olurdum.

Mırıldanarak teşekkür etti. Ben şakağımdaki kesiği temizlerken o işe koyuldu. Kafam ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyordum ve muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirdim ama zaten o gece pek uyumayı beklemiyordum.

Sawyer'a bakarak, "Nasıl hâlâ elektriğin var?" diye sordum. Ayağının altını temizlerken dili dışarı çıkmıştı.

"Arkası için güneş panelleri ve güzel bir jeneratör aldım. Bu şeyler bana bir servete mal oldu ama gerekliydiler."

Sawyer, "Ne zamandır buradasın?" diye sordu, cümlesini bir tıslamayla bitirdi.

Gururla, "1978'den beri," dedi. "İnşa edildiğinden beri Raven Adası'yla ilgileniyorum. Yaklaşık on iki yıldır hizmet dışı ama yok olup gitmesine izin veremezdim."

Sawyer, Sylvester'e bakarak, "Raven Adası," diye tekrarladı. "Bu adanın adı mı?"

"Elbette öyle. Adını kendim koydum."

Dikkati dağılmış olsa da, "Güzel," dedi Sawyer. Kesiğe ulaşmak için ayağını fiziksel olarak mümkün olmayan bir açıyla döndürmeye çalışıyordu.

Görünüşe göre birisinin ona hatırlatması gerektiğini düşünerek, "Ayağını bu şekilde bükemezsin," dedim.

Dediğimi çürütmek için, "Eğer bir sayborg olsaydım, yapabilirdim," dedi.

Onu öldüreceğim.

Tekrar ayağını farklı bir yöne çevirmeye çalıştı ama yine başarısız oldu.

"Tanrım, bırak bakayım. Lanet olsun, kıracaksın."

Bana bir bakış atarak ayağını tam suratıma soktu. Öfkeyle bileğini yakalayıp kucağıma doğru iterek bakışlarına on kat karşılık verdim.

Sylvester araya girip, "Sevgililerin tartışması. Onlardan birine sahip olmayalı çok uzun zaman oldu," dedi.

Sawyer'ın parçalanmış cildine odaklanmadan önce Sylvester'a kısa bir an bakışlarımı çevirdim.

"O benim sevgilim değil," dedi Sawyer. "En başta bizi bu duruma sokan bir pislik sadece."

Bir çığlık atana kadar elimle bileğini büktüm. Elimden kurtulmak büyük çaba gerektiriyordu. Ayağını sıkıp acı çekmesini izlemek beni çok mutlu ederdi.

Tartışmamızdan rahatsız olduğunu belli etmek için, "Ah," dedi yaşlı adam. Hiç umurumda değildi, bu yüzden sustum ve kesikleri temizlemeye başladım.

Onu kendi hâline bırakmak beni ne kadar cezbediyor olsa da beni sinirden deliye döndürüyordu ve onun yaraları yüzünden daha fazla sinirlenmeye niyetim yoktu.

Ayağındaki bir yarayı kabaca sildiğimde tısladı, kurumuş kan kabuklanmıştı.

Biraz daha iyi hissediyordum. Ona yaşatacağım en büyük acı değildi ama şimdilik yeterliydi.

9. BÖLÜM

Sawyer

Ondan nefret ediyordum.

Ondan tiksiniyordum.

Onu bir pislik olarak tanımlayan her kelimeyi sözlükten fiziksel olarak söküp alabilseydim ve boğazına sokabilseydim, yapardım. Ama aynı zamanda korkuyordum.

Tuhaf bir bekçi ve beni köpek balığının dişlerinin arasından görmek istermiş gibi bakan bir adamla ürkütücü bir deniz fenerinde kapana kısıldım.

Buradan kaçış yoktu, ondan kaçış yoktu. Her zaman kaçabiliyordum. Hayatım boyunca yaptığım şey kaçmaktı. Ve şimdi yapamadığıma göre, vücudumu iğne benzeri küçük parazitler istila etmiş gibi hissediyordum. Tırnaklarımı kendi etime geçirip buradan çıkış yolumu bulmaya başlamanın cazibesine kapılıyordum ama bu beni buradan daha fazla uzaklaştıramazdı.

Gecenin geç saatiydi ve doğal ışık kadar az yapay ışık da vardı.

Enzo ve Sylvester'ın yüzlerinde gölgeler dans ediyor, yüzleri sadece şömineden yayılan turuncu parıltının altında görünüyordu. Sehpanın üzerinde bir lamba vardı ama Sylvester onu açmaya pek niyetli görünmüyordu.

Enzo aniden diğer ayağımı yakalayınca bağırdım. Muhtemelen değerli kulaklarını incittiğim için bana bir bakış attı, sonra yaralarımı temizlemeye devam etti, acı alevlerini yeniden alevlendirdi.

Ayağımı okyanusa sokmayı ve bugünlük bu kadar demeyi tercih ederdim ama karanlıkta dışarı çıkmak Enzo'nun benimle ilgilenmesinden çok daha korkutucu geliyordu. Az korkutucu olsa da.

Sylvester, "İşiniz bittiğinde, ikinize odanızı göstereceğim," dedi. Kalbim çarpıyordu, sözlerindeki ima omurgamdan aşağı sürünen karıncalar gibi hissettirdi.

"Kendi odalarımız olacak, değil mi?" diye sordum. Enzo temizlemeyi bırakıp bir cevap bekleyerek yaşlı adama baktı.

"Korkarım hayır. Burada sadece başka bir oda var."

Oh, hayır. Daha kötüsü olamaz derken daha kötüsü oldu.

Enzo, "Kanepede uyuyabilirim," diye teklifte bulundu.

Sesi sert ve tartışmaya yer vermeyecek şekilde, "Bu benim işime yaramaz, evlat. Burası benim evim ve kimsenin yaşam alanımda uyumasını sevmiyorum. Bazen geç saatlere kadar oturup biraz televizyon izlemeyi seviyorum," dedi.

Cevabı zaten bilerek somurtkan bir şekilde, "Tek yatak mı var?" diye sordum.

"Evet," diyerek onayladı. Bir umut kırıntısına tutunmuş olmalıyım çünkü kalbim hemen orada tuz buz oldu.

Ya benden nefret eden bir adamla aynı yatağı paylaşmak zorunda kalacaktım ya da birimiz böceklerle birlikte yerde yatacaktı.

Yutkunmakta zorlandım. Enzo'yu tanıyordum, o yatağı alırken beni yerde uyumaya zorlayacaktı. O bir beyefendi değildi, orası kesin.

Enzo öfkeyle ayaklarımı kucağından itip ayağa kalktı. Havadaki gerilim yoğunlaşıyordu ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde Sylvester onun bakışlarından çekinmiyordu. Boğazımı temizlerken içlerindeki acı yeniden alevleniyordu, garip bir şekilde ayaklarımı sürttüm.

"Bir yolunu buluruz, Syl. Teşekkürler."

Enzo gözlerini bana çevirdi ama ben çeviremedim çünkü o kadar cesur değildim. Ama bu herifin bunu bilmesine izin veremezdim. Omurgalarım ağrıdan bükülüyor olmasına rağmen onları dik tuttum. Bir bakışın ağırlığından korkmak iliklerime işlemişti. Erkeklerin çok uzun süre bana bakmasına izin vermezdim çünkü çok uzun baktıklarında etrafımda kurduğum kırılgan bariyeri görebilirlerdi. Çatlakları ve kusurları görebilirlerdi ve bir vuruşla bunun zekice bir illüzyondan başka bir şey olmadığını anlarlardı.

Önümde duran adam, parıldayan gökkuşağının altındaki çirkinliği çoktan görmüştü. Görünüşe göre sadece kendi yansımasına bakıyordu.

içimde gizli bir çirkinlik taşıyor olabilirdim ama lanet olası bir güzellik kraliçesi değildi.

Sylvester eliyle bize sarmal merdiveni gösterdi.

Sylvester bizi metal merdivenlere doğru götürürken, "Sizin için bir sakıncası yoksa her gece saat dokuzda odanızda olmanızı rica ediyorum," dedi. "Şu an saat on, bu yüzden sizi hemen odanıza yerleştireceğim."

Kaşlarımı çattım. En son ne zaman yatma vaktimin söylenildiğini hatırlamıyordum. Bir yetişkin olduktan sonra kimse bana söylememişti. Sylvester bunu kibar olarak söylemesine rağmen bunun benim için bir sorun olup olmadığını umursamayacağını söylemeye bile gerek yoktu.

Boğazımı temizleyerek, "Tamam," dedim.

Sanırım son yirmi dört saat içinde bana bahşedilen en kötü şey bir uyku vaktimin bana söylenmesi değildi. Enzo ile geçirdiğim geceden sonra, artık yüzde doksan beşinin keşfedilmediği okyanusun ortasında batmadığım için minnettardım. Dalga bizi yutarken tek düşünebildiğim şey. Dalga beni içine çekip bozuk yiyecek gibi tükürürken beynimden geçen tek şey:*Suyun altında ne vardı? Beni bütün olarak mı yutacaktı yoksa yavaş yavaş mı?*

Herhangi bir yaratığın dişlerini bana geçirmeden önce kesinlikle boğulacağım gerçeğinden daha fazla neden bu yaratıkları düşündüğümü bilmiyordum. Ama sonra, bir şekilde, bacaklarım beni yüzeye doğru çekti ve tekneden bir parça ağaç parçasına tutunmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Üzerinde '*ana*' yazıyordu; geri kalanı denizde kaybolmuştu.

Merdivenleri çıkarken Sylvester'ın tahta bacağı yüksek sesle şakırdıyordu. Metal merdiven, toplam ağırlığımızın altında sızlanıyordu ve aniden garip deniz yaratıklarına olan korkum, bükülmüş metal merdivenin sesiyle şekil değiştirdi.

Dar, kısa bir koridora vardık. Sonunda, bir kapıya açılan sadece birkaç basamaktan oluşan küçük bir merdiven vardı. Koridorun iki yanında birer tane olmak üzere iki kapı daha vardı.

"Basamakların üzerindeki oda benim. Sizinki solda."

"Peki ya sağdaki?" diye sordum.

"O tuvalet oluyor ama geceleri koridorlarımda kimsenin gezinmesinden hoşlanmıyorum bu yüzden ihtiyacınız olursa odada bir kova var."

Birden durarak Enzo'nun bana çarpmasına neden oldum.

Homurdandı ama homurdanmasını umursamayacak kadar şaşkındım.

"Affedersin, tuvaleti kullanamaz mıyız?"

Bana bakıp kıkırdarken yüksek sesle, "Eh, tabii ki kullanabilirsiniz," dedi hemen. Ve konuşmasını sanki çok mantıklı bir şey söyler gibi, "Ama saat dokuzdan sonra kullanamazsınız," diye sonlandırdı.

Ağzım şaşkınlıktan bir açılıp bir kapanıyordu ama Enzo'nun hayal kırıklığı şaşkınlığımı altüst etti. Beni öne doğru iterek, "*Camminana*,"* diyerek söylendi.

Omuzumun üzerinden ona baktım, kurallar konusunda bir şey söylememesine şaşırdım. Ama sonra onun kızgın ifadesini fark ettiğimde şaşkınlığım geri döndü. Enzo bir şey söylemiyor olabilirdi ama yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu. Benim kadar odaya kapatılmaktan hoşlanmamıştı.

Sylvester kapıyı açıp içeri girdikten sonra, yatağın başucunda asılı duran küçük bir şamdanı açıp odayı bize gösterirken yutkunarak dişlerimi sımsıkı kapadım. Odada ahşabı eskimiş ve parçalanmış yuvarlak bir masa ve sağımızda duran iki sandalye dışında bir şey yoktu. Gri taştan oluşan duvarlarıyla odanın sol köşesine itilmiş tek kişilik yatak bulunuyordu. Şamdanın karşı tarafında küçük bir kare pencereden mükemmel bir görünümde gece manzarası görülüyordu.

Sylvester odanın sağ köşesini işaret etti. Daha önce kullanılmış, düzgün temizlenmeyen bir çöp kutusunu göstererek "Kova tam şurada, yerde. Sabah boşaltabilirsiniz," diyerek talimat verdi.

Yanaklarım sinirden patlamasın diye büyük bir çaba sarf ediyordum. O kovayı asla kullanamazdım. Onu kullanmak yerine o pencereyi açar, kıçımı çıkarır ve doğanın kontrolü ele almasına izin vermeyi tercih ederdim.

Ben ve Enzo sessiz kaldık, konuşmadaki durgunluk garipleşiyordu. Bu güzel misafirperverlik için ona teşekkür etmemizi mi bekliyordu?

* (İtl.) Yürü -*çn*

"Kahvaltı sabah yedide. O zaman aşağı inebilirsiniz. Ondan sonra, eminim sizi meşgul edecek bir şeyler bulabiliriz."

Yumuşak bir sesle, "Tamam," dedim.

"İkinize iyi geceler."

Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp, sendeleyerek odadan çıkıp kapıyı nazikçe kapattı.

Tuvaleti kullanıp kullanmayacağımızı nasıl bileceğinin merakıyla tam ağzımı açacaktım ki yumuşak bir tık sesi duydum.

Dişlerim kapandı, şaşkınlıktan ben ve Enzo birbirimize baktık.

"O tuvaletin...?"

Enzo çoktan kapıya gidip kapının kolunu çevirmişti ama kapı açılmıyordu.

Tıslayarak, "Lanet olası bizi buraya kilitlemiş," diyerek kapıyı tekrar açmaya çalıştı. "*Stronzo.*"*

İğrenç bir his omurgamdan aşağı indi ve derin, sinsi bir hisle kaplanana kadar her kemiğimi sardı.

Kollarımı sıkıca kendime sarmış bir hâlde kendi kendime mırıldanırken, yüksek sesle, "Neden hapsedilmiş gibi hissediyorum?" diye sordum.

Aksanı öfkesinden güç alarak, "Çünkü öyle," diye hırladı. Yatağa doğru hızla gitmeden önce elini kapıya çarptı.

Dirsekleri dizlerinde ve parmakları birbirine geçirmiş durumda yatağın kenarında otururken, yüzündeki ifadesi öfkeliydi ama hesap yapıyordu. Ahşap kapıya bakıyordu, muhtemelen kapıyı kırmak için en iyi anın ne zaman olacağına karar veriyordu.

Ona, "Çılgınca bir şey yapma," dedim. "Gerçekten gidecek başka yerimiz yok."

Alev alev yanan gözlerini bana çevirdi ama yine de yanan gözlerine direniyordum.

"Haklısın, gidecek başka yerimiz yok. Ama aramızdaki zayıf kişi ben değilim."

Gözlerim yerlerinden fırladı. "Suçlarımdan dolayı beni cezalandırmaya cüret ediyorsun ama bak, şimdi yaşlı bir adamın evini yağmalamayı planlıyorsun."

* (İtl.) Pislik *-çn*

Çenesindeki kaslar sinirden atıyordu ve sözlerime tepki olarak bana dik dik baktı.

"Açıkçası, bu durum gerçekten berbat ama baştan başlamamız gerekirse o fırtınaya kapılmamız senin hatandı. Lanet olası hatan için başkalarını cezalandırma, Enzo."

Aniden ayağa kalktı ve bana doğru saldırdı. Ağladım, kapıya yaslanana kadar tökezledim. Avuçları başımın iki yanındaki tahtaya çarptı, bizi bu yere getiren kadar şiddetli bir fırtınada beni yakıp tüketiyordu.

"Kimlik bilgilerimin hepsini çalabiliyorsun ama bir odadan çıkmak senin için çok mu zor, bebeğim? Paylaşmak istediğin başka merhametsiz ahlakların var mı yoksa hayatları mahveden sen olduğunda sorun olmuyor mu?"

Ah.

"Enzo, benden daha iyi biri ol," dedim.

Kibirli bir şekilde kıkırdayarak, "Bunu yapmak çok zor değil," dedi.

Kaşlarımı çattım, sözleri keskin bir kanca gibi göğsüme saplandı.

Sesim kısılmış ama sert bir şekilde sonunda, "Benden nefret edebilirsin ama bizi şu an olduğundan daha da kötü bir duruma sokma," diye cevap verdim. "Bize evini açtı, bu yüzden ona saygı duymamız adil olur."

Aramızda çok az bir mesafe vardı ve içi çatırdayan bir gerilimle doluydu. Çenesini sıkarak arkasını döndü ve bu, kendini bir kuvvet alanından koparıp üzerimizi örtmüş gibi hissettiriyordu.

Derin bir nefes aldım, sonunda vücudum kapanmış ve açma düğmesi tekrar açılmış gibi nefes alabildim.

Kafese tıkılmış bir hayvan gibi odayı kolaçan ederken omuzları neredeyse kulaklarına kadar çıkmıştı.

Kollarım ve bacaklarım titriyordu, onun dikkati dağılmışken ben de kum içinde kalmış kıyafetlerimi değiştirme fırsatını yakalamıştım.

Sylvester'ın bana verdiği temiz kıyafetleri alırken, tişörtten ve eşofmandan yayılan bayat, küflü kokuyla burnumu buruşturdum ama bunlar üzeri kumla kaplı, tuzlu, kuru giysilerle uyumaktan daha iyiydi.

Kıyafetlerimi değiştirdim ve tüm bu süre boyunca, sanki Enzo beni hiç çıplak görmemiş gibi üstümü kapalı tutmaya çalışıyordum

ve İsa'nın beni kesinlikle daha sonra çarmıha gereceği şekilde yayılmıştım. Şimdi Enzo pencereden dışarı bakıyor, kollarını kavuşturmuş ve kara kara düşünüyordu.

Giyinmeyi bitirdiğimde yarın yıkamayı planladığım eşyalarımı küçük bir yığın şekline getirdim. Şaşırtıcı bir şekilde kredi kartı fırtınadan sağ çıkmıştı ve hâlâ şortumun arka cebinde duruyordu. Daha sonra o bakmadığında şiltenin altına saklamayı planlıyordum ama şimdilik kıyafetlerimin arasında sarıp sarmaladım.

Bencil yanım ahlaki yanımla savaşıyorken hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. Daha da kötüsü, kısmen hayal kırıklığına uğradım çünkü okyanus beni problemlerimden uzaklaştırıp onlardan kurtarmamıştı ve bana kolay bir ara vermemişti.

Hazır olduğumda, pütürlü şiltenin üzerine zıplayarak sırıttım ve "Yatağı alıyorum," dedim.

Başını bana doğru çevirerek, "Kesinlikle hayır," diyerek çıkıştı.

"Yerde yatmayacağım," diye itiraz ettim.

Gözlerini kısarak, "Benim yatacağımı mı düşünüyorsun?" dedi.

Kollarımı kavuşturdum. "Cidden bir beyefendi olmayacak mısın?"

"Odada bir bayan olsaydı olurdum ama tek gördüğüm kahrolası bir asalak."

Ağzım düştü ve sanki karnıma tekme atmış gibi hissediyordum. Bu acıttı, bu yüzden sinirlendim.

"Siktir lan," diye bağırdım.

Ondan nefret ediyordum.

"Zaten siktim ve bu hayatımın en büyük hatasıydı," diye karşılık verdi.

Bana sırtını çevirip tamamen soyundu ve sanki göğsüme kızgın bir sürgü sokmamış gibi çıplak kıçını gösterdi. Harika bir kıçtı ama bu bile beni göğüs kafesimin altında yayılan acıdan uzaklaştıramadı.

Kıyafetler de ona pek uymamıştı ve ikimiz de kıyafetlerimiz temiz olur olmaz onları tekrar giymeyi dört gözle bekliyorduk.

Yatakta yanımda uzanmasına şaşırdım. Tam olarak erdemli olmasını beklemiyordum ama aynı zamanda isteyerek yanımda uyumasını da beklemiyordum. Ama inatçıydım ve bir gecede iltihap kapacağım tozlu bir ahşap zeminde uyumayı reddediyordum.

Yutkunarak bir girişimde daha bulunarak, "Uykumda tekme atıyorum. Ayağım yanlışlıkla senin kıçına saplanabilir," dedim.

Kaşını kaldırarak, "Eğer bu olursa çok daha kötüsünü yapacağım, bella ladra," dedi.

Aramızdaki gerginlik odada gezinmeye başladı ve odada duman olsaydı, buranın yandığını düşünürdüm. Oda sıcaktı ve o yanımdayken nefes alamıyordum.

"Bu da ne anlama geliyor?" diye sordum. Hemen cevap vermeyince, "Bella ladra, ne anlama geliyor?"

Bella tanıdıktı ve güzel anlamına geldiğinden emindim. Ve bu tek başına zaten çatlamış kafa boşluğuma bir karıştırıcı sokmak gibiydi. Ama ladranın ne anlama geldiğini veya bu iki kelimenin bir arada olması farklı bir anlam ifade edip etmediğini bilmiyordum.

"Önemli değil. Yorgunum. Uzun bir gün oldu, o yüzden ya yerde yat ya da uyu."

Kaşlarımı çatarak kendimi duvara yasladım ve bacaklarımı eski püskü lacivert battaniyenin altına soktum.

Gerçekten onun yanında uyumak istemiyordum. Yine de inatçılığım devreye girdi.

Ve görünüşe göre onunki de devreye girmişti.

Piç.

Battaniyenin altına girdi ve hemen yuvarlandı, bana tekrar sırtını döndü. Yüzünü bana doğru çevirmesi hiç ilgimi çekmese de soğukluğu gerginliğine eşlik ediyordu, kaslarımı buz bloklarına dönüştürüyordu.

Her neyse.

Rahatlamaya çalışarak gözlerimi kapattım, uyandığımda buradan başka bir yerde olmak için dua ettim.

Ağır bir şey başımın yanına çarpıyor, beni gördüğüm kâbustan çıkarıp başka bir kâbusa itiyordu.

İki yabancıyla birlikte neredeyse terk edilmiş bir adada kapana kısıldığımı anında hatırladım. İçlerinden biri benden nefret ediyor ve şu anda bir beyin iblisinin pençesinde. Ben gençken annem buna kâbus derdi ve ben onları başka türlü düşünemezdim.

Rahatsız edici bir ses dikkatimi dağıttığında onu uyandırmanın en iyi yolunu bulmaya çalışarak doğruldum.

Kapımızın hemen dışında bir şey vardı.

Ses daha belirgin hâle geldiğinde ürkütücü bir his üzerime çöktü. Zincirler. Metal zincirlerin çınlaması ve ahşap zeminde yavaşça sürüklenmeleri. Bana tehlikeli bir hapishane mahkûmunun bir ileri bir geri gidişinin sesini hatırlatıyordu.

Kaşlarım çattım, huzursuzluk bayat havayı ıslatıyordu. Dışarıda ne varsa uğursuz geliyordu bana, kötü niyeti kapıdaki çatlaklardan sızıyordu ve bana doğru uzanıyordu, elini tutmam için beni cesaretlendiriyordu.

Sürüklenen zincirlerin sesi yavaş yavaş kaybolurken nefesimi tutarak derin bir şekilde nefes aldım. Tam gevşemeye başladığımda başka bir ağır uzuv bana doğru fırladı.

Çığlık atıyordum, darbeden zar zor kaçıyordum. Uçan uzuvlar ve korkunç ses... kalbim göğsümde patlıyor gibiydi.

Enzo'nun boğazından bir inilti yükseldi. Bir şey görmek zordu ama pencereden sızan ay ışığı yüzündeki acılı ifadeyi vurguluyordu.

"Enzo," diye seslendim. Koridordaki ürkütücü mahkûmdan dolayı sesim hâlâ titriyordu.

Tekrar inliyordu ama ona dokunmaya cesaret edemiyordum. Kabuslar hakkında yeterince bilgim olduğundan ona dokunduğumda kâbus ortasında olduğu için aniden saldırı pozisyonuna gireceğini biliyordum.

Kendi zihninde hapsolmuş şekilde başını yana savuruyordu.

Bu defa daha yüksek sesle, "Enzo," diye seslendim ona. Hâlâ uyanmadığından onu dürtmek için yeterince cesaret topladım.

Onunla kaldığım gece kâbus gördüğünü hatırlamıyordum ama dürüst olmak gerekirse, gerçekten yatağa gittiğimizde ikimiz de yorgunduk ve üşümüştük. İblislerim bile karanlıkta kalmıştı.

Hâlâ rüyaları onu tuzağa düşürüyordu. Engellenme riskini almak yerine elimi onun elinin içine sokup parmaklarımızı birbirine geçirdim.

Ne yaptığımı veya neden yaptığımı bilmiyordum ama kendimi alıkoyamıyordum. Özellikle çarpan göğsü yavaş yavaş sakinleşti ve çarpık yüz hatları yavaş yavaş gevşemeye başladı.

Onun kaygısı azaldıkça benimki artıyordu. Düşüncelerimle baş başa kaldığım için durumumun gerçekliği içime işliyordu.

Bu ana kadar kendimi olan şeylerden hep uzaklaştırdım, kendime asla fırtınanın ne kadar travmatize edici olduğunu düşünmeye

olanak vermemiştim. Okyanusun ortasında uyanmak çok kafa karıştırıcıydı, güneş hızla batıyordu ve Enzo yakınlarda yüzerken kafası kanıyordu, daha sonra ise bayıldı. Kanlı dudağımla köpek balıklarıyla nasıl da alay etmişti… Enzo'nun yaralarını görmek beni nasıl ters köşe etmişti, daha önce reddedildikleri yemeği yeme niyetiyle köpek balıklarının geri geleceklerine beni ikna etmişti.

Ondan uzaklaşmak yerine ona doğru yüzerken, kendi hayatım için korkarken, onunkini düşünürken, vücudumda dolaşan vahşeti bilmiyordu.

Nabzını kontrol ettiğimde ve nabzının güçlü attığını hissettiğimde ne kadar rahatladığımı ona asla söylemeyecektim. Ya da uzakta parlak bir ışık gördüğümde nasıl hemen gözyaşlarına boğulduğumu ya da orada ikimizi nasıl yüzerek götürdüğümü, ikimizi oraya sürüklerken nasıl bir tahta parçası görevi gördüğümü ona asla söylemeyecektim.

Uyanıp hayatta olduğumu görüp hayal kırıklığına uğradığında kalbim paramparça olmuştu.

Gözlerimde yaşlarla göğsüm sıkışıyordu. *Çatlaklar bir krater oluşturana kadar esnerler.* Boğazımdan bir hıçkırık koptuğu gibi hemen elimle ağzımı kapatıp Enzo'nun hâlâ uyuyup uyumadığına baktım. Ama ona her baktığımda gözlerimi ondan alamıyordum. Gözyaşları nehirler gibi yanaklarımdan aşağı akmaya devam ederken görüntüsü bulanıklaştı.

Altı yıldır ilk kez kaçacak yerim yoktu. İyiydim ve gerçekten kapana kısılmıştım. Bu yeni gerçeklik ne kadar çok netleşse, panik o kadar çok hâkim olmaya başlıyordu.

Tanrım, Kev olsaydı şimdi ne derdi?

Bundan daha zekisin, ufaklık ama şimdi yaptığına bir bak. Erkeklerin senin için kötü olduğunu söylemiştim. Bu yüzden sadece bana ihtiyacın var.

Enzo'nun elini daha sıkı sıkıyordum, teselli vermektense kalbi buz gibi olan adamdan teselli bulmaya çalışıyordum. O bir şey bekleyeceğim son kişiydi. Hava tahminlerine baksaydı fırtınaya yakalanmayacaktık. Ama bizi bu duruma soktuğu için ondan ne kadar nefret etsem de kendimden daha çok nefret ediyordum. Çünkü günün sonunda, bu kadar boktan biri olmasaydım ve onu orada bıraksaydım bunların hiçbiri olmayacaktı.

Berbat bir durumdaydık ve Sylvester tüylerimi diken diken etse de o soğuk, ıssız okyanusta olmaktan iyiydi. Ölmekten iyiydi.

En azından öyle olduğunu düşünüyordum.

Enzo'nun eli esnedi, bu yüzden beni yakalamadan önce hızla elimi geri çektim. O gözlerini açmadan önce yanaklarımdaki yaşları hızla silerek kendimi toparlamayı başardım.

Rahatsız bir ses tonuyla, "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda karnım kasıldı. Yarı uykulu bile olsa sesi soğuk ve sertti ama şimdiye kadar duyduğum en baştan çıkarıcı sesti.

Boğazımı temizleyerek, "Uyuyamadım," dedim.

Biraz gözlemledikten sonra, "Ağlıyorsun," dedi.

"Hayır, ağlamıyorum," diyerek yalan söyledim.

Sessiz kaldı, soğuk bir sessizlik.

"Eminim daha önce hiç güçlü olmak zorunda kalmamışsındır, Sawyer ama şimdi öğrenme zamanı."

Sonra arkasını döndü ve ben de gözlerimi kapatarak, fazlasıyla eksik olan gücü topladım ve göğsümdeki çatlaklar derinleşirken gözyaşlarımı tutamadım.

10. BÖLÜM

Enzo

En son balığa gittiğimde üniversitedeydim. Yine de buna balıkçılık demek abartı olurdu. Gerçekten, başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olduğumuz için tekneye binip çok fazla bira içen dört adamdık. Sınavlar kıçımızı terletiyordu ve denize girmek ve balıklarla birlikte yüzmek, onları gemiye almaktan daha çok ilgimi çekiyordu.

Benim züppelik deneyimim şimdi beni kıçımdan vuruyordu.

"Bir balık uzmanısın ama onları nasıl yakalayacağını bilmiyor musun? Bu, Fish School 101'in bir parçası değil miydi?"

Nefes egzersizlerinin öfkeyi kontrol etmeye yardımcı olduğunu kim söylediyse kahrolası bir dolandırıcı olmalı. Buraya geldiğimizden beri bir milyon kez denedim ama hâlâ onu boğmak istiyordum.

Bununla ilgili en büyük sorun, bu fanteziyle her eğlendirdiğimde onu da beceriyordum.

Kahretsin.

"Ben balık tutmam, Sawyer. Balık tutmak tüm kariyerimi kelimenin tam anlamıyla adadığım her şeye aykırı olan ekosistemi öldürüyor. Okyanusu kurtarmakla daha çok ilgileniyorum."

Dudaklarını büzerek düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Pekâlâ, cesur kahramanlığını takdir ediyorum. Bu adadan çıktıktan sonra senin hakkında bir kitap yazılmasını sağlamayı hayatımın görevi hâline getireceğim. O zamana kadar yemek yemeliyiz. Sylvester bize yetecek kadar yiyeceği olmadığını açıkça belirtti."

Tuzağımızın başarısızlığından sonra bir elimi sallayarak, "Evet, bunun çok farkındayım. Bu yüzden balık tutmaya çabalıyorum," dedim. Saatlerdir buradaydık ve hiçbir şey yakalayamamıştık.

Dün akşam ikimiz de uyuduk ve saat dokuzdan önce ara sıra işemek için kalkmak dışında odadan çıkmadık. İkimiz de hâlâ o kovayı kullanmamaya direniyorduk.

Bugün gemi kazasından sonra bile aynı şekilde yorgun ve acı hissediyordum. Ve suda oynayan küçük cadı, yorgunluğumu ve acımı dindirmeye yardımcı olmuyordu.

Bugün pazartesi ve ben araştırma merkezine gitmezsem Troy'un polisi arayacağına emindim. Birbirimizi tanıdığımız yıllar boyunca hiç işe gitmediğime şahit olmamıştı.

Sawyer ona karşı duyduğum rahatsızlığı tamamen önemsemeyerek, "Ya zıpkınla balık avlamayı denersek?" diye öneride bulundu. Ya rahatsızlığımı önemsemiyordu ya da umurunda bile değildi, eğer durum buysa umursamaması benim için sorun değildi.

"Nasıl bir mızrak yapmayı düşünüyorsun?"

Cevap vermek yerine deniz fenerine doğru koştu, ayakları hâlâ yaralı olmasına rağmen keskin kayaların üzerinden kolaylıkla atlıyordu. En azından bu sefer ayaklarını sarmıştı.

On dakika sonra uzun, eğri böğrü tahta bir baston, bir kasap bıçağı ve koli bandıyla yanıma geldi.

Ona baktığımda bana sırıttı.

"Eski bastonunu kullanmama izin verdi, tabii ki kırmama şartıyla."

"Dokunduğun her şeyi kırdığına eminim," diye yorum yaptım. Gülümsemeyi bıraktı ama hemen kendini tekrar gülümsemeye zorladı. Ancak daha önce gözlerinde gördüğüm ışık yoktu ve kendimi hırsız gibi hissettim.

Tam özür dileyecekken kendimi durdurdum. Daha önce onun hilelerine kanmıştım ve bu canımı acıtmıştı, tekrar kanmayacaktım.

Cevap vermek yerine sessizce mızrağını yapmaya başladı. Kollarımı kavuşturdum, ne kadar uğraşırsam uğraşayım bakışlarımı ondan ayıramıyordum.

Önümde saygımı hak eden koca bir okyanus vardı ama tek yapmak istediğim onu ona vermekti.

Ondan başka hiçbir şey... hiçbir şey beni şimdiye kadar daha fazla kızdırmadı.

Muzaffer bir eda ile mızrağı havaya fırlattığında beni içsel çalkantımdan kurtardı.

Sırıtarak, "Ben usta bir mucidim ve şimdi de usta bir zıpkın avcısı olacağım," dedi.

Şu anda ona gerçekten bir şeyler yapmak istiyordum ama ne olduğunu anlayamayacak kadar beni delirtiyordu.

Boş bir ifadeyle onun suya geri adım atmasını izledim, bronz teni bulanık mavi yüzeye çarpıyordu.

Alt dudağını ısırırken kaşlarının arasında kararlı bir çizgiyle, "Şimdi balığı bulacağız," diye mırıldandı kendi kendine.

Mızrağının sivri ucunu suya göndermeden önce büyüyen gözleri benim tek uyarım oldu, dalgalar arasında yankılanan bir savaş çığlığı.

"Ah, seni çok fena yakaladım."

Mızrağı kaldırdığında omuzları düştü ve aslında balığı yakalamadığını fark etti.

Bir anlığına bakışının nasıl karardığını ve ne kadar zalim olduğunu görünce sevinmemden dolayı yüzümde beliren gülümsememi kontrol edemedim.

Arkasını dönüp yeni bir kurban ararken kasları gerilmişti.

Onu daha kötü hissettirmek istedim.

"Balık yakalamadan önce kendi ayağını yaralayacaksın."

Kaslarının dalgalanmasından sarhoş olarak yavaşça ona yaklaşıp, "Hayatım boyunca insanlar hep benden şüphelendi, ahbap. Düşündüğünden daha fazlasını yapabilirim," diye mırıldandım.

Gerçek yırtıcının kim olduğunu biliyordu ve o canı pahasına silah tutan bir kişi değildi.

Sırtına baskı yaparken daha da kaskatı kesiliyordu. Ağzımı kulağının üzerinden geçirerek fısıldadım, "Tam olarak neler yapabileceğini biliyorum. Ama henüz benden kaçmayı başaramadın, bella ladra. Kaçmakta sandığın kadar iyi değilsin."

Başını kaldırırken sarı bukleleri burnuma değdi. Okyanus kokuyordu ve kahretsin, bundan nefret ediyordum. Bu benim en sevdiğim koku ve o bu kokuyu hak etmiyordu.

"Pek çok şeyde sandığın kadar iyi değilsin."

Çok şey ima ediyordu ve onun varsayımlarda bulunmasına izin vermekten mutluydum. Doğrusu, Sawyer beni tek bir bakışla ikna edebilirdi.

Hâlâ dürüsttüm. İş penisimi emmeye geldiğinde tam bir lütuftu ama hayatını kurtarmak için yalan söyleyemiyordu. Artık şehvet

bulutunun ötesine bakabildiğime göre söylemediği her şeyi görüyordum. Yaptığı işte iyi olduğunu düşünüyor ama gerçekten, buraya kadar sadece şans eseri gelmişti. Ve onun koşullarına göre bu bok suyunu çekmişti.

Sesindeki acı tonla, "Seni bıçaklayacağım. Uzak dur benden," dedi.

"Hayır."

Dişlerinin arasında tısladı ancak gerçekten, pişman olacağı bir şeyi ispatlamadan önce konuşmaya devam ettim.

"Ayağının dibinde bir şey var. Bakalım hayatları mahvetmek dışında bir şeyi doğru yapabilecek misin?"

Güçlü bir rüzgâr birbirine dolanmış buklelerini yüzüne savurdu. Saçlarını elime alıp onun ağzını sikerken onu hareketsiz tutma dürtüsünü görmezlikten gelmeye çalışarak yumruğumu sıktım.İster meydan okumamı kabul ediyor olsun ister beni görmezden gelmeye çalışıyor olsun, Sawyer bacaklarının etrafında yüzen karanlık gölgenin izini sürerken yerinden kıpırdamayan mızrağı yavaşça kaldırdı. Bir yanım onun okyanustaki rahatlığına şaşırıyordu. Suyun altında gizlenen herhangi bir şey olabilirdi ama ona yaklaştıkça Sawyer çekinmiyordu.

Umarım denizanasıdır.

Bir an dondu. Ardından bıçağın ucunu suya daldırdı. Ve sonra doğruldu. Ondan dalgalar hâlinde yayılan zaferi hissedebiliyordum.

Omuzunun üzerinden baktı, dudaklarının köşesinde bir sırıtışla kalın kirpiklerinin arasından bana bir bakış attı.

Uzaklara bakmadan, ucuna bir kral balığı sıkışmış olan silahı kaldırdı.

Bakışlarımın onun bakışlarıyla tekrar karşılaşması, kafa kafaya çarpışan iki araba gibi hissettiriyordu. Göz kapakları indiğinde ve mavi gözleri hiddetlendiğinde şimşekler omurgamdan aşağı süzülüyor ve aramızdaki hava yoğunlaşıyordu.

"Kazandım."

Sonra arkasını dönüp beni omuzunun üzerinden gözden geçirip yanımdan yürümeye başladı ama bir santim bile gitmeden onu durdurdum. Elim yana kaydı, boğazını sıktı ve bir kez daha Sawyer'ın kaskatı kesilmesine neden oldu.

"*Bravissima*.* Şimdi tekrar yap."

Sesimden kötülük akarken, sözümü kesip, "Pardon? Git ke... balığını kendin yakala," dedi.

Kendini benden kurtarmak için eliyle bileğimi yakaladı ve t... naklarını tenime batırdı ama bu beni sadece canlandırdı. Daha g... lerini bana dikmeden önce onu bıraktım ve derme çatma mızrak... ölü balığı çıkardım.

Sonunda pes ederek onu kendime yaklaştırırken diğer elimle ... larını avucuma aldım.

"Bebeğim, biz artık bir takımız. En iyi yaptığın şeyi yap, ... yaklaşacak kadar talihsiz olan bir taneyi öldür." Cümlemi bitirir... tirmez elim çenesine uzandı, başparmağım onu ısırdığımda oluş... kesikten dolayı şişmiş alt dudağında gezindi.

Yüzü beklediğim gibi kızarmak yerine solgunlaştı, gözleri gü... şin battığı an kadar karanlıktı.

Dikkatlice titreyen elini kaldırdı ve elimi yüzünden çekti. So... dönüp tek kelime etmeden suda biraz daha ilerlerdi ve başka ... balık aramaya başladı.

Orada donup kalmıştım hem kafam karışmıştı hem de ne oldu... konusunda şüphelerim vardı.

Sonunda, gerçekten umursamadığıma karar vererek uzaklaştım...

Sawyer bir kral balığı yerine üç tane getirdi.

Yakaladığı ilk balığın içini temizlerken katlanmış bir tişörtü ... gâhın üzerine fırlattı, kaşımı çattım.

Uzanıp tişörtü açarak içindeki ölü balıkları gururla sergiledi. G... rüntü midemi bulandırıyordu. Lanet olası insanlar ve açgözlülükle... O kadar fazla avlandılar ki üç kral balığının öldürülmesi bile eko... teme zarar veriyordu.

Merdivenlerden inerken balıkları gören Sylvester, "Vay!" d... haykırdı. "Bunu nasıl başardın?"

Sawyer'ın dudaklarında zahmetsiz bir gülümseme belirird... omuzlarını silkti, sanki bir saat önce içine tamamen kapanma... gibi eski hâline döndü.

"Bir mızrak."

Sylvester etkilenmiş bir şekilde gülümsedi. "Yani, bastona bu...

* (İtl.) Etkileyici, aferin. *-çn*

için mi ihtiyacın vardı? Genelde balıkları silahımla vururum. Hedefimi bu kadar titiz bir şekilde elde etmek yıllarımı aldı ve bunu yaparken birçok mermiyi boşa harcadım. Görünüşe göre sen doğalsın."

Sawyer neşeyle, "Görünüşe göre gizli bir yeteneklerimden biri," diye cevapladı. Kaşımı kaldırdım. Bu açıklamasına değinmeyeceğim bile!

Tişörtü artık file olarak kullandığı için Sawyer'ın üstünde sadece kot şortu ve bikinisi vardı. Sylvester'ın bakışları onu bıktırdığı ve tişörtünü file olarak kullandığı için pişmanlık duyuyor gibi görünüyordu. Yanaklarında ikiz parlak noktalar oluştu ve omuzları içe doğru kıvrıldı. *Che stronzo.* Sylvester'ı deşmeye hazırlanarak bıçağın sapını kavradım.

Öfkeli bakışlarımı ve dilimin ucundaki tehdidi sezmiş olmalıydı çünkü boncuk gibi gözlerini çabucak bana çevirdi. Ama bu gözlerini kafatasından kaşıkla çıkarma ihtiyacımı azaltmak için yeterli değildi.

Sylvester, "Yemek yapmak gizli bir yeteneğiniz mi?" diye sordu.

Uyarıyı isteksizce yutarak gözlerimi kıstım.

Soğuk bir ses tonuyla, "Mutfakta her zaman yerimi bilirim ama balık yemem, bakalım, nasıl olacak!" diye cevap verdim.

"Ah," dedi. "İyi bir eti geri çevirecek bir erkekle asla tanışmadım."

Sawyer'ın bıçağımın altındaki kral balığı olmayı tercih ediyor gibi görünmesine bağlı olarak ortaya çıkan sessizliğin garip olduğunu varsayıyordum ancak hiçbirini hissetmiyordum. Gerçek bir erkek olmadığımı ima ettiği açıktı ama fena hâlde yanıldığı da apaçık ortadaydı.

Sawyer bana göz ucuyla baktı. "Enzo bir köpek balığı uzmanıdır. Balıklarla yüzmeyi sever. Onları yemez."

Görevime geri dönmeden önce bir anlığına bakışlarıyla karşılaştım. Beni erkek olmanın ne anlama geldiğine dair modası geçmiş bir görüşe sahip olan yaşlı bir dolandırıcıya karşı neden savunduğundan emin değildim. Beni neden savunduğunu bile bilmiyordum.

Sylvester tarafından erkekliğime güvenim azalacak kadar tehdit edilmemiştim. İstediğini düşünebilirdi, bu onu benden daha iyi yapmazdı.

"Köpek balığı uzmanı, ha? Sanırım bunlardan biriyle suya girdiğinize göre cesaretli olmalısınız. O zaman burayı seveceksiniz. Biz bu kumsalda her zaman köpek balıkları görüyoruz."

Durdum, ona baktım ve "Biz mi?" diye tekrarladım.

Ne demek istediğimden emin olmayarak, "Affedersiniz?" diye sordu.

Başka bir balık kaptığımda konuyu netleştirmek için, "Biz köpek balıklarını görüyoruz dediniz," dedim. "Burada başka birileri de mi var?"

"Eh, iki kişisiniz değil mi?" diye homurdandı. "Önümüzdeki aya kadar burası sizin eviniz olacak."

Sawyer araya girerek, "Enzo da bir pislik," dedi.

Cevap verip vermeme konusunda karar vermek için düşünürken suskun kaldım. Normalde hemen bir cevap verirdim ama dün gece ne yaptığımı duyduğu için sustum.

Sonunda, "Dün gece birinin etrafta dolaştığını duydum sandım," dedim.

Sawyer gözlerini bana çevirdi ama ben bakışlarından kaçındım. O yattıktan sonra tekrar uyuyamamıştım çünkü ağlamasından rahatsız olmuştum ve neden ağladığını anlamadığım için kendime kızmıştım.

Üst kattan ayak sesleri ve metalin sürüklenme sesini duyduğumda orada ne kadar süredir uzandığımdan emin değildim.

Sylvester'ın boğazından yükselen bir kahkaha Sawyer'ı korkuttu.

"Onların bunu yapması ne kadar sürer diye merak ediyordum."

Sawyer, "Kimin? Ne yapması için?" diye sordu.

"Burası ilk açıldığında bu sulardan çok sayıda yük gemisi geçiyordu. Sonra 1985'te hayatım boyunca gördüğüm en büyük fırtına patlak verdi. Kocaman bir gemi fırtınaya yakalandı. Başta bilmiyordum ama seksen kadar suçlu taşıyormuş. Gemi alabora olduğunda başka bir hapishaneye naklediliyorlardı."

"Fenerin ışığını açık tuttum ve bütün gece kurtulacak birinin olup olmadığını görmek için bekledim."

"Sağ çıktılar mı?"

Sylvester homurdanıyordu. "Dördü sağ çıktı. Suyun üstünde kalıp buraya gelmek için gemiden kopan tahtaları kullandılar. Bunlardan bazıları tehlikeli adamlardı. Cinayet ve tecavüzden hüküm giymişlerdi. Onları öylece ölüme terk edemezdim ama onları içeri davet edecek kadar da aptal değildim. Onlara göre o gün şanslı günleriydi."

"Öyleyse ne yaptın?"

Sylvester hikâyesine devam ederken ben de yemek yapmaya devam ediyordum.

"Onlara çadır, ilk yardım çantası, biraz yiyecek ve su verdim. Fırtına devam ediyordu, yani, yardım gelene kadar yapayalnızdım. Onları içeri almıyordum ve bundan pek de memnun değillerdi. O gecenin ilerleyen saatlerinde ikisi kapımı kırmaya karar verdi. Elbette geldiklerini gördüm ve onları öldürmek zorunda kaldım. Bileklerindeki zincirle öldüler."

Sawyer'ın gözleri şaşkınlık içindeydi, soluğu kesilmişti.

"Diğer ikisi derslerini almışlardı ve dışarıda kaldılar."

Hikâyenin devamını öğrenmek için, "Sonra ne oldu?" diye sordu Sawyer. Bunun dün gece duyduklarımla nasıl bir ilgisi olduğunu hâlâ duymayı bekliyordum.

"Onlardan sadece biri hayatta kaldı. Diğerinin ateşi yükseldi ve sonunda nalları dikti. Durumu çok kötüye gittiğinde onu içeri aldım ve iyileştirmek için elimden geleni yaptım ama yenik düştü. Sonunda yardım geldi ve kalan esiri aldılar. Seksen adamdan tek kurtulan oydu."

Sawyer nefes nefese kalarak, "Vay canına," dedi.

"Vurup öldürdüğüm iki kişi burada kalmaya karar verdiler. O zamandan beri burada dolanıp duruyorlar. Yerde sürüklenen o lanet zincir sesleri... Artık alıştım bu duruma ama elimde tüfeğimle uyumayı bırakmamın birkaç yıl sürdüğünü kabul etmeliyim."

İçimi çekerek ocağın üstüne dökme demir bir tava koydum ve içine bir balık bıraktım, yağ çıtırdarken tavaya baktım.

Ruhsuz bir şekilde, "Demek buranın perili olduğunu söylüyorsun," dedim.

"Elbette öyle."

Saçmalık.

Ama tek verdiğim cevap, "İlginç," oldu.

Katolik olarak yetiştirilmeme rağmen kendimi bir inançsız olarak görmesem de hayaletlere her zaman şüpheyle yaklaşmışımdır. Ama Sylvester'ın ağzından çıkan hiçbir şeye inanmadım.

Yaşlı bekçi kıkırdadı. "Ne düşündüğünü biliyorum. Gerçeği söylemek gerekirse, son otuz yıldır bu orospu çocuklarıyla yaşamasaydım ben de aynı şeyi düşünürdüm. Bu doğru. Bir şüphelenmene

saygı duyarım. Geceleri duyduğum garip sesler için tek açıklamam bu olsa da."

Sawyer kocaman büyümüş gözleriyle bana döndü. Belli ki ona inanıyordu.

Ve bunun iyi bir şey olup olmadığından henüz emin değildim. Ya geceleri daha iyi uyuyacaktı ya da daha kötü.

Endişeli bakışlarını Sylvester'a çevirip, "Bok gibi sana dokunuyorlar mı?" diye sordu.

"Hayır, sadece geceleri biraz huzursuz oluyorlar, hepsi bu. Endişelenmek için bir sebep yok. Onlar zararsızdır."

Cızırdayan balığa yoğunlaşmadan önce Sawyer'a bir bakış attım. Onlar zararsız olabilirlerdi ama ben değildim.

Ve içimden bir his Sylvester'ın de olmadığını söylüyordu.

11. BÖLÜM

Sawyer

Koridorda hızla odamıza giderken Enzo, "Ona güvenmiyorum," diye homurdandı.

Gözlerimi indirdim. "Bunun, kıçında bir çubuk olduğunu ya da başka bir hayatta, ateş püskürten bir ejderha olup tek bir nefeste koca bir köyü yok ettiğini söylemekle eşdeğer olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yürümeyi bırakıp bana bakmak için döndü, yüzünde inanılmaz bir ifade vardı ve ela gözleri tiksintiyle parlıyordu.

Bana marihuana çekmişim gibi bakarken bile ne kadar büyüleyici göründüğünden nefret ediyordum. Güzel olmaktan çok uzak ama yüzü, olağanüstü bir başyapıt yaratan ince fırça darbeleri, yoğun gölgeler ve keskin çizgilerden oluşuyordu.

Ne yazık ki içi; kalitesiz boyalar, yıpranmış fırçalar ve çamurlu renklerle kaplanmıştı.

"Lanet olsun, gerçekten ne demek istiyorsun?"

İç çektim. "Demek istediğim, bu şaşırtıcı değil. Bir rahibeye bile güvenecek gibi görünmüyorsun."

Kaşlarının arasındaki kırışık derinleşti.

"Rahibeler süper güvenilirlerdir. Ancak rahipler değil. Onlardan uzak dur."

Başını sallayıp odamıza girdi, yatağın kenarına oturdu ve çenesini eline dayayarak hayatın anlamını ve gökyüzünün neden mavi olduğunu düşündü.

Öğleden sonra saat birdi ve burada yapacak bir şey yoktu. Öğle yemeğinde yakaladığım balıkları yedik -ki bu balık yemeyen biri için kuşkusuz oldukça zordu ve Sylvester bu akşam bize biftek sözü verdi. Enzo ona şüpheyle bakarken zorla konuşmak dışında başka yapacak bir şeyimiz olmadığı için bir süreliğine odamıza çekilmeye karar verdik.

Enzo'yu dramalı hâliyle bırakmak ve zeminlerden bazılarını fırçalamak için biraz isteklıydim ama bir anda önümde durdu.

"Odasını kontrol edeceğim. Bakalım, bir şey bulabilecek miyim?"

Ağzım açıldı. "Neden yaşlı adamı taciz etmek zorundasın? O burada hayatını yaşıyor ve sen onun nereye işediğini sorguluyorsun."

Gözünü kırptı. "Ne?"

Ellerimi sinirle havaya kaldırıp, "Belki penisi yana doğru kıvrılmıştır," dedim. Yüzü öfkeyle dolup taşmıştı, kötü bir şey söylemeden araya girdim. "Bak, mesele şu ki, onun hayatını bilmiyorsun ve sana onunla ilgili her şeyi sorgulaman için gerçek bir sebep vermedi."

Kollarını kavuşturdu. "Hayalet hikâyesine inanıyor musun?"

"Başka neye inanmam gerekiyor, Enzo? Şu anda seni kızdırmamak için gerçekten çok uğraşıyorum ama bize yatma vaktimizi söylemekten başka bir şey yapmadı. Bazen insanlar sadece tuhaftır ve tuhaf tuhaflıkları vardır."

Gözünde bir parıltıyla omuzunu silkti. "Ben de gidip ne kadar tuhaf olduğunu öğreneceğim."

Yanımdan hızla geçti ve ben de hayal kırıklığıyla başımı arkaya atıp yüksek sesle iç çektim.

Sylvester'da ters giden bir şeyler olduğuna tamamen katılmıyor değildim ama muhtemelen onun zararsız bir pislik olduğu gerçeğinin de arkasındaydım. Onlarca yıldır burada tek başına yaşıyordu, toplumdan tamamen uzaktı. Sadece iki rastgele yabancı gelip hayatını altüst ettiğinde sosyal becerilerden yoksun olacağı ve bundan şikâyetçi olması normaldi.

Ve mahkûmlarla olan hikâyesinde, nasıl içeri girmeye ve muhtemelen onu öldürmeye çalışmalarından sonra güven sorunları olması şaşırtıcı değildi.

Biz onu tanımıyorduk ve o da bizi tanımıyordu. Geceleri bizi odamıza kilitlemek muhtemelen kendini güvende hissetmesini sağlıyordu ve bunun için onu suçlayamazdım.

Ben kapıya vardığımda Enzo çoktan Sylvester'ın odasına giden basamakları çıkıyordu.

"Aman Tanrım, kafayı yemişsin. Artık sana balık yok. Açıkçası, bu hareketin eleştirel düşünme becerilerini altüst etti."

Çenesini omuzunun üzerine devirdi. "Bu ağız ne kadar güzel olursa olsun, çeneni kapamana ihtiyacım olacak."

Ona kara bir gözün ne kadar güzel görüneceğini söylemeye tam hazırlanıyordum ki ben yapamadan o homurdandı, kelimeleri boğazımda kaldı. "Ağzını senin yerine benim kapatmama neden olma."

Yüzümün kızardığını hissettim, aksanı bu kelimeleri olması gerekenden daha fazla çekici yapıyordu, acımasız sözleri kastedilen tepkinin aksini ortaya çıkarırken karnımın kasılmasına neden oldu.

Cevabımı beklemeden kapının kolu çevirdi ve menteşeler yüksek sesle gıcırdarken Sylvester'ın kapısını yavaşça açtı.

Gözlerim kafamdan fırladı ve Sylvester'ın bizi suçüstü yakalamak için basamakları çıktığını görmeyi ya da duymayı beklerken hızla oradan oraya koşturdum.

Ama bir süre dinledikten sonra hiçbir şey duymadım. Enzo'ya döndüm ama onun etrafta dolaşmaya zahmet etmediğini ve yakalanma tehlikesi olmadığından emin olduğunu fark ettiğimde gözlerimi indirdim.

Kendinden emin sik kafalı.

Enzo'ya katılmak istememe ve Sylvester'ın saklayacak bir şeyi olması ihtimaline karşı burnumu ait olmadığı yere sokmak arasında gidip geliyordum.

Dudağımı ısırarak kapıyı arkamdan kapattım ve odaya çıkan üç basamağa doğru gizlice yürüdüm.

Ne kadar inkâr etsem de yanlış şeyi yapmaya karşı bir ilgim vardı.

Merdivenlerden sürünerek çıkıp odaya girdim ve Enzo'nun dengesiz yerleştirilmiş bir şifonyerin üst çekmecesini açtığını gördüm. Taş duvarları süsleyen yelkenli ve deniz fenerlerinin resimleri, çerçeveleri kaplayan toz...

Yatağı özenle düzenlenmişti ve bununla ilgili bir şeyler içimi rahatlattı. Sanki Sylvester'ın sadece titiz bir insan olduğu teorimi doğruluyor ve bu, neden geceleri kapımızı kilitleyip bizi bir kovaya işemeye zorladığını, *henüz ikimiz de onu kullanmadık*, mükemmel bir şekilde açıklıyordu.

Adrenalin vücuduma pompalanırken kapıyı arkamdan yavaşça kapattım.

Uzun bir şifonyerin yanında sürgülü, kapaklı büyük bir dolap dikkatimi çekti. Yanımda Enzo varken, yatağın yanındaki komodine gitmeye karar verdim. O barbara yakın olmamak için her şeyi yapıyordum.

Zaten o da beni görmezden geliyordu ama eminim daha sonra planına uyduğum için bana hakaret edecek bir fırsat bulacaktı.

Üst çekmeceyi kaydırarak açtım, tam orada takma dişler vardı, dişler o kadar kirliydi ki hemen rahatsız oldum.

Birkaç bozuk para, kararmış bir altın saat, bir kutu mermi ve birkaç polaroid fotoğrafı vardı.

Enzo'ya bir bakış atarak, fotoğrafları alıp çevirdim.

İlk fotoğrafta Sylvester daha gençti ve kollarındaki sarışın bir kız çocuğuna gülümsüyordu. Otuzlu ya da kırklı yaşlarda görünüyordu. Yanında sarışın bir kadın vardı ve ikiliye gülümseyerek bakıyordu. Fotoğrafa daha iyi baktığımda adamın diğer eliyle kadının bileğini tuttuğunu, parmaklarını gözle görülür şekilde tenine sıkıca bastırdığını gördüm. Yüzünü daha yakından incelediğimde, gülümsemesinin gergin bir gülümseme olduğunu ve omuzlarının kıvrıldığını fark ettim.

Fotoğrafı ters çevirdiğimde, dağınık, kadınsı el yazısıyla yazılmış bir not gördüm.

Sylvester, Raven ve Trinity, 1994.

"Raven mi?" Sylvester adanın adını kendisinin koyduğunu söylemişti. Karısının adını koymuş olmalı.

Peki, karısına ne olmuştu?

Bir sonraki fotoğrafta birkaç yaş büyük olmasına rağmen aynı sarışın bebek, hamile olan Raven'ın yanında oturuyordu. Kız, sanırım bu Trinity, bacaklarının arasında minyatür tahta bir atla yerde oturuyordu. Saçları darmadağınık ve pantolonu lekeliydi. Bunların hiçbiri yürümeye başlayan bir çocuk için olağandışı değildi. Bir yetişkin olarak zar zor bunu başarıyordum. Resmi ters çevirdim.

Raven, Trinity, bebek Kacey, 1996.

Her iki fotoğrafta da aynı kitap raflarının olduğu deniz fenerindelerdi. Sanırım bu, raflardaki çocuk kitaplarını açıklıyordu. Bir zamanlar Sylvester'ın bir ailesi varmış.

Sonuncu fotoğrafa geçtim. Bu, sahilde bir gün batımıydı. Karanlık, pürüzlü ve görülmesi zor ancak daha yakından bakıldığında, suda duran biri olduğu anlaşılıyordu.

Tam olarak neye baktığımı anlamaya çalışarak gözlerimi kıstım.

Genç bir kadın. Yüzü kameraya dönük ve çıplak görünüyordu, bir kolu üstünü örtmek için göğsünün üzerindeydi. Bir an için kafam karıştı, ta ki avucunun yüzünü gizlemek için yukarı kalkmış olduğunu fark edene kadar.

Anlamadığım bir nedenden dolayı karnım ağrıyordu ve kalbim hızla atmaya başlamıştı.

Huzursuz bir şekilde fotoğrafları çekmeceye geri koydum ve sessizce çekmeceyi kapattım.

"Bir şey buldun mu?"

"Sylvester'ın bir karısı ve çocukları varmış..." O fotoğrafların ne

kadar kötü hissettirdiğini nasıl açıklayacağımdan emin olamadığım için uzaklaştım. Bir yanım Enzo'nun endişelerini doğrulamak istemiyordu ancak bunu saklamanın daha iyi olduğunu bilecek kadar da tehlikeli durumlarla karşılaşmıştım.

Etrafa bakmaya devam etmeden koridorda bir gümbürtü sesi duydum.

Enzo'ya doğru dönerken gözlerim büyüdü ve panikledim.

Bakışları kapıya kilitlendi, şifonyerin çekmecesini yavaşça kapatırken aynı anda dolabın kapısına uzandı.

Ritmik gümbürtü koridorda devam ediyordu, doğrudan bize doğru geliyordu. Sylvester'ın tahta bacağının sesi!Çenesini sıkarak metal dolabın kapağını aralayarak, içine girmesine yetecek kadar açtı.

Enzo sonunda bakışlarımı gördü ve gözlerinde bir şey parladı. Ne düşündüğünü tam olarak biliyordum: Beni burada tek başıma bırakmak.

Ama yakalanırsam tek başıma mahvolmayacağımı biliyordu. Yanında bir boşluk açarak elleriyle oraya girmemi işaret etti.

Biz dolabın kapısı tam kapatırken Sylvester yatak odasının kapısını açtı. Panjurlardan bakarken nefesim daralıyor ve göğsüm sıkışıyordu. Adrenalinden titremeye başladım.

Daha da kötüsü, kapalı bir alanda kapana kısılmıştık. Yan yana durmamızı sağlayacak kadar geniş olmasına rağmen ekoseli gömlekler ve küflü kabanlar arasına sıkışmıştık. Görüşüm daralmıştı ve etrafımdaki duvarlar kapanıyormuş gibi hissediyordum.

Küçük alanları sevmiyordum. Çıkışı olmayan kapana kısılmış hissetmekten hoşlanmıyordum.

Çaresizce etrafa bakınıyordum ama gidecek hiçbir yerim yoktu ve panik daha da kötüleşiyordu.

Yatağın yayları zar zor Sylvester'ın ağırlığını taşırken, o yatağında oturuyordu. Enzo durumumuzdan etkilenmemiş gibi kıpırdamadan yanımda duruyordu. Sylvester tahta ayağını çıkartırken homurdandı ve sertçe yere düşmesine aldırış etmedi.

Aman Tanrım!Gitmiyordu.

Gözlerimi kocaman açarak bacaklarını yatağın üstüne atmasını ve rahatlamak için dönmesini izledim.

Kahretsin. Yaşlı bunak herif şekerleme yapıyordu.

Sonsuza kadar burada kalamazdım. Hayatım zaten bir pamuk ipliğine bağlıydı ve dışarı çıkmayı düşünüyordum, *sonuçların canı cehenneme*. Burada olduğumuzu bilse ne kadar kızardı ki?

Seni öldürür, ufaklık.

Kevin'in sesi kalbimin atmasını durdurdu. Daha kısa nefes alıp veriyordum ve ciğerlerim erişteye dönüyordu.

Yakalanırsak ya silahını üzerimize çeker ya da bizi dışarı atardı. Bizi koruyacak neredeyse hiçbir şey olmadan kötü havada dışarda kalmak zorunda kalacaktık. Hayatta kalmak mümkündü ama aniden o yatak ve kova çok davetkâr göründü bana.

Ama mantıklı davranmayı seçerse bizi dışarı atardı.

Yavaşça Enzo›ya bakmak için döndüm, kendimi sersemlemiş, sıkışık ve çok kızgın hissediyordum. Onu buraya kadar kendi başıma takip ettiğimi biliyordum ama kahretsin, bunların hepsi onun suçuydu.

Karanlık olmasına rağmen bakışlarımız birbirine değdiğinde buz gibi bir hava esti. Ne gördüğünü bilmiyordum ama her ne ise elini kaldırıp parmağını dudaklarına götürmesini neden oldu. Ela gözlerinde bir uyarı vardı ama hiçbir şey söylemeyeceğimi bilmesine yetecek kadar kısa bir nefes alıp verdim.

Gözlerini gölgeleyen duyguyu çözemiyordum ama daha ne olduğunu anlayamadan, yüksek sesli bir horlama beni ürküttü ve ağzımdan sessiz bir çığlık koptu. Elimle ağzıma kapattım, kalbim çok hızlı atıyordu.

Titriyordum, Sylvester'ın kıpırdamadığını görünce rahatladım. Şekerleme yaparken sakalı yırtık kırmızı battaniyesine yayılmıştı.

Enzo'ya dönüp baktığımda sinirli görünüyordu. Çenesi kilitli ve bir eli kısa saç tellerinin arasından geçiyordu.

Boğazım düğümleniyordu ve dolapta ne kadar az yer olduğunu anlamak için tekrar etrafa bakmaya engel olamadım.

Bir şeyi ifade etmeye çalışarak başımı salladım ama ne ifade etmek istediğimden ben bile emin değildim.

Sylvester'a bir bakış atan Enzo, kolumdan tutup beni kendine çekti. Gerildim, ona direndim.

Öncelikle bana dokunmasını istemiyordum.

İkincisi, bana daha az yer bırakmıştı. Bunun bana nasıl yardımcı olması gerektiğini düşünüyordu?

Ama sırtımı göğsüne bastırana kadar beni daha çok yanına çekti. Fısıltısı beynime nüfuz etmeden önce, sıcak nefesi kulağımı sardı.

"Sessiz ol, bella ladra."

Sessiz kalıyordum. Ya da sessiz olduğumu sanıyordum. Artık o

kadar da emin değildim ama o pisliğin erkekçe patronluk taslayıp nasıl düzgün saklanacağını açıkladığından emindim.

Ağzımı açtım, ona çok sessiz ama kararlı bir fısıltıyla en sevdiğim ayak parmağımı emmesini söylemeye hazırdım ama ağzımdan çıkan tek şey bir gıcırtı oldu.

Elini kalçama dolandığında sıçradım. Gözlerim bana dokunduğu yere kayıyordu, avucunu kot şortumun kenarından kaydırarak karnıma yasladı.

Şortumun düğmesini açıp fermuarı yavaşça aşağı kaydırırken elini tuttum.

Bunu istemiyordum. En azından kendime söylediğim şey buydu. Öyleyse neden onu durduramıyordum?

Fısıldayarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Şşş," diye beni susturdu. "Sözlerini duymak istemiyorum."

"O zaman ne duymak istiyorsun?"

Dili dışarı fırladı, kulağımın kenarını yaladığında omurgamdan kemiklerime kadar bir ürpertiye neden oldu.

"Kırıldığında ve çığlık atamadığında nasıl bir ses çıkardığını duymak istiyorum." Son sözü söylerken eli popoma kaydı ve parmağını klitorisime sıkıca bastırdı.

Dizlerim büküldü, böylece diğer kolu karnımın üzerinden geçip diğeriyle birleşti, beni hareketsiz bıraktı ve yavaşça etrafımda dönmeye başladı.

Görüşüm hâlâ net değildi ama şimdi o küçük ışık parçası tamamen bana ne yaptığına odaklanmış durumdaydı.

Ağzım sessiz bir inilti ile açıldı, daha derine indiğinde derin bir nefes aldım ve orta parmağı içime dalmadan önce bana küçük bir ikazda bulundu.

Yine sıçradım ama kalçalarımdan yayılan zevk, kendimi göğsüne daha çok bastırmamı sağladı.

Kısık bir sesle, "Kaçamadığın için mi yoksa içinde olduğum için mi nefes almanın zor olduğunu düşünüyorsun?" diye mırıldandı, sesi kafamda geçen dalgaları zar zor duymamı sağladı.

Sanki nerede olduğumu hatırlatmak istercesine, sessizliği bir başka yüksek sesli horlama bozdu. Dikkatim dağılmaya başladığında midem sıkıştı. Ama sonra başka bir parmak daha içime girdi ve beni yavaş yavaş onlarla becermeye başladı, aradaki farkı kapatıp tekrar ona odaklanmamı sağladı.

Sadece ona.

Kendimi kaybediyordum, o içeri ve dışarı çıkıp basınç uygularken uyarılmam utanç verici bir şekilde duyuluyordu. Nefesim ağırlaşıyordu ve artık sessiz kalmamanın eşiğindeydim.

Beni tutan kolu hareket etti, elleri yüzüme doğru gidip beni susturmak için hem ağzımı hem de burnumu kapattı.

Beynime hava gitmesini engellediğini anlamam saniyeler aldı. Ama beni eliyle sikmeyi durdurmuyordu. Avucunun kenarıyla klitorisime bastırmaya ve sıkıca ovmaya devam ediyordu.

Gözlerim döndü ve kanın yüzüme hücum ettiğini hissettim.

Sessizce, "Acıtıyor mu bebeğim?" diye sordu. "İstediğin gibi benim için bağıramamak..."

Gözlerimi kapatırken midemin derinliklerinde bir orgazm oluştu. Sahilde durup suyun yüzlerce metre geri çekilmesini izlemek gibi hissettiriyordu. Suyun geri döndüğünde intikam almak için geri geleceğini bilerek, sizi rahatsız eden o baş döndürücü huzursuzluk...

Bu acıtıyordu. Çünkü bittiğinde, kahrolası bir enkaza döneceğimi biliyordum.

"Bu küçük amcık çok ıslak," diye konuşmaya devam etti, aksanı arzumun derinleşmesini sağladı. Nefesim kesildiğinde, sesinin pürüzlü tınısının üzerinde duyulabilen tek şey parmaklarının sırılsıklam olan amımı pompalamasıydı. "Benim için ne kadar güzel şarkı söylüyor, duyuyor musun? Neden bana bir ninni söylemiyorsun, bella? Duymama izin ver."

Hızlanarak klitorisimi okşamaya devam etti. Göğsüm çılgınca atıyor ve kalp atışımı vücudumun her santiminde hissedebiliyordum.

Nefes alabilmek için durmasını istemek mi yoksa her kim beni duyuyorsa ona bunun hiç bitmemesi için dua etmek mi, iki arada kalmıştım.

Ona karşı durduğumda ne kadar boşalmaya yakın olduğumu hissederek beni cesaretlendirmek için, "İşte bu," dedi. "Şimdi parmaklarımın üstüne boşalmanı istiyorum, bella."

Siktir ol. Talep üzerine boşalmayacaktım. Vücudumu bu şekilde kontrol edemezdi.

Ama sonra eğildi ve dişlerini kulağımın hemen altına kenetledi, parmaklarını sağa doğru kıvırırken kulağımı sertçe emdi.

Orgazm izinsiz içimi parçalayıp korktuğum kadar yıkıcı olan bir kasırgayla vücudumu ele geçirirken dizlerim çöktü.

Elini burnumu açacak kadar aşağı indirdi ve içgüdüsel olarak derin bir nefes aldım, hava akımı coşkumu artırdı.

Ona karşı kıvrandım ve elini şortumdan çekip beni sarmak zorunda kaldı, beni hem hareketsiz hem de sessiz tutmaya çalıştı.

Sylvester uyanırsa bunu bilmeyecektim. Bunu umursar mıydım, bilmiyordum.

Yıldızlara kendimi çok kaptırdım ve burada, korkusuzdum.

Sonunda aşağı indim, başım dönüyordu ve bacaklarım zayıf düşmüştü.

Karanlık bir ses tonuyla, "Çok çabuk kırılıyorsun," dedi.

Az önce olanlar hemen kafamı karıştırdı.

Adını koyamadığım nedenlerden dolayı utanarak uzaklaştım ama kolumdan sıkıca kavrayıp beni kendine çekti. Kolumun ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde sindim.

Çünkü lanet olası eli sırılsıklamdı ve silmeye tenezzül etmemişti.

"Ninnin onu uyuttu mu, bebeğim?"

"Kapa çeneni," diye tısladım, yanaklarım alev alev yanıyordu, dirseğimi kaya gibi sert karnına bastırarak tekrar kapıya uzandım.

Sinirlenerek, "Nereye gittiğini sanıyorsun?" dedi.

Geri çekilerek, "Sonsuza kadar burada kalmayı mı planlıyorsun?" diye sordum.

Bundan sonra burada kalacağımı düşünüyorsa o zaman gerçekten de ayak parmağımı emebilirdi. Panik atağımı dindirmek için dikkatimi dağıttığını biliyordum ama şimdi, kendimi ucuz hissediyordum ve şimdiden pişmandım.

Şimdi acımasız davranıyordu.

Gerginlik onu dalgalar hâlinde yuvarlıyordu bu yüzden kolumu elinden çektim.

Dolabın kapağını dikkatlice kaydırarak açarken Sylvester hâlâ horluyordu, ellerim titrerken çaresizce kurtulmaya çalışıyordum.

Enzo'nun beni içine çektiği küçük kara delikten yavaşça çıktım ve aceleyle yatak odasının kapısına doğru ilerledim. Enzo, arkamdan odadan çıkmadan önce dolabın kapısını kapatıp beni yakından takip etti.

Odamıza doğru ilerlemek yerine koridorda ilerledim. Aptalca bir şey yapmadan ve onun affını almaya çalışmadan önce ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Ona yaptığımı hak etmemiş olabilirdi ama bu benim bedenimi hak ettiği anlamına gelmezdi.

Keşke bedenimi ona vermeyi bırakabilseydim.

12. BÖLÜM

Sawyer

Birinin seni seveceğini düşünüyor musun, ufaklık? Seni sevecek tek kişi benim.

Ama fahişe olacaksan sevmeyeceğim. Bir fahişeyi kimse sevemez.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve sonra bir kayanın üzerinden geçmeye devam ettim.

"Kahretsin!" diye bağırdım. Yaralı ayaklarla yalın ayak buraya gelmek aptalcaydı ama şu anda bu umurumda değildi. Sadece siktir olup gitmem gerekiyordu.

Kırıldığında ve çığlık atamadığında nasıl bir ses çıkardığını duymak istiyorum.

Dişlerimin arasından, "Kapa çeneni," diye mırıldandım. "İkiniz de kapayın çenenizi."

Seni kırmak çok kolay.

Utanç ve mahcubiyetten beynime kan fışkırıyordu ve sıcak güneşin altında, bir uçağın on bin fit yukarıdan domates kırmızısı yüzümü gün gibi net görebileceğinden emindim.

Erkeklere olan nefretim tüm galaksiden bir uzaylı ırkına sinyal gönderebilirken, lanet olası bir telsize kim ihtiyaç duyar?

Deniz fenerinden fırladım, saç diplerimde ve ensemde ter birikmişti. Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama o yerden, ondan uzak olduğum sürece nerede olduğum umurumda değildi. Yine de hiçbir zaman yalnız bırakılmadım. Altı yıldır kaçmama rağmen Kev'den asla kaçamadım.

Enzo'dan kaçma umudum da yoktu. Zalim sözlerinden, kötü dilinden ve kötü niyetinden kaçış yoktu.

Parmaklarının arasından kaysam bile nereye gidersem gideyim beni takip edecek diye içimde korkunç bir his vardı. Beni rahatsız edecekti ve tam olarak istediği yere gelene kadar durmayacaktı, tıpkı Kev gibi.

Birkaç kayanın üzerinden tırmanırken her iki adama da küfrederek hırlıyordum, büyük bir taştan tepe bulduğumda sözlerim bitmişti. Burası biraz tuhaf görünüyordu, bir uçurum gibi gözükmüyordu bu yüzden keskin kayalara karşı dikkatli olmaya çalışarak ustaca ona doğru ilerledim.

Yaklaştıkça kayanın içinde bir açıklık gördüm, ötesinde kapkara bir boşluk vardı.

Bu bir mağaraydı.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ama bunun efordan mı, heyecandan mı yoksa korkudan mı olduğundan emin değildim. İçeride yaratık var mı diye duymak için tereddütle mağaranın ağzına yaklaştım.

Burası herhangi bir hayvanın yaşayabileceği türden bir yer gibi görünmüyordu. Ama bu koşullarda gayet iyi iş çıkaran canavarlarla dolu çok fazla B sınıfı korku filmi izlemiştim.

Yine de sanki belime bir ip bağlanmış gibi ve gitmek istesem de istemesem de bir şey beni içine çekiyormuş gibi geliyordu.

Dudağımı ısırarak arkamda beliren deniz fenerine bakmak için döndüm. Orada olmaktansa bir mağarada olmayı tercih ettiğime karar vermem sadece birkaç saniyemi aldı.

Ama önce bir ışığa ihtiyacım vardı.

Aceleyle deniz fenerine geri dönerken ön kapıdan hızlıca içeri girdim. Sylvester'ı yemek masasında oturup tüfeğini temizlerken bulduğumda heyecan beni ele geçirdi.

Uykusundan çoktan uyanmıştı. Yüzümün hâlâ kızarık olduğuna sevindim çünkü onun görünüşü hemen geri dönmemi hatırlatıyordu.

Ani girişimden dolayı şok olmuş gibi bana baktı.

"Merhaba. İyi misin?"

Dolabında olanlardan habersiz görünüyordu. İyi.

Nefes nefese ve ter içinde, "Bir el feneri ödünç alabilir miyim, lütfen?" diye sordum.

Gür kaşlarını çatarak, "Ne için?"

Ona mağaradan bahsetmek istemediğim için, "Sadece adayı keşfediyorum," dedim. Neden bahsetmek istemediğimden tam emin değildim. Sanırım Enzo'ya söylememesi içindi ama gerçekten, kimsenin beni bulamayacağı bir kaçış yeri fikri hoşuma gidiyordu.

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve mutfak adasındaki bir çekmeceyi açtı.

Küçük siyah bir el fenerini bana uzatarak, "Ama geri getir, tamam mı? Bunlar ucuz değildir," diye talimat verdi.

Kocaman bir gülümsemeyle teşekkür ederek, "Evet, efendim," dedim ve hemen el fenerini elinden kaptım. Tam geri dönüp çıkmak üzereydim ki beni durdurdu.

"Kendini daha fazla incitmeden önce sana ayakkabı vereyim. Sanırım kızımın burada yaşadığı zamandan kalma birkaç ayakkabısı hâlâ bende."

Çekmecesindeki eski fotoğrafları hatırladım ve ailesinin nereye gittiğine dair merakım daha bir arttı. İlk kez bir kızı olduğundan bahsetmişti ve görünüşe göre bunun farkında bile değildi. Ama şu an gözetlemeye vaktim yoktu bu yüzden ayakkabıları almak için basamakları topallayarak çıkmasına izin verdim.

Sylvester'ın dönüşüne kadar geçen süre içinde Enzo'nun cehennem kapısından çıkıp beni biraz daha korkutmaması için dua ederek sabırsızca kıpırdandım.

Neyse ki Sylvester elinde bir çift su mavisi ayakkabıyla aşağı indi. Gülümseyerek onları elinden aldım ve tekrar evden çıkmadan önce onları giymek için zar zor durduğumda ona tekrar teşekkür ettim.

Mağaraya vardığımda el fenerini açıp içeri girdim. Hemen dik bir yokuşa denk geldim ve oradan aşağıya doğru indim ve dengemi korumak için neredeyse kıç üstü inmem gerekti.

Aşağı inerken hava soğuyordu ama daha endişe verici olan mağara duvarlarında dans eden su mavisi bir parıltıydı. Yavaş yavaş sola kıvrılan bir tüneldeydim, ilerledikçe renk daha parlaklaşıyordu.

Kafam karışmıştı, virajı döndüm ve sonra oracıkta donup kaldım. Gördüğüm şey karşısında tamamen felç oldum.

Önümde siyah elmas gibi görünen, ışıltılı kayalarla dolu devasa bir açık alan vardı. Her yüzey parlıyordu ve bu parlama neredeyse mağaranın tavanı kadar büyüleyiciydi.

Yüzeyin her santiminde garip mavi noktalar parlıyordu. O kadar parlaktı ki uzaya bakıyormuşum gibi hissettim. Burada koca bir evren vardı ve tıpkı uzayda olduğu gibi oksijensiz kalmıştım.

Olağanüstü manzarayı içime çekerken ağzım açık kaldı ve sonra mağaranın ortasında, yüzeyi tavan kadar mavi olan devasa bir havuz fark ettiğimde nefesim kesildi.

Uçsuz bucaksız boşluğa adım atıp, hepsini yavaş yavaş ve aynı anda kavrarken, "Aman Tanrım," diye mırıldandım.

Büyüleyiciydi, hayatım boyunca böyle bir şey görmemiştim.

Açıklayamadığım sebeplerden dolayı gözlerimden yaşlar süzüldü.

Belki de burası çok güzel olduğu içindi. Ya da belki de karanlığın arasında güvenli bir sığınak bulduğum içindi.

Mahkûmlar yine huzursuzdu.

Ve Enzo da öyleydi.

"Eğer her beş saniyede bir yuvarlanmaya devam edeceksen bunu yerde de yapamaz mıydın?" diye yakındım. Kahrolası bir milyonuncu kez yatağı sallayınca sinirim tavan yapmıştı.

Sesi uykulu olduğundan alçak ve derin bir şekilde çıkarak, "Bu kadar canın sıkılıyorsa git," diye cevap verdi.

Her zamanki gibi soğuktu ve ilk defa buna memnun olmuştum. Ateşi çok yorucuydu ve bu yorgunluk iyi bir gece uykusu çekmeme ne kadar yardımcı olursa olsun, beni uyanık tutmasına değmezdi.

Bugün o mağarada saatler geçirdim. Kayanın üzerinde uzanmış ve gizemli küçük ışıklara bakarak, doğanın böylesine çirkin bir dünyada nasıl bu kadar güzel bir şey üretebildiğini merak ediyordum.

Deniz fenerine döndüğümde Enzo, lavabonun altındaki bir boruyu tamir ediyordu, Sylvester onun başında dikilmiş, asla kendi başına tamir etmeyi başaramayacağı bir şeyi nasıl tamir edeceğini anlatıyordu.

Enzo ona sert bir çıkış yaptı ve akşam yemeğini garip bir sessizlik içinde yedik.

Şimdi bile yokmuşum gibi davranıyordu. Ya da en azından bunu yapmaya çalışıyordu.

Ve bunun beni rahatsız edip etmediğini hâlâ anlamıyordum. Karnımda hissettiğim gerginlik harika bir gösterge olurdu ama vücudum onun yanındayken güvenilmezdi.

Yine yerini değiştirince öfkem arttı. Ona dönerek onu ittim. Başı bana doğru döndü ve ani korku kan dolaşımımda hızla dolaşsa da bu korku, uyku yoksunluğumla boy ölçüşemezdi.

Dişlerimi sıkarak onu tekrar itip, "Çık dışarı," dedim.

Bileklerimi sert bir şekilde kavradı ve sanki bileklerim dallar gibi kırılacakmış gibi hissettim.

Sonra onun üzerinden yatağın kenarından, sert zemine doğru yuvarlandım. Zar zor nefes alarak gümbürtüyle yere çakıldım.

Bir an beni yataktan sıcak patates gibi fırlattığı için, tam bir şok içinde, ağzım açık ona bakakaldım.

Hayal kırıklığı içinde bir elini başına vurarak, "*Merda,**" diye lanet okudu, sonra yataktan kalkıp beni kaldırdı. Bu beynimi sıfırlamak ve tekrar öfkelenmem için yeterliydi.

Beni yere indirmeye zorlayana kadar direnip, "Ah, siktir git!" diye çığlık attım. Sonra onunla uğraşmak istedim. Kendini korumayı siktir et, çok öfkeliydim.

Beni yataktan attığı için ona öfkeliydim, sanki Sylvester'ın odasına girip bizi o dolaba kapattığın için, bana dokunduğu ve hissetmemem gereken şeyleri hissetmemi sağladığın için suçlu hissediyor gibi davranıyordu.

Kafamı karıştırdığı için.

Birkaç kez bileklerimi tekrar yakalama girişimlerinden sıyrılarak ona sert bir tokat attım, bileklerim morarmıştı. Sonra tekrar yatağın üzerine fırlatıldım ama onu da hemen yakaladım ve pisliği de yanıma çektim.

Üzerime düştüğünde anında pişman oldum, ciğerlerimden sert bir nefes daha çıktı.

"Lanet olsun, Sawyer," diye inledi. "Kahretsin, sorunun ne?"

Ona tekrar bir tokat atarak, "Sorunum sensin!" diye bağırdım. "Çekil üstümden, seni kahrolası mamut."

Üzerime oturup ellerimi yere sabitledi, yüzü yüzüme yakınken, "Bana vurmayı kes," diye homurdandı. "Davranışların lanet bir amc..."

Nefes nefese, "O cümleyi bitirmeye cüret etme yoksa Tanrı şahidim olsun ki hiç ummadığın bir anda seni o okyanusta boğacağım,"

* (İtl.) Kahretsin *-çn*

diye tehdit ettim. Yakın durması çok boğucu olduğu için nefes almakta zorlandım.

"Beni gerçekten korkuttuğunu mu sanıyorsun? Karides bile senden daha ürkütücü."

Nefesim kesildi. "Kahretsin, bu çok kaba."

Eğilerek daha çok yaklaştı ve etrafımda katı bir nesne de yoktu. Eğilmeye çalıştım ama gidecek hiçbir yer yoktu, kafamın arkasını ne kadar bastırırsam bastırayım zemin delinmeyi reddediyordu.

"Kaba bir şey duymak ister misin, Sawyer? Lanet, ruh emici bir iblisin yanında uyumanın zor olduğu gerçeğine ne dersin? Ve bu kadar yakın olman midemi bulandırıyor."

Sinirlenmiştim, boğazımda sanki bir taş vardı. Daha önce nefes almanın zor olduğunu düşünmüştüm ama şimdi okyanusun dibine zincirlenmiş gibi hissediyordum. Burada oksijen olmamasının yanı sıra üzerimde o kadar çok baskı vardı ki nefes almamı imkânsız hâle getiriyordu.

"Daha da kaba mı istersin? Yıkamış olmama rağmen hâlâ parmaklarımda kokunu alabiliyorum. Şimdi söyle bana, kahrolası tüm duyularımı işgal ederken nasıl huzur bulmamı bekliyorsun?"

Gözlerindeki buz parçaları eriyerek yerini yavaşça çok güçlü bir ateş aldı, bu ateş ondan dalgalar hâlinde yayılıyor, beni içten dışa yakıyor ve havayı yoğunlaştırıyordu.

Canımı acıtıyordu, bileklerimdeki ağrı aşağı, daha aşağı doğru yayılıyordu, ta ki onun altında kalçalarımı kenetleyene kadar.

Enzo bu kadar zalimken onu neden istediğimi asla anlayamayacaktım.

"Çok sıcak ve soğuksun," diyerek ısırdım.

"İyi," diyerek bağırdı. "Çünkü kafamı becermediğin bir saniye bile yok. Sen başıma gelen en kötü şeysin. Her gün o bara girdiğim için pişmanlık hissediyorum. Yalanlarına kandığım ve üzgün bir kızdan başka bir şey olmadığına inandığım için kendimden nefret ediyorum. Senin beni baştan çıkarmana izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Ve şimdi bile duramamaktan nefret ediyorum."

Ona direnirken sert sözleri tenimin altını iğneliyordu ve sinir uçlarıma takılıp kalıyordu. Onu suçlayamadığım için sözleri acıtıyordu.

Kalçalarımı bükerek sırtımı germeyi başardığımda, "Çekil üstümden," diye tısladım. Çok ağırdı. "Bana dokunmayı kessen iyi olur, Enzo yoksa yanlışlıkla baştan çıkarılabilirsin."

Dişlerini göstererek, "Her şeyi hesaplayarak yapıyorsun. O dolaba girdiğimizde gerçekten panikliyor muydun yoksa bu senin planlarından biri miydi?" diye sordu.

Ona bakakaldım. "Senden bana dokunmanı istemedim, seni sik kafalı! Senin ne yapacağını nasıl bilebilirdim ki?"

"Bunu sempati kazanmak için yapıyordun," diye suçladı beni.

Kahretsin, çok şaşkın ve suskundum.

Onunla tartışmak anlamsızdı bu yüzden tekrar kalçalarımı hareket ettirmeye çalıştım.

Kapana kısılmış olma hissi içime sızarken, "Çekil üstümden!" diye bağırdım. Dudakları acımasız bir şekilde yukarı kıvrılırken çaresizliğim artıyordu.

Dudağını yukarı kıvırması bir gülümseme değildi ama eğlendiğini gösteriyordu.

"Yine panikleyecek misin, bella ladra? Tekrar sikimi alacağını mı umuyorsun?"

"Sen hastasın," diye bağırdım. "O şeyin yakınımda bir yerde olmasını istemiyorum."

Başını iki tarafa sallayarak, "Hayır mı?"

Bu paniği harekete geçirmek için bir meydan okumaydı. Kalçalarını yuvarladı, sert boyu klitorisime sıkıca bastırdı.

Nefes nefese kalarak, "Enzo," diye çıkıştım.

Dudakları hafifçe kulağıma kayarak kasvetli bir şekilde, "Bu sefer çığlık atacak mısın?" diye sordu. "Kendi küçük okyanusunu benim üzerimde oluştururken her zaman çığlık atıyorsun."

Kalçalarını tekrar yuvarladığında tüm vücudum titrerken, "Siktir git," diyerek nefes aldım.

"Gitmeyeceğim. Senin okyanusunu çoktan fethettim, *amore mio*.* İstediğimi verecek hiçbir şeyin kalmadı."

Sonunda beni bıraktı, bacakları iki yanımda, üstümde duruyordu. Altından çıktım, kendimi taş duvara bastırdım, nefes nefese kalmıştım.

---

* (İtl.) Aşkım *-çn*

"Sen bir yalancısın. Şimdi bile."

Dilimin ucunda kelimeler birikmişti ve kalın derisini kesecek kadar keskin olduklarını umarak, onları kusmak için ağzımı açtığımda kafası yana kaydı.

Gözü pencerenin dışında bir şeye takılmıştı. Gördüğü her neyse kaskatı kesilmesine neden olmuştu, ona doğru koşarken omurgası dümdüz olmuştu.

Ağaya kalkıp yanına giderken nefes nefese, "Ne? Ne gördün?" diye sordum.

Dışarıda olanı algıladığında dudaklarım soludu ve gözlerim büyüdü.

Bu bir kızdı. Okyanusun içinde duruyordu, dizine kadar suyun içindeydi ve siyah su bacaklarına çarpıyordu. Üstünde sadece tül gibi ince beyaz bir elbise vardı, bir omuzundan sarkmıştı ve ay gibi beyaz tenini açığa çıkarmıştı.

Yatağa koşup penceredeki kilide uzandığımda, "Aman Tanrım," diye mırıldandım ama pencere çiviliydi ve açılmıyordu.

"Bu da ne?" diye mırıldandım. Ama kız okyanusun derinliklerine indiğinde dikkatim yeniden dağıldı ve kalp atışımın hızla artmasına neden oldu.

Ellerimle cama vurarak, "Hey!" diye dışarı doğru bağırdım ama sesimin uğuldayan rüzgâr tarafından yutulduğuna emindim. Kız hareketsiz kaldı, ben de onun döneceğini umarak biraz daha bağırdım. Ama o sadece orada duruyordu, dalgalar ona çarparken donup kalmıştı.

Enzo, "Sylvester geliyor," diye uyardı, benden uzaklaşırken sesi alçaktı.

Koridordan gürültülü ayak sesleri geliyordu ama odasından gelmiyordu, merdivenlerden geliyordu.

Arkamı dönüp yataktan fırladım, o kilidi açarken kapı kolu sallanıyordu. Kapıdan içeri sızan öfkesini hissedebiliyordum.

Kapıyı açınca içeri daldı ve tahta ayağını yere bastırdı.

"Ne oluyor burada?" diye bağırdı. Gözleri benim gözlerimle karşılaştı ve ardından arkamdaki pencereye kaydı.

"Ne yaptığını sanıyorsun küçük hanım?"

Başparmağımla pencereyi göstererek, "Dışarıda bir kız var," diye açıklamada bulundum. "Okyanusun içinde duruyor."

Camdan dışarı bakmak için bize doğru topallarken, "Bir kız mı? Ne yapacaksınız şimdi?" diye homurdandı.

"Dışarıda kız yok," diye patladı.

"Ne?" diye çığlık atarak etrafa bakındım. Ama o haklıydı, kız yoktu.

Dışarıda kimse yoktu.

Ağzım şaşkınlıkla açıldı, Enzo'ya döndüğümde onu da pencereden dışarı bakarken buldum. Sessiz ve pürüzsüz bir yüzü vardı ama gözleri şüpheyle gölgeleniyordu.

Sylvester'a tekrar bakarak, "Dışarıda bir kız vardı. İkimiz de gördük," diye ısrar ettim.

Sylvester daha iyi görebilmek için yatağın üzerine eğildi.

Sonunda, "Orada kimse yok," diye homurdandı. "Başka bir şey görmüş olmalısınız."

İkimizin de ne gördüğünü çok iyi bildiğim için hayal kırıklığıyla çenemi sıktım.

Bakışlarımı Enzo'ya çevirerek onun Sylvester'a bakışını izledim, şüphesi, eski bekçinin kayıp bacağı kadar belirgindi.

Gözlerindeki parıltıyla Enzo omuz silkti. "Başka bir hayalet olmalı."

13. BÖLÜM

Enzo

"Hangi cehenneme gidiyorsun?"

Hiç düşünmeden soru ağzımdan çıkmıştı. Konu o olunca çok az düşünüyordum sanki.

Bir hafta önce o dolaba tıkılı kalmıştık ve o zamandan beri günün büyük bir bölümünde ortadan kayboluyordu. Kahvaltıdan sonra çıkıyor ve akşama kadar geri dönmüyordu. Yeterince normal davranıyor, Sylvester ile şakalaşıyordu ama geceleri varlığımı görmezden geliyordu; uykuda bile bana sırtını dönüyordu.

Nereye gittiğinden bahsetmiyordu ve gün geçtikçe merakım daha da alevleniyordu.

Belki de bütün gün burada Sylvester'la yalnız kalmaktan hoşlanmadığım içindir bu merakım. Bu sırada kendimi meşgul edecek birçok tamirat işi bulabilmiştim.

Ya da belki bir kaçış yeri bulması hoşuma gitmediğindendi.

Sawyer kapının girişinde yüzünde soğuk bir ifadeyle yavaşça bana döndü.

Teni solmuştu, bu da güneşte çok fazla zaman geçirmediğini gösteriyordu. Bu ada kayalıklarla doluydu. Yukarı çıkmaktan başka gidecek bir yer yoktu.

"Seni ilgilendirmez," deyip daha ben cevap veremeden kapıyı arkasından kapattı.

Gürültülü bir kahkaha tenimi iğneliyor, kaslarımı gerginlikle, vücudumu da öfkeyle dolduruyordu. Çenemi sıkarak tezgâha yaslanmış kahve içen Sylvester'a bakmak için başımı çevirdim.

"Komik bir şey mi var, *stronzo*?" diye sordum. Ona ne dediğimi

anlamayarak kaşlarını çattı, ona ne dediğimle ilgili bir ipucu vermeye hiç niyetim yoktu.

İkimiz de birbirimizden tiksindiğimizi açıkça söylememiş olsak da anlaşamıyorduk. O, ona biraz bile saygı göstermememden hoşlanmazken, ben ondan hiç hoşlanmıyordum.

"Kız çok sert konuştu. Son birkaç yıldır insanların arasında pek bulunmadım ama bugünlerde onlarla karşılaştığımda kadınların ne kadar alıngan olduklarını görmek her zaman ilginç oluyor. Kargo gemileri geldiğinde güvertede birkaç kadınla tanıştım ve evlat, bu adamlara paraları için bir şans veriyorlar."

Sohbet etmeye çalışıyordu.

Bakışlarımı kapıya çevirdim.

Sohbet etmeyi sevmem. En azından onunla sohbet etmeyi.

Ayağa kalkıp, omuzlarımı silkeleyerek, "Daha sonra geleceğim," dedim.

Sylvester, tavırlarımdan memnun olmadığını açıkça ifade ederek homurdandı, uysal biri değildi ama geçen haftadan beri benimle Sawyer'ın hatırına iyi geçindiği açıkça belliydi.

Sawyer'dan hoşlanmıştı. Ben de onun, ondan hoşlanmasından hoşlanmıyordum.

Dışarı çıktığımda Sawyer ortalarda görünmüyordu. Birkaç dakika yürüdükten sonra tahmin ettiğim gibi kayalıklardan herhangi birine tırmandığını veya pürüzlü kayalara uzandığını görmedim. *Çığlıkları zaten iğrençti.*

Tüm adayı dolaşıp hâlâ onu bulamadığımda, karnımın içinde filizlenen bir endişe tohumu vardı ve dakikalar geçtikçe bu tohum yavaşça kök salıyordu.

Lanet olsun, nereye gitmiş olabilirdi?

Bu ada o kadar büyük değildi. Ama saklanacak çok yeri vardı. Bir şekilde birbirimizi özlemiş olmamız gerekiyordu ve o çoktan deniz fenerine geri dönmüş olmalıydı.

Tam pes edip geri dönmek üzereyken, uçurumun ortasında büyük bir delik gördüm.

Ve aniden neden solgunlaştığını, nasıl iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu anladım.

Bu lanet olası bir mağaraydı.

Mağarayı benden saklaması bir şekilde beni kızdırdı.

Onunla ilgili her şey beni kızdırmayı başarıyordu.

Tanrı bilir mağara ne kadar büyüktü, Sawyer burada kolayca incinebilirdi ve incinirse bana haber vermesinin hiçbir yolu yoktu. Başını belaya sokacağı bütün senaryolar aklımdan geçerken, mağaraya girince öfkem arttı. Bir bok göremiyordum ama inerken attığım her adımı bilinçli atıyordum. Düz bir zemine ulaştığımda bir tünelden geçtim, öteden yayılan mavi bir parıltı göz alıyordu.

Diğer taraftan çıktığımda mağaranın güzelliğini görünce içerlendim. Tek düşünebildiğim Sawyer'ı bulmaktı, yaralanmadığından emin olup gitmekti.

Merak tatmin ediciydi.

Bunu söyledikten sonra ne kadar anlamsız olduğunu anladım.

Başımın belasını aramaya devam etmeden önce mavi su birikintisine dikkat etmek için kısa bir süre durup mağaranın içinden geçtim.

Arkamda sakin bir ses, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Arkamı döndüğümde Sawyer'ın orada dikildiğini gördüm. Vahşi bukleleri yüzünün etrafına dağılmıştı.

"Her gün gittiğin yer burası mı?"

Soruma cevap vermek yerine, "Mariah Carey'nin "Obsessed (Saplantılı)," şarkısını biliyor musun? Bence yazarken ne yaptığını biliyordu," dedi.

Kaşlarımı çatarak, "Ne?" diye sordum.

Yanımdan geçti ve şarkıyı mırıldanarak havuza doğru gitti. "Sadece söylüyorum, saplantı bazı ciddi yan etkilerle birlikte gelir. Katil bir psikopata dönüşmeden önce bunu kontrol altında tutmak isteyebilirsin."

"Zaten katil bir psikopat olmadığımı kim söyledi?" diye sormadan önce bir süre sustum.

Ayağını kaya zemine amaçsızca vurmadan önce birkaç saniye donmuş gibi görünüyordu.

"Olabilirsin. Beni öldürmeye mi geldin, Enzo? Hislerine karşılık vermediğim için mi?"

"Bebeğim, eğer biri sana saplantılı olacaksa, bu sadece bacaklarının arasındaki için olurdu, sunacak başka bir şeyin olduğu için değil."

Cevap vermedi.

Karakterinin ve eylemlerinin gerçeğiyle yüzleşene kadar her zaman söyleyecek bir şey bulurdu.

"Neden buradasın, Enzo? Burası benim güvenli alanım ve sen onu güvensiz yapıyorsun."

Cevap vermek yerine sonunda onun güvenli alanına girdim. Ortadaki aydınlık tavan ve parıldayan havuz olmasaydı burası zifiri karanlık olurdu.

*È davvero bellissima.** İnsan yapımı olmayan her şeyi takdir ederdim.

Turistler bunun gibi mağaraları ziyaret etmek için yüzlerce dolar ödüyorlardı. Bu küçücük, terk edilmiş adada birine sahip olma şansı inanılmazdı.

"Başının üstünde ne asılı biliyor musun?" diye sordum.

Başını çevirip yan profilini gösterdi. Bana ilgilenmediğini söylemesi yeterliydi, yine de neden burada olduğumdan emin değildim.

"Ateş Böcekleri."

Bakışları yukarı çıkmadan önce ağzı açıldı, aldatıcı küçük yaratıklara bakarken başı geriye doğru eğikti.

Çığlık atmasını, iğrenmesini bekliyordum ama Sawyer her zaman beklediğimin tersini yapıyordu. Uzaktan bakmadan, onlara yaklaşmaya çalışıyormuş gibi duruyordu.

"Biri ağzına girmeden önce kapatmak isteyebilirsin."

Ağzını hemen kapattı, dişlerinin tıkırtısı birkaç metre öteden duyulabiliyordu.

Merakla, "Niye böyle parlıyorlar?" diye sordu.

"Avlarını çekmek için bir salgı salıyorlar."

Nefesi kesilince konuşmaya devam ettim. "Yeni Zelanda'da da var böyle mağaralar. Aslında yumurta larvalarından oluşan ipek ipler. Sümüklerini kusarlar ve onları sulu, yansıtıcı damlacıklara dönüştürürler. Sonra onları kuyruklarıyla aydınlatırlar ve mayıs sineklerini çekerler. Bir saç telinden daha inceler ve çabuk kırılabilirler bu yüzden ağzına dikkat etmelisin."

Bir kez daha ağzını kapattı. Ağzının açık kalmış olduğunu fark ettiğinden bile emin değildim. Tüm yalanlarını üreten kocaman alanda bir başka dünya görmenin bir tür adalet gibi hissettireceğini kabul ettim.

Bu sırada dudakları yavaşça tekrar birbirinden ayrılmaya başladı.

* (İtl.) Çok güzel *-çn*

Bana doğru bir bakış atarak, "Bütün bunları nereden biliyorsun? Yürüyen bir ansiklopedi misin?" diye sordu.

Omuz silktim. "Mezun olmadan önce pek çok şey üzerinde çalıştım."

Dikkati dağılmış bir şekilde mırıldandı. "Solucan salgısının bu kadar güzel olabileceğini kim bilebilirdi?"

Vücudunun benimkini algılamasının keyfini çıkararak ona yaklaştım. Zarif omuzları boyunca gerginlikle şişen kas damarları ve kemiklerinin sertleşme şekli...

Beni hissetmesi hoşuma gidiyordu. Benden korkması da...

Benden bir şey çalmak, bana yapabileceği en kötü şeydi ama ben ona çok daha kötüsünü yapacaktım.

Beni izlemek için başını indirirken daha çok yaklaştım, ben yaklaştıkça o havuzdan uzaklaştı.

Bundan da hoşlanıyordum. Onu o kadar sinirlendiriyordum ki ne kadar ona yaklaşsam o kadar gözlerini benden alamıyordu.

Sadece nefesinin hızlandığını duyabilmek ve o bebek maviliğinin karardığını görebilmek için daha da yaklaşmak istiyordum.

Daha önce yanılmıştım. Onda bağımlılık yapan tek şey onun tatlı amcığı değildi, korkusu da iştah açıcıydı.

Dikkatini dağıtmak için gereksiz bir girişimde bulunarak alçak bir ses tonuyla, "Hiç Yeni Zelanda'ya gittin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Neden gitmedin?"

"Gitmek için bir nedenim yoktu."

"Ateş böcekleri görmek için gidemez miydin?"

"Hayır."

Sessizleşti, hava gerilimle o kadar yoğunlaşmıştı ki vücudunun her hareketini kendi içimde hissedebiliyordum.

Yutkunduğunu duydum. "Bana zarar mı vereceksin?"

Sadece bunu düşündüğümde bile sikim sertleşirken, "*Si*," dedim.

Sesi korkudan titrerken, "Ne…ne yapacaksın?" diye sordu.

Dudağımın bir tarafı kıvrıldı. "Şimdi, bunu sana neden söyleyeyim ki?"

Arkasını döndü. Dosdoğru önüne, havuzun ötesine ve kendi zihnine bakarken, muhtemelen ona nasıl zarar verebileceğimi hayal ediyordu, ben de onu inceliyordum.

Arkasından dönüp sırtına bastırdığımda göğsümden bir heyecan dalgası sızıldı. Derin bir nefes aldı, sikimin kıçının arasında durduğunu hissediyordu. Eğilip ağzımı kulağına değdirdiğimde taş gibi oldu.

Dudağının nasıl titrediğini hatırlamak için biraz ara vererek, "İşi bu kadar eğlenceli yapan da bu," diye mırıldandım.

"Beni sikmeye mi çalışacaksın?"

"Hayır, bella ladra. Seni bir daha asla sikmeyeceğim, bana yalvarsan bile."

Kaşlarını çattı, üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Ben... Asla!"

Etrafından uzanıp çenesini tuttum ve kafasını yana doğru zorla çevirdim, cam gibi mavi gözleri benim gözlerime ilişti.

Yeterince iyi değildi. Gözyaşları dökülmesini istiyordum.

Daha sıkı sardım ve bir gözyaşı gözlerinden aktığında kan dolaşımımda mutlak mutluluk salgılandı.

Bu herhangi bir adamı mahvedebilecek bir manzaraydı.

Daha fazla yaklaştım, dudaklarım onunkinden sadece birkaç santim ötedeydi.

"Çok yakınsın, *bugiarda*.* Tek yapmam gereken bu güzel dudakları öpmekti ve sen daha durduramadan kelimeler dilinden dökülecekti." Çenesini serbest bırakarak elini tuttum ve sikimi bacaklarının arasına sıkıştırdım. "Hisset," diye emrettim.

Bakışlarındaki öfkeyle, "Hayır," dedi.

Sesim onu uyarırcasına alçalarak, "Rica etmedim," diye hırladım. "Kendin için hisset yoksa ben yaparım."

Yutkunarak parmaklarını yarım saniye şortunun kenarına soktu ve sonra hızla dışarı çıkardı. Elini tutup ikimizin de görebilmesi için yukarı kaldırdığımda direndi, arzusunun kanıtı parmakları üzerinde olan parlaklıktı, onları parlak suya doğru çevirdi.

"Şuna bak. Sen de parlayabiliyorsun."

Sonra başka bir şey demeden uzaklaştım, mağaradan çıkıp deniz fenerine doğru ilerdim. Arkada kalıp, utanıp kızaracaktı ve bir süre yüzünü göstermeye cesaret edemeyecekti.

Gözünden dökülen o gözyaşını hatırlamak için bolca zamanım olacaktı.

* (İtl.) Yalancı *-çn*

14. BÖLÜM

Sawyer

Ondan nefret ediyordum.

Deniz fenerine adım attığımda içim sızlıyordu.

Kapıyı arkamdan kapatarak merdivenlere doğru hızla ilerlemeye başladım ve Enzo'nun içeride olmaması için Tanrı'ya dua ettim. Kayıp kafasını bir kayaya çarparsa adalet sağlanmış olurdu.

Doğal seçim, kaltak.

Sağımdan yükselen ve zıplamama neden olan gür bir ses geldiğinde olduğum yerde durdum, tiz bir çığlık çıktı.

"Vay canına, çok kızgın görünüyorsun! Sanki o fırtına tüm paranızı almış ve gitmiş."

Kapa çeneni, seni buruşuk dinozor.

Zorla gülümseme çalışarak, "İyiyim. Bugün hiç balık tutmadım," dedim.

Elini umursama der gibi sallayarak, "Daha çok günün olacak. Gel otur, seni daha iyi hissettireceğim."

Yanındaki kanepedeki minderi eliyle düzeltirken içimi huzursuz bir his kapladı. Yüzünde çarpık bir sırıtış vardı. Dişleri kararmaya başlıyordu, şimdiye kadar gerçekten fark etmediğim bir şeydi.

Son birkaç gündür benden yanına oturmamı istiyordu. Garip ama Enzo'nun bunun hakkında hiçbir şey düşünmediğini göz önünde bulundurarak, sürekli olarak başımdan savıyordum.

Olmayan bir şey arıyorsun.

Doğru. O sadece arkadaşça davranıyordu.

Bütün erkekler seni bir şey için istiyor, ufaklık. Seni gerçekten seven tek kişi benim.

Dudaklarımı gergin bir gülümsemeyle sıkıştırırken gergin kaslarımı gevşemeye zorlayarak oturdum. Ama işe yaramadı, daha çok gerildim.

Kaba, nasırlı elini omuzuma koyduğunda tüylerim diken diken oldu. Şakacı bir şekilde sıkıyor ve kıkırdıyordu. "Çok gerginsin! Balık seni bu kadar gerdi mi?"

Elini düşürmeyi umarak omuz silktim ama başarısız oldum. Yüzleşme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. Kaçıp gitmek için barış işareti göndermek ve arkadaşça ayın altında yürüyüş yapmak, hep benim cevabım olmuştur.

Ama ben bir şey yapamadan Enzo oturma odasına girdi, direkt gözlerimin içine baktı. Bir anda Sylvester'ın omuzumdaki eli sıkılaştı. Yüzleşme becerilerim eksik olsa da sezgi becerilerim eksik değildi. Beni sahiplenmeye çalışıyor gibi geliyordu.

Sylvester'ın bana dokunduğu yere odaklanan Enzo'nun bakışları keskinleşti.

"Ne yapıyorsunuz?"

Biraz hoşnutsuz ve biraz da savunmacı bir tonla Sylvester, "Muhabbet ediyorduk, evlat. Başka ne olabilir ki?" diye cevap verdi.

Kararlı ve sert bir ses tonuyla, "O zaman neden ona dokunuyorsun?" diye bağırdı.

Aralarındaki gerginliği bitirmek için tam ağzımı açmıştım ki Enzo'nun gözleri uyarırcasına bana döndü. Dudaklarımı sıkıp sustum. Aslında, Sylvester'ın eli omuzumda sanki hâkimiyetini öne sürercesine ağırlaştığı ve Enzo'nun yüzündeki kararan ifadeyle bacağını kaldırmak üzere olduğu için sustum.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var? Üzerinde adının yazılı olduğunu görmedim," diye karşılık verdi Sylvester.

"Adımı sadece yazmayacağım, onu oyacağım. Elini ondan çek yoksa ben çektiririm."

Aniden ayağa kalktım, Sylvester'ın elini bir kenara bırakarak ikisinin de dikkatini çektim.

"Kavga etmeyin, tamam mı? Her ikinizin endişesini takdir etsem de lütfen beni sidik yarışınızda bir araç olarak kullanmayın."

Sylvester ağzını açtı ama o tek kelime edemeden hızla odadan çıktım.

Kaçtım. Çünkü en iyi yaptığım şey buydu.

Yatakta oturmuş deniz fenerleriyle ilgili eski bir kitabı okuyordum ki biri kapıyı çaldı. Sylvester kapıyı açtı ve içeri girip girmemesi bir sorun oluşturur mu diye sormadan içeri girdi.

İç çektim.

Kendi mahremiyeti dışında hiçbir mahremiyet kavramına sahip değildi. Birkaç yedek tişörtüm ve bir çift şortum olsa da üzerimi değiştirebilirdim. Mayom benim tek iç çamaşırı kaynağımdı ve onu sadece yıkadığımda çıkarıyordum, kurur kurumaz da hemen giyiyordum.

Sylvester pişman görünerek, "Olanlar için sana bir özür borçluyum," dedi.

Sik ölçme hesaplaşmasından kaçalı birkaç saat olmuştu ve o zamandan beri Enzo'yu görmemiştim.

O piç muhtemelen benim mağarama gitmişti ve onunla bu mağara için savaşmaya tamamen hazırdım. O lanet mağarayı ben buldum bu yüzden kimin, ne zaman gideceğini kontrol etme hakkı benimdi.

Omuz silktim. Kibarca, "Sorun değil. Testosteron en iyi yanımızı alıyor," dedim.

"Peki, bunun seni alt edebileceğini sanmıyorum ama ne dediğini anlıyorum. Bu çocuğun görgü kuralları yok ve gururum orada ortaya çıktı. Rahatsız ettiysem özür dilerim."

"Bence bundan sonra herkes elini taşın altına koyarsa böyle sorunlar olmaz."

Başını sallarken alt dudağı dışarı fırlayınca bir an için cevabımdan neredeyse hoşnutsuz göründü. Sanki bana dokunmasının beni rahatsız etmediğini söylememi bekliyordu ama neyse...

Yalancı olabilirim ama bu yaşlı adamın canı ne zaman isterse bana elini sürmesine izin vermeyecektim.

Bu olmadan önce lanet olası ateş böcekleriyle yaşayacaktım.

Bakışlarını ahşap zemine sabitleyerek sonunda, "Buna arkadaşın da dâhil mi?" diye sordu.

Kaşlarım çatıldı.

"Ne demek istiyorsun?"

Sylvester kayıtsız numarası yaparak omuz silkti. "Böyle görünürken ve böyle giyinirken herhangi bir erkeğin ellerini tutmakta zorlanacağını düşünüyorum. Onları tam olarak suçlayamazsın, değil mi?"

Gözlerimi kırptım. "Küçük çocuklardan bahsediyorsun gibi gel-

di. Bir erkek, rızası olmadan bir kadına dokunamaz," diye karşılık verdim. "Ayrıca mayo giymek bir davet değildir."

Elbette öyledir, ufaklık. Neredeyse dikkat çekmek için ağlıyorsun.

Mizahtan yoksun kaba bir sesle gırtladığından kıkırdadı.

"Zor bir gün oldu. Bu gece yatma saati yedi, tamam mı?"

"Ne? Neden?"

Bir şeyler mırıldanarak kapıya doğru yürüdü.

Tek söylediği şey, "Hepimiz yarın sabah yeni başlayacağız," oldu.

Tam dışarı çıkarken Enzo belirdi, yüzü anında şüpheyle kaplandı.

Üstü çıplaktı ve bu beni bekçinin tuhaf davranışlarından uzaklaştırmak için yeterliydi.

Sylvester sessizliğini koruyarak Enzo'nun odaya girmesini bekledi, ikili birbirini yakından izliyordu.

Yaşlı adam kapıyı arkasından sıkıca kapatmadan önce, "İkinize iyi geceler," diye seslendi.

Ne diyeceğimi bilemeden ayakta kaldım ama tam bir şeyler söylemeye hazırlanıyordum ki sesli bir tık sesi duydum.

Kapıya koşup, kapı kolunu sallayarak, "Bizi buraya mı kilitledi?" diye bağırdım.

Koridorda topallayarak aşağı inmeden önce, "İyi uykular," diye seslendi.

Enzo beni itekleyerek kapı kolunu çekerken, "Yok artık. Cidden bizi içeri mi kilitledi?" diye bağırdı.

Enzo kapıya vurdu. "Hey! Kahretsin, saat daha yedi, adamım. Bizi dışarı çıkar."

Ancak Sylvester metal basamaklardan inerek çoktan gitmişti.

Bakılarını suçlarcasına bana çevirip, "Ne oluyor, lan?" diye çıkıştı.

Kendimi savunarak, "Ben bir şey yapmadım!" diye bağırdım. "Sen neredeydin?"

Sesinde hayal kırıklığı açıkça görülürken, "Onu boğmaktan başka bir şeye odaklanabilmek için aşağıda birkaç şeyi tamir ettim. Daha on dakika önce duş almaya gittim ve bununla karşılaştım," diye açıkladı.

Bunu söyledikten sonra su damlacıklarının göğsündeki ince tüylere yapıştığını ve karın kaslarından aşağıya doğru damlattığını gördüm. Saçı ve sakalı uzuyordu ancak bu onu daha az çarpıcı göstermiyordu.

Yüzündeki sert ifade kendini koruyordu. Kanım benzin gibi yanıcıyken organlarım yanıyordu.

Kaşları öfkeyle çatıldığında, "Peki, ne oldu?" diye tekrarladı.

Boğazımı temizleyerek konuya yeniden odaklandım.

"Buraya özür dilemek için geldi ve sonra bir erkek bana dokunursa bikini ve şort giydiğim için bunu istediğimi söyledi."

Yüzü siyah bir gölgeyle örtünmüş gibiydi. Bana doğru tehditkâr bir adım attı.

"Sana yine dokundu mu?" Cevap beklemeden kapıya öfkeli bir bakış attı. Katı bir şekilde, "*Lo uccido*,"* diyerek tısladı.

"Bu ne anlama geliyor?"

Bana döndü, alev alev yanan bakışları beni yakıp kül ediyordu. "Onu öldüreceğim anlamına geliyor, Sawyer."

Dalga mı geçiyordu? Neden umursuyormuş gibi davranıyordu?.

"Her neyse. Zaten fazla konuşmaya gerek yok."

Öfkeli bakışlarını çevirince yerimi değiştirdim. Cidden korkutucuydu.

Meydan okuyarak, "Tekrar boşalacak mısın?" dedi.

"Eh, beni boğarken sikmedin mi? Bunda yanlış bir şey yokmuş gibi mi davranacaksın?"

Yanağında bir gamze belirmeye başlamıştı ve yemin ederim ki eğer pislik gerçekten gülümserse onu öldürecektim.

"Haklısın," dedi. Bir süre durduktan sonra "Ve yine yapardım. Sana dokunabilecek tek kişi benim, bella ladra ve sana acı çektirecek tek kişi de benim. *Capito*?"** dedi.

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken birkaç saniye içinde yapabildiğim tek şey patlamak oldu.

"Sen nesin, bir barbar mı? Mağara adamları mı büyüttü seni?"

"Ben rahibelere mağara adamı demem," diye kayıtsızca cevapladı. Ona bakarken o sakince yatağa yürüdü, kitabını aldı ve okumaya başladı. Dikkatini benden uzaklaştırmaya çalıştığını hissediyordum ve nedense bu beni daha çok sinirlendiriyordu.

"Sen rahibeler tarafından büyütülmüş olamazsın."

Beni görmezlikten gelmek için kitapla oyalanırken, "Bunu nereden çıkardın?" diye sordu.

* (İtl.) Onu öldüreceğim. *-çn*

** (İtl.) Anladın mı? *-çn*

"Kitaplık. Kitapların konulduğu yer," diyerek kesip attım. "Bu cesareti nereden buldun?"

Kitabı çevirirken beni görmezden gelmeye devam ediyor, gerçek bir yanıt vermeyi reddediyordu.

Midemde çalkalanan bir duygu kokteyli ile ellerim yumruk hâline geldi. Mağaradaki tehditleri, Sylvester'ın tuhaf tavrı ve şimdi de bu... Tüm erkek türünden kaynaklanan hüsranla dolup taştım.

Kadınların onlarsız da gayet iyi yaşayabileceğinden oldukça emindim ama işte buradalar ve hâlâ Dünya›yı hamam böcekleri gibi rahatsız ediyorlardı. Evrimde kesin bir aksaklık vardı.

"Deniz fenerleri hakkında değerli bir şey öğrendin mi? Bize gerçekten yardımcı olabilecek herhangi bir şey var mı?"

Biz mi? Biz diye bir şey yoktu. Sadece o ve ben vardım. Biz diye bir şey yoktu. Bir birim veya takım yoktu. Ortaklık yoktu hatta güvenecek biri yoktu. Sadece bir geceliğine biz olduk. Şimdi o ve ben vardık. Hepsi buydu.

Kollarımı kavuşturarak, "Eğer bir şey öğrenseydim de sana söylemezdim."

Göğsünün derinliklerinden mırıldanıyordu. Bir kasırga alarmı da olabilirdi.

Sakince, "Bu adadan tek başına çıkmak istediğin için mi?" diye sordu ama ses tonunda bariz bir ima vardı.

Ondan uzaklaştım, kendime bir mola vermeye tamamen hazırken ona bakmak zorunda kalmamak için burnumu duvar köşesine çevirdim.

Kevin her zaman başımı belaya sokardı ve bu da her zaman annemin çözümüydü. *Duvar köşesine dönme.* Çatlamış beyaz boyaya bakmaktan yorulurdum bu yüzden bir gün burnumu duvarların arasına o kadar sert sokmaya karar verdim ki neredeyse kıracaktım. Anneme bana saldırdığını ve molaların çok tehlikeli olduğunu söyledim. Bu yüzden çözümü, beni ön verandada Kev için aldıkları küçük oyun setine bakacak şekilde dikmek oldu. Artık duvarların bana zarar veremeyeceğini söyledi.

Sadece kardeşimin bensiz oynamasını izlediğim görüntüsünü hatırlıyordum. Günahtan arınmış bir biçimde...Ya da en azından bunu iddia ediyordu.

Annem her zaman ona inanırdı çünkü onun yanlışlarının cezasını sessizce ben kabul ederdim.

Öyleyse, neden sessiz duruyorsun şimdi?

"Sana ne olduğu umurumda değil," diye mırıldandım.

Bir el buklelerimi kabaca kavrayıp beni geri döndürdüğünde sadece bir adım daha atabilmiştim. Ağzımdan bir hıçkırık çıktı ve iki sert ela gözle yüz yüze geldiğimde kalbim dibe vurdu. Sağ göz bebeğindeki o karanlık nokta filizleniyor ve neredeyse siyaha dönüyordu.

Kişisel alanıma adım attı ve ta ki kafatasım acıyla doluncaya kadar dişlerini göstererek saçımı sıkıca kavradı.

"Bunu açıkça belirttin, bebeğim ve bu senin için o kadar büyük bir talihsizlik ki sana ne olacağı umurumda."

Göğsüne bastırdım ama yerinden kıpırdamadı. Nefesim kesilirken, "Neden umurunda olsun ki?" dedim.

Odada bir elektrik dalgası oluşurken, imkânsız bir şekilde daha yakına eğiliyordu. Teni benimkine her değdiğinde bir fırtına bulutu kabarıyor ve dünyanın herhangi bir yerinde yıldırım çarpıyor gibi oluyordu.

Bana dokunmayı bırakamadığı için daha kaç gemi batması gerekiyordu?

"Çünkü acı çektiğini görmek istiyorum. Ve bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bu seni hayatta tutmak anlamına geliyor olsa bile... öyle yapacağım ki seni mahvedebileyim."

Sonra beni sertçe iterek sendelememe ve kıçımın üstüne düşmeme neden oldu, ciğerlerimden acı bir nefes çıktı.

Omurgamdan yukarı doğru keskin bir acı yükselirken, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Aşağılık herif," diye hırıldadım.

Tanrım, ona katlanamıyordum.

Bir kez daha beni görmezden geldi. Yatağa dönüp orada oturmak yerine, ayaklarını çaprazlamış olarak taş duvara yaslandı, deniz feneriyle ilgili kitaba göz gezdirirken lanet olası dünya umurunda değilmiş gibi davranıyordu.

Düşündüm de ondan çok daha uzun süre önce de hayatları mahvediyordum.

15. BÖLÜM

Sawyer

"Ne yapıyorsun?"

Ağzımdan çıkan çığlık, doğrudan Godzilla'dan çıkmış gibi geliyordu. Kalbimi boğazımdan aşağı çekmeye çalışmakla çok meşgul olduğum gerçeği içinde olmasaydım bu tepkimden utanırdım.

Tek becerebildiğim, "Aman Tanrım," demekti.

Son birkaç dakikadır boş bir nokta arayarak odamızın dışındaki koridor duvarlarına hafifçe vuruyor, bir yerlerde bir merdivenin gizli bir girişi olduğunu umuyordum.

Enzo etkilenmemiş bir ifadeyle bana bakıyordu. Göğsümü tutup düzensiz kalp atışlarımı sakinleştirmek için derin bir nefes aldım.

Nefes nefese, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Deniz fenerleriyle ilgili bir kitabı elinde tutuyordu.

"Fener ışığını mı arıyorsun?"

Alay ederek, "Hayır. Neden böyle düşündün?" diye sordum.

"Bir sayfayı kıvırmışsın."

"Ah, öyle mi yapmışım?" diye mırıldandım. Dün gece uyuyamamıştım bu yüzden pencerenin kenarında oturup ay ışığının izin verdiği kadarıyla birkaç kelimeyi görerek, elimden geldiğince okumaya çalışırken geç saatlere kadar uyanık kalmıştım.

Kitap, 2008'de yayınlanan Raven Adası ve tarihi hakkındaydı. Her önemli gibi görünen olayın bir kaydı vardı. 1978'den beri resmi deniz feneri bekçisi olarak adlandırılan Sylvester'dan bile bahsediliyordu.

Yıllar boyunca Sylvester yüzlerce gemiye yardım etmişti. Raven Adası'nın çevresindeki bu sular tehlikeli ve kayalıktı. Ayrıca gemileri yutmasıyla da bilinirmiş. Deniz fenerlerinin birkaç amacı varmış

hem gemileri uyarmak hem de gemiler battığında sağ kurtulanlara güvenli bir sığınak sunmak içinmiş.

Onlarca geminin battığının ve Sylvester'ın kurtulanları adasına götürdüğüne dair düzinelerce hikâye vardı. Her biri geminin neyi taşıdığını, nereye taşındığını ve hatta bilinen hayatta kalanların ve ölümlerin adları listelenmişti.

Mahkûmlara dair bir bilgi yoktu kitapta. Bir nakliye gemisinin alabora olması ya da hayatta kalanlardan birinin Raven Adası'na gelmesiyle ilgili bir şey yoktu. Bu olayın olmadığı anlamına gelmezdi ancak neden diğerleri gibi belgelenmediği merak etmeme neden oluyordu.

"Neden fener ışığını arıyorsun?"

Kitapta, Sylvester'ın fener kulesini yönetirken deniz kaptanlarına nasıl rehberlik edeceğine dair kısa bir bilgi vardı. Bu da iletişim kurmanın başka bir yolu olması gerektiği anlamına geliyordu.

Belli ki bir yerlerde oraya giden başka bir merdiven vardı ve ben, nerede olduğunu merak ediyordum. Orada başka bir telsiz olabilirdi. Belki bir tür tehlike sinyali göndermenin ve bir geminin bizi kurtarmaya gelmesini sağlamanın bir yolu olabilirdi.

Ya da sadece beni kurtarmaya gelmesini.

Enzo'dan bir tekneyi saklamak neredeyse imkânsız olurdu. Sonra tekrar, her zaman söylediğim gibi bir yalan söyleyip Enzo'nun tehlikeli olduğunu söyleyebilirdim...

Umursamaz görünmeye çalışarak omuz silktim. "Gidip ışığa bakmak istedim."

Enzo kollarını kavuşturup dürüst bir yanıt bekliyordu.

Aşağılık herif beklemeye devam edebilirdi.

Arkamı dönüp ellerimi duvara koyup, tekrar hafifçe vurmaya başladım, içi boş bir nokta aramaya devam ettim.

"Sawyer," diye hırladı, sesinin kaba tınısı aksanını derinleştiriyor ve omurgamdan aşağı ürpertiler gönderiyordu. Gerçek adımı inlediğini hiç duymadım ve sanırım duymadığıma sevindim. İnleseydi, o adamın yatağından hiç çıkmazdım ve belki tüm bu karmaşayı önleyecek olsa da ona âşık olmayı engelleyemezdim.

Ve ona âşık olmak, bir fırtına sırasında okyanusun ortasındaki gemi enkazından çok daha tehlikeli olurdu. *Herkes bunu bilir.*

Boğazımdan yavaşça yukarı çıkan heyecandan ve bacaklarımın

arasındaki zonklamayı azaltmak için bacaklarımı sıkmam gerektiğinden utandığım için aniden, "Ne?" dedim.

"Neden fener ışığını arıyorsun?" diye tekrar etti. Sesi bir dakika öncesine göre daha yakın gelmişti. "Bence bu sefer bana yalan söylemesen iyi olur."

"Yalan söylemiyordum. Konuyu değiştiriyordum. Aralarında fark var," diyerek kendimi savundum.

Varlığını üzerimde hissettiğimde yerimden fırladım, arkamı döndüm ve kendimi duvara dayadım.

Parmağımı ona sallayarak, "Bir adım daha yaklaşma yoksa çığlık atarım," diye tehdit ettim.

Birimiz aslan, diğeri tavşandı. Hangisinin korkmuş hangisinin aç göründüğünü tahmin etmek zor değildi.

"Bana öyle bakmayı kes," dedim.

Kahretsin! İşe yaramıyordu. Hâlâ bana öyle bakıyordu.

Bana bir adım daha yaklaşarak öfkeli bakışlarını gözlerime kilitledi. "Sorumu cevapla. Bir daha sormayacağım," diye emretti.

Bütün bedenim duvara yapışmıştı ve tekrar, katı cisimlerden geçemediğim gerçeğiyle karşı karşıya kalmıştım.

Her zaman bedenini bana karşı kullanıyordu. Beni korkutmak, dikkatimi dağıtmak, istediğini elde etmek için kullanıyordu.

Başka senaryo bul, salak herif.

Haklı. Yüzüme doğru mırıldanan bir *minotor** varken söylemesi yapmaktan daha kolaydı.

Yutkunmaya çalışarak omuzlarımı gevşetmeye zorladım ve sonra yavaş yavaş vücudumdaki tüm diğer kaslar da aynı şeyi yaptı.

Tamamen uydurma olan cesaretimi toplayacak kadar uzun süre yere baktım ve sonra tekrar ona baktım, bacaklarım arasında yayılan zonklamayı ve yakınlığının meme uçlarımı acıyla sıktığını hissetmeme izin verdim.

Cesaretim zorlanırken, bedenimin ona tepki verme şekli buydu. Ona olan ilgimle ve kendimi herhangi bir erkeğin tek bir bakışıyla dizlerimi zayıflatabileceğine ikna etme girişimim arasında sürekli bir savaş vardı. Ve kendimi bu iç savaştan kurtarmak, çok uzun süre dar bir kostüm giyip sonunda nefes almak için çıkarmak gibi hissetti-

* Yarı insan, yarı canavar *-çn*

yordu. Hiçbir sahtekârlık yoktu, bakışlarıyla klitorisimin attığını ve yeterince yaklaştığında bacaklarımın içini kaplayan ıslaklığı inkâr etmeyecektim.

Her şey aşikârdı, gerçeği kendimden sakladığım kadar ondan da saklıyordum.

Hareket etmese de Enzo'nun vücudu dingin görünüyordu. Bir filmi duraklatmak gibi... Düğmeye iki kez basmadığım sürece. Hızla vurdu, eliyle boğazımı tuttu ve ayak parmaklarım yere değecek kadar yukarı kaldırdı. Dinç bedeni bana o kadar çok baskı uyguluyordu ki ciğerlerimizin birbirine geçtiğini sandım.

Tüm oksijeni o alıyorken nasıl nefes alabilirdim ki?

"Ne yaptığını biliyorum," diyerek hırladı. Vücudundan yayılan ısı beni diri diri yakmakla tehdit ediyorken vücudumun ana hatları arkamdaki taş duvarla sonsuza dek birleşmiş gibiydi.

Boğazımı daha sıkı sıktığında, "Sana yalan söylemiyorum," diye fısıldadım. Çaresiz ses kulaklarına ulaştığında gözleri büyüdü.

Enzo benden nefret ediyordu. Ama aynı zamanda beni istiyordu. Ve beni hayatta tutan tek şey bu iken onu durdurmaya hiç niyetim yoktu.

Yavaşça, bacağımı kalçasının etrafına doğru çekerek onu bacaklarımın arasına, daha derine davet ettim. Göğsünün derinliklerinde alçak bir hırıltı gümbürdedi, yine de sikinin sert çıkıntısını kendime bastırarak sıkılmış boğazımdan başka bir çığlık çıkmasına neden oldum. O kadar iyi hissettirdi ki... bedenimde bir ürperti dolaşıyordu ve onda aramamam gereken bir şeyi arayarak onun penisine doğru yuvarlanmam çok az çaba gerektirdi.

Daha çok yaklaşmadan önce dudakları çenemdeyken, "Hayır, sen doğruyu söylemiyorsun," diye fısıldadı. "Başka ne yapmıyorsun, biliyor musun?"

"Hmm?" Nefes nefese bir inilti çıkararak, kalçalarını döndürmeye başlamasıyla dikkatim dağıldı. Karnımda bir düğüm oluştu, siki ne zaman klitorisime değse bu düğüm sıkılaşıyordu.

"Yalvarmıyorsun, bella ladra," diye mırıldandı.

Ardından, bacaklarımın arasında yarattığı tatlı baskıyı kaybetmeme yetecek kadar uzaklaştı. Aramızda bir ürperti oluştu.

Uzaklaştığını hissedebiliyordum ve daha sert, çaresiz ve muhtaç durumdaydım. Zaten beynim mantıklı hiçbir şey düşünemiyordu.

Akıl ve mantık devre dışı kalmıştı. Beynimin tek düşündüğü şey beni boşaltması için onu nasıl ikna edecek olmasıydı.

Enzo ve ben bir kasırganın, mükemmel bir şehvet ve nefret fırtınasının ortasında duruyorduk.

Ne kadar acınası hâle düşeceğimi umursamadan, "Lütfen," diye fısıldadım. Kalçalarının basit bir itişiyle beynim düşünmeyi bıraktı ve tek bir şeye odaklandı.

Boğazının derinliklerinden hoşnutsuz bir ses çıkardı.

"Bana yalvarsan bile seni sikmeyeceğimi söylememiş miydim? Neden seni sikeceğimi düşündüğünü söyle."

Sesi çok soğuktu. Buz gibiydi.

Reddedilmenin ağırlığını kemiklerime işlediğini hissederek başımı salladım. Sadece reddedilmek değil, aynı zamanda utanç da duyuyordum. Onun için yalvarmak istemedim. Ama o kelime kendimi koruma içgüdüsüyle öylece ağzımdan çıkmıştı.

"Çünkü yeterince iyi değildi, Sawyer. Yeterince iyi değilsin."

Gözyaşlarımı durduramadan gözlerimden süzüldüler.

Öfkesi gözlerinden parlamaya başladığında, dişlerini sıkıp kızgınlıkla, "Başka neden biliyor musun?" dedi.

Sözünü kesmemem için beni sarsıp, "Çünkü senden nefret ediyorum," dedi. Elini tırmaladım, derisini kesip kanattım ama tırmalamam onu korkutmuyordu.

Ben de ondan nefret ediyordum, Tanrım, gerçekten ondan nefret ediyordum. Onun küstahlığından, herkesten üstünmüş gibi tavırlarından, onunla ilgili her şeyden nefret ediyordum.

O kadar çok bu sözleri yüzüne haykırmak istiyordum ki ama öfkemi söylemeyi bırak, nefes bile alamıyordum. Daha bir şey yapamadan üstten uzun bir sürükleme sesi geldi.

Dilimin ucundaki bütün kelimeler uçup gitti ve Enzo'nun gözlerinde parlayan alevler çabucak donup buza dönüştü.

İkimizin de başı tavanda sürüklenen zincir sesiyle felce uğrayarak hemen yukarı döndü.

Yavaşça Enzo beni bıraktı, gözleri ayak seslerini takip ederken uzaklaştı.

Muhtemelen Sylvester duymasın diye sesinin tonunu kontrol altında tutarak, "Merhaba?" diye seslendi.

Ayak sesleri duraksadı ve ancak göğsüm ağrımaya başlayınca kalbimin ne kadar hızlı attığını fark ettim.

Enzo çenesini indirdi ve beni dikkatle inceleyerek alçak bir sesle "*Perché*,* Sawyer? Nedenini söyle," diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım, şimdi bile neden deniz fenerini incelediğimi sormasına şaşırdım. "Hayaletler ile komplo kurduğumu düşündüğün için mi soruyorsun? Çünkü tamamen dürüst olmam gerekirse, şimdi oraya gitmekle hiç ilgilenmiyorum."

"Sawyer."

Mahremiyetimi her taraftan işgal etmesinden bıkmış olarak, "Tanrım! Çünkü orada fazladan bir telsiz olabileceğini düşündüm," diye fısıldadım.

Yukarıdan gelen küçük bir gümbürtü, zıplamama ve bakışlarımı yukarı çevirmeme neden oldu. Kısa bir sessizlikten sonra sürüklenme sesi devam etti.

Üstümüzdeki mahkûmun dışında, etrafımızı saran ürkütücü bir sessizlik vardı. Gergin bir şekilde etrafa bakınarak, sabahın erken saatlerindeki güneş ışığının içeri girmesini sağlayacak bir kaynağı olmayan bu koridorun ne kadar karanlık olduğunu fark ettim.

Hapsedilmiş bir ruhun yukarıda volta attığı karanlık bir koridor...

Enzo tekrar ama bu defa biraz daha yüksek sesle, "Merhaba," diye seslendi. Bu sefer ayak sesleri durdu.

Nefesimi tuttum, uğursuz bir sessizlik çöktü. O kadar sessiz ki, etrafımı aşılmaz bir soğukluk kaplarken kulaklarım çınlıyordu. Aşağıdaki Sylvester›dan bile ses gelmiyordu. İlk kez, bu adada tamamen yalnızmışız gibi hissettim, tabii adaya musallat olan ruhlar dışında.

Bu sessizlikten hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim.

Kalp hızla çarparken, artık ruh da gitmişken omuzlarımı tekrar aşağı indirmeye çalıştım. Ta ki bir şey yüksek sesle tavana çarparak boğazımdan ürkütücü bir çığlığın çıkmasına neden olana kadar.

Üzerimizdeki tahta tavan başka bir yüksek sesle dalgalanırken, Enzo sabit ve sessiz duruyordu. Öte yandan ben neredeyse altıma sıçıyordum. Kalbim şiddetle çarptığı için kaburgalarım çatlıyormuş gibi hissediyordum.

Sanki biri üstümüzdeki zemine yumruk atıyor, yumrukluyor gibiydi. O kadar sert yumrukluyordu ki ayaklarımın altındaki zeminin titrediğini hissedebiliyordum.

* (İt.) Neden? *-çn*

Göğsüm sıkışıyordu, tehlikeli bir korku ve adrenalin kokteyli kan dolaşımıma karışırken, "Enzo," diyerek bir nefes aldım.

"Hadi dışarı çıkalım," dedi sessizce ama cümlesinin sonu yüksek bir gümbürtüyle kesildi.

Bir duraklamadan sonra iki el hızla art arda tavana çarptı, daha yüksek bir sesle ve çılgınca zemine vuruyordu.

O kadar çok panikledim ki çığlık atarak sarmal basamaklara doğru fırladım, çaresizlik içinde oradan uzaklaşmaya çalışırken gözlerim görmemeye başladı.

Bir an sonra Enzo'nun eli kolumu kavradı ve burnum metal merdivenlere çarpmadan önce beni yukarı çekti.

"Lanet olsun, Sawyer," diye hırladı, yolun geri kalanında beni neredeyse sürükleyerek deniz fenerinden dışarı çıkardı.

Beni basamaklardan aşağı ve sahile sürüklerken, gün ışığı ürkütücü ve kör ediciydi. Hayatımın yirmi yılını alan son yirmi saniyeden sersemleşmiş olarak yüzümü kapattım.

Sylvester kıyı şeridinin biraz aşağısından, "Ne oluyor?" diye bağırdı ama sinirlerim o kadar çok gerilmişti ki zar zor onu duymuştum.

Tahta bacakları kuma batmasın diye mücadele eden Sylvester yaklaşırken, Enzo sert bir ses tonuyla, "Tavana bir şey çarpıyordu," diye cevap verdi.

Dizlerimin bağı çözülmüş şekilde çömelip, başımı aşağı indirerek derin bir nefes aldım ve kalp atışlarımı kontrol altına almaya çalıştım.

Nefes nefese, "Ben…kalp krizi," dedim.

Enzo ilgisiz bir şekilde, "Kalp krizi geçirmiyorsun," diye yanıtladı.

"Ölüyorum," diye mırıldandım. "Deniz polisine ihtiyacım var. 911'i arayın."

Hiçbir cevap almadım ancak kulaklarımdaki uğultudan dolayı onları neredeyse hiç duymuyordum.

"Deniz polisi mi dedi?"

Enzo, "Onu görmemezlikten gel," diyerek homurdandı. "911 aranacak doğru numara bile değil."

"Peki, kafasını bir yere mi vurdu?"

Enzo iç çekti. "Keşke evet diyebilseydim. Ama işte, Sawyer."

16. BÖLÜM

Sawyer

"İzin ver seni tadayım, bella."

Enzo, bacaklarımda yavaşça ilerleyip kalçamı yumuşakça öperken bacaklarımı iki yana açıp inledim.

"Lütfen," diye mırıldandım.

Başıma vurulan tokat beni korkutarak rüyamdan uyandırdı.

Homurdanarak doğruldum ve Enzo'ya dik dik baktım. Enzo başka bir kâbusa sürüklendi. Onu rahatsız eden beyin iblisi, bir seks rüyasının ortasında ereksiyon hâlinde olduğum için hüsranla bana bedensel olarak zarar veriyordu.

O şey bizi deniz fenerinden korkuttuktan sonra bütün gün gergindik. Bayılıp daha iyi bir yere kaçacağım umuduyla heyecanlanmıştım. Bu duruma gelmeyi de başarmıştım.

Rüyanın onunla ilgili olması umurumda bile değildi. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksi yeniden yaşamak istediğim için bilinçaltımı suçlayamazdım. Yine de kendime geldiğimde gerçek hayattaki şeyin seksi mahvetmesine kızgındım.

Kolunu sertçe itekleyerek, "Enzo," diye hırladım. Kahretsin, ona yürüme! Islak ve perişan hâlde olduğumu görürse sinirlenip uyanacaktı.

Uyanmıyordu, ben de yumruğumu kaldırıp omuzuna vurdum.

Bir an kafasını savurdu, eli bileğimi kavrarken diğer eli de boğazımı tuttu ve üstümde yuvarlandı, sımsıkı sıkıyordu.

Beynim ani değişimi kavramakta zorlanırken bağırdım.

Bileğimdeki ve boğazımdaki baskı çok fazla artınca, "Enzo," diye cıyakladım. Sesim zorla çıkarak, "Enzo," diye bağırdım.

Sonra, omurgasını düzleştirip bir solukta beni bıraktı.

"*Che cazzo succede?*"* diye söylendi. Gözlerini göremiyordum ama ah, onları hissedebiliyordum. Gözlerinden fışkıran ateşin ısısı beni güneş gibi yakıyordu.

Bir öksürük tuttu. Artık ölmüyordum ama öfkeliydim. Çok öfkeli... Göğsüne vurarak, "Seni sik kafalı!" diye bağırdım ama o hareket ettirilemeyen bir canavardı. Bileklerimi yakalayıp başımın üstüne doğru zorla çekti, ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Kahretsin, sorunun ne? Seni öldürebilirdim."

"Ah, bilmiyorum. Gerçekten çok güzel bir rüya görüyordum ve senin aptal kıçlı elin kafama şaplak atarak onu mahvetti."

Şaşkın bir şekilde, "Beni bu yüzden mi uyandırdın? Lanet olası bir rüya yüzünden mi?" diye sordu.

Huysuzca, "Güzel bir rüyaydı," dedim. "Ve görünüşe göre sana bir iyilik yapmışım."

Ben öfkeyle nefes alıp verirken o sessizdi.

"Nasıl bir rüya görüyordun?"

Neden rüyamı umursadığını ve özellikle de neden hâlâ üstümde olduğunu merak ederek birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım.

"Ne? Bu neden önemli?"

"Bana vurmana neden olduğuna göre, çok fazla."

"İlk önce sen bana vurdun."

Bu çocukçaydı, rüyadan bahsettiğim için pişmandım. Rüyamın onunla ilgili olduğunu kabul etmeyi reddediyordum ve beni becermek üzere olduğunu asla öğrenmeyecekti.

Kötü bir ifadeyle, "Nasıl bir rüya gördün?" diye tekrar sordu.

Kahrolası bir büyücü gibiydi, tam olarak bunu söylemek için ağzımı açtım.

"Biliyor musun? Her neyse. Bir erkek ve bir kadın birbirine ilgi duyduğunda, ilişkiye girerler. Bu rüyamda gerçekleşecekti ve sen onu mahvettin. Mutlu musun? Şimdi üzerimden kalk."

Amacım, mümkün oldukça rüyamı seksi olmaktan çıkarmaktı, harika bir dikkat dağıtma yöntemiydi ancak üzerimdeki ağırlığı eğildikçe daha fazla ağırlaşmıştı.

Açıkça, "Rüyan benimle ilgiliydi," dedi. İnkâr etmek için ağzımı açtım ama ciğerlerim yanıp kül olmuş gibi hissettim. Aramızdaki

* (İtl.) Ne oluyor lan? -*çn*

hava kızışıyordu ve konuşacak ciğerlerim olsaydı bile gerilimden nefes alamazdım.

Kalçalarımın arasındaki uyarılma yeniden oluştu ve hiç başlamamam gereken bir şeye ihtiyaç duyduğum o yere geri taşınıyordum. Enzo Vitale'ye asla dokunmamalıydım.

"Sana ne yapıyordum?"

"H..hiçbir şey," diye kekeledim. "Beni uyandırmıştın, unuttun mu?"

"Başka bir yalan, Sawyer. Amının kokusunu buradan alabiliyorum. Bu hiçbir şey değil."

Umutsuzca yutkundum, çabalarıma rağmen boğazımdan bir inilti koptu.

Ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Bacaklarımı açıp istediğini yapmasına izin vermek çok daha kolay geliyordu.

Zincirlerin sesi tekrar başladı, metal basamaklardan başlayarak koridora ve Sylvester'ın odasına doğru gidiyordu.

Enzo'nun üzerimden yuvarlanmasını, zincir seslerinin kontrolü ele geçirmesini bekleyerek nefesimi tuttum.

Ama yuvarlanmadı. Bunun yerine bir eliyle bileklerimi birleşik tutarken, diğer elini yavaşça kolumdan aşağı indirince tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Parmakları tişörtümün yakasını yakalayıp tenimde gezinirken ürperdim, sonra tekrar aşağı indi.

Bu defa daha sessiz bir şekilde, "Sana ne yapıyordum?" diye tekrar sordu.

Ağzımın içi kumla doluydu, dokunuşları dışında başka bir şey düşünemiyordum.

Saatler önce, benden ne kadar nefret ettiğini yüzüme vurmuştu. Ayrıca yalvarsam bile beni sikmeyeceğine yemin etmişti.

Sanki vücudum bir besteymiş ve her notasını üstüne işliyor gibi tişörtümün kenarlarıyla oynarken bu sözün ne faydası vardı ki?

Bencil ihtiyaçları için bütünlüğü bir kenara atıyordu, benden daha iyi değildi.

Ona, "Rüyamda beni sikecektin," dedim. "Bir daha asla yapmayacağını söylediğin şeyi yapacaktın."

Bir anlığına sessiz kaldı, bir tarafım keşke hiç konuşmasaydım ve beni sikmesine izin verseydim diyordu. İçime girdikten sonra ona ne kadar yalancı olduğunu hatırlatmak için beklemeliydim.

Fısıldayarak, "Bu yaşamak zorunda olacağım başka bir kâbus daha mı?" dedi.

Sözleri gözlerimden yaşlar getirecek kadar göğsümü sıkıştırdı.

Normalde onu üzerimden atar ve reddetmek için çırpınırdım ama içimden farklı bir tür öfke geçiyordu. Eğer benim bir kâbus olduğumu düşünüyorsa, onun başına gelen en kötü kâbus olacaktım. Hayatının geri kalanında geceleri onu ayakta tutup, bensiz uyanan ama hep benim özlemimi çeken biri olmasını sağlayacaktım.

Bana tekrar sahip olmasına izin verecektim çünkü daha sonra beni kaybettiğine pişman olacaktı.

Çaresizce, "Başka bir ne?" dedim

Bu gece bunu yapmaya kararlıydı ve bunu zihninden geçen şeylerden kaçmakla ilgili olup olmadığını merak ediyordum. En çok istediğim şey ise bana geceleri rüyalarına neyin musallat olduğunu söylemesiydi ama sözlerinin üzerimde bıraktığı kalıcı sızısı ve sikini karnıma sert bir şekilde basması beni sessiz tutuyordu.

"Çıplak mıydın?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadım.

Mırıldandı, sonra tişörtümün ucundan tutup yukarı çekti ve tişörtü tamamen çıkarmak için kollarımı bıraktı.

Soğuk hava kızarmış tenime çarpıp tüylerimi diken diken ederken göğüs uçlarım sertleşti. İçim alev alev yanarken titriyordum.

Sonra mayomun kenarlarını açıp bacaklarımı aralarına girmek için açtı.

Uyluklarımın ne kadar kaygan olduğunu hissettiğimde yanaklarım kızardı. Beynim bir madalyonun iki yüzüne bölünmüş durumdaydı. Dokunulmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu hissetmesini istiyordum ama bu ihtiyacın sadece onun dokunmasıyla ilgili olduğunu bilmesini istemiyordum.

Bir eliyle bileklerimi tutup onları tekrar başımın üstünde sabitledi. Sıcak nefes hassas bedenimi kaplıyordu ve kalçalarımı onun kalçalarına dolamadan edemiyordum.

Diğer elini uyluğumun dış kısmında tutarak, "Nerene dokunuyordum?" diye sordu.

Boğuk bir sesle, "Meme uçlarıma," diye itiraf ettim. "Ağzınla."

Mırıldanıyordu, derin sesi vücudumdaki her bir hassas noktada geziniyordu. Eğilip sağ mememi dişlerinin arasına alıp, sivri ucunu sıcak ağzının içine çekip sertçe emdiğinde derin bir nefes aldım.

Sırtım yataktan uzaklaştı, ağzımdan bir inilti çıkarken vücudum sarsıntıyla gerildi.

Amımı ona sürterek, "Evet," diye fısıldadım ama çıplak penisi yerine şortunun düğmesini hissettiğimde hayal kırıklığına uğradım.

Sadece kendi zevkimi tatmin etmek için rüyamda onun da çıplak olduğunu söylemeliydim.

Meme ucumu bırakmadan önce sertçe ısırdı ve ay ışığının yüzünün keskin hatlarını yakalamasına ve kararmış gözlerini ortaya çıkarmasına yetecek kadar çenesini kaldırdı.

Beni istemekten nefret etmesi felç ediciydi, güçlendiriciydi.

Bakışını yakalayarak, "Uyluklarımı öpüyordun," dedim. "Beni yalamak için yalvarıyordun."

Sağ yanağında bir oyuk belirdi, dudaklarında hafif çarpık bir kıvrım vardı.

Gamzeleri onu ele veriyordu, aksi takdirde neşesi ancak gözlerinden anlaşılabilirdi.

"*Seni tatmama izin ver bella*, dedin. Amım şimdi olduğu gibi sırılsıklamdı ve onun tadına bakmak için salyaların akıyordu."

Göğsünün derinliklerinde bir hırıltı oluştu ve doğrulup bileğimi kavradı.

"Ellerini başının üstünde tut, Sawyer. Bana dokunmak istersen aynı kurallara tabii olacaksın ve bunun için yalvarman gerekecek."

Bu sorun olmamalıydı.

Bedenimden aşağı kaydığı, omuzlarını bacaklarımın arasına koyduğu an ellerimi saçlarının arasından geçirme ihtiyacıyla tutuşuyordum.

O, tatlı rüyamı hayata geçirirken ve uyluğuma yumuşak öpücükler kondururken, onun yaptığı gibi göz temasını sürdürüp ona dokunmamak için direndim.

Ay ışığı artık ona çarpmadığı için gölgeler daha derindi ama yine de gözlerinin arkasındaki yoğunluğu hissedecek kadar görebiliyordum.

Tam amcığıma ulaştığında, nefesi hassas bölgemi dalgalandırırken duraksadı.

"Seni tatmama izin ver, bella," diye şeytanca fısıldadı, aksanı sözcükleri rüyamdakinden daha şehvetli yapıyordu.

Kalbim sanki boğazımdaydı ve çaresiz bir evet cevabının ağzımdan çıkmasına engel oluyordu.

Gamzesi yeniden belirdi ama çenesini aşağı indirip, dilini amımın üzerinden kaydırırken gamzesini görmemi engelledi.

Sırtım yataktan yine uzaklaştı, ona dokunma ihtiyacını azaltmak için ellerimi sıkı yumruklar hâlinde kıvırdım.

Dilinin sivri ucunu klitorisim boyunca ileri geri kaydırıp içimdeki her bir hassas noktayı ateşlediğinde nefes nefese, "Ah, kahretsin," diye inledim.

Her birini nasıl bulabiliyordu?

Kalçalarım bükülüyor, gözlerim dönüyordu. Zaten orgazm olmaya yaklaşmıştım. Bu rüya beni uçurumun kenarına iterken Enzo'nun onu hayata geçirmesi olağanüstüydü.

Başımın üstündeki yastığı kavradım ve sertçe onu tuttum. Dikkatini aşağıya vermişti, tutkuyla amımın içine daldı, o kadar yaladı ki tatmadığı bir santim bile kalmamıştı.

Homurdanmadan önce, "Canlı canlı yenmek nasıl bir duygu?" diye mırıldandı.

Nefes nefese kalmış bir şekilde, "Yeterli değil," diye mırıldandım. "Beni ölümüne sikmeni tercih ederim."

Dizlerinin üstünde durdu, tişörtünü arkasından tutup başından geçirerek çıkardı. Ay ışığında fiziğindeki her çıkıntı ve kıvrımda savaşan gölgeleri görünce ağzım sulandı.

Oturup karın kaslarını yalamak üzereydim. Ancak şortunu indirdiğinde çok daha cezbedici bir şeyi açığa çıkardı. Biraz yukarı doğru kıvrılan penisi dümdüz dışarı fırlamıştı. İçimdeki tüm o mükemmel noktalara çarpmasının sırrı buydu.

"Neden Tanrı'nın gözdesi oldun?"

Bana vahşi bir ifadeyle baktı.

"Seni, onu görmeye götürdüğümde ona kendin sorabilirsin."

Dudağımı ısırdım, kalçalarımı tutup kendi kalçalarının yüksekliğinde kaldırdığında ve sonra sadece sırtımın üst kısmı yatakta olacak şekilde sikini içime doğru hizaladığında soluk soluğa kaldım.

Beni öyle tutması tek vücutmuşuz gibi hissettirdi.

"Seni ona götürmeme izin ver, bella."

"Siktir, evet, içimde patla..."

Ben bitiremeden içme girdi, yalvarışımın yerini keskin bir çığlık aldı. Duraksadı ve bana sikine uyum sağlamam için zaman verdi. Tamamen içimi doldurması normal değildi.

"Şşş, bekçi seni duyacak," diye mırıldandı.

Tam o sırada kapımızın dışında bir gıcırtı duydum, kalp atışımı felaket seviyelere çıkaran bir gıcırtıydı. Dudaklarımı birbirine kıvırdım, Enzo geri çekilip tekrar içime girerken sessiz kalmaya çalıştım.

"Enzo, izin ver sana dokunayım," diye yalvardım.

Tepkisine aldırmadan, o cevap veremeden kollarını kavradım ve kollarındaki kalın çıkıntılı damarları hissettim. Sabit bir hızla içime girip çıkıyordu, kalçalarımı öyle bir tutuyordu ki oralar hep moracaktı.

Ağzım sessiz bir çığlıkla açıldı, o beni sikerken sırtım öyle eğildi ki kafamın üzerinde dengede durmaya çalışıyordum.

Tenimizden keskin bir ses çıkarken kollarını tırmalıyordum.

Sesimi alçak tutmaya çalışarak ama sefil bir şekilde başarısız olarak, "Aman Tanrım!" diye bağırdım.

"Onu görebiliyor musun, bebeğim? Ondan af dile."

Nefes nefese kalarak, "Neden?" dedim, başka tiz bir inilti neredeyse kelimeyi yutacaktı.

"Çünkü şimdi bana tapıyorsun."

Sözünü keskin bir itişle bitirdi, bu itiş omurgamdan aşağı elektrik akımı veren içimdeki o noktaya vurmak için farklı bir açıya sahipti.

Tanrım, ona nasıl tapmayabilirdim ki? Tek dua ettiğim şey onunla seksti.

Karnımın derinliklerinde hızla oluşan orgazmla dudağımı sertçe ısırdım. Bunun tadını çıkarmak için yavaşlatmaya çalıştım ama vücudum kontrolü eline almıştı. Elim merkezime gitti ve klitorisimi sıkıca kavrayarak, zevki baş döndürücü yükseklikler çıkardım.

Sesim kısık ve tiz çıkarken, "Enzo boşalmam gerekiyor," diyerek hızlıca fısıldadım.

"Sana boşal dediğimde boşalacaksın," diyerek homurdandı.

Eli kalçamı bırakarak beni siken penisinin olduğu yere götürdü. Baskı hissediyordum ve hemen sonra parmağı içime girdi, penisinin üzerinde kayıyordu, bu beni daha çok germişti.

Ağzımdan tuhaf bir ses çıktı, yabancı olan bu his şok ediciydi.

Hayatım boyunca hiçbir erkek beni hem siki hem de parmağıyla aynı anda becermemişti.

Parmağı kıvrılıyor, G noktama çok hassas ve yoğun bir şekilde çarpıyordu.

Vücudum tamamen titremeye başladığında, "Aman Tanrım, bu... bekle, siktir et, Enzo," diye kekeledim.

Mesanem boşalmak üzereymiş gibi hissediyordum ve bana ne yaptıracağını tam olarak bilmeme rağmen bedensel işlevlerimin kontrolünü kaybettiğimi hissediyordum.

"Benim için boşalacaksın, bella ve beni ıslaklığınla saracaksın. Eğer ıslaklığın her yanımı kaplamazsa, senden geriye hiçbir şey kalmayana kadar sana bunu tekrar yaptırırım."

Bölgemde vahşi bir ısrarla masaj yaparak tekrar parmağını kıvırdı. Ve saniyeler sonra patladım.

Ağzımdan çıkan çığlığı bastırmak için elimle ağzımı kapatacak kadar bir önseziye sahiptim.

Ondan sonra tüm bilişsel işlevlerimi kaybettim. O anda ruhum tamamen yok olduğunda damarlarımdaki ruh da çıkıp gitti.

Beni çok daha büyük bir gücün ele geçirdiği o okyanusun ortasına geri götüren coşkuyla tüketilmiştim.

Bu sefer tekrar yüzeye çıkıp çıkamayacağımı veya bunu isteyip istemediğimi bilmiyordum.

Enzo'nun içimden çekildiğini ve doğrudan amıma sert tokatlar attığını, zevki arttırdığını hissediyordum. Patlıyordum ve etrafımda olup bitenleri anlamıyordum. Tek bildiğim, gözlerimin kafamın içinde yuvarlandığı ve vücudumun ele geçirildiğiydi.

Sonra tekrar içime sürdü, iki eliyle kalçalarımı kavrayarak pozisyonuna geri dönerken vahşice üzerimde yuvarladı. Yanımda kaybolması uzun sürmedi; adımı o kadar derinden hırladı ki, hırıltısını tenimde hissettim.

Gerçeklik eninde sonunda kontrolü ele alır ve beni mutluluk denizinden çekip çıkarırdı. Yavaş yavaş duyularım geri geldi ve vücuduma geri döndüm.

Sırtüstü yatarken Enzo üzerimdeydi. Hâlâ içimdeydi ama artık hareket etmiyordu. Titreyerek ama sessiz bir şekilde başı öne eğilmişti.

Endişelenerek boğuk bir sesle, "Enzo?" dedim. Az önce yaptığımızdan pişman olduğuna dair bir korku vardı içimde.

Doğrulunca gözlerim büyüdü. Tam istediği gibi göğsünden ve karın kaslarından aşağıya ıslaklığım damlıyordu.

Başka bir söz bulamayarak, "Oh," diye nefes aldım. Yatağın üzerine atılmış tişörtümü alıp oturdum. "Bırak şunu temizleyeyim."

Tişörtü ona doğru kaldırırken eliyle bileğimi kavradı. "Yapma."

Beceriksizce elimi geri çektim ve duvara yaslanmak için yana kaydım.

Yatak sırılsıklamdı ve ıslaklığın onun tarafında olduğuna sevindim.

Aramızdaki gerilimin yoğunlaştığını hissederek, "Umut ettiğin kâbus bu muydu?" diye mırıldandım.

Bana baktı. "Hayır, daha kötüsüydü."

Bunu nasıl yorumlayacağım konusunda emin olmadığım için acıyla yutkundum. Bir kelime oyunu muydu yoksa gerçekten seksin berbat olduğunu mu düşündüğünü anlayamıyordum.

Artık önemli değildi.

Birbirimizden nefret etmeye geri dönmüştük.

Yorganın altına girip ondan uzaklaşırken boğucu bir sessizlik vardı.

Birlikte geçirdiğimiz ilk gecede ya konuşmuştuk ya da iyi bir sikişten sonra sessizce uzanmıştık. Şimdi, kapımızın dışındaki gıcırtıyı ve ardından zeminde sürüklenen zincirlerin sesini dinlerken tek hissettiğim soğukluktu.

17. BÖLÜM

Enzo

Ara sıra ortaya çıkan iki yüzgece dikkatle bakarak, "Bu ada ne sıklıkla köpek balıklarıyla çevriliyor?" diye sordum. Sanırım uzakta bir tane daha vardı ama bundan emin değildim.

Sylvester sağlam bacağına yaslanıp biraz nefes alarak yanıma geldi.

"Her zaman," diye yanıtladı. "Bu adayı tehlikeli yapan şeylerden biri. Burada foklar var bu yüzden etrafta dolanıyorlar."

Kollarımı kavuşturdum ve orada onlarla birlikte olabilmeyi, yüzgeçlerinden tutunup, suda süzülürken elimin altında hareket ettiklerini hissetmeyi her şeyden çok dileyerek başımla onayladım. Onlarla yüzmek hiçbir şeye benzemeyen bir duyguydu ve onlarla yüzememek bana ne kadar sıkışıp kaldığımı hatırlattı.

Sylvester garip bir şekilde, "Sen, ah, onlar gibisin, değil mi?" diye sordu. Bütün sabah garip geçmişti. Dün gece bizi duyduğundan neredeyse emindim ve bundan zerre kadar utanmıyordum. Ancak saygısızlığa uğradığını hissettiğinde genellikle bir şeyler söyleyen tipti, sessizliği bundan zevk aldığını söylüyordu.

Hasta piç.

Hâlâ birbirimizi umursamıyorduk ama işleri olduğundan daha fazla gerginleştirmemek adına, "Evet. Onlar inanılmaz yaratıklar," dedim.

"Hiçbiriyle suda bulundun mu?"

"Her zaman," dedim.

Görünüşe göre bunu hayal etmekte zorlanırken kafasını sallayarak kahkahalar attı. "Kafesin dışında da mı?"

"Kesinlikle. Eğer okyanustaysam onlara dokunmam, onların alanına saygı duyarım. Avustralya, Port Valen'de bir araştırma merkezim

var ve belirli testler yapmamız gerektiğinde onları getirebileceğimiz bir muhafaza yerimiz var. O zaman genellikle onlarla suya girerim."

"Onları orada mı tutuyorsunuz?"

"Hayır, asla. Niyetimiz onları hapsetmek değil."

Başını salladı ve derinleşen bir sessizlik çöktü. Ona aldırış etmeyerek dikkatimi köpek balığına odakladım. Huzursuzluk kemiklerimde toplandı, buradan yüzerek çıkmayı düşünecek kadar aptaldım. Ama onlarla olan deneyimime rağmen özellikle burası onlar için bir avlanma alanıysa, yüzerek çıkmayı denemek çok tehlikeli olurdu.

"Şey, dün akşam yaşadığınız korku için özür dilerim," dedi. "Bunu hiç yaşamamıştım ama sanırım ikinizi de çok rahatsız etti."

Bakışlarımı sudan uzaklaştırarak ona yakından baktım. Kumlara bakıyor, yuvarlanan dalgaların nasıl kum taneleriyle yavaşça bir delik oluşturup, tahta bacağa ulaştığını izliyordu. Gergindi ve bunun söylediklerinden mi yoksa benim yanımda olmaktan hoşlanmadığından mı olduğunu anlayamıyordum.

"Sanırım hayaletler bizden hoşlanmıyorlar. Garip, onları öldüren biz olmadığımız hâlde."

Sesi zorla çıkararak kıkırdadı. "Belki de o zaman sizden onlara yardım etmeni istiyorlardır. Arkadaşlıklarını da sevdiğimi söyleyemem."

Bakışlarımı suya çevirip, "Neden adadan gitmiyorsun?" diye sordum.

Ona hiç güvenmiyordum, tahta bacağının gerçek olduğunu bile iddia edebilirdi bu yüzden onu yakınımda tutuyordum.

"En iyi bildiğim şey bu. On sekiz yaşımdan beri buradayım ve 2010'da deniz feneri kapandığında, otuz iki yıldır buradaydım. Hapisten çıkmak gibi bir şey bu. Gerçek dünyaya nasıl uyum sağlayacağımı bilmiyorum."

Ağzını aramak için, "Sawyer bir kızının olduğundan bahsetmişti," dedim.

Ses tonu sertleşerek, "Bir zamanlar bir ailem vardı," dedi. "Burayı kendim bir ev yapmaya çalıştım. Bazen insanlar sadece istemezler. Ama bu denememi engellemedi."

Ona baktım. "Onları bırakmak zor olmuştur."

Cevap vermek yerine bana döndü ve omuzunun üzerinden bir yeri işaret etti.

"Bu gece bir fırtına olacak. Bir saat içinde içeride olacağım. Fırtınalar hızlı gelebilirler ve o zaman da dalgalar büyür. Ama artık bunu bildiğine eminim."

Yola çıkmadan önce omuzuma birkaç kez vurduğunda yumruklarımı sıktım. Yumruklarımdan birini kafasının arkasına vurmamak için onları koltuk altlarıma daha fazla soktum.

Sırtımı ona çevirerek, "Hey, Sylvester?" dedim. Cevap vermiyordu ama yürümeyi bıraktığını biliyordum çünkü dengesiz yürüyüş sesi artık duyulmuyordu. "Bir daha bana dokunma. Sawyer'a da dokunma."

Ölümcül bir sessizlik oluştu. Boynunuzun altından nefes alan bir seri katil var gibi hissettiriyordu, sizi öldürme niyeti havadaki tuz kadar güçlüymüş gibi.

Beni öldürmeyi denemesinden rahatsız olmazdım.

Ama bir süre sonra yürümeye devam etti ve tek kelime etmeden uzaklaştı.

Arkamda yumuşak bir ses, "Muhtemelen hiçbir şey söylememeliydin," dedi. Bu sefer döndüm, Sawyer emin olmayan bir tavırla bana doğru yürüyordu.

"Huzursuzluktan kaçınmak için beni küçümsemesine ve bana dokunmasına izin vermemi mi bekliyorsun?"

Dudaklarını sıkarak ve başını sallayarak, "İyi bir noktaya değindin. Özür dilerim," dedi.

Başımı sallayıp tekrar suya döndüm. Nasıl oluyor da onun bana hissettirdiklerine olan nefretim bir şekilde değişiyordu ve o anda ona hissettirdiklerimden nefret ediyordum?

"Özrünü istemiyorum. Sana böyle hissettiren ve düşündüren erkeklerdir. Onların senden özür dilemeleri gerekir."

"Özür dileyecek misin? Sen o erkeklerden birisin."

"Bunun için özür dilersem," diye mırıldandım. Haklıydı, özür dilemeliydim.

Ama aynı zamanda yalan da söylemezdim ve sistemimde bir suçluluk duygusu olsa da henüz ona teslim olmaya hazır değildim.

"Yaptığın yanlıştı. Saçmalıktı."

"Öyleydi," diyerek ona hak verdim. "Ama seni siktiğim için üzgün değilsin. Üzüldün çünkü seni korkuttum."

Bir süre sessiz kaldı. "Haklısın. Hayatım boyunca korktum ve

hayatım boyunca bana dokunuldu. Bana dokunman canımı acıtmayacak ama artık güvenli olmaman canımı acıtacak."

Göğsümde bir öfke patladı ve ona doğru çekildim, yüz yüze gelecek şekilde durdum.

"Yani, bana hissettirdiklerini sana ben mi hissettirdim? Hikâyendeki kötünün ben olduğumu inkâr etmeyeceğim, bebeğim ama lütfen önce benim canımı yakmamış gibi davranarak bana hakaret etme."

Titremesini gizlemek için alt dudağını ısırdı. Elimi yüzüne doğru kaldırıp baş parmağımı kullanarak dudağını dişlerinin arasından çekip çıkardım. Hâlâ okyanus kokuyordu ve çok güzeldi, bana acı veren de buydu.

"Gözyaşlarını saklama, bella. Ağladığın zaman çok güzel oluyorsun."

"Ben çok..."

Ondan uzaklaşarak, "Özür dileyene kadar özür dilemeyeceğimi söyledim. Sana da aynısını yapmanı öneriyorum," dedim. Bunu yaptığımda daha rahat nefes alabileceğimi düşünmüştüm ama Sawyer hâlâ göğsümde çok fazla yer kaplıyordu.

Dün geceyi aklımdan çıkaramıyordum, kafamda tekrar tekrar canlandırıyordum. Onu bir daha asla becermeyeceğimi söyledim ama en zayıf anımda pes ettim. Annemin beni o kahrolası basamaklarda terk etmesi, benden uzaklaşırken gülmesi kâbusu aklımda tazeliğini koruyordu.

O kâbustan uzaklaşmam gerekiyordu ve Sawyer'ın bana olan sonsuz ihtiyacının kanıtını görmek, ona direnemeyeceğim kadar iyiydi. Çünkü önümde, bundan daha fazlasını istememesine rağmen beni bırakamayan biri vardı ve tek yapmak istediğim onun beni bırakmayacağından emin olmaktı.

Ne kadar acımasız olabilsem de benim için çok kolay duygusal olarak mahvolan biriydi.

Sanki benim için yaratılmıştı.

*Suor Caterina,** bana hepimizin Tanrı'nın yarattığı varlıklar olduğumuzu söylerdi ama ben bu boka hiç kanmadım. Ama eğer bu doğruysa, o zaman Sawyer'ı varlığımın belası yaptığı için lanet olsun ona.

---

* Rahibe Caterina *-çn*

Ve en çok istediğim şeyi yaptığı için lanet olsun ona.

Umut ettiğin kâbus bu muydu?

Hayır, daha kötüsüydü.

Ve öyleydi. Sanki tüm direncimi bir kâğıdın üzerinde bir kömür topuyla derinden karalamış gibiydim ve o eline silgiyi almış, ondan nefret ettiğim zamanın solmuş kalıntılarından başka bir şey kalmayana kadar her şeyi silmişti.

"Üzgünüm. Ve belki sen de öylesin. Sylvester'a bana bir daha dokunmamasını bu yüzden söylemedin mi?" diye ısrar etti. "Daha fazla erkeğin benim canımı acıtmasını istemediğin için, değil mi?"

Omuz silktim. "Eğer tekrar dokunursa, yapacağımı söylediğim şeyi yapacağım."

Adımı yumuşak tenine kazıma düşüncesi, penisimi sertleştirdi. Ona acı çektirme düşüncesi lanet olsun, bu kadar sarhoş ediciyken sikimin onun için üzgün hissetmesi çok zordu.

Önüme gelip durdu, kısa boyu aşağı bakmama neden oldu. Yüzü bir hırıltıyla kıvrılmıştı ve bana dik dik bakıyordu. Ne kadar tatlıydı.

"Bu benim canımı acıtmama amacını boşa çıkarıyor."

"Sana acı çektirmek istemediğimi asla söylemedim."

"Adını tenime kazımıyorsun, seni ucube."

Tek kaşımı kaldırdım. "Beni izle, bella ladra."

Hırladı. "Canımı yakıp beni sikmeyi seviyorsun, Enzo. Ve yalvarmadığım sürece beni sikmeyeceğini söyledin ki bunu asla yapmayacağım."

"Birbirinizi becerme konusunda benim kadar güvenilmezsin ve dün gece bunun açık bir göstergesiydi. Bu seni şaşırtabilir, bebeğim ama yine de söylediğin tek kelimeye inanmıyorum."

Kollarımı indirerek kararmakta olan okyanusa son bir kez baktım, fırtına yaklaştıkça dalgalar vahşileşiyordu. Bacaklarımıza çarpanlar, daha da vahşileşiyordu. Sonra döndüm ve kendi düşüncelerimle ve ondan kurtulmaktan başka bir şey istemediğim ama asla kurtulmak istemediğim bir kızla karanlık bir odada kapana kısılmış başka bir geceden korkarak deniz fenerine doğru ilerledim.

Peşimden koştuğunda bir kayaya takılıp tökezlerken, "Biliyorsun, söylediğim her şey yalan değil," diye seslendi. Tökezlerken ön

dişlerinin ve burnunun eğri olmadığını görünce şaşırarak başımı salladım. Sylvester nasıl her kasını hareket ettirdiğinde hırıltılı nefes alıyorsa, Sawyer da her hareket ettiğinde yüzünü buruşturuyordu.

"Bunu nasıl bilebilirim?" diyerek karşılık verdim. "Adın hakkında bile yalan söyledin."

"Adım hakkında yalan söyledim, Enzo. Kişiliğim hakkında değil."

Yüzeyin altında sürekli kaynayan öfke, ocakta çok uzun süre kalan bir su kabı gibi yeniden kaynar. Tekrar ona döndüm ve yüzüne eğildim. Onu hazırlıksız yakalayınca tökezlemesine ve tekrar kıçının üstüne düşmesine neden oldum.

Mavi gözleri fal taşı gibi açılmış, haykırdığımda şok içinde bana bakıyordu, "İşte yine yalan söylüyorsun! Kim olduğun hakkında yalan söyledin, Sawyer. Yaptın! Çünkü eve götürdüğüm kızla hayatımı benden çalan kişi aynı değildi. Kim olduğunu söylemen umurumda değil çünkü kim olduğunu görüyorum. *Vuoi sapere cosa vedo?** Sadece kendini düşünen, yalancı bir hırsızdan başka bir şey görmüyorum."

Konuşmamın yarısında gözleri yaşla dolmuştu, eğer gözyaşları beni hem boğazını sıkmak hem de söylediğim her şeyi geri almaktan vazgeçirmemişse, siktir et gitsin. Beni çok şaşırtmıştı, kafamı toparlayamıyordum.

Nasıl oluyor da ona acı çektirmek isteyip de onu kendi lanet olası benliğimden koruyordum?

Çok üzgün görünüyordu ama bir yanım hâlâ bunun bir dış görünüş olduğuna inanıyordu. İnsanların ona sempati duymasını sağlamak için giydiği güzel, küçük bir kostümdü.

Homurdanarak arkamı dönerken kolumdan tutup beni durdurdu. Ona dönüp baktığımda ne gördüğünden tam olarak emin değilim ama her ne gördüyse, sanki elinde sıcak bir süngü tutuyormuş gibi beni bırakması için yeterliydi.

Israrla, "Onu çalmak istemiyordum, Enzo," diyordu. "Ben... Benim başka seçeneğim yoktu, tamam mı?"

Rüzgâr hızlanıp, uğuldayarak saçlarını ve kıyafetlerimizi yırtıyordu, o kadar güçlüydü ki omurgamı sertleştirdim.

* (İtl.) Ne gördüğümü bilmek ister misin? *-çn*

"Her zaman bir seçeneğin vardır. Hayatında insanlardan çalmaktan başka bir şey yapmayı seçebilirdin."

Sesi çatallaşarak, "Seçemezdim," diye bağırdı. Titriyordu ama içinde köpüren duygu akışından mı yoksa şiddetlenmekte olan rüzgârdan mı olduğunu anlayamıyordum. Kederli gözlerle bana bakarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Böyle durumlarda ondan daha çok nefret ediyordum. Çünkü ona ne kadar uzun süre bakarsam nefes almak o kadar zorlaşıyordu. Üzerimde böyle bir kontrole, çok fazla güce sahip olması, sanki onunkiymiş gibi vücudumdaki oksijeni emebilmesi çok sinir bozucuydu.

Güçlü bir rüzgâra karşı mücadele ederken kollarımı dışarı çıkararak, "Neden, Sawyer?" diye bağırdım. İçeri girmemiz gerekiyordu ama neden bu kadar korkunç bir şey yaptığını bilmem gerekiyordu.

Alt dudağı titrerken uzağa bakıyordu.

Kollarımı indirdim, omurgamı düzelttim, cevabı o aldatıcı güzel yüzün her yerine yazılmıştı.

"Bana söylemeyeceksin," diyerek konuşmayı sonlandırdım.

Birkaç gözyaşı dökerken başını salladı. Ne söylemesi gerektiği konusunda mücadele ederken ağzı kapanıp açılıyordu.

Ama çoktan ilgimi kaybetmiştim.

Tekrar arkamı dönünce beni durdurmadı. Deniz fenerine girdiğimizde dışarıdaki sessizlik neredeyse sağır ediciydi. Sylvester masaya üç bardak viski koymuştu. Ortada birkaç yanan mum vardı.

Bize bilerek bakarak, "Her an ışıklar sönebilir," dedi. Bizi duydu mu bilmiyordum ama duymuş olması açıkçası umurumda değildi.

Sawyer, "Sanırım ben..." diye konuşmaya başlayınca, Sylvester elini salladı.

"Haydi, yaşlı bir adamı yalnız içmek zorunda bırakma. Bu gece geç saatlere kadar dışarıda kalabilirsiniz. Fırtınalı havalarda yalnız olmaktan hoşlanmam."

Boğazını temizleyerek başını salladı ve yüzüne gergin bir gülümseme kondurarak, "Elbette," dedi.

Bana dik dik bakarken yanımdan geçti ve masada Sylvester'ın yanında oturdu.

Henüz açıklayamadığım nedenlerden dolayı, bu beni sinirlendirdi ve ona karşı olan kırgınlığım daha da derinleşti. Yaptığı her şey... beni kızdırıyordu.

Sessizce onların karşısına oturdum, cılız, tahta sandalyeye yaslandım ve viski bardağını kaptım. Yavaşça bir yudum alırken onlara bakıyordum, Sylvester onunla kafa kafaya gelirken Sawyer'ın bakışlarının ağırlığı altında bükülmesini izliyordum. Baharatlı viski tadı dilimin üzerinden aşağı inerken boğazımı yaktı.

Tam sevdiğim gibi.

"Neden bu gece birbirimizi daha iyi tanımıyoruz? Yabancı gibi birlikte yaşamak yerine."

Sawyer viskisini bir yudumda içti ve bardağı masaya çarparken bir ses çıkardı.

"Haydi yapalım. Seninle başlamaya ne dersin, Sylvester? Bize kendinden bahset."

Sesindeki coşku zorlanmış bir coşkuydu ve duygularını zar zor kontrol altına alıyordu. "Bacağını nasıl kaybettin?"

Aramızdaki gerilimi fark eden Sylvester boğazını temizledi. Sorusu kabaydı ama hayatımda hiç kibar olmadığım için çenemi kapalı tuttum.

"Taş balığı. İkinci kızım Kacey doğduktan sonra yaraladı beni. Neredeyse beni öldürüyordu. Yardım geldiğinde çok geç olmuştu. Beni en yakın hastaneye götürüp kurtardılar ama bacağımda kangren olmuştu, o yüzden kesilmesi gerekiyordu."

Sawyer kaşlarını çattı. Kısaca, "Bu berbat," dedi. Ben de başımı salladım. Sosyal becerileri bazen benimkinden bile daha kötü oluyordu.

Sylvester hiçbir şey söylemiyordu ve durum garipleşmeye başlamıştı bu yüzden Sawyer başka bir soru sordu.

"Bir ailen olduğunu mu söylemiştin?" diye sordu. "Bana ailenden bahset."

Kısaca, "Tamam," dedi. "Yaklaşık otuz yıl boyunca Raven ile evliydim ama o burayı sevmiyordu. Buraya ve her şeye onun adını verdim. O ne yaptı? Hoşça kal bile demeden çıkıp gitti. Deniz feneri kapatılmadan birkaç ay önce oldu bu olay. O zamandan beri yalnızım."

Sesi Sylvester'ın dertleriyle pek ilgilenmiyormuş gibi, "Bu hoş değil," diye mırıldandı.

Sonra sanki küçük bıçaklar gözlerinden fırlıyor gibi bakışını bana

çevirdi. "Ya sen, ah mükemmel olan? Bana mükemmel hayatını ve neler yaşadığını anlat. Lanet olsun! Mükemmel bir şekilde nasıl yaşadığını."

Onu kızdırmak için bilerek içkimden ağır ağır bir yudum daha alarak bakışlarımı kıstım. Kudurmuştu ama sessiz kaldı.

"Ne öğrenmek istersin, Sawyer? İlk önce mükemmel çocukluğumu mu? Bir bakalım, muhtemelen yalancılara olan nefretim burada başladı, oldukça komik. Bana bu dersi veren mükemmel annemdi." Sawyer'ın yüzü yumuşamıştı ama kendi trajedimde bir zafer bulamıyordum. "*Maritozzo*"* almak için en çok beğendiğim yer Roma'daki Regoli'ydi. Son derece fakirdik ve annem sahip olduğumuz para için şüpheli şeyler yapmak zorunda kaldı bu yüzden oraya özel günlerde giderdik. Dokuzuncu yaş günümümde farklı olacağını düşünmemiştim. Regoli yerine beni Basilica di San Giovanni'ye bıraktı ve hemen döneceğine yemin etti. Ne kadar beklediğimi bilmek ister misin?"

Yutkunarak oturdu, bana cevap vermek yerine başka tarafa baktı.

Dudaklarımın bir tarafı hafifçe yukarı kalktı ama bir annenin çocuğunu terk etmesinin komik bir tarafı yoktu.

Yakıcı bakışlarımı ondan hiç ayırmayarak, "İşte böyle. Hâlâ bekliyorum," diye bitirdim konuşmamı.

Hayatta acı çeken tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyorsa o zaman onu, annesinin her an geleceğine inanmış, hâlâ o merdivenlerde oturan küçük çocukla tanıştırmak istedim.

Sylvester, bakışlarını ona çevirmeden önce bir an bana dik dik baktı. Bir an onun orada olduğunu unutmuştum.

"Pekâlâ, genç bayan. Senin hayat hikâyen nasıl?"

Burnunu çekerek öne doğru eğildi ve büyük bir yudum almadan önce bardağını yarıya kadar doldurarak viski şişesini kapattı.

"Dikkatli olun. Küçücük bedeniniz tüm bunları bir anda kaldıramaz."

Sözleri ateşe çakmak taşı atıyor gibi, "Benim küçücük bedenim pek çok şeyi kaldırabilir," diye karşılık verdi, bana anlamlı bir şekilde bakarken alevler göğsümden taşıyordu.

Etrafımızdaki hava sertleşiyordu ve tenimin altında düşük bir titreşim vızıltısı oluştu.

* İtalyan mayalanmış hamur, tatlı ve krem şanti ile dolduruluyor. *-çn*

Bir depremin başlangıcı oluşuyordu ve eğer Sawyer dikkatli olmazsa benden ne kadar az şey alabileceğini kanıtlamaktan kendimi alıkoymayacaktım.

Hayatı ve aldığı kararlar üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını düşünüyorsa, ona gerçekten kontrol edilemez olmanın nasıl göründüğünü gösterecektim. Ve şimdi kırıldığını düşünüyorsa, işim bittiğinde ne kadar iyi yürüyebileceğini görmek istiyordum.

Tek kaşımı kaldırdım ve bakışlarımı onunkilere kilitleyerek bir yudum viski daha aldım.

"En kötü ebeveynlere sahip değildim," dedi. "Yine de annem ve babam Kev'i daha çok sevdiler," dedikten sonra durup Sylvester'a baktı. "Kev benim ikiz kardeşim. Betcha, sorunun iki katı olduğunu düşünmedi, değil mi?"

Sylvester'ın cevap vermesini beklemeden yüzünde sert bir gülümsemeyle bana döndü. "Bütün güzel şeylerle büyüdüm. Büyük arka bahçemiz tam bir oyun alanıydı. Trambolin bile vardı. Her zaman tüm komşu çocukları oynamaya gelirdi. Biz sadece kahrolası hayatı yaşıyorduk, doğru mu?"

Sessizleşti, bir yanıt beklerken ortamdaki gerilim yoğunlaştı.

Sylvester homurdandı. "Doğru."

Bardağını sertçe masaya çarpıp içindeki viski fışkırdığında, "Yanlış," diye haykırdı. Sylvester büyük ihtimalle onu azarlamaya hazır hâlde ağzını açtığında, Sawyer sözünü kesti. "Güzel görünen bir hayata sahip olmanın komik yanını bilmek ister misin? Hiç kimse aslında oldukça çirkin olduğundan şüphelenmez. Özellikle de hiçbir hata yapamayacak mükemmel bir oğlu olan lanet anne ve baba şüphelenmez."

Bardağını alıp geri kalanını da içti, o anda göğsümdeki alevler karardı, korkunç bir his, ateşe plastik atılıp yoğun, siyah bir duman bulutu oluşturduğunda olduğu gibi onu kirletiyordu.

Sawyer boş bardağı masanın üzerine koyup onu kendinden uzaklaştırdı, bardağa sanki yaşadığı tüm kâbusları tekrar yaşatıyormuş gibi bakıyordu.

O sırada ışıklar titreyip sönerek aramızdaki mumlar dışında bizi neredeyse tamamen karanlıkta bıraktı. Turuncu parıltı yüzünü ay-

dınlatıyordu ama acıyı gölgeler içinde saklamaya yetmiyordu. Yüksek sesli bir gök gürültüsü sessizliği bozdu, ardından uçurumun kenarına çarpan bir dalganın sesi...

Göğsüm sıkışırken sessizce, "Kev polis oldu," dedi. "Polislerin arkadaşları vardır. Ve arkadaşları da onlarla aynı ahlaka sahip olma eğilimindedir."

Sesim hırlayan bir köpekten gibi çıkarak, "Ne yaptı?" diye sordum.

Cevap vermek yerine, "Doldur, Sly," dedi. Sylvester öne eğilip iki parmağının arasındaki bardağa viski doldurdu.

"Yeterince içtin," diye onu uyardım.

"Sorunun yanıtlanmasını istiyor musun istemiyor musun?" diye bağırarak bardağı kaptı ve bir yudum aldı.

Dişlerimi sıkarak ona sırlarının hastalanmasına değmeyeceğini söylemeye hazırlanıyordum ama o çoktan konuşmaya başlamıştı bile.

"Kev ve benim okulda bir sürü arkadaşımız vardı. İkimiz de popülerdik ama büyüdükçe aldığım ilgiden hoşlanmadı. Beni tecrit altına alması aşamalı bir ilerlemeydi. Ortaokulda, arkadaşlarımın bana zorbalık etmesine neden olan kötü dedikodular yaydı. Bu durum evde mahsur kalmama ve bir sürü geceyi yalnız geçirmeme neden oldu. Çoğu zaman, ebeveynlerimiz dışarı çıkıp bizi bir dadı ile bırakırlardı ve dadımız kötü niyetli olmasa da erkek arkadaşıyla telefonda konuşmakla çok daha fazla ilgilenirdi."

Sanki kafasındaki düşüncenin önemli olmadığını söylüyormuş gibi omuz silkti. "Bu aynı zamanda dadımızın Kev'in ne zaman... oynamak istediğini fark etmediği anlamına geliyordu."

İçimden öfke fışkırırken sessizce, "Tanrım, lanet olsun," diye mırıldandım. Yine huzursuzlaştım ama bu sefer kardeşini bulup onu öldürme ihtiyacı yüzünden huzursuzlaştım.

Bulduğu cesareti kaybederek tekrar omuz silkti ve üçüncü bardağını bitirdi, sıvı boğazından aşağı akarken başını geriye attı. Çenesi eğildiğinde gözleri tekrar benim gözlerimle buluştuğunda gözleri artık net değildi ama acıyla doluydu. Sarhoştu ve kaybolmuştu.

Geçmişimdeki taşlara tutunabilirdim, bırakmaya hazır olmadı-

ğım hatıralara ama Sawyer'ın taşıdığı taşlar çok ağırdı ve onları atacak kadar güçlü olduğunu düşünmüyordu.

Gemi kazasından sonra ona zayıf olduğunu söylemiştim. Ama o anda yanıldığımı anlamıştım. Korkmuş ve zayıf olmak aynı anlama gelmiyordu. Sürekli yere yığıldıktan sonra tekrar ayağa kalkmak güç isterdi.

Sylvester avucunu onun avucuna dayayarak, "Gerçek bir baş belası gibi görünüyor," dedi. Çenemdeki kaslar sinirden patlamak üzereydi ve beni elimdeki bardağı kırıp onun lanet elini bir parçayla vurmaktan kurtaran tek şey, Sawyer'ın elini onun elinin altından çekmesiydi.

"Öyleydi, Syl, öyleydi. O ve polis arkadaşları. Sorun değil, yine de beni bulamıyorlar."

Sylvester vücudunu onunkine doğru kaydırdı. "O zaman burada kal, canım. Benimle burada kalmaktan daha çok hoşlanırsın."

"Kesinlikle hayır," diye bağırdım. Kemiklerim artık kontrol edilemeyecek bir duruma gelmişlerdi ve ilk önce ne yapmam konusunda emin değildim; Sawyer'ı buradan çıkarmak mı yoksa elimi yaşlı adamın boğazına dolamak mı?

"O zaman kimse beni bulamaz," diye kabul etti. Bıraktığı yerde duran Sylvester'ın elini okşadı. "Bunun üzerine düşüneceğim. Ama oda dönüyor ve şu anda düşüncelerimi anlamıyorum."

Sawyer sendelerken ve masada dengesini korumaya çalışırken Sylvester sessizliğini korudu. Hemen ayağa kalkıp yanına gittim, kollarından tuttum ve onu göğsüme çektim. Omurgamdan aşağı kayan iğrenç bir his vardı. Kesinlikle Sawyer'ın hikâyesinden kaynaklanmıştı. Ama aynı zamanda Sylvester'ın ona bakışından da kaynaklanmıştı.

Sanki çoktan kalmasına karar vermiş gibiydi ama sadece bunun olduğundan emin olması gerekiyordu.

18. BÖLÜM

Sawyer

Tüm dünya su altında kalmıştı ve ben içinde yüzüyordum. Fırtınanın o kadar kötüleştiğine ve bizi boğduğuna ikna olmuştum ki... Zaten görüşüm de henüz düzelmemişti. Ya da belki bu doğru değildi. Gözlerim kesinlikle yüzüyordu. Enzo beni odaya taşıyordu, daha doğrusu sürüklüyordu ve midemdeki o iğrenç duygular Kev'i düşündüğümde her zaman olduğu gibi midemi bulandırıyordu.

Beni özledin mi, ufaklık? Ben seni özledim...

Ağzımdaki acılık sözlerimi kirletirken, "Bana dokunmak seni normalden daha fazla rahatsız mı ediyor?" diye sordum. "Artık kardeşimin de bana dokunmaktan hoşlandığını bildiğine göre?"

"Sawyer," diye çıkıştı ve yüzümü ona çevirmek için beni döndürdü. Ama etrafım da dönüyordu ve ayaklarımın üzerinde sendelememe neden oldu. Sanırım ben de kendimi hasta hissediyordum. Tüm vücudum alkolle doluydu ve içimdeki her şey sanki kendilerine bir yer verilmemiş gibi sallanıyordu.

Tüm organlarıma yerlerine dönmelerini ya da fazladan ödev yapmaları gerektiğini söylediğimi hayal ederek kıkırdadım.

Sonra kaşlarımı çattım, kaşlarım birleşti. Belki fazladan ödeve ihtiyaçları vardır. Vücudumun tekrar düzgün çalışmasını sağlamak için onların çok çalışması gerekecekti.

Enzo, "Bana bak," diye emretti ama burası karanlıktı. Sadece kirli camdan geçen ay ışığı yüzünün ve gölgeli gözlerinin ana hatlarını görmeme izin veriyordu.

O zaman bile, şiddetli sağanak ışığın çoğunu eğriltiyordu.

"Yapamıyorum," dedim ona. Beni kendine daha da yaklaştırdığında nefesi dudaklarımda uçuyordu.

"Kendini asla böyle düşünme. Ve benim de yapacağımı asla düşünme. Seni inciten insanlardan çok daha fazlasısın."

Buna bir an bile inanamayarak yüzümü buruşturdum.

Söz vererek, "Bunu anlamanı sağlayacağım," dedi. "Sana olanlar seni tanımlamaz. Sadece sana kendinin farklı bir versiyonuna götürecek yeni bir yol oluşturdu. Ama kimse seni o yolda yürümeye zorlayamaz; oraya vardığında kim olacağını yalnızca sen belirleyebilirsin. Kim olacağın senin seçimin, Sawyer."

Sanırım gözlerimde yaşlar vardı ve o tanıdık hüzünle üzerim örtülmüştü. Alkol bile etkisini azaltamıyordu.

Ondan kaçmak için tüm çabalarıma rağmen uzun süre onun bana yapışıp kaldığına kendimi inandırmıştım. Ama o an anladım ki, en sevdiği oyuncak ayısına sahip bir çocuk gibi ona tutunan bendim.

"Artık kaçmana gerek yok, bebeğim. Sırf benim olana dokunduğu için hayatına son verme ayrıcalığına sahip olabilmem için gelip seni aramasını istiyorum."

Midem kasıldı, ne kadar alkolün etkisi olduğunu söylemek istesem de değildi.

"O zaman senin değildim. Beni tanımıyordun bile."

Başparmağını yanağıma değdirdi ama bu sevmekten çok uzaktı. Hayatına son vermeden hemen önce bir katilin yatıştırıcı dokunuşu gibi geldi bana.

"Her zaman kaderinde benim olman vardı," dedi.

Sözleri anlamsızdı. O kadar sıcak ve soğuk ki... söylediklerinin doğru olmasını ne kadar istesem de bu asla olmayacaktı.

Hakikatten çıkan hüzün çınlarken, "Ölü ya da diri olması önemli değil, her zaman peşimde olacak," diye mırıldandım.

"O zaman sana daha fazla musallat olurum."

Tam beni öpecekmiş gibi göründüğünde geri çekildi.

"Hadi, seni yatağa götürelim."

Bir şimşek çakması havayı delip kollarında titrememe ve kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Tam pencereye doğru döndüğümde başka bir ışık patlaması suya çarparak dünyayı bize doğru gelen devasa bir dalgayı görecek kadar parlattı.

Dalga deniz fenerinin bir tarafına çarparken tökezleyip Enzo'un göğsüne çarptım ve zorlukla nefes alarak, "Aman Tanrım," dedim.

Su birkaç saniyeliğine camı kaplasa bile bina sağlam duruyordu. Dalganın gücü altında gıcırdamadı bile.

Kalbim hâlâ gümbür gümbür atarken, "Bu...bu sağlam bir pencere," diyerek bir nefes aldım. Karanlıkta yüksek bir gölge bir başka dalganın yükseldiğini gösteriyordu.

"Deniz fenerleri böyle durumlar için inşa edilir. Yatağa gir," dedi. Yanılmıyorsam sesi normalde olduğu kadar sert değildi. Ama sarhoş olduğum için de böyle düşünmüş olabilirdim.

Yatağa girmeme yardım ederken ona, "Hey, Enzo," diye seslendim.

"Hımm?" diye mırıldandı.

"Yargıladığını saklamaya çalış, tamam mı? Kev bana her zaman kimsenin bana inanmayacağını söylerdi ve şey... haklıydı. Hiç kimse bana inanmadı. Ve sanırım artık inanmamalarını tercih ediyorum. Yalancı olduğumu düşünmen daha iyi."

Yumuşak bir sesle, "Seni yargılamayacağım," dedi.

Gelişi güzel bir şekilde yatağa atlarken, "Bu iyi," diye başımı salladım. Oda dönüyordu ve artık durmasını istiyordum.

Tuhaf bir şekilde içimi çekerek, "Belki de sonsuza kadar burada kalacağım," dedim. "Ateş böcekleri ve Sylvester ile mağarada komşum olarak yaşa. En azından o zaman artık insanların canını acıtmak zorunda kalmayacağım."

Enzo ne derse desin, eğer bir şey söylerse, hiçbirini hatırlamayacaktım. Karanlık zaten beynimi ele geçirmişti ve beynimi ele geçirmesine izin verdiğim için çok mutluydum.

Birisi ağlıyordu.

Kulaklarımda sisin arasından süzülen tuhaf ses ve korkmuş bir kedi gibi bilinçaltıma yapışan rüya yüzünden kaşlarım çatıldı.

Vücudum sarsıldı ve sonunda beni gerçekliğe geri döndürdüğünde kımıldandım. Tam olarak nereden geldiğini anlamasam da boğuk ağlama sesi netleşiyordu.

Sessiz bir şekilde, "Bunu duydun mu?" diye sordu Enzo.

Görünen o ki, dünyam, tıpkı ben bayıldığım zamanki gibi hâlâ kendi ekseni etrafında dönüyordu. Uyuyarak alkolün yarısından bile kurtulduğumdan emin değildim.

Dik oturup etrafımda ne olduğunu anlamaya çalışırken, "Bu neydi?" diye mırıldandım.

Sanki sorumu duyabiliyorlarmış gibi hıçkırıklar durdu ve ardından gelen sessizlik gürültülüydü.

"*Non lo so,*"* diye mırıldandı.

"Başka bir hayalet mi?"

Enzo cevap vermeden dönüp ona bakmamı istedi. Ay ışığı, yüzünü aydınlatacak kadar keskin bir açıyla camdan içeri süzülüyordu. Çenesindeki kaslar atıyorken, doğrudan tavana bakıyordu.

Neyin etkisi altında olduğumu bilmiyordum, belki bu yerdeki hayaletlerin, ama uzanıp alnını dürttüm.

Bir an için hızla gözlerini kırpıştırıp şaşkın bakışlarını bana çevirdi.

"Tavandaki tahtayla kıçına soktuğun sopa arasındaki benzerlikleri fark ediyor musun? Eminim karşılaştırılabilir dokuları vardır."

Bakışlarını söz konusu ahşaba çevirerek, "Neyin var?" diye mırıldandı.

Omuz silktim, sonra şiltenin üzerine çöküp yana yuvarlandım ve yüzüm pencereye döndü. Hâlâ rüzgâr esiyor, yağmur cama vuruyordu. "Artık bu soru hakkında geniş bilgiye sahipsin, sanırım." Bu hatırlatma midemdeki zehirli kimyasalların çalkalanmasına neden oldu. "Her neyse, o her ne ise de şimdi gitti ve uyumak için vücudumda yeterince alkol var."

Sertçe, "O zaman kapa çeneni ve uyu," dedi.

O anda tavrının beni rahatsız etmesine izin vermeyecek kadar sarhoştum.

Yarın yine pişmanlık hissedecektim.

Ama arkama yaslanıp gözlerimi kapattığımda uykum gelmiyordu.

Beni masalsı canavarlarla dolu olsa bile, düşler diyarına götürmesi için yalvarıyordum ama yine de uyku tutmuyordu.

"Enzo?" diye seslendim.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki uykuya daldığını sandım. Ama sonra iç çekip, "Ne, Sawyer?" diye sordu.

"Anneni tekrar gördün mü?"

Yine ağır bir sessizlik çökmüştü.

"Hayır."

Ondan yayılan büyüyen gerilimi hissederek, "Onu hiç aradın mı?" diye sordum.

Konuyu saptırmaya çalışarak, "Neden soruyorsun?" dedi.

* (İtl.) Bilmiyorum -*çn*

Sevgili ikiz kardeşimi düşündüğümde, tanıdık korku dalgasının boğazıma yükseldiğini hissederek söyleyecek kelimeler bulmak için mücadele ediyordum. Enzo'ya doğru dönerek ellerimi başımın altına sıkıştırdım. Enzo hâlâ tavana bakıyordu.

"Sanırım sadece bulunmak istemeyen birinin gitmesine izin vermenin mümkün olup olmadığını bilmek istiyorum."

İç çekerek tekrar bakışlarını bana çevirdi.

"Çıkarım yapma yeteneğine sahibim ve yaptığın şeyleri o seni bulmasın diye yaptığını anlıyorum," dedi yavaşça, sanki birine anlayışını ve empatisini sunmak yeni, keşfedilmemiş bir şeymiş gibi.

"Hiç ailene..."

"Evet," diyerek sözünü kestim. "Biz on altı yaşındayken aileme ve yetkililere gittim. Kev insanları manipüle etmekte her zaman gerçekten iyiydi. O kadar çekici ve karizmatik ki, sen hiç sormadan giydiği tişörtü sana veren bir tipti. Sadece *'Kevin Bennett'i tanıyoruz. O asla öyle bir şey yapmaz'* dediler. Ama yaptı."

Sıcak bir gözyaşı, burnumun üzerinden yatak çarşaflarına düşene kadar ağlamaya başladığımı fark etmemiştim. Neyse ki Enzo ağladığımı fark edecek kadar uzun süre yüzüme bakmayacaktı.

"Yetkililere gittin ve yine de onun polis olmasına izin mi verdiler?"

Acı içinde omuzumu silktim. "Onun hakkında suç duyurusunda bulunmama izin vermediler. Suçlamamla ilgili herhangi bir kayıt yoktu."

Etrafımızdaki gergin havaya sinsi bir şekilde karışan bir şey vardı. Karanlık ve şiddetli bir şeydi. Enzo'nun kızgın olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Havanın gergin olması sıra dışı bir şey değildi ama bu sefer farklıydı. Enzo benim adıma kızgındı.

Sesi derin ve kin dolu olarak, "Onu bana yönlendir," dedi. Bu istek daha önceki isteklerine benziyordu, sarhoş ve sersemlemiş zihnimde bile, benim ona ait olduğumu söylediğini, kendisinin olarak talep ettiğini hatırlıyordum. Kalbim önce durdu, sonra tekleyip tekrar atmaya başladı. Midemde kelebekler uçuşuyordu, onların da sarhoş olduklarına kanaat getirdim.

"Neden ona zarar vermek istiyorsun?"

Yüzünü bana çevirdi ve parmaklarını buklelerimin arasında hafifçe gezdirerek tüm vücudumu saran bir titremeye neden oldu. Te-

Ve daha önce yaptığım şeyi yapacağım." Ben yavaşça nefes alıp verirken sessiz kaldı, sonra, "Yapmam gerekeni yapacağım," diye fısıldadım.

Beni tekrar geri çekmeden bıraktı. Buz gibi soğuk bir su üzerimize dökülür gibi oldu, yapmaya karar verdiğim şeyi başardığımı biliyordum.

Ve bu acı veriyordu.

Sessizce, "Annemi hiç bulamadım," dedi. "Onu aradım ama uzun süre aramadım. Neden biliyor musun?"

Havadaki çatırdayan gergin elektriğin yerini kötü bir his kapladı.

Cevabını bilmek isteyip istemediğimi bilmememe rağmen, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü üzüntüsünün onu sefil bir insana dönüştürmesine izin verdi, sırf kendini kurtarmak için başkalarına zarar verebilen birine. O benim affıma layık değildi."

Tıpkı senin gibi.

Bunu söylememişti ama sarf ettiği kelimeler tenimin üzerinden kayıp minik parazitler gibi tenimin altına batıyordu. O uzaklaşırken dilimi ısırdım.

Bunu ben istemiştim ama bu kelimelerini yutmamı kolaylaştırmamıştı.

"Kev'i bana getir, Sawyer. Onunla ilgileneceğim. Annem gibi uzaklaşmana izin vermeyeceğim."

Bu adamın gitmeme izin verememesinden dolayı hüsrana uğrayarak başımı salladım.

Sözlerimin onunki kadar keskin olmasını umarak, "O zaman annen şanslıymış," diye fısıldadım. Bana bir cevap vermeye tenezzül etmedi ama arkasını dönünce sözlerimin keskin olduğunu anladım.

Bu acıttı mı, bebeğim?

ninin şakağıma sürtündüğünde oluşan his kirpiklerimi titretti, ardından alev alev yanan bir his bıraktı. Tatlı ve hassas bir andan başka bir şey değildi. Yırtıcı bir hayvanın büyük bir ısırık almadan avıyla oynaması gibiydi.

Karanlık bir ses tonuyla, "İnsanların kimliklerini çalmaya zorladı seni, ben de ona aynısını yapacağım," diye mırıldandı. Yutkundum, imasını anladığımda tükürük boğazıma kaçtı.

Enzo bir polisin kimliğini çalmazdı. Onun yerine onu öldürecekti.

Tanrı bana yardım etsin, bu düşünce bacaklarımın arasında derin bir zonklama yarattı. İhtiyacı azaltmak için bacaklarımı sımsıkı sıktım ama parmakları tekrar saçlarımda gezinip değerli teknesi gibi dalgaların arasında kaybolduğunda, bacaklarımı sımsıkı sarmam yetersiz kaldı. Bir an için eğer bundan yüzyıl sonra birisi doğanın en acımasız varlığına yenik düşecek başka bir trajedi olduğunu bilerek gemisinin karşısına geçer miydi diye merak ettim.

Elini sıktığında başka bir titremenin vücudumu ele geçirmesini engellemek için saç tellerim gerginleşene kadar saçımı avuçlayarak, "Neden bunu benim için yapmak istiyorsun?" diye mırıldandım. Kafa derime keskin iğneler batarken dişlerimin arasında tısladım.

Kalkıp ön koluna yaslandı, bedeninin ısısı ön tarafımı baskılıyordu. Kalp atış hızım tehlikeli bir şekilde yükselirken tutarlı bir düşünceye tutunmakta zorlanıyordum.

Nefesi kulaklarımı kapladı, ondan uzaklaşmak, çenemi ona doğru çekmek ve daha fazla yaklaşması için cesaretlendirmek istiyordum.

"Çünkü seni geceleri ayakta tutan tek şey olmak istiyorum, bella ladra," diye hırladı. "Ve eğer biri sana acı verecekse, o ben olacağım."

Saçımı acıyla çekiştirmesine aldırmadan başımı salladım.

Onu her şeyden çok istiyordum. Ve bu beni korkutuyordu. Enzo beni kaderimden kurtaramazdı ve bunu ondan asla isteyemezdim. Bu olan biten her neyse işe yaramayacaktı. Birbirimize çok fazla acı çektirmiştik ve yine de beni affetmeye çalıştığını biliyordum. Bu ondan asla isteyemeyeceğim başka bir şeydi.

Bilindik, iliklerime kadar hissettiğim kaçma dürtüsü yine ortaya çıktı. Gidecek hiçbir yerim yoktu bu yüzden yapmayı düşünebildiğim tek şey onun gitmesini sağlamaktı.

"Tıpkı ondan kurtulduğum gibi senden de kurtulacağım, Enzo.

19. BÖLÜM

Sawyer

Dışarıda bir gemi vardı.

Adayı çevreleyen yoğun sisten dolayı tamamen farklı bir boyuttan geliyormuş gibi ortaya çıkmıştı.

Kederli bir şekilde kanayarak umutsuzluğa dönüşen bir özlem duygusuyla yavaş yavaş sürüklenen büyük gemiye baktım.

Bizi oradan asla göremezlerdi. Pasifik Okyanusu'nun ortasında yüzen bu küçük toprak parçasını kapatan sis varken göremezlerdi.

Sylvester, bu gece başka bir fırtına olacağını ve radara göre geçen haftadan daha kötü olabileceğini söylemişti.

Gemi adanın yanından geçerken kalbim acıyarak yutkundum. Belki fener ışığına ulaşabilseydim, onu açmanın ve gemiyi bize çağırmanın bir yolunu bulabilirdim. Sisi delip geçemeyeceğinden tam olarak emin değildim ama mağaramın önünde durup onun süzülmesini izlemekten daha iyiydi.

Lanet olsun! On dokuz gündür adadaydık ama Sylvester kargo gemisinin bizim teknenin batmadan birkaç gün önce geldiğini söylemişti. Bu da geri gelmesine daha sekiz gün var demekti, o gelmeden buradan gidebilirdik.

Gerçekten gitmek istiyor musun?

Az önce içimden geçen alaylı sesten uzaklaşmak için dudaklarımı ısırdım. İstiyor muydum?

Sylvester ile burada kalmak sahiden mümkün müydü? Adam gerçekten tüylerimi diken diken ediyordu ama ben kendimi sakladığım sürece onu pek görmüyordum.

Yoksa bir hapishaneyi başka bir hapishaneyle mi takas ediyorsun?

Sevgi dolu anneler ve babalar tarafından özenle seçilmiş isimler

ağına karışmış başka insanların hayatlarında sıkışıp kalmıştım. Ya da belki de hiç sevilmemişlerdir hatta istenilmemişlerdir.

Tıpkı Enzo gibi...

Hâlâ geçen haftayı üstümden atmakla uğraşırken burnumu çektim. Sanki içim çiğnenmiş gibi hissediyordum ve ne zaman bir duygu patlaması hissetsem, zaten açık olan yarama acıyla sürtünüyordu. Çok içmiştim. Çok fazla şey paylaşılmıştı. Bu da sonra daha fazla acıya neden oldu. Ve şimdi yıpranmış kalıntılar arasında kalmıştım.

Enzo ve ben artık nadiren konuşuyorduk ve bu durum benim için çok üzücüydü. Sylvester bunu bir fırsat gibi görüp Enzo yerine onunla vakit geçirmemi sağlamak için kullandı. Ama ona tahammül edemiyordum çünkü kötü bir arkadaşlıktı, yine de kafamda Kev ile yalnız kalmaktan daha iyiydi.

Bağlanmalardan hoşlanmazdım ama anlamsız şeyler sunanlara yapışırdım.

En azından Enzo'yla tanışana kadar öyleydim.

Dün gece artan gerginlikten bıkmıştım. Bu yüzden bir su şişesine votka koyup Enzo yanımda uyurken bütün geceyi onu emerek geçirmiştim.

Az kalsın ona yaklaşıp, dizimin üstüne çöküp ondan af dileyecektim. Neden ve nasıl bilmiyordum ama onu çok özlüyordum.

Ateşini buza, öfkesini sessizliğe ve nefretini kayıtsızlığa tercih ederdim.

Onsuz gitmek zorunda kalmayacağım anlamına gelseydi, onun en kötü yanlarını kabul ederdim.

İç çekerek ayağa kalktım ve dengesiz ayaklarımın altında ufalanan gevşek bir kayaya takılıp mağaraya girdim. Hâlâ o votkanın etkilerini hissediyordum ve her aldığım nefes midemin içindekileri kusma dürtüsünü canlandırıyordu.

Tekrar, asla alkol almayacağım, dedim.

Lanet alkol. Beni asla iyi bir yere götürmedi. Başlangıçta beni Enzo'nun kollarına götürdü ve beni oraya geri götürmeye devam ediyor gibi görünüyordu ve her seferinde bu muazzam bir hataya neden oluyordu.

Tekrar tökezledim, ayak parmağım takılmıştı ve zar zor düşmemi engelledim.

Tanrım, kahrolası bir yürüteç istiyordum. Hâlâ biraz sarhoş olduğumdan emindim.

Bu sabah kapının açıldığını duyduğum gibi birkaç dakika içinde

deniz fenerinden çıkmıştım, bu da şu an saat yediyi biraz geçiyor demekti. Uykum düzensiz ve tamamen sinir bozucuydu. Taş kesilmiş bir durumda bile, gerilim aşılmazdı ve kımıldamayı reddediyordu.

Daha fazla dayanamamıştım. Sıcacık battaniyelerden fırladım, yerde bulduğum tek şortumu ve rastgele bir tişörtü üzerime geçirdim ve aceleyle oradan ayrıldım. Tüm bu süre boyunca gözlerini üzerimde hissettim ama onlarla karşılaşmayı reddettim.

Kızgındım ve artık neden kızgın olduğumu bilmiyordum. Ona bana acı çektirecek gücü vermemeliydim ama ona karşı her zaman yumuşak başlıydım. Beni kendine çekip, vücudumu bana karşı kullanıp saniyeler içinde eskisinden daha soğuk bir tavırla beni yarı yolda bırakıyordu.

O sadece... o sadece lanet olası bir *pislikti.*

Mağaraya çıktığımda tenim bir su renginde parlıyor, parıldayan ateş böcekleri üzerimde kıpırdanıyorlardı. Burayı keşfettiğimden beri her gün buraya geliyordum ve burası hâlâ nefesimi kesiyordu.

"Merhaba arkadaşlar," diye nazikçe seslendim hatta onlara şefkatle parmağımı kıpırdatacak kadar ileri gittim. Onlarla sadece tatlı tatlı konuşuyordum çünkü onlardan birinin beklenmedik bir şekilde ağzıma düşmesini istemiyordum.

Eğer buraya sığınırsam, o kadar yalnız kalacağım ki, onları konuşturacağımdan şüpheleniyordum.

Sanırım o köprüyü geçip bu duruma gelecektim.

Her zaman yaptığım gibi su kenarında dinlenmek ve ayak parmaklarımı suya sokmak yerine havuzun yanından geçip mağaranın arka ucuna doğru ilerledim. Son birkaç gündür, mağaranın ne kadar ileri doğru gittiğini öğrenmek istiyordum. Belirsizlik devam ediyordu çünkü hâlâ başka bir dünyaya ait bir yaratığın derinliklerden çıkıp beni öldürme şansı olduğuna inanıyordum. Ancak bu yer ateş böceklerini ve bir yeraltı havuzunu besleyebiliyorsa, keşfedilecek daha fazla şey olup olmadığını merak ediyordum.

Yine tökezledim ama bu sefer kendimi daha kolay düzeltmeyi başardım. Bulantı devam etse de baş dönmesi azalmaya başlıyordu. Kalan toksinleri terle atıp o deniz fenerine geri dönmeyi ve Enzo'nun gözlerinin içine bakıp fırlatılıp atılmamayı umuyordum.

İnişli çıkışlı bir patikaya ulaşana kadar açık yerden geçtim. Sonunda, yaklaşık on metre aşağıda olan bir mağaraya ulaştım. İşte o zaman kelimenin tam anlamıyla her yer kayalıkla çevrildi.

Yine de dibe ulaştığımda düzleşerek başka bir tünele gidiyordu.

Tünelin ağzına kadar indim ama onu geçmeye cesaret edemedim. Daha önce orayı aydınlatmak için ışığım yoktu bu yüzden üzerine tebeşirle işaret bırakmıştım ama bu sefer Sylvester'ın daha önce kullanmama izin verdiği cep boyutunda el fenerini getirmiştim.

Yeterince aydınlatmayacaktı ama sanırım cesaret ettiğim yere kadar -ki bu çok uzak olmayacaktı, götürecekti. Ayrıca daha sonra daha büyük bir el feneriyle daha ileriye gidebilirdim. Burada kalmaya karar verirsem burayı düzeltmek için bir haftadan belki biraz daha fazla süreye ihtiyacım olacaktı. Tünelin kenarına oturup ayak parmağımı en yakındaki kayaya doğrulttum.

Sonra el fenerini kaydırarak mağaranın daha derinlerine inmek için aşağı indim. İndikçe hava buz gibi oluyordu.

Memnun bir sırıtışla en dibe ulaştığımda nefesim etrafımda bulutlar oluşturdu.

Bu çok kötü değildi.

Kev ve ben Nevada'daki dağlarda büyüdük bu yüzden yürüyüş yapmayı her zaman sevmişimdir ama asla akşamdan kalma hâlimle yapacak kadar aptal olmamıştım.

Kaşlarımı çattım, sonra omuz silktim. Ben ölürsem ölürdüm, başka ne olacaktı ki!Işığı etrafa gezdirdim, alnımdaki teri silip biraz ürperirken tırmanarak tünele girdim.

Burası davetsiz düşüncelerin geldiği yerdi.

Ya burada et yiyen vampirler varsa? Ya uzaylılar tarafından işgal edildiysek ve burası onların ana üssüyse? Ya burada on metre boyunda ve sarışın kızları seven mutasyona uğramış ateş böcekleri varsa?

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya çalışırken titriyordum. Tünelin sonlanmasına bu yüzden sevindim ve sonra başka bir açık alana çıktım. Konuşulacak bir yaratık yoktu ama burada da ateş böceklerdi vardı. Sırıtıp boynumu uzattım ve küçük şeylere bakarken amaçsızca yürüdüm.

Yalnız olmak için neleri vermezdim.

Bulunduğum yer dengemin sarsılmasına ve ağır bir şekilde bir tarafa doğru sallanmama neden oldu. Başımı eğip kendimi düzeltmeye çalıştım ama bir ayağım kayanın içindeki bir oyuğa takılınca bileğim burkuldu ve dengemi tamamen bozdu. Başım dönünce sırtüstü yere düştüm ve başım kayaya çarptı. Saniyeler içinde her şey karardı.

20. BÖLÜM

Enzo

Bu sabah Sylvester milyonuncu kez kıpırdanarak ön kapıya gergin bir bakış attı. Sorununun ne olduğunu sordum ama tabii ki elini salladı ve iyi olduğu konusunda ısrar etti.

Ne kadar kaba olduğunu umursamadan ön kapıya yürüdüm ve bir şeyler olduğunu düşünerek kapıyı açtım. Tek görebildiğim yoğun bir sisti, orada birkaç dakika durduktan sonra tekrar oturdum. O zamandan beri, onu daha fazla rahatsız ettiğimi umarak yaşlı, yalancı herife bakıyordum.

Kayıtsızca, "Sanki dün gece biri ağlıyordu," dedim. Duraksadıktan sonra dönüp bana baktı. "Burada hiç kadın öldü mü?"

Sylvester, sanki içtiği siyah çamur ona uygun bir yalan sağlayacakmış gibi kahvesine bakıyordu.

Biz geldikten kısa bir süre sonra okyanusta duran kadını unutmadım. İz bırakmadan kayboldu ama aklımın bir köşesinde yerini koruyordu.

Bir şeyler sürekli kayboluyordu. Dün *Uğultulu Tepeler*'i okuyordum ve sehpanın üzerine bırakmıştım. Bu sabah aşağı indiğimde yerinde yoktu ve o zamandan beri nerede olduğunu bulamıyordum. Minderlerin altında veya arasında ya da kitaplığın üzerinde değildi. Sylvester nereye gittiğinden habersiz görünüyordu, bu da şüphelerimi derinleştiriyordu.

Görünüşe göre, söylediğinden daha fazla huzursuz ruh biriktirmişti.

"Kızım öldü. Trinity."

Kaşlarım alnıma kadar hızla yükseldi.

Tamam. Bunu beklemiyordum.

"Eşimin beni terk etmesinin sebeplerinden biri buydu. Yaşadığı keder ona fazla geldi ve Trinity'nin ölümü için beni suçladı."

Onu yakından inceleyerek yavaşça başımı salladım. Ona inanmadığımdan değil ama Sylvester'da ağzından çıkan her kelimeyi sorgulamama neden olan bir şey vardı.

"Nasıl oldu?"

Bana bakarak burnunu çekti. "Geçen hafta benimle çok şey paylaştığın için anlatmam adil olacaktır," diye mırıldandı.

O günü düşününce dilimi ısırdım. Hepimizin kalpten kalbe konuştuğu ve lanet dostluk bileziği yaptığımız tatlı bir an değildi.

"Trinity burada mutlu değildi. Ayrılmak istiyordu ama biz bunu bir aile olarak yürütmeye çalışıyorduk. Sonunda bunun olacağını biliyordum. O genç bir kızdı ve hayatı kaçırıyormuş gibi hissediyordu. Karım ve ben endişeliydik ama o sırada hâlâ çalışıyordum ve öylece kalkıp gidemezdim. Raven onu başka bir yere götürmek istedi ama Trin sadece on altı yaşındaydı ve hiçbir yerde tek başına kalamazdı, bu da beni terk edecekleri anlamına geliyordu. Kacey on dört yaşındaydı ve o da burada yaşlı bir adamla kalmak istemiyordu."

Boşluğa bakıp o ânı tekrar yaşarken deniz feneri boyunca salına salına yürüyordu ve ağır bir şekilde ona yaslandı.

"Çok kavga ediyorduk. Gitmelerini istemedim. Trin bu sorunu kendisi çözmeye karar verdi ve kendini pencereden aşağı astı."

Dönüp ön kapının her iki yanındaki pencerelerden dışarı baktım ve kızının ayaklarının tam dışarıda ileri geri sallandığını görmenin nasıl bir şey olduğunu hayal ettim. Lanet gibi hastalıklı ve yaşlı adam için bir tutam sempati hissettim.

"İki gün sonra Raven, Kacey ile buradan ayrıldı. Bundan birkaç ay sonra da daha yeni ve daha gelişmiş bir yapının inşa edilmesi nedeniyle deniz feneri kapandı. O zamandan beri yalnızım."

"Kapandıktan sonra neden onların yanına gitmedin?"

Tedirgindi, dudakları seğirirken parmaklarıyla sakalını okşuyordu.

"Benden nefret ediyorlardı ve ben burada olmayı sevmiştim. Eğer gidersem hiçbirimizin orada olmamdan mutlu olmayacağını biliyordum."

Biraz çabalayıp eşine ve kızına öncelik verseydi belki onu affederlerdi ama şimdi bunun pek önemi yoktu. Ve yaşlı adamı psikolojik tedaviye tabii tutmakla ilgilenmiyordum.

Sylvester ve benim bakışlarım karşılaştı, gözlerinde suçluluk vardı. "Çok ağladı."

Sonra bakışlarını indirip merdivenlere doğru sallana sallana ilerledi. Ağırlığının altında metalin şıngırtısı yavaşça kaybolurken boşluğa bakıyordum.

Bakışlarım yine pencereye kaydı ve içeriden dışarıya bakmak yerine, ön kapının hemen dışında ipte sallanan bir kız... Sonra yüzü olmayan kız, vücudu havada sallanan Sawyer'ın görüntüsüne büründü. Farklı bir çıkış yolu bulan başka bir üzgün ruh.

Boğulacak gibi oldum ve sanki göğsüme bir yumruk yemiş gibi hissettim. Başımı sallayıp gözlerimi ovuşturdum ve beynimdeki boktan düşünceyi kovmak için parmaklarımı ve başparmağımı sertçe sıktım.

Nefes almanın neden bu kadar zor olduğunu kabul etmeye hazır değildim. Cadı yeterince zarar verdi. İhtiyacım olan son şey, bir elmadaki solucan gibi kafamın içine girip sağduyumu ve muhafaza alanımı yiyip tüketmesiydi.

*È una maledetta bugiarda** Kilisenin dışındaki o lanet basamağa geri ışınlanmış gibi hissettim, yanımda bir rahip, annem de bana yalan söylediği için beni teselli ediyordu. İkisi de hayatımın çoğunu benden çaldılar ve hiç pişmanlık duymadan arkalarına bakmadan gittiler.

Yine de gidip onu bulma ve onunla tekrar kavga etme dürtüsü neredeyse dayanılmazdı.

Hayal kırıklığı içinde hırlayarak ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, bukleler alışık olduğumdan daha uzundu. Onu görmek kötü bir fikirdi. Hâlâ onu boğmak istiyordum ama lanet olsun onu öpmek de istiyordum. Daha da kötüsü hem onu korumak hem de kendimi ondan korumak istiyordum.

Kardeşinin ona yaptıklarını itiraf ettikten ve bir gün onu yakalayacağı korkusuyla gözlerinde oluşan o saf acıyı gördükten sonra, ona ikinci bir ten gibi yapışan üzüntü şimdi çok daha anlamlı hâle gelmişti.

Hayatta kalma moduna girmiş ve başka türlü nasıl yaşayacağını bilmeyen vahşi bir hayvan gibiydi. Ve bu beni çılgına çeviriyordu.

* (İtl.) O lanet olası bir yalancı. *-çn*

*Mi sta facendo uscire pazzo, porca miseria.**

İtirafının o anında hissettiğim öfke kör ediciydi ve o zamandan beri öfkem bir an olsun dinmedi. Tek düşünebildiğim, acısını nasıl dindireceğimdi. O piç kurusunu arayıp, hiçbir şey kalmayana kadar kafasına sertçe vurmak neredeyse takıntılı bir ihtiyaç olmuştu.

Hâlâ ona musallat oluyordu ve Sawyer bana ait olduğu için tek hissedebildiğim öfkeydi.

Ama bu lanet olası bir sorundu, değil mi? Bunu gerçekten istemediğini fazlasıyla belli etmişti. Onu besleyen eli her zaman ısırıyordu çünkü tek bildiği aç kalmaktı ve aç kalmak onu rahatlatıyordu.

Neyi ve neden yaptığımı anlamadan ön kapıya doğru hızla ilerledim, kapıyı açıp hızla mağaraya doğru ilerledim. Sadece... onunla konuşmam gerekiyordu. Bu kahrolası sessizlikten bıkmıştım.

Kafamın içinde o kadar kayboldum ki mağaraya yürüdüğümü ya da aşağı nasıl indiğimi bile hatırlamıyordum. Ama onun burada olmadığını anlayınca kafam karıştı.

Sesim taş duvarlardan sekip yankılanırken, "Sawyer?" diye seslendim.

Cevap vermiyordu. Anında, tüm öfkeli düşüncelerim bir çığlık sesiyle durdu ve zihnim ölümcül bir sessizliğe büründü. Yanlış bir şey vardı.

Daha yüksek ve ısrarlı bir sesle tekrar Sawyer'a seslendim ama yine de cevap vermedi. Gözlerim çıldırmış gibi mağaranın her tarafını tararken başım her yöne döndü.

Gözlerim mağaranın arka tarafında bir tünele çarptı ve sonra hızla tekrar oraya döndü. Doğruca oraya giderken Sawyer'a seslenmeye devam ediyordum. Tünel daha karanlıktı ve ağzımdan küfürler dökülüyordu çünkü tünelin içini doğru dürüst görebilecek lanet bir fenerim yoktu.

"Tanrıya yemin ederim ki, hayatta olsan iyi olur," diye bağırdım ve birkaç metre aşağıda olan bir mağaraya vardım.

Buradan hiçbir şey göremiyordum ama yolumu hissetmekten başka seçeneğim yoktu. Fiziksel olarak yapabildiğim kadar yavaş ilerliyordum ama muhtemelen zarar görmüş küçük bir deniz kızı olduğu için çok da yavaş ilerlemiyordum.

* (İtl.) Beni deli ediyor, kahretsin. -*çn*

Mağaranın dibine vardığımda tekrardan, "Sawyer," diye seslendim. Yine cevap yoktu.

Aşağısı ne kadar soğuk olsa da saç diplerim terlemişti. Yolumu bulmak için ellerimi mağara duvarına uzattım. Mavi bir renk tonu oluşmaya başladı ve biraz görmemi sağladı. Başka bir açıklığa çıktım, tavana saçılmış ateş böcekleri vardı.

Orada.

Gözlerim hemen onu buldu, baygın hâlde yerde uzanıyordu.

Yüreğim ağzıma gelmişti. "Orospu çocuğu!"

Ona doğru koştum, çömeldiğimde yavaşça başını kaldırırken göğsümün yerinden çıktığını hissettim, anında kan elimi kaplamıştı. Başta oluşan yaralanmalar, ciddiyeti ne olursa olsun bol miktarda kanayabiliyordu ama onu deniz fenerine götürmem ve hasarı doğru bir şekilde değerlendirmem gerekiyordu.

Aniden nabzını hissettiğimde ne yapacağımı bilmeden, "*Cazzo, che cazzo hai fatto?*"* dedim. Güçlükle nefes alıyordu ama ne kadar süredir bu durumda olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Uyan bella. O gözleri göreyim."

Kıpırdamıyordu ve paniklemem gittikçe artıyordu.Parmak uçlarının yanında bir el feneri vardı, çabucak onu alıp açtım.

Göz kapaklarından birini elimle açıp ışığı doğrudan ona doğrultarak, "Sawyer, uyanmalısın," dedim.

Ağzından bir inilti çıktı ve bir an sonra kafasını eğerek başını ellerimin arasından çıkardı.

"Ne oldu?" diye gevelediğinde içim rahatladı ve "Tanrım, lanet olsun," diye mırıldandım.

Onu yukarı kaldırarak, "Düştün. Bizi buradan çıkarabilmem için oturman gerekiyor," dedim. İnleyerek oturdu.

Minik bedenini göğsüme yaslayarak, "Buraya gel, bebeğim," diye fısıldadım.

"Bana çok sıkı sarılmanı istiyorum. Bırakma."

Sızlanarak, "Lanet olsun, daha ölmedim mi?" dedi, Tanrım, iyileştiği anda onu dövecektim. "Başım ikiye bölünüyor gibi hissediyorum. Belki de Tanrı beni almadan önce ona birkaç saniye daha vermeliyim."

---

* (İtl.) Kahretsin, ne yaptın? -*çn*

Ben onu sırtıma alırken inleyerek kollarını boynuma, bacaklarını da kalçama doladı. Ben ayakta dururken ayaklarını çaprazlayarak sıktı.

Tünelden geri dönerken ter vücudumu yağ gibi kaplamıştı, gözlerime damlayarak onları yakıyordu. Sırtımda onunla tırmanmak ve en iyi yolu bulmak için feneri deliğin ağzına doğru tuttum.

"Sıkı tutun, bebeğim."

Kollarını sıkmaya çalışıyordu ama ben kaya duvara tırmanırken kolları zayıf düşmüştü. Sawyer'ın başı omzuma düşerken, onu itip kaktığımda sallanıyor ve bu durum beni daha da endişelendiriyordu. Zirveye ulaşmak otuz saniyeden fazla süremezdi ama her saniye çok fazla uzun sürüyor gibi geliyordu.

Onu nasıl mağaranın içinden ve girişten dışarı taşıdığımı hatırlamıyordum. Serin hava, kızarmış tenim için bir merhem gibiydi ancak parlak ışık gözlerimi delip, düzgün bir şekilde odaklanana kadar beni durmaya zorladı.

Alaycı bir ses tonuyla, "Ah, hayır Enzo, ışığı görüyorum," diye mırıldandı.

Engebeli arazide dikkatli bir şekilde ilerleyip bizi kumlu alana götürürken sert güneş ışığından dolayı gözlerimi kısarak, "Hiç komik değildin," diye çıkıştım.

Homurdanarak, "Bir gün seni gülümseteceğim," dedi. "Belki de ben ölmeden önce bir kez gülümsemelisin."

"Ölmüyorsun."

"Emin misin? İsa'nın benimle konuştuğunu duydum."

"Öyleyse kesinlikle ölmüyorsun. İsa asla seninle konuşmaz."

Homurdandı ve sonra inledi. "Haklısın. Belki de sadece senin sesini duyuyorum ve bu benim cehenneme gideceğimin işareti. Sonuçta sen şeytansın."

Ben şeytansam o da lanet olası, Lilith.

Sonunda deniz fenerine ulaştım, kapıyı açtım ve kanepeye doğru ilerledim. Onu yavaşça yere bırakarak ilk yardım çantasını bulmak için yanından ayrıldım.

Geri döndüğümde, "Beni tuhaflaştırıyorsun," dedi. Onu bir bakışla sabitleyecek kadar uzun süre durakladım.

"Benden kaçamazsın demedim mi? Öldüğünde bile, bella."

Ben yarasını temizlemeye giderken sessizliğini koruyarak kollarını kavuşturdu.

Kafasının arkasında küçük bir yırtık vardı ama çok derin görünmüyordu.

"Tanınız nedir, doktor?"

"İyi olacaksın. Dikişe ihtiyacın yok ama muhtemelen beyin sarsıntısı geçirdin."

İç çekerek cevap vermek için ağzını açtı ama metal basamakların gıcırtısı onun sözünü kesti. Sylvester alt kata ulaştı, biz görüş alanına girene kadar mutfaktan topallayarak bize doğru yürüdü, bir kez bize bakmak için durdu ve sonra tahta bacağının onu taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde koştu.

Yarasını kontrol etmek için üstüne çullanarak, "Ona ne oldu?" diye sordu.

"Ona biraz alan bırak," diye çıkıştım. Sylvester homurdandı ama geri çekildi.

Sawyer mahcup bir şekilde omzunu silkerek, "Düştüm," diye açıkladı. "Bu küçük bir yaradan başka bir şey değil."

Sylvester'a bir bakış attım. "Onu yukarı götürüyorum. Bir sarsıntı geçirdi ve dinlenmesi gerekiyor."

Kolayca kabul ederek, "Pekâlâ o zaman," dedi ve biraz daha uzaklaştı.

Sawyer ayağa kalktı ama daha adım atmasına fırsat vermeden onu kollarıma aldım. Pembe dudaklarından küçük bir ses çıkınca bir kez daha onları tatma arzusu hissettim.

"Yürüyebilirim."

"Düşebildiğini de kanıtladın."

Yüzü bir inlemeyle burkuldu, bakışlarını bana doğrulttu. Kızgın bir kedi yavrusu gibi görünüyordu. Bu kadar yakından, koyu lacivert dış halkayla gözlerinin ne kadar parlak olduğunu görebiliyordum.

Tenimin altında bir vızıltı oluştu ve artık yarasıyla dikkatim dağılmadığına göre ona bu kadar yakın olmak tehlikeliydi. Çok iyi hissettiriyordu ve bu tipik öfkemden ziyade beni korkutuyordu. Çok daha kötüleriyle karşılaşmıştım ancak beni dizlerimin üstüne çökerten bir buçuk metrelik bir periydi. Onu kafamdan atmak istiyordum ama o çok derinlere kök salmıştı.

Onu merdivenlerden yukarı odamıza taşırken Sylvester'ın göz-

lerindeki öfkeyi sırtımda hissediyordum. Bu sefer onu yere daha az nazik bir şekilde bıraktım. Az kalsın kendini öldüreceği için hâlâ kızgındım ve artık ölme ihtimali kalmamıştı.

Ciğerlerinden bir nefes çıktı ve başka bir parıltı yüzüme çarptı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Sanırım ödeştik."

Kaşımı kaldırdım, "Nasıl yani?" dedim.

Gözleri, adını koyamadığım bir duyguyla doluydu.

"Ben senin hayatını kurtardım, sen de benimkini."

Kaşlarımı çattım. Lanet olası neden bahsediyordu?

"Bu da yalanlarından biri mi?"

Yüz hatları değişti, birkaç saniye içinde sevimli, öfkeli kedicik vahşi bir dişi aslana dönüştü.

"Hayır," diyerek tersledi. "Bu kıyıya şans eseri geldiğini mi düşünüyorsun?"

Ne ima ettiğini anlamak için ona baktım.

"Sen bayılmıştın ve ben yüzerek seni buraya getirdim."

Ne… Lanet olsun!Çenemi sıktım. Ne hissettiğimi bilmiyordum ama her ne ise dizlerim saygıyla yere eğilmek istiyordu.

Dudaklarını sıkarak başını çevirdi ve sarı buklelerinin sırtında nasıl parlak kırmızıya dönüştüğünü gördüm.

"Duş almalısın," dedim. Bakışlarını bana çevirerek konuyu değiştirdiğim için rahatsız olmuş gibi göründü.

Söyleyecek çok şeyim vardı ve onun bunları duymasını sağlayacaktım ama aynı anda dilimi boğazına sokmak istemeden konuşabileceğimi hissettiğimde söyleyecektim.

Boğazını temizleyerek ayağa kalktı ve yanımdan geçerken bana değdi ama elim karnının düz düzlemlerine inip onu durdurdu.

Başımı çevirdim. Ağzından çıkan kısa soluk ve tüylerinin diken diken olduğu hissiyatı göğsümde bir ateş yükselmesine neden oldu.

"Sana yardım etmeme izin ver, bella ladra."

21. BÖLÜM

Sawyer

Ne kalın kafalı. Ben ölmüştüm ve o perdeyi çekip beni diri diri yakacak bir cehennem ateşi ortaya çıkarmadan önce cennetin gerçek olduğuna beni ikna etmeye çalışıyordu.

Kanımın derinliklerinde, kanat çırpışları bir ejderhanın nefesine dönüşene kadar durmadan güçlenen bir çarpıntı vardı. Zaten diri diri yanıyordum ve eli bana dokundu.

Kuru dudaklarımı ıslatırken dilim bir saniyeden fazla bir süre dışarı fırladığında gözleri ağzıma kilitlendi, içlerindeki alev çok güçlüydü. *O zaman anladım onun cehennem ateşi olduğunu.*

Bir an tereddüt ederek eli uzaklaşırken yanından geçtim. Sırtımda bir delik açarak arkamda ayak uydurduğunu hissediyordum.

Koridoru geçip küçük banyoya girerken kaslarımı gevşemeye zorluyordum. Banyo; sağ tarafta duşakabin, sol tarafta lavabo ve klozet sığacak kadar büyüktü.

Gergin bir şekilde yutkunarak, duş başlığını çevirmek için yanımdan geçti, duş başlığından su gelmeden önce kükreme sesi çıkardı. Su basıncı korkunçtu, genelde uzun duşlar için gerekli olacak kadar çok yoğun akıyordu.

Bunun iyi bir şey olup olmadığını henüz bilmiyordum.

Duş bölmesinin yanındaki duvara yaslanarak bana döndü ve kollarını kavuşturdu. Keskin bakışlarını vücudumdan aşağı kaydırarak, "Soyun," diye emretti.

Ah, kahretsin.

O kadar hızlı bir şekilde söylemişti ki emrini dinlemek içgüdüsel olarak gelişti.

Hayır, Sawyer. Kötü kız. O kaba. Sana tavırları korkunç ve senin üzerinde bir hakkı olduğunu düşünüyor. Seni kurtarmışsa ne olmuş? Muhtemelen eninde sonunda uyanırdın. Ölümün eşiğinde falan değildin, sadece o cehennem kadar dramatikti.

Bilinçaltım bana neredeyse şiddetli bir baş ağrısına neden olacak kadar bağırıyordu. Ama Enzo'nun rızam olmadan elimin tişörtüme doğru gitmesini izleyip, gözlerindeki ateş tenimi yakarken bu düşüncelerin hepsi kayboldu.

Allah kahretsin, beynim ya da kalbim değil, amım kontrolü ele geçirmişti.

Fırtınadan beri ilk kez gerçekten konuşmuştuk ve onun için şimdiden soyunuyor olmam neredeyse acınası bir durumdu. Tamamen şaşırtıcı olmasa da. Onun için soyunuyor olmam kendim için soyunuyor olmam kadar doğaldı.

Tişörtü başımın üzerinden geçirirken yaralanmamaya dikkat ederek dudağımı ısırdım. Sonra kot şortumu da çıkardım, sadece yeşil mayom kalmıştı.

Bakışları sanki parmaklarıyla vücudumu okşuyormuş gibi hissettirdi.

Sesi daha derin, boğuk çıkarak, "Onları da," dedi.

Karşı çıkarak, "Bunlar ıslanabilir," dedim. "Islanmak için yapılmışlar."

Bana baktı, çenesindeki kaslar atıyordu. Bunu yaptığı gibi uyluklarımda derin bir çarpıntı oluştu. Amım tek bir bakışta yanıyordu ve bu birine çok fazla güç vermeyi kolaylaştırıyordu.

"Şimdi onları çıkar, bella."

Nabız yoğunlaştı ve boynumdaki ipleri çözüp üst kısmın düşmesini sağlayarak dikkatini dağıtmaya çalışmama rağmen uyluklarımın nasıl sıkıştığı gözünden kaçmadı.

Bu bana ilk tanıştığımız zamanı, beni şelalenin arkasına götürdüğü günü hatırlattı. O günden bu yana sanki asırlar geçmişti. Sanki tüm hayatı yaşamışız gibi.

Yerdeki ucuz plastik yer döşemesinde aşınmış bir noktaya odaklanarak başka yöne baktım ama hâlâ onun baktığını hissedebiliyordum. Çabucak sırtımdaki düğümü çözdüm ve sonra alt mayomu da çıkardım.

Cesaretimi kaybetmeden önce hızla duşa girdim ancak bunu yapmak için onun bir adım ötesine geçmek zorunda kaldım. Aramızdaki otuz santimetre beni onun sıcaklığından, sanki güneşten

otuz santimetre uzaktaymış gibi, koruyamadı. Zaten küle dönmüşken o santimetrelerin ne önemi vardı?

Sıcak su anında tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Omzumun üzerinden ona bakınca, onu başı dönmüş ve gözleri kıçıma kilitlenmiş olarak aynı noktada dururken buldum.

Tanrıya şükür ki düz değildi. Hiçbir şekilde büyük değildi ama erkeklerin bakışlarını çekmek için yeterince dolgun ve yuvarlaktı. Gerçi bugünlerde erkeklerin dikkatini çekmek hiç de zor değildi.

Bir kez daha gözlerime bakınca onunla yüzleşemeyecek kadar korkak bir şekilde arkamı döndüm. O şampuan şişesini kapmadan önce saçımı şampuanlamak için elimi şişeye uzattım.

"Yarana şampuan bulaşmaması lazım. Ben yaparım."

"Senin yapman gere…"

"Buraya sadece izlemek için mi geldiğimi sandın?"

"Ben... Şey, bilmiyorum. Senin bir pislik gibi davranman beni şaşırtmazdı."

Şampuanı eline sıkarak, "Ben de şaşırmazdım," diye karşılık verdi. "Belki de bu yüzden sana bu kadar çok dokunmam gerekiyor."

Kabul etmesi karşısında şaşırarak derin bir nefes aldım. Islak saçlarım arasında kayan parmakları çabucak dikkatimi dağıttı ve kırmızıya bulanmış saçlarıma şampuanla nazikçe masaj yaparken titredim. Dikkatlice başımdaki yaranın etrafında parmaklarıyla dolaşırken ayaklarımın altından pembe sular akıp aşağıdaki delikten iniyordu.

"Bana tekne kazasından bahset," dedi.

Anında, yönünü şaşırmış ve nefes almamı engelleyen güçlü dalgalarıyla o soğuk okyanusa geri döndüm.

"Her şey çok bulanık. En çok korkuyu ve sersemleştiğimi hatırlıyorum. Ama seni orada yüzerken gördüm ve sana seslendim ama cevap vermedin. Sana doğru yüzünce baygın olduğunu ve kanaman olduğunu gördüm. Tek düşünebildiğim köpek balıklarıydı."

İçimden bir ürperti geçti ve köpek balıklarından birinin ortaya çıkmamasını saf, ilahi bir müdahale sayesinde olduğunu düşündüm. Özellikle bu ada onlar için bir beslenme alanıyken ve sürekli yakınlarda yüzdüklerinden kesinlikle ilahi bir müdahale vardı.

"Seni uyandırmaya çalışmaktan başka ne yapacağımı bilmiyordum. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Ben de bir an kendimden geçmiş olabilirim ama uzakta parlak bir ışık gördüğümü hatırlıyorum. Sadece… oradaydı. Ben de seni tutup kırık bir tahta

parçasına çektim ve bizi oraya doğru sürükleyerek yüzdüm. Sonunda deniz fenerini gördüm ve pes etmememi sağlayan tek şey o oldu."

Bir süre sessiz kaldı. "Ne kadar süre yüzdün?"

Elli sekiz dakika on saniye.

Kaslarımdaki yakıcı ağrı ve her an bir şeyin gelip beni canlı canlı yiyebileceği korkusu dışında odaklanacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden her saniyeyi saymıştım, sanki her an içinde kaybolduğum kâbustan uyanacakmışım gibi sayıları yüksek sesle mırıldanmıştım.

Ona, "Bir süre," dedim. "Sonsuz gibi gelmişti. Ama sonunda bizi buraya getirdim, ikimizi de sahile sürükledikten sonra kendimden geçmişim. Senden sadece birkaç dakika önce uyanmıştım."

Bir an için yine sessizleşti.

"Beni orada bırakıp kendini kurtarabilirdin."

Omuz silktim. "Hiç aklımdan geçmedi. Ama bunun erdemli olduğum için mi olup olmadığını bilmiyorum. Yalnız kalmaktansa seninle mücadele etmeyi tercih ederim."

Elleri bir süre hareketsiz durduktan sonra tekrar hareketlendi.

"Sana zayıfsın dedim," dedi. "Neden karşı çıkmadın?"

"Çünkü ben…"

Sert ve kararlı bir ses tonuyla, "Sen zayıf değilsin," diyerek araya girdi. "Sen zayıf değilsin, Sawyer. Sen olağanüstüsün. Ve senin zayıf olduğun yanılgısına vardığım için üzgünüm."

Ağzım açıldı ama ses çıkaramadım.

"Takdire şayan bir şey yaptın. Kendine inandığında neler yapabileceğini hayal et."

Söyleyecek bir şeyim yoktu ve Enzo'nun da ilgilendiğini sanmıyordum. Bunun yerine, o saçımı dikkatlice temizlerken ben başka bir şey düşünüyordum.

Kev beni köşeye sıkıştırmıştı ve o zamandan beri yaklaşan her şeyi tersliyor ve her şeye öfkeleniyor gibi hissediyordum. O kadar korkmuştum ki kendimin de savaştığını unutmuştum. Hayatta kalmak, yaşamak, özgür olmak için savaşıyordum. Tıpkı beni altına çekmekle tehdit eden her dalgayla savaştığım gibi.

Kaçmayı bıraksaydım ne yapabilirdim? Hayatımı Sawyer Bennett olarak yaşasaydım… Kendi ayaklarım üstünde hiç korkmadan yaşamak nasıl bir duygu olurdu?

Ama bu asla olmazdı. Kev'in etkisi çok güçlüydü ve ne kadar uzağa kaçsam da beni takip ediyordu. Bunlar tehlikeli hayallerdi ve başımı ciddi belaya sokabilirlerdi.

Düşüncelere dalmıştım, Enzo elini ağrıyan bir noktaya çarptığında beni gerçeğe geri döndürdü ve ağzımdan bir inlemenin çıkmasına engel olamadım.

Sessizce, "*Scusa*,[*] bella," diye mırıldandı.

Dudaklarımı tekrar yaladım, kalbim onun sesinin boğuk samimiyetinden ve İtalyanca konuştuğunda sesindeki samimiyetten doğan garip bir şekilde çarptı. Bunların hepsine uyum sağlamak için çok fazlaydı.

"Bella güzel demek, değil mi?" diye sordum.

"Sì," diyerek doğruladı.

Kahretsin, bu beni mutlu etmemeliydi. Bana olan nefretine rağmen hâlâ bana güzel diyordu.

"Ya ladra?"

Şampuanlı saçlarıma masaj yapmaya devam ederken sessiz kaldı.

"Benden gerçeği istedin, ben de söyledim," diye fısıldadım. "Şimdi sıra sende."

Bir süre durakladıktan sonra, "Hırsız anlamına geliyor," dedi.

Her ne kadar söylediği doğruysa da kalbim soldu.

"Erkekleri güzelliğinle tuzağa düşürüyorsun, onları kendi ağına çekiyorsun ve sonra onlardan çalıyorsun. Sen güzel bir hırsızsın."

İçimin küle döndüğünü hissederek, "Sanırım bununla ilgili bir tartışmaya girmeyeceğim," diye mırıldandım. Güneşe çok yakın durursan küle dönüşürsün.

Parmakları çenemin iki yanından tutup başımı duş başlığına doğru çevirmek için öne uzattığında, "Başını çevir," diyerek beni yönlendirdi.

Suyun rengi koyulaşıp tekrar berraklaştı. Yine de Enzo geri çekilmedi.

Omuzum üzerinden ona bakarak, "Sanırım bu kadar yeterli," dedim. "Yardımın için teşekkür ederim."

İsteğimi görmemezlikten gelerek, "Yara pıhtılaşana kadar kanama biraz daha devam edecek," dedi. "Saçını ayrı tut, işin bittiğinde elimden geldiğince onu tedavi etmeye çalışacağım."

"Tamam," diye mırıldandım.

Gözlerimiz buluşunca midemdeki ateş püskürten ejderha daha da öfkelendi.

"Tamam," diyerek tekrarladı.

Sanki her hareketi izlediğimden emin olmak istiyormuş gibi ya-

[*] (İt.) Affedersin *-çn*

vaşça duvara yaslanıp kollarını kavuşturup rahatladı. Yine de suyun altında durmuş, şaşkın bir ifadeyle ona bakan benim dışımda hiçbir şey fark etmiyor gibi görünüyordu.

Bir su damlasına dikkatini vermişti, yüzlercesinden hangisine dikkatlice baktığından emin değildim ama bakışlarının göğüslerimin arasından karın boşluğuma kadar indiğini biliyordum. Sanki o damlayı yalayıp içmeyi hayal ediyormuş gibi dili alt dudağının üzerinde şehvetli bir şekilde süzülüyordu.

Gözlerimi başka yöne çevirmeden, kapalı bir şekilde duş jeline uzandım ve onu sıktım. Normalde vücudumuzu temizlemek için eski kıyafetlerimizi kullanıyorduk ama bu defa vücudumu temizlemek için ellerimi kullandım.

Delici bakışlarının altında duş jelini avuçlarımın arasında ovup, göğüslerimi avuçlayıp köpükleri üzerlerine yaydım. Gözlerindeki sıcaklık derinleşiyor, burun delikleri titriyordu. Sert penisinin ana hatlarını şortunun üzerinden görebiliyordum. Bir ara şortunu düzeltmiş olmalıydı çünkü kemeri sıkıştırılmıştı ve bu beni hayal kırıklığına uğrattı.

Sesi arzuyla dolmuş şekilde, "*Concentrati*, Sawyer," diye emretti. *Yoğunlaş*, ne dediğini anladım.

Alt dudağımı ısırarak ellerimi karnımdan aşağıya, kalçalarıma ve kıçımın arasına kaydırdım. Sanki evrenin sırları tenimi kaplayan köpüklerin altından ortaya çıkacakmış gibi her hareketimi dikkatli bir şekilde takip ediyordu.

Elimi amıma doğru kaydırırken nefesimi tutarak onu yakından izliyordum. Çenesindeki kas ortaya çıkmış, dişleri sımsıkı birbirine kenetlenmişti. İşaret parmağımı klitorisimin üzerinde gezdirirken küçük bir inilti çıkardım. Hemen gözlerini bana dikti.

"*Attenta*,* bella. Başındaki yarayla kendini zorlamamalısın."

"Kendimi boşaltmam için fazla bir şey gerekmiyor," dedim. "Bunun için uğraşması gereken sensin."

Kalın bir kaşını kaldırdı, ela gözleri meydan okurcasına bakıyordu. "Öyle mi?" diye mırıldandı. "Öyleyse hadi görelim."

Tereddüt ettim, belirsizlik arzuyu bozmaya başlamıştı.

Enzo muhtemelen beni mümkün olan her açıdan görmüştü ancak tek hissedebildiğim, bu kadar samimi bir şey yapma düşüncesiyle tam bir utançtı. Belki de aramızdaki ilişki her iki tarafın zulmü üzerine kurulmuş olduğundan ve bunu beni incitmek için başka bir

* (İtl.) Dikkat *-çn*

fırsat olarak kullanabilirdi.

"Başım gerçekten ağrıyor, havamda değilim," diye yalan söyleyerek arkamı döndüm. Başım ağrıyordu ama kesinlikle havamdaydım. Ya da en azından mahvedene kadar öyleydim.

"Bu bir yalan mı, Sawyer?"

Lanet olsun. Neden ondan kurtulabileceğimi düşündüğümü bilmiyordum. Belki de kafa travması geçirdiğimi göz önünde bulundurursak çoğu insan sözüme inanacağı içindi.

Duvara vurup banyodan çıkınca, "İşini hallet," diye çıkıştı.

Gözlerimi yenilgiyle kapattım, onun en nefret ettiği şeyi yaptığım için kendime kızdım. Bu bir alışkanlıktı. Henüz nasıl üstesinden geleceğimi bilmediğim bir alışkanlıktı.

Karamsar hissederek vücudumu yıkamayı bitirdim ve hayatımda gördüğüm en küçük havluyu üstüme sardım. Lanet olası bir el havlusu da olabilir. Saçım hâlâ ıslaktı, daha fazla sıkamayacak kadar çok ağrım vardı.

Odaya girdiğimde Enzo'yu yatağın kenarında, dirsekleri dizlerinde, parmaklarını birbirine geçirmiş ve başı eğik hâlde otururken buldum.

Geldiğimi duyunca başını kaldırdı ve bakışlarının banyodakinden daha az yoğun olmadığını görünce biraz şaşırdım. Normalde bir şey olunca bakışları güçlenirdi.

Zar zor görürken birden durdum. Sanki ciğerlerimi bir saç teli kadar zar zor genişletebiliyormuşum gibi hissediyordum. Ağzı hafifçe çatık bir şekilde gerildi ve kalın kaşlarını çattı. Kızgın görünüyordu ama ne zaman görünmedi ki? İçime her girdiğinde bu şekilde bakıyordu ve bu sefer... bu sefer farklı değildi.

Meraklı ama öldürücü bir ses tonuyla, "Yalan söylediğini bildiğim hâlde bana hâlâ yalan söyleyebileceğini mi sanıyorsun?" diyerek sessizce sordu. Şimdi ölmeye hazır mısın, diye soran bir tetikçi gibiydi.

Buna nasıl cevap vereceğimi düşünerek dudaklarımı büktüm. Her zaman yalan söylemek istemiyordum ama bu en kolay yol gibi geliyordu. Yüzleşmekten daha iyi bir alternatifti.

Sonunda, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Gözleri, havluyu göğsümde sıkıca tuttuğum yere, ortasından aşağıya ve beni zar zor örttüğü alt kısmına doğru kaydırdı. Havlu kıçımı bile kapatmıyordu ama Sylvester'ın Mısır pamuğundan ekstra büyük havlulara sahip olmamasına şaşırmıyordum.

Araştıran bakışları altında titreyerek, kendimi daha fazla gizlemeyi ve klitorisimdeki aralıksız atan nabzı azaltmayı umarak bacaklarımı daha sıkı sıktım.

Bu davranışım dikkatini çekti.

"Demek istediğim," diyerek konuşmasına başladı. "Her yalan söylediğinde yalan söylediğini anlasaydım yine de bunu yapmaya devam edeceğini mi sanıyorsun?"

Omuz silktim ama hemen pişman oldum. Omuz silkmem sadece vücudumun etrafındaki bebek peçetesini daha yükseğe kaldırmaya yardımcı oldu. Yine, dikkati sıkılı kalçalarıma takılmıştı.

Tereddütle, "Pek cesur değilim," diye itiraf ettim, bakışlarını tekrar gözlerime kaydırdı.

Gerçekler karşısında göğsüm sıkışarak, "Ben bir korkağım," dedim. "Kaçmak ve saklanmak daha kolay. Bazen insanların dikkatini benden başka yöne çekmek için yalan söylerim. Bu şekilde kendimi daha güvende hissediyorum. Yüzleşme… her zaman kötü şeylere yol açtı."

Cevap vermiyordu ama dinliyor gibi gözüküyordu.

Sonunda, "Kapıyı kapat ve buraya gel," dedi. Bana bir savaş lordu gibi emir verdiği diğer zamanlarda olduğu gibi, başımın çığlık atmasına rağmen vücudum emrini dinledi.

Kapı gıcırdayarak kapandı, gıcırtısı bomba gibiydi. Sonra uyuyan bir ayı gibi ona yaklaştım, yaklaştıkça dizlerim titriyordu. Sadece bir adım ötedeyken, nefesimi düzenli tutmaya çalıştım ama sefil bir şekilde başarısız oldum. Göğsüm doğal olamayacak kadar hızlı hareket ediyordu, lanet olsun, nefes alamıyordum.

Benden ne istediğini sormak için ağzımı açtım ama lanet olsun, kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Sessizliğini koruyarak bir elini kaldırdı ve sanki ne kadar pürüzsüz olduğunu merak ediyormuş gibi parmaklarını uyluğumun dış kısmında gezdirdi. Kuşkusuz, birkaç gün önce lavabo dolabının arkasına konulmuş bir paket tek kullanımlık tıraş bıçağı bulduğumda ağlamak üzereydim ve o zamandan beri onlara nadir mücevherler gibi bakıyordum.

Dokunuşunun altında tenim karıncalanıyor ve uçuş içgüdülerim devreye giriyordu.

Sessizce, "Bana bir yalan söyle," dedi.

Otomatik olarak, "Tanıştığım en kibar erkeksin," dedim.

Parmakları durdu ve inanılmayacak kadar uzun kirpiklerinin altından bana baktı.

Bakışı sanki bir yılan kalbimi sokmuş gibi hissettirdi; zehir, kalp kasını felç edip onu tamamen işe yaramaz hâle getiriyordu.

"Şimdi bana bir doğru söyle," diyerek emretti. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan tam olarak emin değildim. Bu duygu seksten daha samimi geliyordu.

"Ne kadar eğlenceli bir oyun," diyerek dikkatini dağıtmaya çalıştım.

Bir kamçı kadar keskin bir sesle, "Sawyer," diyerek sertçe çıkıştı.

Tanrım.

Sesimde hafif bir titremeyle ve değişen ses tonuyla, "Kaçmak istiyorum," dedim.

Tenimde küçük daireler çizerek bakışını indirdi ve değişen bir aksanla, "*Brava ragazza*,"* diye fısıldadı. Vücudumdaki tüm tüyler diken diken olmuştu ve bu gerçekten utanç vericiydi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldadım.

Gözlerini gözlerime kaydırdığında kısa bir an kalbim durdu sandım.

"İyi kız," diye çevirmesi omurgamdan aşağı bir ürperti inmesine neden oldu. Ayaklarım üzerinde kıpırdandım, düşünebildiğim tek şey derinleşen kaçma ihtiyacımdı.

"Başka bir yalan?"

Kendimle kapı arasındaki mesafeyi ölçmek için omzumun üzerinden dışarı bakarak, "Ha?" diye mırıldandım. Sadece dokunuşu uyluklarımın tepesine doğru kaydığında dikkatim ona dönüyor, boğazımda sanki bir kaya oluşuyordu.

Bakışlarını tekrar kaldırarak, "Yalan," dedi. "Bana başka bir yalan daha söyle."

Titrek bir nefes alarak, "Ah," dedim. "Çok sakinim."

Yemin ederim dudağının kenarı seğiriyordu, sanki bir gamzesi belirmişti.

Bütün dikkatimi ağzına vererek yüzüme karşı nasıl eleştirilerde bulunduğunu zar zor fark etmiştim.

Bu da beni birdenbire kalçalarımdan tutup öne doğru çektiğinde tamamen hazırlıksız yakalanmama neden oldu. Yatağa sırtüstü düştüğümde beni döndürdü ve üzerimde sürünürken ciğerlerimden hava çıktı.

Havlu paramparça oldu ve gözleri açıkta kalan tenimin her santimini kemirip bacaklarımın arasına girince donup kaldım. Göğüs

* (İtl.) İyi kız -*çn*

uçlarım acıyla geriliyordu ve kafatasındaki ela buz parçaları sıvılaşıp sağ gözündeki o tuhaf siyah lekeyle altın kahverengi ve yeşil bir havuza dönüştü.

Bana bakış şekli, etrafında inşa edilmiş taştan bir kale olmadığını gösteriyordu. Tamamen çırılçıplaktı, şimdiye kadar gördüğüm en yürek parçalayıcı manzaralardan biriydi.

"Bir doğru daha," diye talep etti.

Yüzümün kızardığını hissederek, "Artık kaçmak istemiyorum," diye mırıldandım. Benden ona bir kovboy kız gibi binmemi isteseydi, onu aşağı itip vahşi bir hayvanın tam olarak neye benzediğini gösterme konusunda hiçbir sorun yaşamazdım. Ama benden savunmasız olmamı istemesi, kelimenin tam anlamıyla dişimin çekilmesi gibi hissettiriyordu.

"Sana dokunmamı istiyor musun?" diye sordu.

"Evet," diyerek itiraf ettim.

Yavaşça başını salladı. "Dokunmayacağım."

Şaşkınlıktan ağzım aralandı ve ona baktım.

"Bana nasıl dokunulmaktan hoşlandığını göstermeni istiyorum. Bana amını nasıl iyi hissettirdiğini göster."

Gözlerim büyüyerek başımı salladım.

"Korkuyor musun?"

"Hayır."

Kahretsin. Sırıtıyordu. Çok ufak ama fena bir sırıtıştı. Bakışıyla ilgili hiçbir şey sıcak ve yumuşak hissettirmiyordu.

"Bu bir yalandı, bella ladra."

Tamamen öyleydi.

Oturup kıçını topuklarına yasladı, dizleri açıldı ve uyluklarım kalçalarının etrafında dolandı. Belimi kavrayıp sert sikini göbeğime bastırana kadar beni daha da yakınına çekti. Tenini benimkinden ayıran birkaç milimetrelik kumaş çok kalındı. Onu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, "Sana da göstermemi ister misin?" diye sordu.

Daha sözünü bitirmeden, "Evet," dedim. Sırıtışı derinleşerek iki yanağındaki gamzeleri ortaya çıkardı.

Hayır, hayır. Tekrar kaşlarını çatmalıydı. Bu gülümseme çok daha tehlikeliydi.

Enzo, şortu kıçından aşağı indirecek kadar dizlerinin üzerinde

kalktı ve tamamen şortu düşene kadar manevra yaptı. Siki özgür kaldığı an gözlerimi ondan kaçıramadım.

Kahretsin çok güzeldi. Kahretsin çok ölümcüldü.

Sertleşmiş damarlarla uzun ve kalındı.

Birlikte geçirdiğimiz o ilk gecenin anıları tekrar aklıma geldi ve şimdi bile onun içimde olduğunu hissedebiliyordum. Sikini ve parmaklarını o kadar hassas bir şekilde kullanmıştı ki, beni fiziksel olarak sayamayacak kadar çok boşaltmıştı. Kendi başıma asla yapamayacağım kadar çok. Buna rağmen kendime daha iyi dokunabileceğimi ima etmiştim. Aslında, hiç kimse bana Enzo'nun dokunduğu şekilde dokunmamıştı.

Eliyle sikinin etrafını sardı, eğer ayakta olsaydım kesin dizlerim çözülürdü. Başını geri yaslayıp, sikini bir, iki ve üç kez pompalayıp gırtlağında inilti çıkınca ağzım sulandı.

Çenesini indirerek bana hem uyarı içeren hem de meydan okuma dolu bir bakış attı.

"Şimdi, Sawyer. Sana göstereceğim gibi kendine nasıl dokunacağını bana göster. Ve ikimiz de işimiz bittiğinde kimin daha iyi yalan söylediğini anlayalım."

Onun ihtiyaç duyduğundan daha fazla kendimi nasıl boşaltabileceğimi göstermem gerekmediğini biliyordu. Sanırım Enzo ve ben pek uyumlu değildik.

Çoğu zaman faklı diller kullanıyorduk ve bu sürekli birbirimizi çözme savaşına dönüşüyordu. Ama kıyafetlerimizi çıkardığımızda bedenlerimiz konuşuyordu. Sanki Tanrı insanlara hiç kızmamış gibi birbirimizi anlıyorduk. Böyle olduğumuzda mantıklı olan tek şey, dillerimizi hareket ettirme şeklimizdi.

Hareketlerimi hızlı bir şekilde takip ettiğinde, elimi karnımdan aşağı, baldırlarımın arasına kaydırdım ve dudağımı ısırdım. Parmağımı klitorisimin üzerinde gezdirdiğimde göz kapaklarım titredi, aşağı inmeden ve orta parmağımı içime sokmadan önce birkaç saniye kendimle alay ettim. Islanıyordum ve vücudumun çıkardığı sesler kabaydı ama göğsünün derinliklerinden bir inilti çıktığında çıkardığım sesler umurumda olmadı.

Sanki görme yetisine yenik düşmüş gibi sikini daha sıkı tokatlıyor ve ağzı açık olarak yavaş yavaş sikini bir ileri bir geri çekiyordu.

Parmaklarımı tekrar klitorisime götürdüm ve boğuk bir inilti çıkararak sıkıca daire içine aldım. Tüm vücudum yanıyordu ve amımdan yayılan zevk gözlerimi döndürüyordu.

Normalde gözlerimi kapatıp başka biri bana dokunuyor gibi hayal ederdim. Ama Enzo çevremde dolanıp zevk içinde beni izlerken başka tarafa baksaydım büyüyen orgazmımı yerle bir ederdim.

Sikini daha hızlı okşayıp, kalçaları kasılınca, "Bana bir doğru söyle," diyerek hırladı.

Bacaklarım titriyor, midemin derinliklerinde bir yumak oluşuyor ve yoğunluğundan nefesimi kesiyordu. O kadar iyi hissediyordum ki bir şey düşünemiyordum. Benden bataklıkta koşmamı da istiyor olabilirdi.

"Ben... Hâlâ kendimi kirli hissediyorum," diye itiraf ettim. Bunu neden söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu sıcak sıvıyı doğrudan yanaklarıma göndermeye yetti. İtirafımdan dolayı yüzümün ne kadar yandığını hissedebiliyordum ama klitorisimi daha hızlı ovmaya devam ettim.

Söylediklerimden kaçmaya ve bana doğru bakıyormuş gibi görünmesinden saklanmaya kararlıydım.

Beni bu acı verici itiraftan kurtaracağını umarak, "Bana bir doğru söyle," diyerek kekeledim.

"Her gün kendime yalan söylüyorum. Kendime, amının tatlı tadı ya da benim için bu kadar kolay ağladığından sana çok bağımlı olduğumu söylüyorum. Ama aslında sana bağımlı olduğumu biliyorum."

Dudağımı ısırdım, o kadar ham ve açıktaydım ki yüzüm buruştu ve ilk defa kaçmak istemiyordum. Kalmak ve çözülmemi izlemesine izin vermek istiyordum.

Aksanını biraz daha derinleştirerek sert bir ses tonuyla, "Şimdi bana bir yalan söyle," dedi.

Yumrudan dolayı gerilirken, odaklanmadan kasılıp başımı salladım.

Zevkin keskinleşmesi için bacaklarımı daha geniş açarak, "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım.

Enzo'nun yüzü buruştu ve bana bakarken bir kez daha kızgın göründü. Yüz hatlarının ciddiyetine rağmen inliyor, sikini daha hızlı okşuyor ve daha sert çekiyordu.

"Siktir, ben de senden nefret ediyorum, bebeğim."

Kalbim sıkışırken kalçalarım sarsılıyor, vücudum bir acı ve zevk girdabı içinde dönüyordu. Yumru sıkışırken nefesim kesilip sonra kopuyor, orgazm beni delip geçerken parçalara ayırıyordu.

Ellerimi kontrol edemezken nefes nefese, "Evet, evet bu çok iyi," dedim.

Enzo biraz daha sikini hızlıca çekince eline fışkırarak boşaldı. Vücudundaki her damar sıkı bir şekilde gerilmişti, ağzından küfürler dökülürken sanki üst üste boşalıyor gibi nabzı atıyordu.

"Sikeyim, Sawyer," diye inledi, adımın -gerçek adımın- ağzından çıkması beni mahvetti.

Orgazmım sonunda azalmadan önce neredeyse şiddetli bir seviyeye yükseldiğinde, "Aman Tanrım, Enzo," diyerek gözlerimden yaşlar süzüldü.

Ben nefesimi düzene sokmaya çalışırken Enzo tişörtünü kafasının üzerinde yırtıp penisini temizliyordu, sessizlik basmıştı.

Kahretsin başım zonkluyordu, beyin sarsıntısı geçirenlerin orgazm olmaması gerektiğini söyleyen bir kural olduğundan oldukça emindim ama tek odaklanabildiğim onun söylediği şeydi.

Ben de senden nefret ediyorum, bebeğim.

Benim bir yalan söylememi istemişti ama ben ondan öyle bir şey istememiştim.

Sesim hâlâ boğukken sessizce, "Söylediğin doğru muydu yoksa yalan mıydı?" diye sordum.

Tişörtünü kenara fırlatıp ayağa kalkarken bana baktı. Şortunu geri giyinirken sessiz kalmıştı, bu da birdenbire korumasız hissetmeme neden oldu. O üstünü giyinirken ben de havluyu etrafıma sardım.

"Enzo?" diyerek ısrar ettim.

Gözlerime baktığında göğsüm çöktü. Yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu, sanki az önce yaptığımızın hiçbir anlamı yokmuş gibi.

Hiçbir şey ifade etmiyordu.

Son bir bakış attıktan sonra arkasını dönerek tek kelime etmeden odadan çıkıp kapıyı arkasından usulca kapattı.

Dudağım titriyordu ama dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım, Enzo için ağlamayacaktım.

Kulemizi cennete inşa ettik ama Tanrı yine kızdı, yine farklı diller konuşmaya başlamıştık.

22. BÖLÜM

Sawyer

Hiçbir şey sizi okyanusun soğuk kucağında hapsedilmekten daha canlı hissettiremez.

Alt kattaki kumlu zeminde otururken çenemi aya doğru kaldırıp saçlarımın uçlarının dalgalar hâlinde savrulmasına izin verirken dişlerim takırdıyordu.

Arkamdan derin, sert bir ses, "Ne yapıyorsun?" dedi.

Onu beklemediğim için yerimden fırladım. Dün gece beni yatakta çıplak bıraktıktan sonra, bu sabah uyandığımızdan beri birbirimizden kaçıyorduk. Daha doğrusu ondan kaçıyordum. Ne zaman aynı odada kalsak, bana açıktan bakıyordu ama ben onunla konuşamayacak kadar korkaktım.

Hâlâ canım yanıyordu, her ne kadar buna hakkım olmasa da. Enzo benden nefret etmeliydi. Ondan beni sevmesini isteyemezdim.

Sakince, "Varoluşsal bir kriz yaşıyorum," diye cevap verdim.

Güneş batmıştı ve Sylvester bizi odaya kilitlemeden önce sadece birkaç saatimiz kalmıştı. Elimden geldiğince kalan zamanı değerlendirmem gerekiyordu. Kaçmak için adanın karşı ucuna yürüdüm ama yine de özgürlüğe daha yakın hissetmiyordum.

Bastığım su kütlesini kontrol eden gökyüzündeki büyük topa bakıyordum.

Poseidon'u boş ver. Bence yukarıda bizim tapınmamızı ve saygımızı hak eden bir ay tanrıçası vardı.

"Uzaylılara inanıyor musun?" diye sordum.

"Okyanusta yaşayan yaratıklardan bazılarını görseydin, onların başka yerlerde de var olduklarına inanmak çok zor olmazdı."

Gülümsedim. "Sence başka dünyada yaşasaydım, daha mutlu olur muydum?"

Hemen cevap vermedi, bu da kalbimin durmasına neden oldu. "Belki... ama ben olmazdım."

Soğuyan tenime hafif bir esinti çarpınca vücudumu bir titreme sardı.

Ciddi bir ses tonuyla, "Sudan çık, Sawyer," dedi.

Omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde, elinde sarkan yeşil mayomu fark ettim. Hâlâ alt kısmını giyiyordum, sadece suyu tenimde hissetmek istemiştim.

"Önce ne alacak beni? Bir deniz canlısı mı yoksa hipotermi mi?"

Umursamaz bir ses tonuyla, "Deniz canlısından kaçabilirsin," dedi.

Aya geri dönerek gülümsedim. "Haklısın, hipotermi alır."

"Bu da olmayacak. Ölmeye hazır olduğunu sanmıyorum."

Başımı salladım. Yanılıyordu. Yapmak zorunda olduğum en zor şeyi yapmaktan vazgeçemeyecek kadar inatçıydım: *Yaşamak.*

"Ölümden hiç korkmadım, Enzo. Sadece yaşamaktan korkuyorum ve hepsi bir hiç için." Tutmaya çalışmama rağmen gözlerimden bir damla gözyaşı süzüldü. "Kaçarak o kadar çok zaman geçirdim ki artık neden yaşadığımı hatırlamıyorum."

Tekrar kafamı omzumun üzerinden çevirerek ona baktım. Çenesi sakalla gölgelenmişti, viski gibi yaş aldıkça lezzetli oluyordu.

"Neden yaşadığını hatırlıyor musun?"

Bu soruya cevap vermek birkaç dakikasını aldı. "Çocukken bile dünyaya kızgındım ve bana her zaman bu öfkeyle yaşarsam hayatımı boşa harcayacağım söylendi. Tabii ki bu hiç umurumda değildi. Ve yakın zamana kadar aynı şeyi düşünüyordum. Beni en çok sevmesi gereken kişi için kendimi o kadar değersiz hissettim ki hayat umurumda olmadı. Sonra sen geldin ve hayatı benden çaldın. Yine de bir şekilde, onu çalmanla aslında bana onu geri vermişsin gibi oldu."

Sanki kalbim boğazıma gelmiş ve oraya yapışmıştı, kararmış suda titreyerek ona bakmak için döndüm. Su göğüs kısmımı zar zor kapatıyordu ama sanki Enzo'nun önünde duruyormuşum gibi, açıktaymış gibi hissettiriyordu.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Paramparçayım ve dokunduğum her şeyin kanamasına neden oluyorum."

Önce ayakları, sonra bacakları sonsuz derinlik tarafından yutularak sessizce bana doğru yürüyordu. Suyun ne kadar soğuk olduğu-

nun farkında bile değildi. Yaklaştığında tekrar titredim ancak bunun buz gibi suyla veya bir canavarın benim için gelmesiyle ilgisi yoktu.

Yüzünde sert bir ifadeyle önümde çömeldi. O ifadeyi yumuşatıp yumuşatmayacağımı görmek için parmaklarımı sert çizgilerin üstünden sürtmek istedim.

Bana doğru eğildiğinde yumuşak dudakları çeneme değdi.

"Bir yırtıcıyı avına çeken şeyin ne olduğunu biliyor musun, *amore mio*?"

"Ne?" diye fısıldadım.

Çeneme tüy gibi hafif bir öpücük kondurarak, "Canının acıması," dedi. "Canının acımasını seviyorum, bebeğim ama sadece o acıyı çektiren ben olduğumda."

Dudaklarının arasından dişleri belirlediğinde ağzından bir inilti çıktı.

"İyileşeceksin, Sawyer. Ve benimle olduğun sürece bir daha asla acıya neden olmak zorunda kalmayacaksın. Ama dişlerimin arasına girdiğinde, seni kana bulayacağım. Başkalarına acı vermek yerine senin canını ben yakacağım."

Parmakları sertleşmiş meme ucumda geziniyorken boğazımdan bir hıçkırık koptu.

"Hayatın anlamını bulacağın yer orası. Benimle yaşamaya değer bir hayat bulacağın yer orası."

"Neden?" diye fısıldadım. "Benden nefret etmediğini bile söyleyemedin."

Kabaca, "*Non ti odio*,* Sawyer," dedi. "Senden nefret edip etmediğimi sorduğunda, ettiğimi söylemek istedim ama yalan söylemek yerine hiçbir şey söylemedim. Ve bugün seni her gördüğümde tek düşünebildiğim, gerçekten hiç düşünmediklerimdi."

Sulu bakışlarımı yakalamak için benden yeterince uzaklaştı. "Yaşamayı seç, bella. Beni seç."

Bir türlü evet diyemediğim için dudaklarımı ısırdım. Ama geleceğim hakkında hiçbir fikrim yokken ona nasıl umut verebilirdim?

Bana yalan söylemeyi bırakmamı söylemişti, ben de söylemiyordum. Yalan söylemek yerine öne eğilip kollarımı boynuna doladım

* (İtl.) Senden nefret etmiyorum. *-çn*

ve onu geri itmeye çalıştım. Ama o sıkıca tutup kollarını belime sararak beni soğuk suyun içinden yukarı kaldırdı.

Ölümün fısıltılarından uzaklaşmaya hazır değildim ama Enzo'nun beni tutma şekliyle ilgili bir şey çok daha baştan çıkarıcıydı.

Enzo o an bilmiyordu ama ben çoktan onu seçmiştim.

Beni suyun tam kenarındaki kumun üzerine yatırdı, dalgaların geri çekilip tekrar sahile vurarak bacaklarımızı yıkamasını sağladı. Vücudumdaki titremeler bir organdan diğer organa bulaşıyordu ve tüm tenimdeki tüyler diken diken olmuştu.

Enzo üzerimde sürtünmeye başlayınca onu durdurup yerimizi değiştirdim, böylece ben kucağına doğru çıkarken o kumun üzerinde oturuyordu. Çok savunmasızdım ve eğer kendimi kontrol etmezsem paramparça olacaktım.

Şaşırtıcı bir şekilde bana itiraz etmeden tişörtünü başının üzerinden çıkarmama izin verdi ve ardından şortunu aşağıya çekmemde bana yardımcı oldu.

Buz gibi su bacaklarımıza doğru yuvarlanırken onun yaydığı ısı beni vücudunun daha da derinlerine çekti.

Ay ışığının altında yanan gözlerine bakarak kollarımı yeniden boynuna doladım. Yüzü her zaman sert çizgilerle doluydu ama o anda o çizgiler acımasızlığını daha arttırmıştı.

Kuru dudaklarımı yalayarak, "Yana kaydır," diye fısıldadım.

Ne istediğimi anlayınca elleriyle karnıma dokundu ve buz gibi su bacaklarımıza değince vücudumdaki irkilme daha da yoğunlaştı. Gergindim ama yaşıyordum, o anda bu kadarı benim için yeterliydi.

Parmakları kalçama doğru ilerleyip uyluğuma kayınca omurgamdan aşağı başka bir titremeye neden oldu. Parmağıyla mayo altımı yakalayıp, onu kenara çekince amıma doğru soğuk hava esti.

Dudağımı ısırarak uzanıp sikini tuttum. Sert bir tıslama duydum ve yüzü muhteşem bir hırlamayla kaplandı.

En ilkel hâli en güzel tarafıydı.

Çenesini eğerek ağzından, doğrudan sikinin üzerine tükürüp geriye yaslandı. Tükürüğünü ucuna yaydım.

Daha fazla zaman kaybetmeden sikinin ucunu hemen ıslak amıma sürttüm, tam üzerine oturmadan önce başka bir tıslama çıkardı.

Gerginlik, kaslarımı bir balondaki hava gibi dolduruyordu, sanki vücudumda hiç kemik yoktu. Sikini zar zor içime aldığımda bir acı hissettim, memnun edici bir acı.

Ne kadar acı verici olduğunu bilerek, "Acıtıyor mu?" diye sordu.

Başımı salladım. Sikinin hepsini içime çekmek için kendimi tamamen aşağı doğru çekerken, "Yeterince değil," dedim. Hem sikinin hem de soğuk suyun verdiği histen titriyordum.

Başım geriye doğru savrulduğunda boğazımdan yumuşak bir inilti çıkıp sis gibi etrafımıza yayıldı.

Diğer eli karnımın üzerinden çıkarken göğsümü kavrayıp sıkıca sıktı. Kalçamı sallayıp onu doğru açıya getirdim, böylece klitorisim tam olarak leğen kemiğine sürtünüyordu.

Derinlikten çıkan sesini renklendiren karanlık bir sözle, "Canını yakabilirim," dedi.

Bakışını yakalamak için başımı eğip, "Yakacaksın, dedim. "Ama benim istediğim şekilde."

Sanki itiraz edecek gibi duruyordu bu yüzden kalçalarımı sikinin üzerinde daha sıkı yuvarladığımda alt dudağını ısırarak göğsünden derin bir hırıltı çıktı.

Bir elimle ensesini kavrayıp, göz temasımızı kesmeden başını bana doğru yönlendirirken, diğer elimi göğsümün üzerinde olan elinin üstüne koydum. Sertleşmiş meme ucumu ağzına alıp emmeden önce diliyle onu yaladı.

Gözlerim zevkten kıpırdarken kalçalarımı sikinin üzerinde daha güçlü yuvarladım.

Yüzümdeki şehvetli gülümsemeye engel olamayarak dudaklarım kulağına değene kadar eğildim.

"İyi çocuk," diye fısıldadım.

Tam da umduğum gibi hemen dişlerini meme ucuma bastırdı.

Acı ve zevkin keskin bileşimi vücudumun üzerinde bir hâkimiyet için savaşırken, keskin bir nefes alarak, "Evet," dedim.

Enzo neredeyse kontrolsüz bir şekilde mayomun altını yırtmaya çalıştı ama mayomun ipleri onun hızına uymayarak kolayca çözüldü. Onu yana savurarak iki eliyle kıçımı tuttu, Kabaca uyluklarımın birleşme noktasına doğru kayıp, etimi sert bir şekilde kavrayıp kalçalarımın hızını zorla arttırdı.

Dişleriyle meme ucumu sertçe ısırırken arada bir diliyle acıyı hafifletmeye çalışıyordu ama sonra tekrar sertçe ısırıyordu.

Dudaklarımdan çığlıklar çıkarken karnımın derinliklerinde biriken zevk, bağımlılığa dönüyordu. Bu zevkin peşinden koşup elimden geldiğince ona tutunmak için can atıyordum ama yavaşlayamadığım için o anın tadını çıkaramıyordum.

"Daha fazla," diye yalvardım. "Daha fazla acı."

Acı içinde kalan göğsümü bırakıp saçlarımı sıkıca tuttu, dizlerinin üzerine gelene kadar saçlarımı yukarı doğru itti, o sırada ben ise uyluklarının üzerinde dengedeydim. Dalgalar geri çekilip kum tanelerini altımdan çekerken, iki elimi arkamdaki kuma koymak zorunda kaldım. Enzo bana destek vermeye başladığında zar zor dik durabiliyordum.

Ağzımın bir iniltiyle açılması saçımı bırakmasını sağladı, parmağını çeneme bastırarak beni kıpırdayamaz hâle getirdi.

Siki içimde belirli bir noktaya çarpınca gözlerim dönmeye başladı. Ama gözlerim döner dönmez keskin bir çarpma sesi havada yankılanıp yanaklarımda yakıcı bir acı oluşturdu.

Ateşli bir şekilde, "Bana bak, Sawyer," diye emretti.

Bana tokat atması bende bir anlık şok etkisi yarattı ama vücudum şehvetli bir şekilde tepki verdi. Sırtım eğiliyor ve mutluluk keskinleşiyordu. Tokadın ardından gelen çığlık, saf hazdan doğan bir çığlıktı.

Başka bir dalga parmaklarıma çarptığında onları kumun içine koydum. Dondurucu su ve tenime giren keskin, kırık deniz kabukları sadece o ânı yoğunlaştırıyordu.

Siki daha derinlere çarptığında amımın sikinin etrafında sel gibi ıslandığını hissedebiliyordum. Kasten gözlerimi kapatıp o beni daha sert sikerken kaç kez boşaldığımı sayarak gülümsüyordum.

O an bir eliyle göğsüme sert bir tokat attı. Tokadın verdiği hisle bağırıp titredim.

Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyordu ve gözlerimle ona hiç durmamasını söylemek istiyordum. Daha fazlasını istediğim için hamlelerini takip ederken boşalmak üzereydim.

Tehditkâr ve meydan okuyan bir ses tonuyla, "Bana gerçeği söyle, bella. Acı çok arttığında hâlâ gülümseyeceğini mi düşünüyorsun?" diye mırıldandı.

Cevap vermek yerine yüzümde bir gülümsemeyle bütün sonuç-

ları memnuniyetle karşılayacağımı belirterek ne kadar acı çektiğimi dile getirmek için dişlerimi parmaklarına geçirdim.

Ağzımı bırakıp yanaklarımı parmaklarının arasında sıkıştırarak beni yüzüne doğru çekti.

"Seni gülümsetmemi istiyorsan, tek yapman gereken bunu istemekti."

Kalçalarımdan tutup beni üzerinden çekerken itiraz etmek istedim. Bir an durmasından korktum. Ama sonra böyle bir şeyden korkmanın ne kadar aptalca olduğunu anladım. Enzo bana acı çektirmeyi asla bırakmayacaktı.

Beni kendi etrafında dönmeye zorlayarak sikinin üzerine oturttu ve bu sefer karanlık okyanusu tam olarak görebiliyordum.

Kumun üzerinde dizimi kesen bir deniz kabuğu vardı ama yine de bana verdiği acıdan memnundum.

İşaret ve orta parmaklarını yanağımın her iki tarafına bastırdı, omurgamı önüne almak için beni sertçe çekip, "*Sorridi, piccola,*"* diye emretti.

Hareketleri rahatsız etmeye, daha acı verici bir duruma dönüşürken nefesim kesildi. Sanki ağzımın içindeki tüm dişlerimi açığa çıkarmak için parmaklarını daha fazla batırdı.

Sonra tekrar hareketlendi, yanaklarımı beni sabit tutmak için kullanarak sikini daha çok içime soktu.

Enzo dudaklarını şakağımın kenarında gezdirirken yapabildiğim tek şey inlemekti. Ustalıkla üzerimde çalışırken gözlerim yuvarlanıyor, amım coşkuyla dolup taşıyordu. Sadece yakınımda olması bile baş döndürücüydü ama vücudumu böylesine vahşi bir şekilde kullandığını hissetmek beni arzuyla titretiyordu.

"Bu ne güzel bir gülümseme, bella," diye mırıldandı. Ağzının olduğu yerde gözümden bir damla yaş süzüldü. Dilini dışarı çıkarıp gözyaşlarımı yaladı.

Ağzımdan bir çığlık çıkartana kadar tekrar sıkıp alay eder gibi, "Sorun nedir?" dedi. "Acıttı mı?"

Yüzüm ne kadar derinden ağrısa da midemde hızla artan orgazm beni tüketiyordu. Uzuvlarım kendi nefretimden başka bir şey tarafından mahvolmaya can atarak orgazm tehdidinden titriyordu.

* (İtl.) Gülümse, bebeğim -*çn*

Salyalar dudaklarımın yanından akmaya ve çenemden aşağı doğru inmeye başlayınca başımı salladım.

Bunu kontrol edilemez sesler takip etti ve Enzo beni daha da kendine yaklaştırınca sesler daha yüksek çıkmaya başladı.

"Ellerini suyla yıka ve temizleyince benim için klitorisini ovala. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle boşalmanı izlemek istiyorum."

Düşünmeden kumlu parmaklarımı temizlemek için soğuk suyun bacaklarıma kadar gelmesini bekledim. Parmaklarımı oyluğumun arasından klitorisimi ovalamaya başladığımda ıslaklıktan dolayı kaydılar. Ama ısrarlıydım ve yakında uçuruma ulaşacaktım.

Ağır ağır konuşarak, "İşte bu, benim için iyi bir kız olmayı seviyorsun, değil mi bebeğim?" dedi. "Tıpkı umutsuz küçük bir fahişe gibi sikimin üzerine boşalmayı sevdiğin gibi."

Orgazm gerçekleşirken gözlerimi sımsıkı kapattığımda başka bir gözyaşının süzüldüğünü hissettim. Klitorisimdeki elim, vücudumdaki her kas sıkışırken dondu, bir fırtınanın içinden geçerken hareket edemiyordum.

Enzo'nun bir kolunu belime sardığını ve ona yaklaşmamı önlediğini hissederek haykırdım. Tamamen farklı bir boyuta taşınırken tüm zaman ve mekân hissini kaybettim.

Tam şu anda bir tsunami bizi alıp götürseydi bu yıkımdan kurtulmuş olurdum. Artık olduğum yerde değildim, sadece olmam gereken yerdeydim.

Bilincim yavaşça yerine girip, elimi yakalayıp beni tekrar yeryüzüne indirdiğinde günler geçmiş gibi hissettim.

Enzo arkamda şehvetli bir şekilde yuvarlanıp orgazm olmam için uğraşırken kasları gergindi.

Kemiklerim sıvılaşırken vücudum Enzo'dan dolayı aşırı uyarılmıştı. Boşalmaya çok yakınken benim boşalacağımı hissederek hızını tekrar arttırdı.

Kalan son gücümle Enzo son sınırına gelene kadar bekledim ve sonra onu gafil avlayarak onun elinden kurtuldum.

Dönüp, boğazından tutup onu kumlu zemine indirdim.

Hazırlıksız yakalandığı için kolayca düştü.

Kendimi ayrılmış bacaklarının arasına yerleştirirken, sırılsıklam olmuş penisini ellerime alıp kirpiklerimin arasından ona bakarken ela gözleri kocaman oldu.

Gözlerim öfkeyle parlarken, dudaklarımın kenarı yukarı doğru kıvrılmışken, "Az kaldı boşalıyordun ve seni reddettim, değil mi?" dedim. "Bu acıttı mı, bebeğim?"

Bana doğru fırladı ama ben ondan daha hızlıydım, sikini ağzıma alıp sertçe emdim. Onun benim tadıma baktığı gibi ben de onun tadına baktım. Parmakları buklelerime dalıp onları sıkıca tutunca onun kontrolünü engellemeyip ellerimi kalçalarına koydum.

"Siktir, Sawyer, beni sınamaya devam et. Gülüşün sadece o dişler yüzünden güzel. Onların kayıp olduğunu görmekten nefret ediyorum."

Tehdidi gülümsememi genişletti ve ona kocaman, masum gözlerle baktım.

"Ben çaresiz küçük bir fahişeyim ve spermlerinin boğazımdan aşağı indiğini hissetmek istiyorum."

Elleriyle saçlarımı sıkarken iki erimiş lav çukuruna bakıyormuş gibi hissettim. Sertçe aletini alıp ucunu dudaklarımın üzerinden kaydırırken beni hareketsiz tutuyordu.

Dilimi dışarı çıkardığımda dudağını ısırarak sikini tokatlayıp, "İyi fahişeler kibarca sorar," diye mırıldandı.

Bileğini yakalayarak çenemi yana yatıracak kadar geriye attım. "Asla iyi olduğumu söylemedim. Çaresiz olduğumu söyledim."

Sonra, saçımı tutmasına rağmen sikini ağzıma aldım.

Hassas etini dişlerimle sıyırdığımda, yüksek sesle inleyip hırlıyordu, sonra dilimi kullanarak sikinin alt tarafını yaladım.

Sahip olduğum her şeyi ona zevk vermek için harcıyordum, onu şevkle emerken ve yalarken karnının üzerine salyalarım akıyordu.

Onu tekrar kenara çekmem uzun sürmedi, kasları bir kez daha kilitlendi. Penisi ağzımda şişiyordu ve kalçalarını bir ileri bir geri itmeye başladığında bir hareketle sikinin ucu boğazımın en derin kısmına doğru kaydı.

"Siktir, aynen öyle, bebeğim. Sertçe em, siktir, evet, evet, evet," diye haykırdı. Boşalırken başını geriye attığı için sadece güçlü boğazı görünüyordu.

Bağırırken her damlasını içime çekmemi görmek için çenesini göğsüne doğru eğdi. Ağzı aralandı ve kaşlarını çattı, tüm vücudu boşalmanın verdiği güçten titredi. Sanki o kadar çok boşalacaktı ki yeterince hızlı içime çekemeyecekmişim gibi hissettirdi.

Aşırı uyarıldığı için sonunda beni zorla uzaklaştırdı.

Bana kocaman açılmış gözlerle bakıp nefes nefese, "Tanrım, lanet olsun," dedi.

Ondan yayılan bir yoğunluk vardı ve tüm bunlar tipik kaçış tepkilerimi tetikliyordu. Titreyen bacaklarımın üzerinde duruyorken sanırım geri çekilmemi sezdiği için kaşları kafa karışıklığıyla çatıldı. Mayomu alıp onları giyerek oyalandım. Bu arada, bakışları içimi yakıyordu.

"Yaşamayı seçeceğim çünkü Kevin için ölmeyi reddediyorum. Ama kendim için seçtiğim hayat, tek başıma acı çekmem gereken bir hayat, Enzo."

Çenesini o kadar sıkmıştı ki yanağındaki kaslar fışkırırken dik dik bana bakıyordu.

Cesaretimi kaybetmeden önce, onunla odamızda kilitli kalacağım andan korkarak deniz fenerine doğru koştum.

Canımı acıtmasını istemiştim ama görünüşe göre ben onun canını daha fazla acıttım.

23. BÖLÜM

Enzo

Sylvester'ın arkamdan, "Sawyer iyi mi?" diye sorması kaslarımın inanılmayacak kadar daha fazla gerilmesine neden oldu.

Verebildiğim tek cevap bir homurtu oldu.

Bir şeyler mırıldandı ama benim duyamayacağım kadar alçak bir sesle söylemişti ve açıkçası, ne söylediği hiç sikimde değildi.

Dün gece Sawyer beni sahilde bıraktıktan sonra uyuyamadım. Onun da uyuduğunu sanmıyordum ama ikimiz de sessizliği bozmaya istekli değildik.

Onu altı haftadan fazla bir süredir tanıyordum ve şimdiden dizlerine kapanmıştım.

Beni seç.

Beni seçmemişti. Bunun yerine dikkatimi dağıtmak için seksi kullandı ve sonra benimle yaşamak yerine acı çekmeyi seçti.

"Hiç viski kaldı mı?"

Sylvester dolaba doğru giderken homurdanıyordu.

"Kafasına aldığı darbe için mi endişeleniyorsun? İyileşecek, evlat."

Ağzından çıkan her kelime sinirlerimi bozuyordu ama bana alkol verdiği için ağzımı sımsıkı kapalı tutuyordum.

Bir yudumda viskiyi bitirerek o bana tek kelime bile etmeden bardağımı uzattım. Bu sefer viski boğazımı yakıp aşağı inerken içindeki akçaağaç tadını takdir ettim.

Sohbet edercesine, "Sana bir şey söylememe izin ver. Böyle kadınlarla pek sık tanışamazsın," dedi.

"Anlatsana," diye mırıldandım. Her gün seni kalçalarının arasına çeken ve ertesi gün arkanı dönüp lanet kimliğini çalan bir kızla

tanışamazsın. Aynı kız seni her gün okyanusta bir metre yukarıya, güvenli bir yere sürüklemiyordu.

Işık saçarak yürüyordu. Hem güzel hem de lanet olası yıkıcıydı.

"Ve bilmeni isterim ki kalmaya karar verirse ona iyi bakılmasını sağlayacağım."

Bunu söylediğinde sanki başıma bir kova dolusu soğuk su döktü gibi hissettim.

Omurgam dümdüz oldu ve bardağı kırmadan masanın üzerine bıraktım.

Tüm dikkatimi Sylvester'a vermek için dönerek yavaşça, "Neden kalsın ki?" diye sordum. Yüzünde garip bir ifadeyle bana bakıyordu. Yüzündeki ifade yumuşadı ama yine de gözlerindeki gerçeği görebiliyordum. Heyecanlıydı.

"Açıkça belli ki burası dışında gidebileceği bir yer yok, haksız mıyım?"

Sert bir şekilde, "Hayır," diyerek karşılık verdim.

Aynı fikirde olup olmamam umurunda olmayarak omuzunu silkti.

"Belki de onu kendinle tutmak istediğin içindir. Ama böyle kadınlar tutulmak istemezler."

Tek kaşımı kaldırarak sinirli bir şekilde, "İstediğin bu, değil mi?" diye karşılık verdim. "Onu tutmak istemiyor musun?"

Gözlerinde bir şey parladı ama ben daha ne olduğunu anlayamadan o duygu kayboldu.

Kararmış dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi.

"İsteyerek kalan bir şeyi tutamazsın. Mecbur kalmadıkça bir şeylere sahip olmayı sevmem."

Kaşlarım çatıldı. "İma ettiğin şeyden hoşlandığımı sanmıyorum."

Tekrar omuzunu silkti. "Çünkü senin yerine beni seçmesinden hoşlanmıyorsun."

*Bu da ne böyle!*Göğsümde bir öfke hissi yükseldi ama onu dışarı çıkartmak yerine viskiden bir yudum daha alarak bardağın köşesinden ona baktım.

Öfkeme güveniyordu, beklentiden gözlerinin kırıştığını görebiliyordum. Patlamamı istiyordu, patlasam beni kovmak için bahanesi olurdu.

Ona bakmaya devam edip içkimi bitirdiğimde, "Sanırım göreceğiz," dedim.

"Bu gece onunla yataktayken senin hakkında iyi bir söz söylememi ister misin?"

Yüz hatları gevşeyip alttan alta yanan ama buz gibi soğuk bir bakışla bana bakarken çenesi aşağı indi. Bu içinizi donduran türden bir soğukluk değildi, onu karartan tipten bir soğukluktu.

"Münasebetsiz olma, evlat," diye uyardı. "Biraz saygı göstermeyi öğrenmelisin. Senden kaçmasına şaşmamalı."

Başımı salladığımda yüzümde hafif bir sırıtış belirdi. Çok sık gülme isteği duymazdım. Ama karşımdakini delirtmek için nadiren gülümserdim.

"Onu nasıl yakalayacağımı biliyorum," diyerek tahta bacağına baktım.

"Senden uzaklaşmasının pek uzun süreceğini söyleyemem, *stronzo*."

Birçoğunun düşündüğünün aksine, ben kavga edecek biri değildim. Çoğu kişi beni o noktaya itecek kadar aptal değil ve zaten beni sinirlendirecek kadar umurumda olmadılar. Yine de şu anda Sylvester'ı domuz gibi ciyaklatmanın farklı yollarını hayal ediyordum.

Ne kadar istesem de kovulma riskini göze alamazdım. Sawyer'ın sıcak ve güvenilir bir yere ihtiyacı vardı ve burası sadece ben etrafta olduğum için güvenliydi. Onu bu deniz fenerinde lanet olası yalnız bir sürüngenle yalnız bırakırsam lanetlenirdim. Siktiğimin hastası, Sawyer'ı düşünerek mastürbasyon yaptığını biliyordum ve eğer bir gün onun mastürbasyon yaptığını görürsem veya duyarsam lanet olası işe yaramaz uzantısını yerinden sökecektim.

Tezgâhtan uzaklaştım ve yanından geçtim, yanından geçerken çok daha kısa olan boyuna dik dik baktım. Ben basamakları tırmanırken bile sessiz kalmıştı.

Ama mırıltıyla söylediği sözlerini tam tepeye ulaştığımda bile duyabiliyordum.

Henüz beceremedin.

Odaya girdiğimde Sawyer bir tişört ve mayo altını giymiş, sırtı bana dönük hâlde yatağa bir top gibi kıvrılmıştı.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yerde duran deniz feneri kitabını aldım. Her gece yatmadan önce bu kitabı okuyordu ve her sabah o mağarasına gittiğinde ben de aynısını yapıyordum.

İkimiz de sessizce fener ışığını bulmaya kararlıydık. Sanırım Sylvester'a benim kadar güvenmiyordu. Onda ve bu harap deniz fenerinde ters giden bir şeyler vardı. Burada çok fazla insan ölmüştü ve bu trajik olayların ortak paydası Sylvester gibi görünüyordu. Ve bunun sadece kötü şans olduğuna inanmaya pek hevesli değildim.

Artık Sawyer ile ilgilenmeye başladığına göre onu bu lanet olası adadan çıkarmaya daha da kararlıydım.

Tam okumak için yatağın kenarına otururken Sawyer'ın yumuşak sesi yükseldi.

"Dün bir tekne gördüm."

Başım çok hızlı bir şekilde ona çarptı ki az kalsın kafasını kırıyordum. "Tekrar mı geldi?"

"Hava bizi göremeyecekleri kadar sisliydi. Ama gemiler buraya onun ima ettiğinden daha sık geliyor ve bence ışığı bulursak bir dahaki sefere onların dikkatini çekmenin bir yolunu bulabiliriz. En azından, seni arayan insanlar olduğuna eminim. Belki seni kurtarmak için onlardan birine ulaşmayı deneyebiliriz."

Kaşlarım çatıldı ve az önce söylediklerini sindirirken ona baktım. Boş gözlerle taş duvara bakıyordu, sanki gerçek Sawyer'a bakıyormuş gibiydi. İnsanların inanmasını istediği kadar parlak ve zeki olmayan biri gibi.

"Beni mi?" diye tekrarladım. "Bizi mi demek istedin?"

Dudaklarını sıkarak, "Sanırım burada kalabilirim," dedi. "Benden seni seçmemi istediğini biliyorum ama seni seçmek, seni yarattığım karmaşaya sürüklemek anlamına gelir. Burada kalırsam, artık kimseden çalmam gerekmeyecek. Kaçmaya devam etmem gerekmeyecek."

Daha ilk cümlesini bitirmeden başımı salladım.

Ayaklarımı yere vurarak, "Kesinlikle hayır," diye bağırdım. Kemiklerimde hissettiğim uğursuz bir his vardı. Vücudumun titremesini azaltmak için faydasız bir şekilde yumruklarımı sıkıp açtım.

Hareket etmiyordu. Bana bakmıyordu. Şu an yorgun görünüyordu ve biliyordum... Bu sefer her şeyin benimle ilgili olduğunu biliyordum.

Sessizce, "Benden nefret ettiğin için beni yanında tutmak istediğini biliyorum," dedi. Bu sözleri duygusuzcaydı. "Sana anneni hatırlattığım için beni cezalandırmak istiyorsun. Ama lütfen bana bunu ver. Bana özgürlüğümü ver."

"Bu özgürlük değil," diyerek karşı çıktım. "Bu bir hapishane ve seni öldürebilecek bir hapishane."

Omuz silkti. "Öldürürse ne olur ki?"

Kızgındım, öfkem daha da artıyordu.

"Bunu yapma. Aniden pes etme, özellikle..."

"Sana zaten söylemedim mi? Ben bir korkağım ve kaçarım. Beni biraz bile umursuyorsan Enzo, burada kalmama izin verirsin. Beni Port Valen'e geri götürmekle... benden ya gerçek bir hapishaneye girmemi ya da hırsızlığa geri dönmemi istiyorsun."

Seninle ilgileneceğim.

Kelimeler dilimin ucundaydı ama söyleyemiyordum. Birbirimizi pek tanımıyorduk ve zamanımızın çoğunu sevişerek, kavga ederek ya da sadece hayatta kalmaya çalışarak geçirdik. Birbirimize çok az güveniyorduk ve kahretsin, o kahrolası bir firariydi. Nasıl bir geleceğimiz olacağını bilmiyordum. Yine de onu geride bırakma düşüncesi beni kör bir öfkeye boğmaya yetiyordu. Port Valen'e tek başına geri dönme düşüncesi... onsuz, bu akıl erdirilemezdi.

Ben cevap vermeden sesinde hissetmediğini bildiğim bir rahatlama varmış gibi yaparak, "Her neyse," diyerek konuşmasına devam etti. "Sanırım Sylvester kalmamı istiyor."

Hararetle, "Çünkü o kahrolası bir sürüngen," diyerek çıkıştım.

Başını sallayarak, "Öyle," diyerek onayladı.

Ve bu kadardı. Söylemesi gereken tek şey buydu.

Sylvester'dan yeterince korkmadığını düşünerek başımı salladım.

İşte o zaman nihayet bana baktı. Beni yatıştırmak için zorla gülümsemeye çalıştı.

"Endişelenme, bir sürüngenle yaşamaya alışkınım. Onlarla nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

Temel içgüdülerime teslim olup yatağa onun yanına geçerek, "Bu bir sorun, bella," dedim. Gözleri köşelerde dolanıyordu ama bunu daha yakına gelmek istediğinde yapıyordu. Yanına uzandım, büyük bir parçam ona kızgın olsa da daha büyük bir parçam onu bırakamıyordu.

"Asla bu duruma düşmemeliydin ve kesinlikle böylesine aşağılık birine asla alışmak zorunda kalmamalısın."

Gözlerini kırpıştırdı, gözleri cam gibiydi. Çenesini aşağı indi-

rerek, ""Ne yapmamı bekliyorsun? Başka seçeneğim yok," diyerek mırıldandı.

Gözlerimi kapattım, ona teslim olmama rağmen bu beni düşündüğüm kadar rahatsız etmedi.

"Seni koruyacağım, Sawyer," diye söz verdim ona. Bir kez daha şaşkınlıktan büyüyen gözleriyle bana döndü.

"Hayatını yaşama şeklini onaylamıyorum ama bu hayatını anlamadığım anlamına gelmiyor. Sen korkak değilsin. Tüm hayatın boyunca savaştın ve dinlenmeyi hak ediyorsun."

Titreyen alt dudağını güzel dişlerinin arasına aldı. Bir kez daha onları tatmak için can atıyordum. Bu sadece bir istek değildi, artık bir ihtiyaçtı.

"Beni bulmalarına izin veremezsin," diyerek fısıldadı.

"Seni bulabilecek tek kişi benim, Sawyer. Herkesten saklanabilirsin ama benden saklanamazsın."

Şaşkınlıkla bana bakıp söylediklerimi kabul etmeye çalışıyordu. Ben bile bunu kabul etmekte zorlanıyordum ama bu, onun için doğru geliyordu. Sawyer bana yanlış yaptığında bile onunla ilgili hiçbir şey böyle hissettirmemişti.

"Neden bana yardım edeceksin?"

Ona dokunmak tehlikeliydi ama kendime engel olamadım. Yüzündeki birkaç kıvrılmış saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. Dokunuşumun altında titriyordu ve titremesi sadece sistemimde dolaşan açlığı teşvik ediyordu. Bu yeterli değildi, asla değildi ama şu anda verebileceğim tek şey buydu.

"Çünkü senin için çok şey hissediyorum, Sawyer."

Kendime küçük bir izin verip kokusu beni sarana kadar eğildim. Tuzlu okyanus ve tatlı bir şeyler kokuyordu. Dudaklarımda küçük bir tüy belirdi ve ne düşündüğünü biliyordum.

Elimi ensesine götürüp onu yerinde tutmak için sıkıca tuttum, tamamen hareketsiz kalmıştı.

"Hareket etme," diye onu uyardığımda tek tepkisi titrek bir nefes vermek oldu.

Ağzım onun ağzına sürtünüyordu ve nefesindeki nane tadından neredeyse inleyerek üst dudağını yalamak için dilimi dışarı çıkardım.

Ağzının kenarına doğru hareket ederek köşesine yumuşak bir

öpücük kondurduktan sonra yanağından yukarıya doğru bir öpücük daha kondurdum.

Dokunuşumun altında tir tir titreyerek, "Bu nefret mi?" diye sordu.

Bir öpücük daha kondurarak, "Senden nefret etmiyorum," dedim.

"Ve sen bir hayata sahip olmayı hak ediyorsun. Gerçek bir hayata." Bir öpücük daha.

"Benimle geri dön, bella," diyerek tekrar onu öptüm. Bu öpücük gözünden akan gözyaşından dolayı biraz tuzluydu.

Boğuk bir sesle, "Gerçekten istediğin bu mu?" diye sordu. "O zaman ne yapacağım? Kendimi ayakta tutmanın hiçbir yolu yok..."

"Benim için çalışacaksın."

Geri çekilip bana donuk gözlerle baktı. "Kesinlikle hayır. O.. o canavarlarla suya girmeyeceğim."

Bir kahkaha ağzımdan çıktı. Bu kahkaha ikimizin de donmasına neden oldu ama siktir et, eğer bu gece kuralları çiğniyorsam hepsini bozabilirdim.

Parmakları merakla dudaklarımda gezinirken kalktı.

"Tekrar yap."

Yüzümdeki kalıcı sırıtma kaybolmayı reddederken, "Kesinlikle hayır," dedim. Gözlerinde bir parıltı vardı ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez bu parıltıyı görüyordum. Bilmeseydim, Sawyer'ın o anda gerçekten mutlu olduğunu söyleyebilirdim. Ve toplu olarak göğsümü sıkıştıran bir şey vardı, sadece gözündeki parlaklığı tekrar görmek için bir manyak gibi gülmek istiyordum.

"Teknede sana yaptıklarıma rağmen seni köpek balığı yemeğine dönüştürmekle ilgilenmiyorum."

Bu hatırlatma elinin kaymasına ve yüzüne bir gölge düşmesine neden oldu.

"Yaptıkların gerçekten boktandı."

Asla hissetmeyeceğime yemin ettiğim pişmanlığı hissederek, "Öyleydi," diyerek ona katıldım. "Çoğu insan hak ettiğinden daha boktan derdi."

Kaşlarını kaldırarak, "Sen de bunu söylüyor musun?" diyerek sordu.

Bir duraksamadan sonra, "Evet. Sen bunu hak etmedin," dedim.

Gözlerini kıstı. "Öyleyse üzgün olduğunu söyle."

Bakışlarım bebek mavisi gözlerine dönmeden önce aralanmış ağzına, o pembe kabarık ve pürüzsüz dudaklarına baktı.

Ne kadar içten olduğumu anlaması için, "Üzgünüm," dedim. Gerçekten üzgündüm. Ona saldırdığımı ikimiz de biliyorduk. Annem burada olsaydı ve bir kadına böyle davrandığımı bilseydi beni terk ederdi diye düşündüm.

Büyük bir fırtınanın ardından bulutlarının arasından sızan güneş ışığı gibi geniş ve parlak bir şekilde gülümsedi.

Şaşkın sessizliğimden yararlanıp hızlıca kucağımdan inip, "Seni affetmiyorum," diyerek espri yaptı. Sonra geri çekilip yuvarlak masaya çarptığında parmaklarını birleştirip masaya yaslandı. İçimdeki canavar ona saldırmanın ve tekrar onu altımda tuzağa düşürmenin eşiğine getirdi.

Cümlesini, "Benden doğru düzgün özür dilemedikçe olmaz," diyerek bitirdi.

Kaşlarım aşağı indi ve doğruldum, sessizce ona bakarken dizlerimin üzerinde durdum ve onun ne demek istediğini açıklamasını bekledim.

"Bunca zaman benim için dayanılmaz derecede azgın bir pislik oldun. Evet, her şeyi berbat ettim ama sen... gerçekten kötü birisin ve benim hislerimi tahmin ettiğimden daha fazla incittin."

Yavaşça kafamı salladım. "Haklısın."

Kendini canlanmış hissederek konuşmasına devam ederken yere bakıp, "Seninle kalmamı, seni seçmemi istiyorsan o zaman dizlerinin üzerine çöküp davranışların için benden özür dilemeni istiyorum," dedi.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp, etini sıkıştırıp sertçe ısırdım. Göğsümde sinsi bir his yükseliyordu. Karanlık ve kötü bir his… ve bu his gülmek istememe neden oldu. Onu boğazından tutup dişlerimle, ellerimle ve aletimle en karanlık arzularımın her birini içine salmak istiyordum.

Bu his ayrıca gurur, arzu ve ona istediği her şeyi vermenin sarsılmaz ihtiyacını içeriyordu.

Çünkü kahretsin, beni affetmesi için yalvarttığından onunla gurur duyuyordum.

Sawyer benim ona yaptığımdan daha iyisini hak ediyordu. İkimiz de kendi yollarımızda kırılmıştık ve bunu görmek ve onu anlamak

yerine, kendi acımın beni kontrol etmesine izin vermiştim. Ve bu sadece onun acı çekmesine neden olmuştu.

Yaptığı şey için, birinin tüm hayatını istediği gibi çalması, boktan bir şey değildi, hâlâ onu bağışlayamıyordum. Ve hâlâ içimde ona güvenmeyen bir tarafım vardı, bu tarafım Sawyer'ı şelalenin arkasına götüren ve benim için en önemli şeyden mahrum bırakan aynı aptalmışım gibi hissettiriyordu. Kimliğim konusunda dikkatsiz davransaydı, beni ciddi bir belaya sokabilirdi, bu da nihayetinde araştırmamı ve uğruna çok çalıştığım her şeyi mahvedebilirdi.

Bu yüzden, onu affetmeye tamamen hazır olmasam da bu onun için ne hissettiğimi değiştirmiyordu. Ne gazabımı ne de zulmü hak etmediği gerçeğini değiştirmezdi.

Her zaman ona acı çektirmek isteyecektim ama onun ıstırap çekmesinden daha tatmin edici bir şey bulamıyordum. Hayır, onu dişlerimin arasına sıkıştırdığımda görmek istediğim tek şey o parlak gülüşüydü, ıstırabı değil.

Sessizce yataktan kalkıp dimdik ayakta durduğumda, minyon boyu zar zor göğsüme ulaştı. Gözleri iriydi ama içlerindeki meydan okuma inkâr edilemezdi.

Aramızdaki gerilim çatırdıyordu, önünde durduğumda etrafımızda küçük havai fişekler patlıyordu.

Sarı bukleleri yüzünün etrafını sarmış, kabaran göğsünün yanından dökülüyordu. Bana bir dalganın çıkıp sörfçülerin uğraştığı mükemmel kıvrımı oluşturduğunu hatırlatıyordu. Saçlarının arasında o kadar çok dalga var ki, her birinin arasına dalmak istiyordum.

Yavaşça yaklaştığımda enerjiden dolayı titriyordu ama küçük hırsızım olduğu yerde duruyordu, ben yaklaştıkça sadece çenesini yukarı kaldırdı.

Ona bir adım yaklaşıp dizlerimin üzerine çöktüm, dudakları ayrıldığında kanım ısınıp neredeyse duyulmaz bir nefes boğazımdan koptu.

Ona bakarken bakışlarını üzerimde kenetleyip alçak ve ciddi bir ses tonuyla, "Özür dilerim, bella," diyerek konuşmaya başladım. "Yapmadığın bir şey için, bir kimlik çalmanın ötesinde olan bir şey için seni cezalandırıyordum. Ben incindiğim için seni incittim ama beni kıran sen değilsin. Ve seni asla kırmamalıydım."

Yüzümde oluşan her ayrıntıya bakıp beni inceliyordu.

Saçım uzamış ve sakalım kalınlaşmıştı ama benim görünüşümün ötesinde farklı birini görebiliyor mu diye merak ediyordum.

Küçük bir hırsıza âşık olan bir adam görebiliyor muydu? Tıpkı şimdi ona boyun eğdiğim gibi istemediğimi ama yine de ona boyun eğeceğimi görebiliyor muydu?

Tekrar gözlerime bakarak sonunda, "Beni de kıran sen değildin," diye fısıldadı.

"Hayır ama bu denememe engel olmadı."

Uzanıp elini tuttum, benim ellerimle karşılaştırıldığında ne kadar küçük olduğunu görünce mest oldum. Dışarıdan ne kadar narin ve yumuşak görünse de içeride hesaba katılması gereken bir güç vardı.

Kahretsin, çok dayanıklıydı.

Benden daha iyi ve daha güçlüydü.

Onun tüm kırık parçalarını alıp paramparça etmek istemiştim, bir daha asla bütün olamasın diye onları toza çevirmek istemiştim.

O parçaları alıp kendi evimde onlara bir yuva vermemin ne kadar aptalca olduğunu şimdi anlamıştım.

"Yeterince iyisin, Sawyer. Olduğunu söylediğim gibi değilsin ve olmadığını söylediğim her şey değilsin. Güçlü ve cesursun ve her şeyden önce takdire şayansın."

Gözleri cam gibi olmuştu, başka tarafa bakıp parmağını gözünün altında kıvırırken gözleri hızla yanıp sönüyordu. "Şimdi beni ağlatma lütfen. Sert görünmeye çalışıyorum."

Dudağımın kenarı yukarı kalktı. Beni de gülümsetmişti ama bunu ona söylemektense göstermeyi tercih ettiğim bir şeydi.

Sesim kısılarak, "Beni affedebilecek misin, bella?" diye sordum.

Gözleri ıslak olarak tekrar bana odaklandı. Ağzının köşeleri kıvrılırken, "Hayır," dedi, gözbebeklerinin derinliklerinde haylaz bir parıltı dönüyordu.

"Önce en sevdiğim ayak parmağımı öpmeni istiyorum."

Tek kaşımı kaldırdığımda sol ayağını kaldırıp serçe parmağını işaret etti. "Öp onu, Enzo."

Dudaklarımı yaladım, alt dudağımı dişlerimin arasına kıvırırken bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Gözlerimdeki sıcaklığı fark ettiğinde ağzı paramparça oldu.

"Eğer istediğin şey sana tapmamsa, hayatımın geri kalanını diz-

lerimin üzerinde geçirmekten mutlu olurum," dedim, sesim o kadar alçaktı ki neredeyse tanınmayacak hâldeydi.

Ben narin ayağını dudaklarıma götürürken yutkunmaya çalışıyor, boğazı kasılıyordu. Yavaşça serçe parmağını öptüğümde ayağının titrediğini hissettim.

Sonra dudaklarımın arasından dişlerimi çıkarttığımda bir nefes alıp parmağını yumuşak bir şekilde ısırdım. O beni dizlerimin üstünde durdurdu, ben ise ona acı verecektim.

Fazladan önlem olarak omurgalarımı dikleştirmeden ve ona tekrar bakmadan önce diğer dört parmağını da öptüm. Gözbebekleri büyümüştü ve ayağını yere indirirken sağlam durmaya çalışarak göğsü inip kalkıyordu.

Ama hâlâ onun tatlı amının ve benim için nasıl ıslandığının kokusunu alabiliyordum.

Sessizce, "Seni henüz affetmedim," dedi.

İfadesindeki meydan okumayı hissederek sessiz kaldım. O kadar kolay olmayacağını bilmeliydim ve bu dizlerimi daha da yere gömmek ve ayağa kalkmama izin verene kadar yerde kalmak istememe neden oluyordu.

Boğazıma sanki bir taş takılmış gibi hissederek, "Sana doğru emeklememi ister misin, bella?" diye sordum. "Ayağının altına eğilip altında bir ev bulma mı? Yoksa sırtıma mı çıkmak istersin? Orada sana hizmet etmemi ve bir parmak işaretinle istediğin yere götürmemi ister misin?"

Elini masadan kaldırıp arkama gelene kadar etrafımda dolanırken, "Yapar mısın?" dedi. "Senden ne istersem isteyeyim, her ihtiyacımı karşılar mısın?"

"Hiçbir şeye ihtiyacın olmayacak, *amore mio. Ti darò tutto.*"*

Keskin nefes alışını duyduktan sonra bana yaklaştığını hissettim, kulağımda sıcak nefesini hissedene kadar eğildi. İhtiyaçlarını karşılayabileceğimi göstermek için onu saçlarından tutup omzuma atma ihtiyacını azaltmak için yumruklarımı sımsıkı kenetledim.

Boğucu ve alaycı bir tonla, "İyi çocuk," diye fısıldadı.

Alt dudağım yine dişlerimin altında yuvarlanıp penisim kalınlaşırken dudağımı sertçe ısırdım. Göğsümde derin bir hırıltı oluştu

* (İtl.) Sana her şeyi vereceğim *-çn*

ama o benden istemeyene kadar onu serbest bırakmayacağımı biliyordu.

Gözlerinin etrafında bir yumuşama varken ayakta bir kez daha etrafımda döndü. Huzur içindeydi ve bunu görmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Bana başka bir muzip gülümseme atarak, "Bu şimdi bana iyi davranacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Dudaklarımın tekrar seğirdiğini hissettim ama kendimi tutmayı başardım. Ona her şeyi vermeyi planlıyordum ama bugün değil.

Gözlerimi ona çevirerek, "Sana karşı asla iyi olmayacağım, bella ladra," diye yemin ettim. Eski püskü tişörtünün altında meme uçları sertleşti ve boynunun aşağısından yanaklarına kadar giden bir kızarma oluştu.

Uyluklarını sıkmıştı, sanki bu onu daha az ıslak yapacakmış gibi.

"Rahibeler sana terbiye kurallarını öğretmedi mi?"

"Saygısızlığa tahammülleri yoktu. Ama benim de otoriteye tahammülüm yoktu. Karşılıklı saygıyla bir orta yol bulmamız uzun yıllar aldı."

"Şimdiye kadar," diye düzeltti. "Artık otorite benim."

Tek kaşımı kaldırarak, "Sen otoritesin," diye kabul ettim.

Benim sikim serbest bırakılmak için yalvarırken, Sawyer üstünü başını düzeltiyordu.

"Seni rahibelerin büyütmesini hâlâ tuhaf buluyorum," diyerek konuşmasına devam etti.

Dizlerimin üzerinde dururken omuz silktim. Henüz kalkmamı istememişti.

"Tanrı'ya inanmıyorum ama rahibeler bana katlandıkları için onların aziz olduklarına inanıyorum."

Burnunu çekerek, "Ben de inanmıyorum ama eğer Cennet varsa, kesinlikle sana katlandıkları için yerleri cennettir. Sen doğal olarak kaba birisin."

Gözlerinin ne kadar büyüdüğünü gördüğümde ağzımın kenarı tekrar seğirdi. Kalçalarının arasına yaslanırsam kokusunu alacağımı biliyordum. Bunu yapmak için mükemmel bir pozisyondaydım.

Ama yaralıydı ve dün onunla uğraşmam zaten işleri karıştırmıştı.

Soğuk bir ses tonuyla, "Doğal olarak," diye tekrar ettim.

Ellerini tişörtüyle silip boğazını temizledi. Beni överek, "Eh, bu

özür senin için çok büyük bir adımdı, Enzo," dedi. "Ama şimdi istersen kalkabilirsin."

Sırıtmamı tutmak giderek zorlaşıyordu. Ben ayağa kalkarken o masaya geri adım atarak bacakların ahşap zeminde gıcırdamasına neden oldu. Ondan ne kadar büyük olduğumu hatırlamak için bana yukarıdan aşağıya bakıyordu. Ayrıca onun için ne kadar sertleşmiş olduğumu anlayınca pembe yanaklarındaki o güzel kızarma derinleşmişti.

"Biraz su alacağım ve sonra... sonra uyurum ya da başka bir şey yaparım. Ama yarın, fener ışığını aramak istiyorum."

Çenemi eğdim. Anlaşmamızı yüksek sesle duymak için "İkimizin de gitmesi için," diye ısrar ettim.

Ayak parmaklarını ileri geri sallayarak dudaklarını yuvarladı.

Sonunda, "Her ikimizin gitmesi için," dedi.

Etrafımda yürüdüğünde sırıtışımı biraz serbest bıraktım, yanımdan geçmek için neredeyse tekrar masaya çarpıyordu. Diğer taraftan gidebilirdi ve bolca yeri vardı. O fark etse de etmese de benim ona yaptığım gibi o da bana doğru yöneliyordu.

Üst kolundan tutup onu durdurdum. Onu sahip olmak için içimdeki içgüdüsel arzu neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden olacaktı ve eğer buna yenik düşseydim, o benim üstümde duracaktı, amını dudaklarıma dayayacaktı.

Onu bu kadar yakınında hissedip ama onu becerememek, aç olan ve bir parça yemek için çaresiz olan bir avcıdan avına sırtını dönmesini istemek gibi bir şeydi.

Sesimde dünyevi bir duygudan uzak bir şekilde, "Uzan. Sana su ve ilaç getireceğim," diye emrettim. Ona tekrar göz attım. "Belki ben yokken bir iç çamaşırı bulursun. Amının kokusunu buradan alabiliyorum."

Ağzı düştü. "Bu gece yerde uyuyorsun."

Onun için uyurdum.

24. BÖLÜM

Sawyer

Sarsıntı geçirildiği zaman asla uyumaman gerekiyormuş. Bu yaygın bir bilgi. Ama beynimin ölmesine neden olup olmaması umurumda olmayan bir noktaya ulaşmıştım, söylenenleri dinlemektense bayılmayı tercih ederdim.

Üçüncü katta, tam üstümüzde ağlayan biri veya bir şey vardı. Enzo, kendini penceremizden asan Sylvester'ın kızı Trinity›nin hayaleti olduğunu söyledi.

Sylvester çok ağladığını söylemişti.

Ve onun ağlamaları fiziksel olarak midemi bulandırıyordu. Ağlayışları boğuktu ama kulağa garip geliyordu. Sanki çığlık atmaya çalışıyor ama yapamıyor gibiydi.

Enzo tavana bakarken tahta gibi kaskatı bir şekilde yanımda yatıyordu. İkimiz de sırtüstü uzanmış hâlde tamamen uyanık ve rahatsızdık.

Sesim pürüzlü ve çatallı çıkarak, "Sence hangisi daha kötü? Yaşarken mi ıstırap çekmek yoksa öldükten sonra mı?" diye sordum.

Sessizce, "Öldükten sonra," diye cevap verdi. "Ölüm, sonsuzdur."

Ona bakmak için döndüm. "Ölümden sonraki hayata inanıyorsun değil mi? Rahibeler tarafından büyütüldüğün için inanıyor olmalısın, değil mi?"

Başını salladı. "Ruhlarımızın bilinmeyen bir yere gittiğine ya orada sıkışıp kaldığına ya da başka bir bedende yeniden doğduğuna inanıyorum. Rahibelerin yaptıklarına asla inanmadım. Tanrı'nın yaralarımı iyileştireceğini ve yaşamda bana rehberlik edeceğini umdular. Sonunda bir rahip olacağımı, insanlara hikâyemi ve bunun üstesin-

den nasıl geldiğimi anlatacağımı düşündüler. Ama İncil'i okudukça daha çok kayboldum."

Yüzüne bakmak için yan döndüm ve ellerimi başımın altına koydum. Soru yağmurunu hissederek içini çekti ama ben yılmadım.

"Büyümek nasıl bir şeydi?"

"Bu ilginç bir hikâye değil, bella."

"Benim için ilginç," diyerek ona itiraz ettim. "Anlat bana."

Kaşlarını çatması Enzo'nun kimsenin ona yaklaşmasına izin verip vermediğini merak etmemi sağladı. Kendisine zarar vereceklerinden korkarak insanlarla hep mesafeli durmuştu. Ve onu incitmiş olmam, içimden kendimi gözlerimden bıçaklama isteği doğurmuştu.

"*Mia madre* beni merdivenlerde bıraktıktan sonra büyüdüğüm ve okula gittiğim Istituto Sacro Cuore'a götürüldüm. Her gün önceden planlanmıştı. Sabah 7.00'de dua etmek için kalkar, 8.00'de kahvaltı yapardım. 8:30'da okul başlardı. Daha sonra akşam yemeği yerdim ve yatmadan önce dua etmek için bir saatim olurdu. Bunları ertesi gün tekrar yapardım."

Yukarıdan gelen bir gümbürtü, zıplamama ve kalbimin ağzıma gelmesine neden oldu. Trinity hâlâ ağlıyordu ve kızmaya başlıyor gibi görünüyordu.

Tereddütle, sorumun onu kızdırabileceği korkusuyla, "Ya baban? Annenin seni terk etmiş olması umurunda değil miydi?" diye sordum.

"Annem hamileyken ölmüş. Bir balıkçıymış. O ve ekibi bir gece şiddetli bir fırtınaya yakalanmış. Dalgalar o kadar yükselmiş ki, teknenin batmaması bir mucizeymiş. Ama bir dalga saniyeler içinde tekneden altı adamı almış götürmüş. *Mio padre* bu adamlar arasındaymış. Neredeyse ben de aynı şekilde ölecektim."

"Üzüldüm," diye fısıldadım.

"Üzülme. Onu hiç tanımadım ama en azından onun deniz aşkı bana geçti."

Yavaşça başımı salladım. "En azından okulda arkadaşın var mıydı?"

Yüzünde hafif bir tebessüm vardı. "Vardı. Yaşam tarzına fazla hevesli olmayan birkaç kişi daha vardı."

Enzo'nun daha genç bir versiyonunun geceleri gizlice dışarı çıktığını, doğrudan şişeden likör içtiğini ve kızaran kızların pencerelerinden içeri süzüldüğünü hayal ederek, "Başın çok belaya girdi, değil mi?" diye sordum.

Son kısım biraz kıskanmama neden oldu ama kıskanmamın nedeninin o zamanlar onu tanımadığımdan penceremden çıkıp gelmediği için mi yoksa büyürken böyle şeyler yaşamadığım için mi olup olmadığından emin değildim.

Kevin arkadaş edinmeme asla izin vermedi. Yaşamama bile asla izin vermedi.

"Başımız çok belaya girdi. Ama istediğimden daha az."

Kulağa sıradanmış gibi geliyordu.

Eğlenmekten gürleyen derin bir sesle mırıldandı. "Sıradandı, işte o yüzden harekete geçtim. Katoliklikte her şey günahtır. Cinsel olarak baskı altındaydım ama uymayı reddettiğimi düşünürsek, kesinlikle benden zevk almalarına da izin vermeyecektim. Günah çıkartmalara sayamayacağım kadar çok katıldım. Af diledim ama gerçekten hiç istemeden."

Burnumu çektim. "Bahse girerim rahibeler seni seviyordu," diye dalga geçtim.

Sesinde bir neşeyle, "Benden nefret ediyorlardı. En azından çoğu."

"Seni hangisi büyüttü? Yoksa hepsi mi?"

"Hepsi bir rol oynadı ama beni asıl yetiştiren kişi Caterina'ydı."

"Onunla iyi bir ilişkin var mıydı?"

"Orada olmak istemeyen bir çocukla elinden gelenin en iyisini yaptı ve orayı iyi bilmemi sağladı. Bana iyi davranıyordu ama mesafeliydi. Benim olmadığım bir şey olmamı, anlayamadığım birine inanmamı istiyordu. Onu hayal kırıklığına uğrattım ve o... benim annem değildi."

Enzo'nun daha genç hâlini hayal ederken dudaklarım hüzünden aşağı indi. Kaybolmuştu, üzgündü ve kızgındı çünkü neden orada olduğunu anlayamamıştı. Annesi için neden yeterince iyi olmadığını anlayamamıştı.

Ona koşulsuz sevgi ve sıcaklık gösteren bir ortamda asla büyütülmemişti bu yüzden göğsünde oluşan yara derinleşmişti.

"Kendini bir yük gibi hissetmişsindir," diye tahminde bulundum.

"Başka bir şey olmayı bilmiyordum," dedi.

Bu göğsüme bir yumruk gibi çarptı. Dudağımı ısırdım ve aşağı uzanıp parmaklarımı onunkilere geçirip sıkıca sıktım. Eli benimkinden çok daha büyüktü ve keşke sonsuza kadar ellerini tutabilseydim.

Çok kötü... ona hak etmiş olduğu, hak ettiği sıcaklığı ve sevgiyi göstermek istiyordum.

Ama sahip olduğum acıyı ona vermek istemiyordum, ona tutamayacağı bir şey vermek istemiyordum.

Elimi sıkmıyordu ama benim sıkmama da itiraz etmiyordu ve bu benim için yeterliydi.

"Hiç mutlu oldun mu?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Avustralya'ya taşınana kadar olmadım. Büyük beyaz köpek balıkları hakkında bir şeyler öğrendiğimde anında onlar tarafından büyülendim hatta onları takıntı hâline getirdim. *Suor Caterina*, kendimi asla Tanrı'ya vermeyeceğimi biliyordu bu yüzden bana ayırabileceği kadar para verdi, vize almama yardım etti ve on sekizinci yaş günümden yaklaşık bir ay sonra beni Avustralya'ya gönderdi. Beni gerçekten umursadığını hissettiğim tek zaman o zamandı. Bir yem ve olta dükkânında iş buldum, kendimi üniversiteye verdim ve kıçımı yırttım. O.. o zaman en mutlu olduğum zamandı. Kırılmıştım, yalnızdım ama okyanusta sevdiğim şeyi yapıyordum."

Sonunda bana baktı ama ifadesi kilitlenmişti. Yukarıdan gelen ağlamanın durduğunu, yerini gergin bir sessizliğe bıraktığını ancak o zaman fark ettim. Bu beni tedirgin ediyordu ama Enzo yanımdayken hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Sorduğum soruyu bana yönlendirerek, "Hiç mutlu oldun mu?" diye sordu.

Bu soru üzerinde düşünürken dudaklarımı büktüm.

"Küçükken, evet. Kevin değişmeden önce. Beraber oynarken eğlenirdik. O zamanlar bana karşı iyiydi ve henüz ailemi hayal kırıklığına uğratmamıştım."

"Niye hayal kırıklığına uğradılar?"

Sesimdeki acıyla, "Ben o değildim," dedim. "Beni taciz etmeye başladığında geri çekildim. O mükemmel bir melekken ben asiydim. Tatlı kızlarını geri istiyorlardı ama beni kıranın tatlı küçük oğulları olduğunu söylediğimde beni dinlemediler."

Gözlerini göremiyordum ama onlardan yayılan öfkeyi hissedebiliyordum.

"Öldüklerinde neredeyse buna seviniyordum," diye itiraf ettim. "Çünkü en azından artık onları yalancı olmadığıma ikna etmem gerekmiyordu. Komik, sonunda Kevin'den uzaklaştığımda tam bir yalancı oldum."

"Yine de o hâlâ sana musallat oluyor."

Başımla onayladım. "Tıpkı annenin sana musallat olması gibi."

Yanağında bir gamze belirdi.

"O zaman belki birbirimize nasıl boş vereceğimizi gösterebiliriz, değil mi?"

Boğazımdan yükselen bir duygu seliyle dudağımı ısırdım. Hâlâ korkuyordum, Enzo'nun beni Kevin'in elinden kurtarabileceğine ikna olmamıştım ama bencilce de olsa denemesine izin vermek istiyordum.

Sesim dökülmeyen gözyaşlarımdan dolayı boğuk çıkarak, "Evet," diyerek mırıldandım.

Yine tavana bakıyordu. "Şimdi seni mutlu eden şeyleri bana söylemeye başla."

Usulca gülümsedim. "Senile Suzy beni mutlu ediyor. Port Valen'e ilk geldiğimde aldığım eski bir Volkswagen minibüsü. Onu Valen's Bend kamp alanında bıraktım ve sanırım ben dönene kadar gitmiş olacak." Bu biraz acıttı, konuşmama devam ettim. "Simon da beni mutlu ediyor. Kalçama dövmemi yapan oydu. Onu pek tanımıyorum ama o sahip olduğum ilk arkadaşım oldu."

Bir süre sessiz kaldı, sonra, "Orada seni bekliyor olacaklar," dedi. "Öyle olduğundan emin olacağım."

Gözlerimden gözyaşları dökülmek üzereydi, o yüzden onlar dökülmeden önce söyleyecek bir şey buldum.

"Hey, Enzo?"

"Hımm?"

Alaycı bir homurtuyla, "Huzur bulduğuna sevindim. En azından benimle tanışana kadar," diyerek konuşmamı bitirdim.

En yumuşak kıkırdaması ağzından çıkmadan önce bir süre durdu ve bu da midemin takla atmasına neden oldu.

"Haklısın. Hayatıma kaos getirdin."

Ve sonunda, elini benim elimin etrafına sarıp sıkıca tuttu.

"Bu kaosu sevdim, bella."

25. BÖLÜM

Sawyer

"Bana dirsek atmayı kes, seni koca budala!" diye fısıltıyla bağırdım.

"Öyleyse kımılda," diye homurdandı. "Küçücük bir beden için çok fazla yer kaplıyorsun."

Bir elim göğsümdeyken dehşet içinde, "*Moi?*" diye sordum. "Kollarından birinin ne kadar yer kapladığını görmüyor musun? Dürüst ol. Muhtemelen bunun için bir doktora görünmen gerek."

"Doktora ihtiyacı olan ben değilim. Belki de uzanmalısın. Hâlâ bir beyin sarsıntısı geçiriyorsun ve bu açıkça kararlarını etkiliyor."

Sinirlenmiş bir şekilde gözlerimi kıstım, "Sen imkânsız birisin," diye çıkıştım.

Enzo'yla vardığımız tuhaf küçük ateşkes şu anda alevler içindeydi. O sadece çok... sinir bozucuydu. Her zaman haklı olduğunu düşünüyordu. Bir de her şeyi bildiğini sanıyordu. Ve bana her zaman sanki bir köpek balığına dönüşmek ve beni yemek istediğini söylemiyormuş gibi bakıyordu. Bunun çekici olup olmadığından emin değildim.

Dürüst olmak gerekirse, mutasyona uğrarsa bence bu noktada ikimize de iyilik yapmış olurdu.

Fener ışığını ararken kendimizi koridorun diğer tarafına sıkışmış küçük bir dolapta bulduk. Belki burada bir kapı olabilir diye düşünmüştüm ama tüm alanı kaplayan dev bir adam yüzünden bir bok göremiyordum.

Fasulyelerle dolu bir rafın arkasına bakarken ona dirsek atarak, "Kımılda," diye mırıldandım. Bir sürü fasulye vardı.

Alaycı bir tavırla, "Bak, fasulye tanrıları seni kutsadı," diye mırıldandı.

"Kapa çeneni," deyip kestirip attım. Sert bir nefes daha vererek geri çekildim. "Neyse boş ver, burada bir şey yok."

Yanından kaymaya çalışırken, bu kesinlikle başardığım bir şey olsa da kıçımı onun aletine sürtmeyi de başardım. Elleriyle kalçalarımı yakalayıp onları sıkıca tutuyordu, beni rehin tutuyordu.

Kalbim ağzıma fırlarken nefesim kesildi.

Sesinde karanlık bir ifadeyle, "Dikkat et, bella," diye uyardı. "Beni henüz affetmemiş olabilirsin ama bunu istemek için bir sürü yöntemim var."

Verebildiğim tek cevap utanç verici bir hırıltıydı. Beni daha çok sıktı.

Aksanını daha kalınlaştırması sözcükleri daha müstehcen bir hâle getiriyordu. "Yine dizlerimin üstüne çöküp sana farklı bir tanrıdan gelen bir kutsama gösterebilirim," diye mırıldandı.

Bu. Yasa. Dışı.

Oksijen ciğerlerimden boşaldı ve kelimenin tam anlamıyla nefes alamıyordum. Omzumun üzerinden küstah bir bakış atarak kolundan kıvrılarak kurtuldum. Ya da en azından denedim. Bacaklarımın arasındaki yoğun zonklama dikkatimi fazlasıyla dağıtmıştı.

"Beni burada boşaltmaktansa becermeye çalışırken beyin sarsıntısı geçireceksin."

Omurgasını düzelttiğinde yüzündeki ifade soğuk bir mermere dönüştü.

Ah, kahretsin.

O, bu meydan okumayı başaramadan ben dolaptan fırladım. Enzo'nun ve koca aletinin dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim. Bu yıpranmış deniz fenerindeki enerji, yapı kadar hızlı bir şekilde bozuluyordu.

Sylvester ve Enzo birbirlerinden kesinlikle nefret ediyordu, birbirlerini en başından beri umursamıyorlardı ve Enzo etrafta olmadığında Sylvester, onunla kalmayı kabul etmişim gibi konuşuyordu.

Daha dün gece gitmeye karar verdim ama bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Bunu söyledikten sonra olacaklardan korkuyordum. Bu yüzden, gerçek Sawyer Bennett tarzında, çenemi kapalı tutup hayal kurmasına izin veriyordum. Bu hayaller kâbus olsa bile.

Bakışları bir an karardı. Sylvester hayaletlere karşı ne kadar hoşgörülü olsa da onlardan bahsetmekten hoşlanmıyordu. Belki de burada yaşayan ruhları kendi elleriyle öldürdüğü içindi.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldandı. "Bir süre sonra senin için çok fazla sorun olacağını sanmıyorum."

Merakla, "Sence onlara alışacak mıyım?" diye sordum.

"Bunun gibi bir şey. Bence sadece huzursuzlar. Ben onlara bakarım, merak etme," diyerek dizimi okşadı. Nasırlı avucunun ağırlığı altında gerilmemeye çalışıyordum ama bu neredeyse imkânsızdı. Sanki omurgamda sümüksü böcekler sürünüyormuş gibi hissettiriyordu.

Gürültülü bir şekilde gülerek, "Rahatla," dedi. "Benden korkmana gerek yok. Sana zarar vermeyeceğim."

Zorla gülümsemeye çalışarak dizimi elinin altından yavaşça kaydırdım.

Kibar olmaya çalışıyor olabilirdim ama bu onun bana dokunmasına izin vereceğim anlamına gelmezdi. Sylvester şansını zorlayan tiplerdendi. Ben ona yapmamasını söyleyene kadar bana dokunmaya devam edecekti hatta daha sert dokunacaktı.

Enzo daha önce ona ellerini üzerimden çekmesini söylemişti ama yine de ısrar ediyordu.

Simon'un çizdiği iki kelimeyi, *Siktir Git*, işaret ederek, "Neden böyle bir dövme yaptırdın?" diye sordu.

Aşağı baktım ve parmaklarımı siyah mürekkebin üzerinde gezdirirken farkında olmadan yüzümde bir gülümseme oluştu. Simon'u özlemiştim. Muhtemelen hiç kimseyi özlemediğim kadar.

Onunla sadece iki kez görüştüm ama benim ilk gerçek arkadaşımdı. Tek arkadaşımdı.

Gülüşüm hemen yok oldu. Muhtemelen isteyerek ortadan kaybolduğumu düşünüyordu. Eminim ki anlayacaktı ama ya onu bir daha göremezsem? Ya geri döndüğümde o ortadan kaybolmuşsa?

Simon bir kere kendisinin de gezgin bir ruh olduğunu söylemişti. Benim gibi bir yerde uzun süre kalamıyordu. Onu bir daha görememe düşüncesi gözlerimin yanması için yeterli oldu.

Basitçe, "Arkadaşım benim için yaptı," diyerek yanıtladım.

Memnuniyetsiz bir şekilde homurdandı. Huzursuzca kıpırdana-

sak. "Pekâlâ, sana bir soru sormak istiyorum," dedi. Kalbim atıyordu, bu konuşmanın nereye gideceğini biliyordum.

Boğazımı temizledim, ellerim farkında olmadan sürekli hareket edip duruyordu. Saçımdan tişörtüme geçiyor sonra tekrar saçıma dönüyor ve bir şekilde dudağıma iniyordu.

"Ne?" Garip durumlarla başa çıkmakta çok kötüydüm.

"Seni burada kalmaya resmen davet etmek istedim." Garip bir duraklamadan sonra, "Benimle kalmaya," diyerek konuşmasına devam etti.

Sanırım yine boğazımı temizledim ama kalp atışımın sesinden bundan emin değildim. Neden bu kadar gergin olduğumdan bile emin değildim. Söylemem gereken tek şey, hayır, teşekkür ederimdi. Çok kolaydı.

"Vay canına," diyerek nefes aldım. "Çok cömertsin."

Bunu zaten biliyormuş gibi başını salladı.

Gergin bir kıkırdamayla, "Mesele şu ki eve dönüp, ah, işlerimi halletmem en iyisi olur," diyerek cümlemi bitirdim.

Kaşlarını çatıp gür sakalını okşadı.

"Bunun çok akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Kendini kötü bir duruma sokmuş gibisin. En iyisi burada kalman." Sanki karar verilmiş gibi bacağımı okşayıp kalkıp gitti.

"Ah, peki, tavsiyen için teşekkür ederim ama ben gidiyorum," diyerek araya girdim. Duraksadı, sonra tekrar yerine oturdu. Harika. Sadece kabul etmesini ve devam etmesini tercih ederdim.

İç çekip güya hayatımın gidişatını sonsuza dek değiştirecek olan bilgeliğini paylaşmaya hazırlanıyordu.

"Bu, özgürce yaşamak için hayatta bir kez elde edilebilecek bir fırsat. Artık paraya bile ihtiyacın olmayacak."

Rahatsızlığım artıyordu. Dürüst olmak gerekirse, neden daha önce burada kalmanın iyi bir fikir olacağını düşündüğümü bilmiyordum. Bu düşünce şimdi tamamen midemi bulandırıyordu.

"Evet, davetin için minnettarım ama sanırım iyi olacağım." Gülümseyerek vurduğum darbeyi yumuşatmaya çalışıyordum ama ondan yayılan bir karanlık vardı.

Boynumun arkasındaki tüyler diken diken olmuştu ve uğursuz bir duygu Sylvester ile aramızda olan kırılgan barışı istila ediyordu.

Adrenalin yavaş yavaş damarlarıma akıyor, Sylvester bana bakarken kalp atışlarım hızlanıyordu.

Sesi derin ve sert bir şekilde çıkarak, "Gidersen onlara kim olduğunu söylerim," diye beni tehdit etti.

Şaşkınlıkla ona bakarken kaşlarımın arasındaki kırışıklığın derinleştiğini hissettim. Ne diyeceğimi bilemeden ağzım açılıp kapanıyordu.

"Sanırım geride bıraktığın kişiler iddia ettiğin kadar güçlülerse, nerede olduğunu öğrenmekle çok ilgileneceklerdir. Kanundan kaçtığından şüpheleniyorum ve seni tutuklayıp ülkene iade etmelerini engelleyecek hiçbir şey olmayacak."

Görüşüm o kadar azaldı ki sanki bir iğne deliğinden bakıyordum, panik şaşkınlıkla karışmıştı.

"Neden bunu yapasın ki?"

"Burada kalmanı istiyorum. İzin verirsen sana rahat bir hayat sunabilirim."

Sinirlenerek, "Bana şantaj yaparak mı?" diye patladım. Çok kızgındım ve neden onu köşeye sıkıştırıp ısıramayacağımı düşünüyordu?

Sorumdan kaçarak, "Biliyorsun, başka herhangi bir kaçak böyle bir fırsat yakalamak için uğraşırdı," diye çıkıştı.

"Evet, öldürdüğün mahkûmlar gibi mi?" diyerek onunla alay ettim. "Sana benim bir kaçak olduğumu düşündüren ne?"

"Hadi ama, yaşlı ve zamanın biraz gerisinde olabilirim ama aptal değilim. Senin gibi genç bir hanımın geçinmek için yasa dışı şeyler yapmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

Tam cevap vermek için ağzımı açmıştım ki konuşmaya devam etti.

"Şüphesiz fahişelik yapıyorsun. Belki hırsızlık bile yapıyorsundur. Her iki durumda da günahsız değilsin. Ve bahse girerim, polisler nerede olduğunu öğrenmekten mutlu olurlar."

Birkaç saniye boyunca yapabildiğim tek şey ona ağzım açık bakmaktı. Sylvester'ın göründüğü kadar arkadaş canlısı olmadığını biliyordum ama işleri bu kadar ileri götüreceğini hiç düşünmemiştim.

Mücadele etme ya da kaçış güdülerim harekete geçmişti ve durumu değerlendirmeye çalışırken bile ayaklarıma sürekli bakıyordum. Açıkçası, gitmeme izin vermeyecekti. Onun yalnızlığının derinlikle-

rini daha önce göremediğim için kendimi çok aptal hissediyordum. Tecridi onu delirtmişti ve çaresiz bırakmıştı.

Bir kaçak olabilirdim ama lanet olası bir paspas olmadığına emindim. Her zaman karşı koyacaktım. Bu, Kev'in zor yoldan öğrendiği ve Sylvester'ın da öğreneceği bir şeydi.

"Haklısın. Hayatta kalmak için kötü şeyler yaptım ve kesinlikle günahsız değilim. Bu yüzden bir istisna olacağını düşünme," diye hırladım.

Sylvester'ın ifadesi şiddetli bir hâl aldı, ayağa kalkıp, yüzüme elinin tersiyle vurup beni yere savurmadan önceki tek uyarım bu oldu.

Parmağını savurarak homurdandı. "Bu, kendi evimde bana son saygısızlığın olacak."

Ardından tahta ayağıyla hızlı bir şekilde merdivenlere hücum etti. Başım dönüyordu, gözlerimdeki karartıyı silmem bir saniyemi aldı. Yanağım alevler içinde yanarken ağzımda kan birikiyordu. Başıma korkunç şeyler gelmişti ama Kev bile bana hiç böyle vurmamıştı.

Merdivenleri hızlıca çıkarken panikleyip, "Ne yapıyorsun?" diye haykırdım.

Ayağa kalkıp peşinden koştum, tam merdivenlerin tepesine çıkınca tüfeğini kaldırdı ve yüzünde şiddetli bir ifadeyle koridorun ortasındaki Enzo'ya doğrulttu.

Bir şekilde yukarı çıkıp silahı kapmış olmalıydı.

Sylvester, "Odana dön, evlat," diye uyardı, sesi vahşi bir ayıyı vurmamaya çalışıyormuş gibi sabitti.

Enzo açıkça Sylvester'ı tehdit ederek silahın önkolunu çekmeye teşvik ederken, "Bu olmayacak," diye hırladı.

Yemin ederim, eğer ateş ederse onu kazığa oturtacaktım ve hiç pişmanlık duymayacaktım.

Kargaşadan rahatsız olmuş gibi Sylvester'ın sözünü sürüklenen zincirlerin sesi böldü. Huzursuz ruh yerde ağır ağır yürürken, Sylvester tavana dik dik bakıyordu.

Omzunun üzerinden tükürerek, "Onları kızdırdın," dedi.

Şaşkınlıktan, "Ben mi?" diye sordum. "Deli gibi davranan sensin."

"Delilik görmemişsin, genç bayan. Şimdi içeri gir!" Son söz ağzından çıktığı anda, yukarıdaki ayak sesleri durdu, sesinin tınısını gök gürültüsü gibi yükseltiyordu.

Nereye gireyim?

Elinde silahla odasına doğru hareket ettiğini anlayınca sorum çabucak cevaplanmış oldu.

Gözlerim imkânsız bir şekilde büyüdü.

"Siktir, hayır," diye bağırdım. "Seninle kalmıyorum."

Enzo kaçık adama doğru bir adım attı ama Sylvester bunu fark edip silahını ona doğrultu.

"Geri git! Lanet olası kafanı uçururum."

Sylvester'ın omuzunun üzerinden bana bakarken, "Enzo, sadece git," diye bağırdım.

Sessizce ağzımı kıpırdatarak, "Mağara," dedim

Kaçmak için bana güvenmek zorundaydı. En iyi olduğum şey buydu.

Enzo çenesini sıkınca kasları patlamak üzereydi. Gözleri obsidyene dönüşmüştü, yavaş yavaş odaya doğru geri dönerken bakışlarında ölüm vardı.

Son saniyeye kadar bakışlarını çekmedi. Sylvester yatak odamızın kapısını çarparak kapattı ve bir anahtarla kilitledi.

O silahı bana çeviremeden dönerek merdivenlere doğru koştum.

"Lanet olsun, buraya geri dön!"

O kadar hızlı bir şekilde merdivenleri indim ki az kalsın yüz üstü düşecektim. Sylvester koridorda hızla ilerleyip arkamdaki basamakları çabucak iniyordu ama o, son basamağa ulaşamadan ben ön girişten çıkmıştım.

"Buraya geri gel!" Kapının kapanmasıyla bağırmayı kesti. Derin nefesler alarak, adrenalin ve panik kan dolaşımımda bir boşluk bırakırken mağaraya doğru koştum.

Mağara kaçabileceğim tek yerdi.

Tek yapabileceğim şey, beni orada bulamayacağını ummaktı.

26. BÖLÜM

Enzo

Bacağımı kaldırıp kapıya vurarak ahşabı çatlatırken kırmızı bir öfke bulutunun arasından bakıyordum. Sawyer'a ulaşmam gerekiyordu, tüm hissedebildiğim, düşünebildiğim ve nefes alabildiğim tek şey buydu: Sawyer'a ulaşmak.

Tam ikinci kez tekmelemeye hazırlanırken, kilit açılmadan hemen önce kapı dişlerinin çınlamasını duydum.

Kapı açılırken kendimi hazırladım, ilk gördüğüm şey namlunun ters tarafının bana dönük olduğuydu.

Sylvester silahın arkasından bana dik dik bakıp bir adım geri çekildi ve silahı merdivenlere doğrulttu. "Git."

Kızgın ve sessiz olarak odadan çıkıp merdivenlere yöneldim. Yavaşça yürürken sırtımda metal bir baskı hissettim, Sylvester'ın tahta bacağını tam arkamda hissediyordum.

"Sawyer nerede?" diye homurdandım.

"Gitti ama merak etme, onu geri alacağım."

"Ona zarar verdin mi?" diye bağırdım.

Beni görmezlikten gelerek, "Biliyorsun, böyle olması gerekmezdi, evlat," dedi.

Öfkem artıyordu ve kara bir bulutun içinden bakıyordum. Onu incitirse ruhumu seve seve şeytana teslim ederdim.

"Başından beri kafanı patlatmam gerekirken sana çok fazla hoşgörü gösterdim."

"Patlatmalıydın," diye ona katıldım. Hayatını kurtaracak tek şey bu olurdu.

"Sawyer geri döndüğünde patlatacağım. Seni erken öldürürsem, kendini o okyanusa atar diye düşündüm."

Bundan emin değildim ama böyle düşünmesine izin verecektim. Düşündüğünün aksine Sawyer savaşçı bir kadındı. Hayatının yarısından fazlasını savaşarak geçirmişti.

Hayatının geri kalanını bir yerde kapana kısılmış olarak geçirmemeye kararlıydı, zayıf, küçük bir köle olmayacaktı. Ellerine daha fazla kan bulaşması anlamına gelse bile, oradan siktir olup gitmek için elinden gelen her şeyi yapardı.

Lanet olsun, onu seviyordum.

Küçük hırsızın birçok şeye yeteneği vardı; onu bu pozisyona zorlamasının sonucu Sylvester'ın ölümü olurdu.

Ama onu zorlamaya fırsat bulamayacaktı, ölümü benim elimden olacaktı. Sessiz kalarak merdivenlere ulaşıp hızlıca yürüdüm, bu da Sylvester'ın bana yetişmesini zorlaştırdı. Yetişmeye çalışırken öne doğru tökezlediğini duydum.

Kelimenin tam anlamıyla iki saniyem vardı, kendi bölgesinde bir köpek balığını alt etmeye oldukça alışkındım. Gerçek bir bacak yerine tahta bir bacağı olan bir adamla başa çıkabileceğimden hiç şüphem yoktu.

Göz açıp kapayıncaya kadar korkuluğun üzerinden atladım, zemin yarım metre aşağıdaydı. Bir el ateş ettiğinde merminin sıcaklığı omzuma çarptı. Uzun namluyu tutup elinden çekerken mutfakta bir şeye çarptı.

Beni tutmaya çalıştı ama ben onun için çok güçlüydüm, o yüzden, "Orospu çocuğu," diye bağırdı.

Silahı ona doğrulttum, yüzü öfkeden kızarırken donup kalmasının tadını çıkardım.

"Beni durdurmaya çalışma. Hadi, nasıl tökezlediğini görelim."

"Ben sadece..."

"Hayallerini duymakla pek ilgilenmiyorum, Sylvester. Acele et," diye atladım.

Homurdanarak en alt basamağa ulaştığında gür kaşlarının altından bana baktı. Etrafa bakınca halının ve masanın kenara çekildiğini fark ettim. Onların yerine bir mahzen vardı, kapı ardına kadar açıktı. Sanırım beni buraya hapsetmeyi planlamıştı.

Sylvester, "Bir adamı öldürebilecek birine benzemiyorsun," dedi. Bolca terliyordu, şapkasının kenarları kirlenmişti.

Yanılıyordu. Can almayı bilen tek kişinin o olmadığını göstermekten mutluluk duyardım. İstediği her şeye sahip olabilirdi. Sonsuza kadar Raven Adası'nda kalabilirdi hatta öbür dünyada bile.

Onu öldürmek için can atsam da kanını ellerimde hissetme ihtiyacından daha çok başımıza geleceklerle ilgileniyordum.

Silahla mahzene doğru işaret ederek, "İçeri gir," dedim.

"Bacağım..."

"İşe yaramaz. Bu benim sorunum değil. Bana tekrar içeri gir dedirtirsen diğer bacağına sıkarım. Böylece bacakların eşleşir."

Kaşlarını çattı, mahzene doğru sendeleyerek yürürken bana başka bir bakış attı.

Önüme geçince işini kolaylaştırmaya karar verdim. Bir ayağımı kaldırarak doğrudan sırtına güç verip onu delikten aşağı yolladım.

Bağırıyordu ve her ne şekilde inmiş olursa olsun, bağırmasının süpedüz bir kükremeye dönüştüğü düşünülürse pek hoş bir yere inmemişti.

Yine. Bu benim problemim değildi.

Aşağı baktığımda onu yaklaşık altı metre aşağıda sırtüstü uzanırken gördüm, öfkeden gözü dönmüş bir şekilde küfürler savuruyordu.

Ona karşı hiçbir sempati hissetmiyordum. Ona son bir bakış atarak kapıyı tutup sertçe kapattım. Kilitlemek için basit bir sürgülü mekanizma vardı, iyi bir kilit tercih etsem de şimdilik yapabileceğimin en iyisi buydu.

Sylvester, Sawyer'ın yaralanıp yaralanmadığını söylemedi ama vücudumdaki her molekül artık Sawyer'a odaklanmıştı.

Kapıya doğru giderken, kanepede gelişigüzel atılmış bir battaniye fark ettim. Biraz üşütmüş veya bir yarayı sarmam gerekirse diye battaniyeyi aldım.

Her saniyesi çok uzun sürmüş gibi hissetsem de mağaraya varmam birkaç dakika sürdü.

Tünelin girişinde durarak, "Sawyer!" diye bağırdım.

Dolgun bir sesle, "Enzo?" diye cevap verdi. Ateş böceklerinin olduğu açıklığa ulaştığımda, teni maviye çalmış şekilde bana doğru koştuğunu gördüm.

Yüzü rahatlamadan dolayı gevşemişti ancak dişleri takırdıyordu. İçerisi buz gibiydi. Fırtınalardan dolayı sıcaklık önemli ölçüde düşmüştü.

Tüfeği yere bırakıp onu incelerken, "Yaralandın mı?" diye sordum. Üstünde şortu ve tişörtü vardı, korkudan tüyleri diken dikendi.

Ona bakarken zaten sorumun cevabını da almış oldum.

Şişmiş gözüne ve kanayan dudağına odaklandım. Kanım buz gibi oldu.

Çenemdeki kaslar sertleşti ve ona doğru giderken ellerim yumruk hâlini aldı. Bir adım geri gitti, tıpkı engerek kadar hızlı bir şekilde bir elini dışarı fırlatıp, ensemi kavrayarak yüzünü benim yüzüme çevirdi. Tökezleyerek kollarıma atladı.

Anında tişörtümü kavradı ama beni itmeye mi yoksa tutmaya mı çalıştığını anlamadım.

Göğsüm şiddetle atıyor, öfkemi kontrol etmemi zorlaştırıyordu.

*Morirà lentamente.** Yetkililer buraya geldiğinde nefsi müdafaa olduğunu söyleyecektim. Ellerini kadınımın üzerine koymuştu ve eminim artık ona nefes bile aldırtmayacaktım.

Ona yaklaştığımda vücudu titriyordu ve gözleri kocaman olmuştu. Göz bebekleri irileşmişti ama bu sefer korkudan irileşmemişlerdi. İçlerindeki alevi karıştırmak imkânsızdı.

Dudaklarım onun kızarmış gözünün kenarını yumuşak bir şekilde okşadığında kısa bir iç çekti.

Fısıldayarak, "Enzo..." diye konuşmaya başlayınca yüzüne yumuşak bir öpücük kondurdum bu yüzden konuşmasını tamamlayamadı.

Vücudumu saran soğukluk kelimelerimi titretirken, "Endişelenme, bebeğim," dedim. "Onun sonunu getireceğim. Ve senin bunu izlemene izin vereceğim."

Ellerini tişörtümün içinde sıkarken titriyordu. Sesi ben daha ona dokunmadan bile boşalmanın eşiğindeymiş gibi, "Umarım yaparsın," diye homurdandı. Sonra, "Nerede o?" diye soracak kadar kendini toparladı.

Fenerden aldığım battaniyeyi omuzlarına sararak, "Yemek masasının altında saklamış olduğu bir mahzeni vardı. Şimdi onun içinde," diye açıkladım. Parıldayan gözlerle bana bakıyordu, sanki onu kurtaran benmişim gibi bakıyordu.

Lanet olsun, çok güzeldi.

"Bu...ilginç. Bunu beklemiyordum."

Elini tutup havuza doğru çekerken, "Bizim işimize yaradı," diye mırıldandım.

Yanıma oturtana kadar onu çekiştirirken, "Ne zaman hazır olursan geri dönebiliriz," dedim.

"Bu gece burada kalabilir miyiz? Çok rahat olmadığını biliyorum ama sadece o deniz fenerinin dışında bir gece geçirmek istiyorum. Deniz feneri fena hâlde boğucu."

* (İtl.) Yavaşça ölecek -*çn*

"Nasıl istersen, bella."

Yüzünde acı bir ifade oluştu. "Yarın sabah, tekrar fener ışığını aramaya başlayacağız. Onu bulmalıyız. Burada kalmamız gereken-den daha fazla kalmak istemiyorum."

Bir kolumu ona sarıp göğsüme yaslarken, "Cevabı ondan öğrene-ceğim," diye yemin ettim.

Başının garip açısına gülüyormuş gibi burnunu çekti.

"Hayatın boyunca hiç kimseye sarılmadın, değil mi?

Kısaca, "Hayır," dedim.

"Gergin olduğunu söyleyebilirim."

Ama deniyordum.

"Ne geçti aranızda?"

Sorumun üzerine bu defa gerginleşen o oldu. Bariz rahatsızlığı göğsümde yanan ateşi körüklüyordu. Ateş hiç sönmemişti ama lanet olsun, ya ona bir şey yapmaya çalıştıysa...

"Onunla kalmamı istedi. Ben de hayır, dedim. Beni şantajla teh-dit etti ve işler o zaman karıştı."

Çenemdeki kasları o kadar sıktım ki az kalsın patlayacaklardı.

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Sana dokundu mu?" diye sordum.

"Bana sert şekilde tokat atmasının dışında mı? Başa çıkamayaca-ğım bir durum değildi."

Sylvester'ın ona vurduğunu hayal ettiğimde yumruklarımı sık-tım. "Lanet olsun, bu ne anlama geliyor?"

"Bu, Sylvester'ın bana el kaldırmayı her zaman düşündüğü anla-mına geliyor ama bu, ona izin verdiğim anlamına gelmiyor."

Üst dudağım kıvrıldığında muhtemelen benden yayılan kara öfkeyi hissederek yukarı bakıp yanağını omuzuma yasladı. Sıcak nefesini boynumda hissedince Sawyer'ı üstüme çekme dürtüsüyle savaştım. Karanlık içgüdülerim ortaya çıkmadan önce havuza odak-landım.

Fısıltıyla, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Benim olan şeyi istiyor." Sessiz kaldığında bakışlarımı ona çevir-dim. "Sen, bella. Senin, benim olman fikrinden hoşlanmıyor." Sesim o kadar derinden geldi ki ben bile sesimi tanıyamadım. "İzlemeye zorlansaydı nasıl hissedeceğini hayal et."

"Enzo," diyerek nefes aldı.

Bu sefer uzağa bakamıyordum. Penisim sertleşirken vücudum daha da ısınıyordu.

Sylvester'ı dayanılmaz bulduğu bir şeye katlanmaya zorlamak...

Bunu düşünmek bile adrenali doğrudan kalbime enjekte etmek gibiydi, bu durum heyecanla sarsılmama neden oldu.

"Ama o zaman onu gerçekten öldürmem gerekecek," diye sonuca vardım.

Alnı kırıştı ve o pembe ağız şaşkınlıkla aralandı. Kararsızlığına rağmen gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve küçük şortu dilimin üzerinden kayıp gidiyordu.

"Neden?" diye mırıldandı. Uzanıp o tatlı dudaklarını, hassas eti dişlerine değene kadar okşadım.

Tek bir kelimenin beni bu kadar derinden etkileyeceğini kim bilebilirdi?

Benim.

"Çünkü benim olana bakan hiç kimse bunu anlatacak kadar yaşayamaz," diye mırıldandım.

Alçak bir sesle, "Ben bu muyum?" dedi. "Senin mi?"

"Her zaman öyleydin," diye mırıldandım. "Şimdi, tek mesele senin kalman." Yine evet demiyordu ve yine onu sıkıca tutma ihtiyacına yenik düştüm.

Dili dışarı fırlayıp başparmağımın ucunu yaladı. Tüm vücudum onun yaptığı şeye odaklanırken, aletim inanılmaz derecede sertleşti.

Başparmağımı dişlerinin arasına alıp sıkarken açlık içimi tırmalıyordu. "*Tu sei mia,*"* diye hırladım. Acıyı pek hissetmiyordum. Sadece serbest bırakılmak için yalvaran o karanlık ve ilkel şeyi hissedebiliyordum. "Başka," diyerek bana cesaret verdi. "Bana asla söyleyemeyeceğin her şeyi söyle."

Ne istediğini biliyordum. Ona anlamadığı bir dilde itirafta bulunmamı istiyordu.

Bu itirafın benim yararıma mı yoksa onun yararına mı olduğundan emin değildim. Duygularımı ifade edebilmemin tek yolunun bu olduğunu mu düşünüyordu yoksa kaçmadan dinlemesinin tek yolu bu muydu?

İki parmağımı dudaklarının arasından dişlerinin üzerine geçirerek onu kendime yakınlaştırırken, *"È impossibile odiarti quando mi fai sentire così vivo,"*** diyerek konuşmaya başladım.

*"Ed è esattamente per questo che voglio odiarti. Prima di incontrare te ero un sonnambulo. Cazzo, non ero pronto a svegliarmi."****

* (İtl.) Sen benimsin *-çn*

** (İtl.) Beni bu kadar canlı hissettirirken senden nefret etmek imkânsız. -çn

*** (İtl.) *İşte bu yüzden senden nefret etmek istiyorum. Seninle tanışana kadar uyurgezerdim.* Kahretsin, uyanmaya hazır değilim. -çn

Anlıyormuş gibi bana bakıyordu. Başka bir dil konuşurken bile beni duyuyordu.

"*Ho sbagliato a dirti che eri debole. Sei così incredibilmente coraggiosa, vorrei che lo vedessi anche tu.*"*

Çenesini serbest bırakınca elimi tişörtünün altından geçirdim, ıslak parmaklarımı yumuşak karnına sürtünce tamamen farklı bir nedenden dolayı titredim. Ben göğüslerinin arasından yukarı çıkarken kumaş havalanıyordu. Sabırsızlanarak, tişörtü başından geçirecek kadar doğruldu, tişörtü kenara fırlatıp bana geri yaslandı. Ardından kot şortunu çıkardı.

Yüzünü bana dönüp kucağımda kıpırdandı, battaniye üstünden düşerken ellerini omuzlarıma koydu.

"Durma," diye yalvardı.

"*Ti penso ogni ora, ogni minuto, ogni dannato secondo. Non so che fare.*"**

Boynundaki ve belinin etrafındaki düğümleri çözdüm, üstündekiler kayıp arsız göğüslerini ortaya çıkarınca dudağımı ısırdım. Gül pembesi meme ucuna eğilip nazik bir öpücük kondurmaktan kendimi alamadım. Nefesini tuttu, yalamamı istedi ve ben de onun bağımlılık yapıcı tadından dolayı inledim.

Ellerimi kalçalarının iki yanındaki düğümlere götürerek, "*L'oceano era l'unico posto in cui mi sentivo a casa,*"*** diyerek konuşmaya devam ettim. Alt mayosu düştüğünde beyin hücrelerimin her birini tüketen bir ham arzu oluştu. Cinsel heyecanının kokusunu alabiliyorken söylediklerime odaklanmakta zorlanıyordum.

"Era l'unica cosa che mi eccitava e dava pace. Hai rovinato anche questo. Sentirti su di me è meglio di immergersi nell'oceano. Neanche con questa rivelazione so che fare."****

Öne eğilerek meme ucunu ağzıma çekip, sertçe emince alçak, boğuk bir inilti duydum. Bir kolumu ona sararak onu hareketsiz tutarken, diğer elim ise amının girişini zorlayıp cinsel arzusunu klitorisine kadar yayıp hafifçe daireler çiziyordu.

* (İtl.) Sana zayıf dememeliydim. İnanılmaz cesursun, keşke bunu anlayabilseydin. -çn

** (İtl.) Her saat, her dakika, her kahrolası saniye seni düşünüyorum. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. -çn

*** (İtl.) Okyanus, kendimi evimde hissettiğim tek yerdi. -çn

**** (İtl.) Bana heyecan ve huzur veren tek şey buydu. Bunu da benim için mahvettin. Senin içinde olmak okyanusun içinde olmaktan daha iyi. Bununla ne yapacağımı da bilmiyorum. -çn

Nefes nefese, "Bir gün," dedi. "İtalyanca öğreneceğim ve ne dediğini tam olarak bileceğim."

Benim dilimi öğrenmesi, kendini kültürüme açması düşüncesiyle göğsümde yükselen içgüdüsel duygu açıklanamazdı. Sawyer'ı, Roma'da Mercato Campo de' Fiori'de yürürken, meydanda sıralanan *bancarelle*'ri* yüzünde merak dolu bir ifadeyle ziyaret ederken, onu tezgâhlarına gelmeye ikna etmeyen çalışan, kendisine seslenen satıcılara gülümserken hayal ediyordum. Meyve ve sebzelere hayran kalıyordu ve her birini burnunun ucuyla koklayıp taze çiçeklerin güçlü aromasına yöneliyordu. Saçlarına mavi bir ebegümeci çiçeği takıyordum, ebegümecinin rengi gözlerine rakip olurdu.

*Un giorno.***

Onu güvende tutmama izin vereceğini söylemişti ama bunun bizim için ne anlama geldiğini bilmiyordum. Benimle kalır mı kalmaz mı, bilmiyordum. O bir günün geleceğinden emin değildim ama bunları kendime sakladım. Kendi duygularımı incitmekle ilgilenmiyordum.

Cevap vermek yerine orta parmağımı ıslak amına batırdım, kendi iniltim onun çığlığını örtüyordu.

"*Cazzo, quanto sei bagnata,*"*** diye mırıldandım.

Kalçalarını elime doğru yuvarlayarak, "Enzo," diye inledi. Ona doğru uzanırken, bir parmağımı da içine koyup kıvırdım. O tatlı noktayı bulduğumda orayı ısrarla okşadım.

Klitorisini ovmak için başparmağımı kullanırken daha yüksek çığlık atıyordu.

Tişörtümü yırtarak, "Lütfen, daha fazlasına ihtiyacım var," diye yalvardı. Tişörtümü çıkartmak için ondan uzaklaşmak zorunda kaldım ama soğuk hava ısınan tenime iyi geldi.

Sonra şortum üzerinde çalışmaya başladı, biraz manevra yaptıktan sonra onları bacaklarımdan aşağı kaydırdı ve bir kez daha üzerime bindi.

Tam aletimi içine sokmaya hazırlanırken onu durdurdum.

Öfkeyle miyavladığında istemeden gülerek, "Aceleye gerek yok, bella," dedim.

Soluk soluğa kalarak, "Bana işkence edeceksin, değil mi?" dedi. "Benden af dilemen gerekiyordu."

* Satıcıların mallarını sattığı hareketli bir tezgâh *-çn*

** (İtl.) Bir gün *-çn*

*** (İtl.) Lanet olsun, çok ıslaksın. *-çn*

Karanlık bir ses tonuyla, "Birlikte yalvaramaz mıyız, bebeğim?" dedim.

Ağzı açık kalmıştı ama ayakta durduğum için onu kollarımda kaldırdım. Derin bir nefes alarak hızla boynuma sarıldı. Sanki düşmesine hiç izin vermeyecekmişim gibi sarıldı.

Benim için düşmediği sürece.

Onu havuza taşırken her adımda daha da sertleşiyordu.

Kucağımda kıvranıp o tatlı, küçük amcığı sikimi ovuştururken, "Enzo," diye uyardı. Ne demek istediğini düşünmesem de ona sürtünerek homurdandım. Sesinde bir histeriyle, "Enzo," diye tekrarladı. "Bunu bana bir daha yapma. Seni affetmemi istediğini sanıyordum."

Dizlerimin üzerine çöküp, onu havuzun kenarına oturturken, "Şşş, sana acı çektirmeyeceğim. O anıyı iyi bir şeyle değiştireceğim," diyerek ona söz verdim.

Dudaklarımı çenesine sürtüp, vücudu nefis bir şekilde titrerken, "Teknede sana yaptıklarım için benden özür dilememi istedin, ben de pişman olana kadar özür dilemeyeceğimi söyledim."

"Pişman olmaya hazırım, bebeğim. Bana durmamı söylediğinde dururum."

Kocaman, paniklemiş gözlerle bana baktı. Sawyer ve benim bir günümüz olursa bana bir daha asla böyle bakmamasını sağlayacaktım. Yaptığım şeyi geri alamam ama yerine iyi bir şey koyacaktım.

"Ne yapacaksın?"

Açıklamak için, "Adrenalin bir afrodizyak etkisi olabiliyor," dedim. "Korku ve ölüm olasılığı, yaşadığını hissettiriyor. Yaptığım şeyi yapmamın bir nedeni de buydu."

Dikkati tamamen dağılmış olsa da şüpheyle, "Köpek balıklarıyla yüzmek seni tahrik mi ediyor?" diye sordu. Yüzümdeki sırıtışı görmeden önce sert vücudunu döndürdüm. Yüzü suya dönükken göğsümü sırtına bastırıp, avucumu karnına yaslayıp kulağına fısıldamak için eğildim.

Eğlenerek, "İşimin cinsellikle uzaktan yakından alakası olmadığını düşünürsek, hayır, tahrik olmuyorum," dedim. "Ama bana yaşadığımı hissettiriyor. Ve sana göstermeme izin verirsen sen de hissedeceksin."

X-ışını görüşüm olsaydı, beyninin iki yarısının birbiriyle savaş hâlinde olduğunu görürdüm. Korkuyordu ama aynı zamanda merak ediyordu.

Sessizce, "Tahrik olacak mıyım?" diye sordu.

"*Si*," diyerek cevap verdim. "Daha önce hiç olmadığı kadar sert boşalacaksın."

Hâlâ düşünürken dudağını ısırıyordu. "Bu büyük bir söz."

"O zaman bu sözü tutmama izin versen iyi olur."

Bir an düşündükten sonra, çenesi en küçük yüklemeyle içeri girdiğinde o ilkel, hayvani tarafım özgür kaldı.

Burnu sudan bir santim uzakta olana ve yuvarlak kıçı havaya kalkana kadar sırtını aşağı iterek, "Eğil," diye emrettim.

Elimi sırtına koyup, sıkıca sarıp, "*Bellissima*,"* diyerek güzelliğini övdüm.

Havuzun kenarını o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Ama ona güvence vermiyordum. Onun güvende hissetmesini isterken aynı zamanda korkmasını da istiyordum.

Korkmalıydı.

Eğildim, elimin yerine ağzımı koyup damlayan amına ıslak öpücükler kondurdum. Ben yaklaştıkça nefesi daha da yükseliyordu.

Dilimi onun dar deliğine sokmadan önce, "Siktir, çok güzel kokuyorsun," diye inledim. Sawyer yüksek sesle inliyor, amını şevkle emmeye başladığımda sesi tüm mağarada yankılanıyordu.

Kalçalarını bana doğru bükerken, "Enzo," diye çığlık atıyordu. Dilimi klitorisine kaydırıp, bacakları titreyene kadar ısrarla üzerinde dönüp duruyordum.

Bana daha iyi bir açı vermek için sırtını daha da kamburlaştırıp, bacaklarını daha geniş açarak, "Ah, durma!" dedi.

Beni kendinden uzaklaştırmak için kendini havuza atması gerekecekti. Ona duyduğum bu açlığın, avının arkasından açlıktan ölmek üzere olan bir köpek balığından daha az vahşi olmadığını düşünüyordum.

Hızla ondan uzaklaştım ve sırtüstü yatıp başımı bacaklarının arasına yerleştirdim. Ardından, amı yüzüme oturana kadar kalçalarını indirdim. Omurgası düzleşmişti, onun sunduğu her damlayı ağzıma alırken aynı gaddarlıkla ağzımı ona sürtüyordum.

Elleri göğüslerini kavrayıp sertleşmiş meme uçlarını kıvırdığında başı geriye doğru savruldu ve ağlamaları çığlıklara dönüştü. Gördüğüm en güzel manzaraydı. Beni uçurumun kenarına getirmeye yetecek kadar güzeldi. Ağrı çekme ihtiyacımı giderene kadar sikimi sımsıkı tutup sıktım.

"Aman Tanrım, Enzo, boşalacağım," diye inledi. Kalçalarının

* (İtl.) Güzel -*çn*

başımı çevrelediğini hissediyordum ve tam boşalmaya başladığında onu yukarı ittim.

Yüzünde vahşi bir ifadeyle başı şokla yere yığıldı. Sanki kızgın bir tanrıça hakkı olanı almak için oradaydı. Gözlerindeki ateş, yüzünü bir aslan yelesi gibi kaplayan sarı bukleleri ve bir hırlamayla kıvrılan dudakları…

İsa aşkına. Muhteşemliğiyle beni lanet olası ergen küçük bir çocuk gibi patlamanın eşiğine getirmişti.

Bana küfretmesine fırsat vermeden iki parmağımı içine sokup iyice kıvırdım. Çözülmeye başlayınca gözlerindeki alevler ikiz güneşe dönüştüğünde ağzı kapandı.

"Artık intikam alma zamanın geldi, bella ladra. Seni bir kez boğdum. Beni boğma sırası sende."

Her bir nefesi bir iniltiye dönüşüyordu, ben gözlerimi ondan ayırmadan klitorisini emerken yeterince hava alamıyormuş gibi soluyordu. G noktasına sıkı bir baskı uyguluyorken cinsel heyecanının elimden taşmaya başladığını hissediyordum.

Sözleri anlamsız ve çarpıktı. "Ah…. Aman Tan…Bekle," derken nefesi kesildi. Zevkten o kadar zayıf düşmüştü ki elini sanki tokat atarmış gibi sertçe başıma koyduğunda gülmek mi yoksa klitorisini mi ısırmak istediğimi anlayamadım.

Ama sonra amını parmaklarımın etrafında sıkılaştırdığında gözlerimi kısarak kapatmak zorunda kaldım, parmaklarım yerine sikimi sıkmış olsaydı nasıl hissedeceğine dair düşüncelere kapıldım.

Bir iki saniyeliğine sessiz kaldıktan sonra patladı. Yüksek bir çığlık havayı delip geçerken tüm vücudu ele geçirilmeye başlamıştı. Parmaklarımı geri çektiğim an, sıvı üzerime aktı. Çabucak iki kolumu iki bacağına doladım ve onu yüzüme bastırmaya zorladım, ağzımı kocaman açıp aylardır denizde kaybolmuş bir adam gibi ondan içtim.

Adım yankılanırken, ağzımı menisiyle doldururken üstümde çırpınıyordu, menisi dudaklarımdan sızıyordu.

Ona doğru inlerken sanırım bana tekrar vurdu ama mutluluğumdan o kadar uzaklaşmış, onun zevkiyle o kadar sarhoş olmuştum ki, boğazımdan aşağı kayan menisi dışında neredeyse hiçbir şey fark etmiyordum.

Orgazmı normalden daha uzun sürmüştü sanki ve gevşediği zaman, onu sikme ihtiyacıyla titriyordum.

Uzaklaşmaya çalışırken, "Dur! Aman Tanrım, daha fazla dayanamıyorum!" diye yalvardı.

Gitmesine izin verdim ama sadece altından çıkıp onu önceki pozisyonuna geri getirmeme yetecek kadar uzaklaştırdım. Suyun üstünde, yüz üstü ve kıçı yukarıdaydı.

Nefes alarak, "Bekle, beni henüz altına koyma," derken nefesi durgun suyu rahatsız ediyor gibiydi. "Bırak beni, hâlâ nefes alamıyorum."

"Bebeğim, içinde olduğum sürece asla nefes alamayacaksın," diye karşılık verdim. Sikimi amının girişiyle aynı hizaya getirip yavaşça onu içeri ittim, artık etrafımı sarmadan bir saniye bile ilerleyemiyordum.

Oturmak için hareket ederken, "Ah, kahretsin," diye bağırıyordu.

Çırpınırken, ensesinden tutup onu geri çekerken, "Ah, ah, sana hareket edebileceğini söylemiş miydim?" dedim.

Onu sıkıca sarıp içine batarken, boğuk bir sesle, "Bu çok fazla," diyerek inledi.

"İçine alabilirsin, bella. Amının ağzının yaptığı kadar sikimi iyi yuttuğunu görmeme izin ver."

Tek cevabı boğuk bir iniltiydi. Sikimi sonuna kadar soktuğumda gözlerim mutlak bir mutlulukla yuvarlandı.

"*Cazzo*," diye mırıldandım. "Ne kadar iyi bir kız, bebeğim."

Parıldayan aletimi amının sıcaklığına uzunca batırıp yavaş bir şekilde geri çektiğimde, benim için nasıl sırılsıklam hâle geldiğini görünce mest oldum. Ardından sertçe içine tekrar soktuğumda keskin bir nefes alıp adımı sayıkladı. Nefes alışı bir uyarı gibiydi, bu durum yüzümde vahşi bir sırıtış oluşmasına neden oldu.

Kıçını daha yükseğe kaldırıp rahim ağzına daha iyi bir açıyla vurmamı sağladığında, "Ben..." diyerek nefesini tuttu.

"Bu...Bu benim sınırım," diye cıyakladı.

"O zaman seni yeni bir sınıra taşımama izin ver."

İtiraz etmeden önce buklelerini kavradım ve başını suyun altına ittim.

Titrerken kendimi dengelemek için sırtımı eğip, altına uzanıp klitorisini tokatladım.

Bana doğru sarsılırken içine tekrar bastırmak için kalçalarını geri çektim. Sudaki kabarcıklar yüzeye çıkıyorken amı neredeyse acı içinde sikimi sıkılaştırıyordu.

Onu bu tehlikeli sınıra zorlamak inkâr edilemez derecede erotikti. Elimin altında direndiğini hissetmek, ondan yaşam sıvısını almamı engelleyememek bağımlılık yapıyordu.

Farkına varmadığı şey ise yaşamını her zaman elimde tuttuğumdu ve onu korumam için bana güvendiğini asla bilmediğiydi.

Başını kaldırdığımda içgüdüsel olarak umutsuzca derin bir nefes aldı.

Kalçalarımı ona doğru yuvarlayarak, "*Brava ragazza.* Çok iyi gidiyorsun," diyerek onu övdüm. "Seninle gurur duyuyorum."

Bağlantısız sözler mırıldanarak fısıldıyordu. Ama kalçalarını tekrar bana doğru ittiğinde benden daha fazlasını isteğini anladım.

Ölümle flört etmek lanet olsun, heyecan veriyordu.

"Derin nefes al, bella."

Hareketlerimi hızlandırdıkça boğazından çıkan inlitiler nefes almasını zorlaştırmasına rağmen beni dinliyordu.

Daralan amını hissederek, "Bekle… Enzo," diye bağırdı.

Sözünü bitirmesine izin vermedim. Başını geriye doğru bastırdığımda muhtemelen su altında çığlık attığı için su altından bir baloncuk dalgası yüzeye çıktı.

Bu sefer oksijensiz kalmıştı ama öleceğini düşünürken onu sikmek istiyordum.

Klitorisinin üzerinde daha hızlı gidip gelirken, amını tekrar sıktığında inledim, daha çok hızlanırken artık bacaklarım titriyordu. Penisim sertleşmişti ve boşalmak üzereydim ama onu sikmeyi erkenden bitirmeyi kabul etmiyordum.

Onun tatlı amında kendimi kaybetmeye başladığımda direniyordu. Panikliyor ama çılgınca bana karşı çıkana kadar aletimi daha fazla içine itiyordum. Boğulmak üzereyken zorla bir nefes daha aldığında başının sudan çıkmasına izin verdim.

Direnmeye çalışırken çıkardığı inlemeler ve tiz cesaret verici çığlıklar arasında merhamet göstermeden hızlanıyordum.

"Beni affediyor musun, *piccola*?"*

"Yapamam… Enzo ben nefes…"

"Derin bir nefes al. Bu sefer içeride tut," diye emrettim. "Seni daha uzun süre altında tutacağım ve bana ne kadar direndiğin umurumda değil. Ölümün eşiğindeyken amın çok sıkılaşıyor."

Hıçkırıyordu ama dediğimi yapıp alabildiğince derin nefes aldı.

"Sakin ol, bella. Boğulmana izin vermeyeceğim. Sana yaşamanın ne kadar iyi hissettirdiğini göstermek istiyorum."

Başını salladı, bana olan güveni ona olan saplantımı güçlendirdi. Ağzını kapattığında onu tekrar suyun altına koydum. Daha fazla

* (İtl.) Bebeğim *-çn*

denge sağlamak için ayağımı sıkıca yere koyarak bir dizimi kaldırdım. Onu yeterince sert sikiyordum, tenimizden çıkan ses ve amının çıkardığı ıslak sesler onun suda çırpınmasından daha yüksek ses çıkartıyordu.

Omurgamdan aşağıya yoğun bir zevk oluşurken nefes almak için direnmesi bu zevki arttırıyordu.

Kabarcıkların hâlâ çıktığından emin olmak için suya odaklandım, suya çarpıp durmaktan korunmaya çalışıyordu. Titreşimler bir an vücudundaki her bir kemiğe çarptı ve bir an sonra tamamen hareketsiz kaldı.

Ve sonra patlarcasına boşaldı. Gözlerim şaşkınlıktan büyüyene kadar sikimin etrafını sıktı. Yukarıya çıkmasına izin vermek için başını bıraktım ama sikimin etrafında kıvranırken etrafımda olup bitenlerin farkında değildim.

Kendi orgazmım içimi parçalarken, onun üzerine yığılıp dişlerimi omuzuna geçirdim. "Siktir, siktir, siktir, Sawyer," diye mırıldandım. Ağzımdan İtalyanca ve İngilizce daha fazla kelime çıkıyordu. Ne söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece şimdiye kadar inandığım tek duaydı.

Spermlerim içine dökülürken hiç bitmeyen iniltiler çıkıyor ve görüşüm kararıyordu, spermler amını doldurarak dışarı akıyordu.

Daha da boğulan bir sesle, çırpınarak, "Aman Tanrım! Aman Tanrım, Enzo," diye bağırıyordu.

Duygu yoğunluğu fazlalaşınca aletimi özgür bıraktı. Bacağımdan akan sıvı, göğsümde hayvansı bir hissin yükselmesine neden oldu.

Nefesi kesilip dönüp bana baktığında, dudağımı ısırıp iki parmağımı kullanarak sikimi bacağından alıp amının içine geri ittim.

"Bu benim," dedim. Sonra İtalyancasını söyledim. "*Questa mia.*"

Parmaklarımı geri çekip başparmağımı içeri daldırmadan önce sıkışmış kıçının üzerine daire çizerek spermimi yaydım. Hızla spermlerimi emdi.

"Enzo," diyerek tısladı.

Onun her parçasının benim olduğunu bilmem gerekiyordu. Her tarafında olmalıydım. Amından damlayan her damlayı toplayıp adımı tenine yazdım.

"Artık adımı alabilirsin," diye mırıldandım. Omuzunun üzerinden bana bakarken yanakları kızarmış, gözleri büyümüş ve pembe ağzı aralanmıştı.

Onu tutmak istiyordum. Onu tutacaktım.

Sanki beni duymuş ve onaylıyormuş gibi, "Seni şimdi affediyorum," diye fısıldamadan önce dudağındaki tuzlu sıvıyı emdi.

İçimde şeytani bir his vardı. Saçlarını tutup, onu suyun altında ilk tuttuğumda sikimin içine gömüldüğü zaman hissettiğimle aynı histi.

Ona, "Yine de bunu istemekten asla vazgeçmeyeceğim," dedim. "Sana tapmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Karanlık, tenime çarparken dişlerimi göstererek onu tekrar kavradım.

"Son nefesini verene kadar benim olacaksın, Sawyer. Ve seni yüzeyin altında tutan ve ölümle tanıştıran yine benim elim olacak."

Parmaklarımı amına sokup tekrar çıkartıp onları ağzıma koyarken yüzünü bana doğru çektim. Yüzüne üflerken spermler ıslak buklelerine dağıldığında sersemleşip bağırdı.

"Ma solo quando sono pronto a venire con te. Annegheremo insieme, bella ladra."*

* (İtl.) Ama sadece seninle boşalmaya hazır olduğumda. Birlikte boğulacağız, *güzel hırsız.* -çn

27. BÖLÜM

Sawyer

"Piccola, uyan."

Sırtımda keskin bir ağrıyla uyanarak, "Hımm?" diye mırıldandım.

Aman Tanrım. Henüz yirmi sekiz yaşında olmama rağmen sanki bir gecede seksen yıl yaşlanmış gibi hissediyordum. Gecenin büyük bir kısmını başkasının üstünde geçirmiş olsanız da sert bir zeminde uyumak, korkunç bir sırt ağrısı oluşturuyordu.

Ses daha sert çıkarak, "Sawyer, *svegliati*,"* diyordu.

İrkilerek yan tarafıma döndüğümde, "Uyandım," diye inledim. Ağzımdan uzun bir inilti daha çıktı. "Başımı siktin, ahbap."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Ne?" diye sordu.

Gözlerim hâlâ kapalı olmasına rağmen onları devirdim. Kelimenin tam anlamıyla her şeyi anlıyordu.

Ayağa kalkıp sonunda gözlerimi açınca, "Ciddi bir yoga seansına ihtiyacım olacak," diye sızlandım. Enzo önümde çömelmiş, yüzünde sert bir ifadeyle bana bakıyordu.

Dün gece beni, her yerimi spermiyle işaretlerken ne söylediğini tercüme etmedi. Ama her ne söylemişse de içimde derin bir heyecan uyandırdı. Adrenalin patlaması için isteyerek tehlikeli bir duruma girdiğiniz türden bir andı.

Dün gece... tutkuluydu ama çılgıncaydı. Sanki beni öldürüp içimi doldurmuş, sonra hayatta olduğumu düşünerek bana fasulyeyi kaşıkla yedirmeye çalışıyormuş gibiydi. Biraz Norman Bates gibiydi. Seni boğmak istiyorum ve gitmene asla izin vermeyeceğim karışımı bir durumdu.

Kev bana böyle bakardı ve ben bu bakışın tam olarak ne olduğunu biliyordum: Takıntı.

* (İtl.) Uyan *-çn*

Ama bu bakış içimin alev alev yanmasına, yüzümde bir gülümseme ve beni asla bırakma dememe neden oldu. Senin elinde boğulup ölebilirim, diyebilirdim.

Vay. Bu berbat bir şeydi. Geri döndüğümde bir terapist bulmam gerekecekti.

Enzo endişeyle kaşlarını çatarak, "Sylvester gitmiş," dedi.

Yalnız gittiğine biraz kızarak, "Bensiz mi gittin?" diye sordum. "Nereye gitti? Oradan nasıl çıkmış?"

Başını salladı. "Bilmiyorum. Mahzenin kilidi açıktı, kilidi açana kadar onu kurcaladı mı yoksa başka bir şekilde mi çıktı, bilmiyorum. Ne olursa olsun, kontrolü ele alıp, o lanet fener ışığını bulup gelip bizi alması için birileriyle iletişime geçeceğiz."

Huzursuzluk tüm sistemimi altüst etmişti.

Ortadan kaybolması beni daha iyi hissettirmiyordu. Nerede olursa olsun, hâlâ bu adadaydı. Sylvester adayı bizden çok daha iyi biliyordu.

Gitmemişti. Saklanıyordu.

Ama sonsuza kadar bu mağarada kalamazdık. Yemeğimiz ya da suyumuz yoktu ve mesanem bana çok kötü işemem gerektiğini hatırlatıyordu. Ve mağaranın bir köşesine çömelebilirken, fasulyeler beni geçmeye karar verdiğinde bu tam olarak bir seçenek değildi.

Ve mağaranın bir köşesine çömelebilirken, içimdeki huzursuzluk bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyordu bana.

"Muhtemelen bir silahı da vardır," dedim. Sylvester'ın birkaç silahı vardı ve Enzo onun kaçma olasılığını tahmin edebilseydi, o silahların deniz fenerinde bırakılmayacağını bilirdi.

Burada kalmasını istediğim için kendimi çok kötü hissediyordum. Burada kalmasaydık Sylvester asla kaçamazdı.

Enzo başını salladı. "Olan oldu. Ama bu gece dikkatli olmamız gerekiyor."

Ayakta dururken yüzüm buruştu ve "Tamam," diye mırıldandım. Tanrım, sırtım çok ağrıyordu ama bu benim hatamdı. Sonuçta ben burada kalmak istemiştim. Ve kaldığım için pişman değildim. Uyurken ateş böceklerinden birinin ağzıma düşeceğinden endişe etsem de farklı bir yerde uyanmak ferahlatıcıydı.

Doğrulduğumda Enzo yine bana deli gibi bakıyordu.

"Ne?"

Net bir şekilde, "Acı çekiyorsun," dedi.

Ona yandan bakarak, "Evet, yani?"

Altımızdaki kaya sırtımın ağrımasına neden olmuş da onu yumruklamayı düşünür gibi yere baktı. Sonunda battaniyeyi ve tüfeği kapıp başını kaldırdı ve "Bununla sonra ilgileneceğim. Hadi gidelim, bebek."

Enzo'nun büründüğü yeni hâlini garipsediğim için bir anlığa tereddüt ederek, yüzümde acı çektiğimi belli etmeyerek arkasından ağır ağır yürümeye başladım. Genelde beni becerdikten sonra baktığı gibi, sanki her an ölü bir örümcek gibi eğilmemi ve kıvrılmamı bekliyormuşçasına bana bakıp duruyordu.

Deniz fenerine yaklaştıkça kalbim hızla çarpmaya başladı. Gökyüzü koyu gri rengindeydi, fırtınalar sanki Raven Adası'ndan alacağı bir intikam varmış gibi sürekli adaya musallat oluyordu.

Bu kapalı hava deniz fenerini daha uğursuz gösteriyordu, binanın etrafındaki yontulmuş kırmızı ve beyaz halkalar adanın atmosferini karartıyordu. Sanki o korku video oyunlarından birinin içindeymişim gibi hissediyordum. Korkunç yere girmek zorundaydım çünkü oyundan çıkmamın tek yolu buydu. Ama orada bir şeyin beni öldürmeye çalışacağını biliyordum. Her adım korkuyla doluydu ve bana doğru gelen kıyamet kalbimi daha da ağırlaştırıyordu.

Ezno tüfeği hazırlayıp sessizce ön kapıyı açarken menteşelerin yüksek gıcırtısı sessizliği bozdu.

İçerdeki enerji ağırlaşmış bir battaniye gibi yoğundu. Ama bu ağırlık sizi sıcak ve güvende hissettiren türden değildi.

Enzo, "Sessiz ol," diye fısıldadı. Bana bakmasa da başımla onayladım ve kapıyı olabildiğince sessizce kapattım. Menteşeler farklı bir yüzyıldan gelmiş ve hiç yağlanmamış gibi ses çıkardığı için çok sessizce kapatamadım.

Enzo, hızla mutfağa gidip Sylvester'ın balıkları kesmek için kullandığı büyük bıçağı kapıp bana getirdi.

"Burada kal. Gittiğinden emin olmak için her odayı kontrol edeceğim. Onu görürsen bıçakla."

Bıçağa bakıp onu sallamaya başladım, Enzo'ya geri vermeye çalışırken neredeyse kendimi yaralıyordum. Silahı almayı tercih ederdim.

Sesim gergin ve düzensiz bir şekilde çıkarken, "Hayır, teşekkür ederim," dedim.

Kaşlarını çattı. "Sawyer, seni korumasız bırakmayacağım. Onu almalısın."

"Seninle gidemez miyim? Hiç korku filmi izlemedin mi? Ayrılmak asla iyi bir fikir olmamıştır. Ve sen burada olmazsan vurulma tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirim."

Bileğimi kavrayıp elime bastırarak, "Yine de almanı istiyorum," diye ısrar etti. Yüzüm rahatsızlıktan buruştu ama ona itiraz etmedim.

Bir matematik problemini çözmeye çalışıyormuş gibi beni yakından, neredeyse eleştirel bir şekilde inceledi. Sonunda, ben arkadan onu takip ederken dönüp merdivene doğru yöneldi.

Sessizce adım atmaya çalışıyorduk ama ön kapıdan çıkan ses kadar olmasa da biz ilerlerken demir merdiven ağırlığımız altında ses çıkarıyordu.

Yukarıdaki hava daha yoğundu. Bir an için yeterince derin bir nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Önce küçük dolabı, sonra odamızı, banyoyu ve son olarak Sylvester'ın odasını kontrol ettik.

Onu hiçbir yerde bulamadık. Burası ölümcül derecede sessizdi ve hiç ses çıkarmadan bu yerden geçmek neredeyse imkânsızdı. Bir heykel gibi hareketsiz durmadıkça ses çıkarırdı. Burada değildi.

Bunun beni daha iyi hissettirdiğinden emin değildim. Sylvester'la yaşamak rahat olmaktan çok uzak olsa da yanımızdayken nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumuzu bilirdik. Şimdi nerede olduğunu bilmediğimiz için ne tür bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumuzu da bilmiyorduk.

Deniz ışığına giden yeri hâlâ bulamamıştık ve kaza yaptığımız günden beri Sylvester'ın ona erişiminin olduğunu biliyorduk bu yüzden hâlâ burada olma ihtimali vardı, sadece görebildiğimiz hiçbir yerde değildi.

Enzo sessizce, "İçeri girmesin diye bütün kapıları ve pencereleri kapatmalıyız," dedi. Ses tonu korkularımı doğruluyordu. Sanki Sylvester bizi duyabilirmiş gibi konuşuyordu.

"Ya kapattığımızda onu da bizimle burada kilitlersek?" diye sordum.

Gözlerinin etrafında kırışıklar oluşana kadar sıktı. "Hızlı bir kaçış yolumuz olduğundan emin olacağız."

Daha nasıl emin olacağımızı sormadan Sylvester'ın odasına gidip

dolabın kapısını açtı. Ardından, askılardaki giysileri ve üst rafta duran fazla çarşafları yırtmaya başladı.

Kollarımız yırtık kumaşlarla dolduğunda yatak odamıza dönüp kapıyı usulca kapattı.

Kumaşları bir iple bağlamaya başladığında ne yaptığını bir saniyede anladım.

"Bu her zaman yatağımıza bağlı olacak," diye açıkladı. "Eğer bir şey olursa, bu bizim çıkış yolumuz olacak."

Kaşlarımı çattım. "Pencere çiviyle kapatılmış."

"Hayır, çiviyle kapatılmamış."

Gözlerimi kırpıştırdım, pencereye bakmaya gittiğimde kaşlarım çatıktı. Buraya geldiğimizde pencerenin çivilerle kapalı olduğunu net bir şekilde hatırlıyordum.

Ancak şimdi kontrol ettiğimde çivilerin çıkarılmış olduğunu gördüm.

"Ne zaman..."

"Buraya geldiğimizde onları çıkarmaya başladım."

Ağzım aniden açıldı. Bunca zamandır onları çıkartıyormuş ama ben hiç fark etmemiştim. Sylvester da fark etmemiş olmalıydı. Fark etseydi, kesinlikle bunu dile getirirdi.

Sırıtarak ona, "Seni gidi sinsi köpek," diye mırıldandım.

Bana keskin bir bakış attı. "Onun kurallarına göre oynadığım izlenimini vermiş olabilirim, bella ama birinin beni mahkûm etmesine asla izin vermem."

Bana doğru yaklaştığında bakışlarından dolayı felç olmuş gibi hissettim. Çömelip kumaşları iple bağlamaya başladığında hemen önünde durduğumu fark ettim.

Kalbim karnımda atıyormuş gibi hissedince hemen bir adım geri çekildim. İpi yatağın kenarına bağlayabilmesi için ona yer açarken dışarıda kalan kumaşları yatağın altına yığdım.

"Pencerenin etrafındaki çivileri gevşetmek için birkaç kez gizlice odaya girdim. İlk başta zorlandım ama sorun olmadan çıkabilmemiz gerekiyordu," diyerek açıklamada bulundu. "Her ihtimale karşı önlem olarak."

Tek başına kaçma senaryosunu sevmedim. Ama hazırlıklı olmak akıllıcaydı bu yüzden ellerimi pencereye koyup yukarı ittim. Açmak emek istiyordu ama yapılabilirdi.

Benim için geri itmeden önce, "İyi," dedi. "Hadi yiyecek bir şeyler bulalım, daha sonra burayı tahtayla kapatmaya başlayacağım."

"Ben de yard..."

Sözümü keserek, "Senin dinlenmen gerekiyor," dedi.

Göz kırptım. "İlk kez sırt ağrısı çekmiyorum, Enzo. Çürük biri değilim."

Benim tarafıma doğru gelerek çenemi parmaklarının arasına aldı. Nefesim kesilip omurgamdan aşağı bir ürperti hissettim.

"Yetenekli bir kadın olduğunun fazlasıyla farkındayım, Sawyer. Ama bu seninle ilgilenmeyeceğim anlamına gelmez."

Ağzım açıldı ama hiçbir şey söylemedim. Beynimde tutarlı bir düşünce yoktu. Gözlerime bakıp hiçbir şey görmediğine, salak bir köpekten farksız görünmediğime emindim.

Bakışları aralanmış dudaklarıma kayıp tekrar bana odaklanmadan önce birkaç saniye orada kilitlendi.

"Capito?"

Ne istediğini anlayarak, "Evet," diye mırıldandım.

Eğilip alnıma yumuşak bir öpücük kondururken sesindeki onay tonuyla, "İyi kız," diye mırıldandı.

Kalbim aşırı ısınmış, fırında patates gibi görünüyor olabilirdi. Tüm vücudum kızarırken göğsümde patlıyordu.

Onun onayı beni gururlandırmamalıydı ama işte, gururlandırmıştı. Bana dopdolu bir bakış daha atıp kapıya doğru başını salladı ve ardından kapıya doğru sinsi sinsi ilerlerken onu takip etmemi bekliyordu.

Bir tarafım, ayaklarımı sımsıkı orada tutmamı söylüyordu. Bununla birlikte, alnıma aldığım öpücüklerinden bir tane daha alma ihtiyacı, nihayetinde onu takip etmemi sağladı.

Sylvester yemek porsiyonları konusunda oldukça katıydı ama konuk olduğumuzu düşünürsek Enzo da ben de bunu umursamıyorduk, normalde ona bir ay yetecek olan yemek üçe bölünmüştü. Sadece yemek yediğimiz için minnettardık.

Bu durum mutfak dolaplarını karıştırmamızın kısıtlandığı anlamına geliyordu ve buna saygı duymaktan mutluluk duyuyorduk.

Dolaplara baktığımızda Sylvester'ın söylediğinden daha fazla yiyecek depoladığını gördük. Bunun için onu gerçekten suçlayamazdım. Bu adada tek başıma yaşasaydım ve unutulma ihtimalim oldukça yüksek olsaydı, muhtemelen ben de aynısını yapardım.

Bunu ihtimali düşünerek Enzo ile akşam yemeğini abartmadık. Tek bir patates ve terbiye edilmiş bir tavukgöğsü yedik.

Dolaptaki bir sürü enerji içeceğini içmekten daha iyiydi.

İkimiz de bir yerlerde çalışan bir telsiz bulabileceğimizden veya kargo gemisinin eninde sonunda geleceğinden emindik. Ancak burada uzun süre kalma olasılığına da hazır olmalıydık.

Tek bildiğimiz, o geminin Sylvester'ın söylediğinden çok daha seyrek geldiğiydi. Yiyecekleri muhafaza etmek daha iyiydi.

Enzo kanepeyi işaret ederek, "Uzan," dedi. İç çekerek, tartışacak enerjim olmadığından dediğini yaptım. Aramızdaki bu barış canlandırıcıydı ve gerçekten iyi biri olduğu için bunu bozmak gibi bir niyetim yoktu. Barışı bozmak aptalca olurdu.

Ben kanepeye uzanırken o küçük şömineyi yakmaya çalıştı. Rahatladığımda, yüzünde ciddi bir ifadeyle tüfeği bana uzattı.

Kocaman gözlerimle ona bakarken tereddüt ederek silahı elinden aldım.

"Sylvester mutfağa odun depolamamış bu yüzden gidip arkadan odun getirmem gerekiyor. Birkaç dakikadan fazla sürmez. Güvende olman için bunu kendine yakın tut."

Mırıldanarak, "Tamam," dedim. "Zaten hangi cehennemden odun getirmiş ki? Burada bitki bile yetişmiyor."

"Her şey gibi odunları da satın almıştır. Isınmak için kütükleri ve ince tahtaları var. Görünüşe göre onları stokluyor."

Bunun üzerine biraz rahatladığımı hissederek başımı salladım. Bu, geminin geldiğinin bir başka kanıtıydı ve bu adadan çıkacağımızın kanıtıydı. Buradan çıkıp gitmeden önce ne kadar süre korku içinde yaşamamız gerektiği bir sorundu.

O zamana kadar birçok şey olabilirdi.

Enzo ön kapıyı arkasından kapatır kapatmaz, sessizlik daha da ağırlaştı. Yutkunmaya çalışıyordum ama karnımda bir korku çukuru oluşmuştu.

Kahretsin. Bu çok ürkütücüydü.

Tam kumandaya uzandığım sırada yukarıdan bir şey gümbürdedi. Korkudan göğsüm hızlıca atmaya başladı, az kalsın kalp krizi geçiriyordum.

Ah, kahretsin.

Beni daha az savunmasız hissettirdiği için ayağa kalktım. Daha fazla ses duymak için kulaklarımı kabarttım.

Otuz saniye sonra, zincirlerin belirgin çekiliş sesi başlar başlamaz omuzlarım gevşedi. Kulağa ne kadar uzaktan gelirse gelsin, her zaman olduğu gibi seslerin üçüncü kattan geldiğine emindim. Ama bu beni daha güvende hissettirmiyordu.

Adrenalin ve korku, kan dolaşımıma tehlikeli bir kokteyl olana kadar karışıp kalp krizi geçirmemi sağlayacak kadar bütün bedenimde dolaşıyordu.

Enzo'nun acele etmesi için hafifçe inleyerek ayakta zıplayıp duruyordum. Bir dakika içinde geri gelmezse, buradan çıkacaktım.

Sesler aniden durdu, sessizlik seslerden daha korkunçtu. Ses geldiğinde en azından hayaletin nerede olduğunu anlayabiliyordum. Şimdi her yerde olabilirdi.

Duyduğum her neyse ciğerlerimi sıkıştırıyordu. Aldığım oksijen oranı az olduğu için göğsüm ağrıdı. Doğru nefes alıp vermekten korkuyordum. Daha doğrusu, beynim korku tarafından ele geçirilmişti ve artık vücudumun geri kalanına sinyal gönderemiyordu.

Lanet olsun, o şey kendini belli edene kadar tüm organlarım tükenecekti ve sanırım bundan memnun olmuştum.

Ama sonra, yukarıdan bir tak sesi geldi. Kulaklarımdaki uğultu yüzünden onu duymakta zorlanmıştım ama birkaç saniye sonra bir tıkırtı sesi daha geldi.

Sanki… meraklıydı. Yeni komşusunu taze pişmiş bir güveçle karşılamak için kapıyı çalan biri gibiydi.

Asla açıklayamayacağım nedenlerden dolayı ayaklarım beni merdivenlere doğru götürdü. Merdivenlerin önünde durduğum sırada bir tak sesi daha geldi. Bu sefer daha yüksek ve doğrudan bir sesti.

"Merhaba," diye seslendim.

Hiç kimse cevap vermeyince kendimi aptal gibi hissettim. Ama sonra, sanki biri yumruğunu tahtaya vuruyormuş gibi yüksek bir gümbürtü çıktı. Yerimde zıplayıp korku içinde bir çığlık attım.

"Sorun ne?"

Bu sefer daha yüksek bir çığlık attım. Çabucak kapının önünde duran, endişe içinde kaşlarını çatmış Enzo'ya doğru gittim.

Bana doğru koşarak geldi ama kelimenin tam anlamıyla hareket edemiyordum ya da nefes alamıyordum.

Yaralanıp yaralanmadığımı kontrol etmek için bana dikkatlice bakarken, "Ne oldu?" diye sordu.

Kesik kesik konuşmayı başararak, "Hayalet. Tıkırtı. Korkutucu. Deniz polisini ara."

Rahatlayıp omuzları gevşedi. Bakışlarını tavana çevirdi, çenesindeki damarlar atıyordu.

"Sorun yok. Sana zarar veremez."

"Bunun doğru olmadığından oldukça eminim. Hiç Korku Seansı'nı izledin mi? Ya da başka bir paranormal korku filmi? Oradaki insanlar kesinlikle zarar görüyorlar. İnsanlar ölüyor. İblisler seri katiller gibiler, Enzo."

Kulağa aptalca geldiğini biliyordum ama hâlâ beynimi tekrar çalışır duruma getirmek için mücadele ederken, emin olduğum tek şey yukarıdaki her ne ise bana zarar verebilecek olmasıydı. Yumruğunu yere vurabiliyorsa, aynısını yüzüme de yapabileceğinden emindim.

"Onlar iblis değil, ruhlar," diye hatırlattı bana.

Omuz silktim. "Bu ruhlar yaşayan kötü insanlardı. Sana öldükten sonra kötü olmadıklarını düşündüren nedir?"

Bana baktı.

"İyi bir noktaya parmak bastın," diyerek söylediklerimi kabul etti. "Bir hayaletle savaşmam gerekirse, savaşırım. Şimdilik arkana yaslan."

Kesinlikle Enzo'nun yumrukları ona zarar veremezdi. Ama düşüncesi asil bir düşünce olduğu için susup kanepeye doğru ilerledim. Enzo, Sylvester'ın mutfaktaki bir dolapta sakladığı küçük alet kutusundan birkaç çivi çıkarıp işe koyuldu.

Kapılara ve pencerelere ikişer ikişer çivi çakarken kendimi gitgide daha fazla klostrofobik hissettim.

Bu deniz fenerinin mağaraya kıyasla daha güvenli olması gerekirdi. Ama hayatım denizde kaybolduğum zamandan daha fazla tehlikedeydi.

Suda bir köpek balığı vardı ama okyanustayken onun bölgesindeydik.

28. BÖLÜM

Sawyer

Bacağımı kavramış bir köpek balığı vardı ve sanırım başımın yanına bir şey çarptığında çaresizce çığlık attım. Rüyamda başıma çarpan bir tenis raketiydi. Bacağımı kemiren canavardan dikkatimi dağıtacak kadar kafa karıştırıcıydı, tenis raketi tekrar yanağıma çarptı.

Bu vuruş korkunç durumun girdap gibi beni gerçekliğe geri döndürmesi için yeterince sert bir vuruştu.

Bir şey üzerime eğilip derin derin nefes alırken kafam karışmış durumda olduğu için anında yumruklarım havada uçmaya başladı.

Tekrar bileklerim yumruk şekline girmeden önce, "Benim," diye fısıldadı Enzo.

Anında, baş döndürücü bir rahatlama ve bir hayal kırıklığı dokunuşuyla rüyanın üstesinden geldim. Bacağımı çiğneme oyuncağı olarak kullanan bir köpek balığı olmadığına ve üzerimdeki kişinin Sylvester ya da kızgın bir ruh olmadığına sevindim. Ama Enzo'ya vuramadığım için biraz üzüldüm. Bu iyi hissettirirdi.

Özür dilemek için tam ağzımı açmışken Enzo'yu uyanık tutan tek şeyin rüyam olmadığını fark ettim.

Kızgın vuruş sesi geri gelmişti. Ama bu sefer yatak odamızın kapısına vuruyordu.

Kapının üzerinde ikişer tahta ve her iki ucunda birer çivi vardı. Kolayca kaldırıp odadan rahat bir şekilde çıkabilmemiz için Enzo bir tanesini tam olarak çivilememişti. Ama şimdi çiviler sanki tahta cikletle tutulmuş gibi hissettiriyordu.

Donup kalmıştım, kabusumdaki dehşet on katına çıkmıştı. Önceden, bu dehşet her nefes alışınızda yüzünüze çarpan sinir bozucu bir dalgaydı. Ama şimdi, beni altına çeken ve içinde boğan şiddetli bir korku dalgası olmuştu.

"Bu ne?" diye fısıldadım, ağzımdan çıkan kelimeler sürekli devam eden vuruş sesi yüzünden zar zor duyuluyordu.

Sanki sesimi duymuş gibi duraksadı.

Enzo'nun kollarımı sıkıca kavraması, onun hâlâ orada olduğunu anlamamı sağladı. Aksi taktirde Enzo'nun sessizliği benim yalnız olduğumu hissetmeme neden olurdu.

Aniden kapıdan gök gürültüsünü andıran bir ses yükseldi. Bu sefer sanki biri kapıyı tekmelemiş ya da omuzuyla vurmuş gibi hissettirdi.

Tıpkı tavandan çıkan sese verdiğim tepki gibi ağzımdan bir çığlık yükseldi. O şey tekrar kapıya çarptığında şiddetle titreyerek elimle ağzımı kapattım.

Enzo sessiz bir şekilde, "Gidip kapıyı açacağım," dedi.

Ellerim tişörtünün yakasına giderken, "Hayır!" diyerek nefesimi tuttum. Ama tişörtü yoktu bu yüzden tırnaklarım derisine saplandı.

Bileklerimden tutup sıkıca kavrayıp, sıkılı dişlerinin arasından, "Bunu yapmasına izin veremeyiz," dedi.

"Ya bu Sylvester ise?" diyerek mantık yürüttüm.

"O olsaydı ya bağırırdı ya da ateş ederdi, biliyorsun bunu."

Fısıltı ve bağırtı arasında bir ses tonuyla, "Peki, ne yapacaksın?" dedim. "Kapıyı açıp sakin olmasını yoksa ona tokat atacağını mı söyleyeceksin?"

"Böyle yapmaya devam edersen sana bir tokat atacağım," diye çıkıştı.

Tehdidini görmezden gelip, farklı bir açıdan bakmaya çalışarak, "Onu içeri davet edeceksin," dedim. "Zaten içeri girmek istiyor ve sen... ona izin vereceksin."

Hüsrana uğramış bir şekilde, "O lanet olası bir vampir değil, Sawyer," diye çıkıştı. Belli ki hiçbirimiz hayatımız boyunca kötü ruhlarla uğraşmak zorunda kalmamıştık ve ikimiz de ciddi şekilde donanımsızdık. İkimizin de yanında kutsal su ve İncil yoktu. Ve Sylvester da dindar olduğuna ve bu şeylere sahip olduğuna dair hiçbir belirti vermemişti.

Sonuca vararak, "Beklemekten başka yapacak bir şey yok," dedim.

GÜM!

Gürültü o kadar korkunçtu ki Enzo'nun altına atlayıp orada sinip kaldım. Kıçı sıkıştıracak türden bir gürültüydü.

Kapımızın dışında bir şey vardı ve içeri girmek için tüm gücünü kullanıyordu.

Ve açıkçası görmezden gelme fikrinden memnun kalmamıştı.

Enzo sırtüstü yuvarlanarak, "Lanet olsun bu adaya," diye mırıldandı. Ağırlığı gidince üşüdüm, nedense kendimi daha fazla savunmasız hissettim. Daha çok korkuya maruz kalmıştım.

Beni reddetmemesi için deli gibi dua ederek yan döndüm ve başımı göğsüne yasladım. Tereddüt bile etmedi. Kolu beni sarıp kendine çekti.

İçimde garip bir ağlama isteği vardı. Ağlamak yerine burnumu çıplak tenine sürtüp, gözlerimi kapatıp yalnız olmadığım için Tanrı'ya şükrettim.

Altımda bir şey kıpırdanıp içinde kaybolduğum huzursuz uykuyu bozdu. Boktan bir uykuydu ama sahip olduğum tek şeydi.

Gürültülü vuruş gecenin derinliklerine kadar sürdü ve sonunda kesildiğinde gökyüzü maviye çalmıştı. Uyumak için elimizden gelenin en iyisini yaptık. Ancak ikimiz de tamamen başarısız olduk.

Kıkırdayıp sırtüstü döndüm. Sırtım hâlâ bok gibi ağrıyordu ama gerçek bir yatakta yatmak gerginliğimin bir kısmını azaltmıştı.

Enzo hayal kırıklığından dolayı iç çekiyordu, onun ekşi tadını dilimde hissedebiliyordum. Dürüst olmam gerekirse, benimki de daha tatlı değildi.

Harika bir gün geçireceğiz.

Oturup bacaklarını yatağın üzerinden attı ve boynunu yuvarlayarak derin bir iç çekti. Bir an için orada sessizce oturup nefes aldı. Küçük çocukların oyuncak mutfak takımlarında kullandıkları kör plastik bıçaklardan biriyle gerilimi kesebilirdim.

Sonra ayağa kalkıp kapıya çivilenmiş tahtalara doğru ağır ağır yürüdü. Duvara dayalı çekici alıp çiviyi çabucak çıkarttı. Çivi çıkınca tahta diğer ucunda çivilendiği yerden sallandı.

Omuzunun üzerinden hızlıca bana bir bakış atıp çekici bırakıp tüfeği aldı, sonra sanki bütün gece kapıyı kırmaya çalışan bir şey yokmuş gibi kapıyı hızla çekti.

Diğer tarafta bir şey yoktu.

Sessiz ve soğuktu, sanki suratına bir tokat vuruluyormuş gibi hissettiriyordu. Neden uyku zamanında bizi taciz edip uyanma vaktinde durmayı seçiyordu?

İğrenç derecede kabaydı.

Ayağa kalkarken sırtımdaki ağrıdan dolayı dilimi ısırdım. Vücudumu germeye zorlayınca acı o kadar keskindi ki ağzımdan bir iniltinin çıkmasına engel olamadım.

Ağrıdan biraz başım döndüğü için tekrar odaklanmada zorluk çektim, sonra şortumu giydim.

Enzo çok dikkatli bir şekilde bana bakıp kızgın bir şekilde kaşını çattı, sonra dikkatini kapımızın karşı tarafına çevirdi. Kaşlarımı çatarak sorunun ne olduğunu görmek için ona yaklaştım.

Bana mı yoksa kapıya mı kızmıştı anlayamadım ama yine de anında savunmaya geçtim.

Hemen anında kapıdaki derin oyukları ve omuzun çarptığı yerin nasıl parçalandığını fark ettim.

Ağzım düştü. Pençe sesini hatırlamıyordum bile. Uykusuzluktan deliye döndüğümde olmuş olmalıydı.

Oyuklardan birine parmağımla dokunduğumda, "Lanet olsun," diye mırıldandım.

Enzo sessizdi ama kulaklarından kızgınlıkla çıkan dumanı hissedebiliyordum.

"Ruhlar bunu yapamaz," dedi.

Ona kötü bir bakış attım. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?" diye mırıldandım. "Uzman gibi gözükmüyorsun."

Bana sabitlediği bakışı kahrolası Antarktika'yı eritebilirdi. Ama ondan uzaklaşmadım. Şiddetli uykusuzluktan mı, tüm sırtımda zonklayan ağrıdan mı yoksa korkudan dolayı bu kadar bitkin olduğumdan mı emin değilim ama bugün ölsem bile umurumda olmazdı, orta parmağımı gösterip onu itip geçtim.

Orada durup fizik yasalarına meydan okuyan bir hayalet hakkında tartışmayacaktım. Etrafım beş penisle çevrili bir porno yıldızıymışım gibi zamanımı kafein içmekle geçirmeyi tercih ederdim.

Pencerelere ikişer ikişer tahta çivilenmiş olmasına rağmen sabah ışığı çatlaklardan içeri sızıp alt katı masmavi bir renkle sarıyordu. Güneş ışınlarında toz zerrecikleri dans ediyordu ve sanki bir şeyi başaracakmış gibi elimi onlara doğru salladım. Havadaki pislik görüntüsü beni her zaman ürkütmüştü. Her gün bazı iğrenç şeyleri soluduğumu hatırlatıyorlardı bana.

Bir süre sonra Enzo merdivenlerden indiğinde birbirimizi görmezlikten geldik. Kızgınlığına rağmen ikimiz için sahanda yumurta ve bir parça tost yaptı, ben de kabul edip ona bir fincan kahve koydum.

Sessizlik mutfağı sararken, dün yemek yapmak için kullandığım biftek bıçağının kayıp olduğunu fark ettim. Yatmadan önce mutfak adasının üzerine koyduğumu net olarak hatırlıyordum. Enzo benden önce yukarı çıkmıştı bu yüzden onu nasıl alabildiğini anlamıyordum.

Bir iblisin bıçak çaldığı düşüncesi, bir kapıyı çizmesinden daha sinir bozucuydu.

Enzo'ya kayıp bıçaktan bahsettiğimde sadece homurdandı ancak gözlerinin keskinleştiğini ve daha dikkatli hâle geldiğini fark ettim.

Yemeyi bitirdikten sonra nihayet ağzını açtı.

"Bugün fener ışığını aramamız gerekiyor," dedi.

Lanet olsun. Başka ne yapmamızı bekliyordu ki? Burada oturup eğlenmek için süper gizli bir el sıkışması mı bulmamızı umuyordu?

Tamam, açıkçası yemek ve kafein ruh hâlimi pek düzeltmemişti.

Cevap vermeye tenezzül bile etmedim. Bunun yerine, sandalyeyi yerde iğrenç bir şekilde gıcırdatıp Enzo'da şiddetli bir göz seğirmesine neden olarak ayağa kalktım.

Hâlâ fener ışığının girişinin alt katta bir yerde olduğuna inanıyordum. Ama tıpkı üst katta olduğu gibi, kapının gizlenebileceği çok fazla yer vardı.

Duvarlardaki herhangi bir yeri yumruklayarak, içi boş bir nokta arayarak işe başladım.

"Yukarı bakmaya devam edeceğim," diye mırıldandı.

Sağlam olup olmadığını kontrol etmek için duvara tekrar vurarak, "Böl ve fethet, harika bir fikir gibi," dedim.

Hayaletlerin bana yaptıkları gibi onları uyutmayarak iyiliklerinin karşılığını umarım verebilirdim.

Ben uyuyamıyorsam ölüler de uyuyamazdı.

29. BÖLÜM

Sawyer

Lanet olsun, bütün gün boşa geçmişti.

Fener ışığına giden hiçbir kapı bulamamıştık ve kızgınlıktan az kalsın saçımı yoluyordum. Duvarlara vurmak için o kadar çok zaman harcadım ki vurma sesleri beynimde yankılanıyordu ve başım da durmadan zonkluyordu.

Benim ve Enzo'nun ruh hâli zaman geçtikçe daha da kötüleşiyor gibiydi. Görünüşe göre hâlâ birbirimizle barış içinde kara kara düşünebileceğimiz bir yere varmamıştık.

Dün gece, bu kahrolası adaya ait olmadığımızı ancak bu konuda hiçbir şey yapamadığımızı hatırlattı. Sylvester'ın oralarda bir yerde olduğu ve hâlâ fener ışığını bulmaya dahi yakın olmadığımız düşüncesi ikimizi de etkilemeye başlamıştı ve bu bizi delirtiyordu.

Bütün gün birbirimize girdik, ben enerjik davranırken Enzo uyandığımız andan itibaren oldukça sinirliydi. Zaman geçtikçe, onun sadece kötü bir gün geçirdiğine ve belki de yanlış bir şey yapmadığımı düşünmemeye başladım.

Henüz odaya geri dönmek istemiyordum. Daha saat akşamüstü beşti ama biz günü sonlandırmaya karar vermiştik.

Banyoda duruyordum, duştan yeni çıkmıştım ve kendimi gergin hissediyordum. Ayna buğulanmıştı ama onu silmek istemiyordum. Çok utandığım için gözlerimin içine bakmayı hiç sevmedim ama aynı zamanda aynaya baktığım an arkamda bir iblis olacağını da biliyordum.

Sahip olduğum az kıyafetlerime baktım. Tişört dışında, üç haftadan fazla bir süredir aynı kıyafetleri giymek zorunda kalmıştım. Küf kokusundan bıktığım için Sylvester'ın verdiği tüm tişörtleri yıkadım ve kıyafetlerimizi temiz tutmak için birkaç günde bir onları yıkıyordum.

Sürekli üstümü değiştirecek kadar tişörtüm vardı ama neon yeşili mayom yıpranmaya başlamıştı.

Artık sadece ben ve Enzo olduğumuza göre iç çamaşırı giymem gerekmiyordu, üzerime büyük bir tişört giymeye karar verdim.

Ama sonra neden odaya geri dönmek istemediğimi hatırladım. Enzo oradaydı ve her ne sebeple olursa olsun, o anda ondan nefret ediyordum.

Bugün ikimiz de pislik gibi davranmıştık. Bu kadarını itiraf edebilirdim. Burası bizi çılgına çeviriyordu ve burada ne kadar uzun kalsam, o kadar çok bir şeyleri bıçaklamak istiyordum. Enzo'nun bana en yakın şey olması onun için büyük bir talihsizlikti.

İç çekerek mayomu giyip şort ve gömleği orada bıraktım. Sylvester'ın dolabından yeni bir üst alacaktım.

Ama kapıda Enzo'yla neredeyse çarpıştığımda kısa süreliğine durdum.

Her yere taşıdığı pompalı tüfekle yatak odasından çıkıp aşağıya doğru yola çıkarken tıpkı benim gibi donup kaldı.

Upuzun öfkeli bir adam tarafından neredeyse ezilmek üzere olduğum için ona şok içinde bakarken, o gök gürültüsü gibi bir ifadeyle ters ters bana baktı.

Yavaşça gözlerini yarı çıplak vücudumda gezdirip sonra üst dudağını hırlayarak kıvırdı. Sanki o tüfeği göğsüme dayayıp da çekmek istermiş gibi iğrenerek bakıyordu.

Merdivenlere doğru yoluna devam ederken ağzım şaşkınlıkla aralandı.

"Kahretsin, giyin, Sawyer. Görmek istediğim bu değil."

Gözlerim doldu ve sözleri karşısında nefesim kesildi.

Bunu bana söylemiş olamazdı.

Ben nasıl cevap vermem gerekiyor diye düşünürken o çoktan gitmişti.

Bu. Lanet olsun. Pislik!

Yeni incinmiş egomla ve onun çok boktan bir şey söylemesinden duyduğum öfkeyle, Sylvester'ın odasına dalıp dolabındaki askıdan bir tişört yürütecektim. Dolapta neredeyse hiç tişört kalmamıştı, çoğunu ip yapmak için kullanmıştık.

Tişörtü giymeden önce odadaki boy aynasının önünde durdum. Gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaştığı için kendimi iyi göremediğimi fark etmem bir saniyemi aldı.

Gözyaşlarımı kolumla silip yıllar sonra ilk kez aynadaki yansıma-

mı gözlerimi ara sıra kaçırıyor olsam da inceledim. Kev o an görmek isteyebileceğim son şeydi.

Köklerim tekrar geri gelmeye başlamıştı. Biraz daha kilo vermiş olsam da eskisinden çok farklı görünmüyordum. Aniden bana bozuk süt kokusu almış gibi bakmasına neden olacak ne görmüştü?

Kaşlarımı çatarak sonunda kendi bakışlarımla karşılaştım. Gözlerimin altında koyu halkalar vardı ve kesinlikle yorgun görünüyordum ama o kadar da kötü görünmüyordum.

Haksız mıyım?

Kev oradaydı, bana başını sallıyordu.

Ne zaman bu kadar kırılgan oldun, ufaklık? Seni kırmak çok kolay.

Enzo da daha önce bana böyle demişti.

Her neyse. Onun canı cehenneme, Kev'in de canı cehenneme ve kendimi sorgulamama neden oldukları için ikisinin de canı cehenneme.

Tam uzaklaşıyordum ki aynanın yanında yerde yığılmış tuhaf bir şey fark ettim.

Üstüne ince, uzun beyaz bir hortum sarılmış şeffaf plastik torba yığınıydı.

Gözlerimi kırptım. Ne için olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu ama o kadar gereksiz görünüyorlardı ki sadece onlara bakabildim.

Sonunda bedenim hareket ederek, tişörtü başımdan geçirip zararsız bir hortum yerine üzerlerine kıvrılmış bir yılan gibi görünen plastik çanta yığınına yaklaştı.

Üzerlerinde ne işe yaradığını gösteren hiçbir şey yoktu ama daha yakından incelediğimde, bir borunun yerleştirilmesi için yapıldığını düşündüğüm küçük bir delik dışında poşetlerin birbirine dikildiklerini fark ettim.

Her plastik poşetin aynı görünüp görünmediğini anlamak için geri kalanları karıştırdım. Kesinlikle el yapımıydılar ve dikişleri biraz düzensizdi ancak boru için yapılan cep dışında hepsi hava geçirmezlerdi.

Ne olduklarına şaşırarak başımı salladım ama acil durumlar için yararlı olabileceklerine karar verdim. Feneri boşaltmamız gerekirse, onları suyla doldurup geçici su matarası olarak kullanabilirdik.

Çantaları ve hortumu alıp yatak odamıza, yatağın altına koydum.

Gecenin geri kalanını burada geçirmeye tamamen hazırdım ama midem gurulduyordu ve alt kattan yemeklerin kokusunu alabiliyordum.

Enzo'nun varlığına bir saniye bile katlanmak yerine bir öğün atlamak beni öldürmezdi ama bunun pek akıllıca olmadığının farkındaydım. Güvende değildim ve alabileceğim tüm enerjiye ihtiyacım olacaktı. Özellikle kapının dışında çok yüksek bir öfke nöbeti geçiren, bir ruh tarafından uyanık tutulmak yaygın olmuşken.

İç çekerek, Enzo›nun çirkin sözlerini kafamda tekrar ederek merdivenlerden indim.

Görmek istediğim bu değildi.

Elbette, ikimiz de son derece olaylı, boktan bir gece geçirmiş ve uykusuz kalmıştık ama nasıl birdenbire bana karşı tavır alabilirdi? Özellikle lanet dizlerinin üstüne çöküp o şey için benden af diledikten sonra!Benden açıkça nefret ettiğinde bile, beni hiç bu kadar... çirkin hissettirmedi. Çok istenmeyen biri olarak.

Eğer o değil de Kev bana o şekilde baksaydı onu öldürürdüm. Bana anestezisiz bir kısırlaştırma ameliyatına katlanmaktan daha fazla arzu edilmezmişim gibi davranmıştı.

Öfkem yeniden ortaya çıktığı için Enzo'ya bakmadan yemek masasına oturup sanki göğsümdeki derin ağrının suçlusuymuş gibi ahşaba baktım.

Birkaç dakika sonra, Enzo'nun çevremde dolanıp bana yaklaştığını gördüğümde gerilen kaslarım hayatta kalma durumuna geri döndü.

Çorba kâsesini neredeyse masaya fırlatıp sert bir sesle, "Ye," diye emretti. Kâse kayıp göğsüme çarptığında sıcak çorba üzerime döküldü.

Acıdan yüzüm buruştuğunda artık yiyecek durumda olmadığım için kâseyi kendimden uzaklaştırdım. Gözlerim bedenime kaydığında güvensizlik hissi yükselip boğazımı yaktı.

Arkamı döndüğümde yüzünde kararlı bir ifadeyle bana bakıyor, dişlerini gıcırdatırken çenesindeki kas atıyordu.

Fısıldayarak, "Aç değilim," dedim.

Başını eğip güldüğünü duyduğumda boğazımda bir yumru oluştu, sesi mizahtan yoksundu. Utançtan midem bulandı, o kadar çabuk ayağa kalktım ki sandalye devrildi. Kaçmak için döndüğüm gibi başını yukarı kaldırdı. Yine gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve ağlamaktan çok yorulmuştum.

Masanın üzerinden atlayıp saçımı tutmadan önce sadece bir adım atabilmiştim. Güçlü bir şekilde geriye doğru savrulup tahta masanın üzerine düştüğümde acıyla bağırdım.

Az önce olanları sindirmeye çalışırken şoktan donup kalmıştım. Yapabildiğim tek şey kocaman gözlerle ve ağzım açık olarak ona mutlak bir şaşkınlıkla bakmak oldu. Baş aşağı bile korkunç görünüyordu.

"Söyle bana, bella ladra, penisimin seni ne kadar derinden doldurduğunu hatırlayamayacak kadar unutulmaz mıyım? Yoksa kafanı vurdun ve kahrolası aklını mı kaybettin?"

Ne demek istediğini bile anlamadan başımı salladım ve sustum.

Önceki sözlerinin beni incittiğini anlayarak, "Demek istediğim şeyi yanlış anlamışsın," dedi.

Gözlerimi kırptım. "Sen…"

"Lanet olsun, ne dediğimi biliyorum, Sawyer."

İçimdeki öfke yeniden ortaya çıkınca bağırarak, "O zaman neden söyledin?" dedim.

Eğildiğinde gözlerinde esen fırtına bizi bu aptal duruma sokandan daha şiddetliydi.

Sesi yalnızca denizin derinliklerinde bulunan bir karanlıkla derinleşerek, "Çünkü seni her defasında daha fazla istemem beni sinirlendirdi," diye homurdandı.

Elini saçlarıma daha çok doladığında saç tellerim az kalsın kafa derimden kopuyordu. Çığlık atıp, sırtım kavisliyken tırnaklarımı çaresizce acıyı dindirmek için koluna batırdım.

Mücadelelerimi görmezden gelen gözleri vücudumu taradı, gözlerinde sanki okyanusun ortasında bir yanardağ patlamış gibi bir öfke vardı. "Sana bakmaya dayanamıyorum. Gördüklerimden hoşlanmadığımdan değil, Sawyer. Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum."

Beni masanın üzerinden sürükleyip yüzümü ona dönene kadar kendi etrafında döndürdü, beni dik durmaya zorlarken ağzından derin bir nefes çıktı. Başım dönüyordu ve yönümü şaşırmıştım bu yüzden sadece dizlerimin arasına girdiğinde ona bakabiliyordum.

Ne dediğini anlamaya çalışıyordum ama ela gözlerindeki yıldırım ve yüzündeki sert ifade beni hipnotize etmişti.

"Bugün ne olduğunu anlamıyorum. Artık acımasız olmayacağını söylemiştin."

Bir şey almak için arkasına uzanıp ince ve altın renkte bir kart çıkardı.

Bir kredi kartı.

Onun adına açtığım kredi kartı. Kartı suratıma vururken benimle alay ediyordu.

"Bu sabah çarşafları yıkamak için çıkardığımda şiltenin altında buldum."

Konuşmak için ağzımı açtım ama o hâlâ konuşmaya devam ediyordu. "Bunu benden saklıyordun. Neden bu başka bir kahrolası yalan gibi geliyor, Sawyer?"

Hararetli bir şekilde, "Yemin ederim kullanmak için saklamıyordum," diye yemin ettim. "Beni tekneye götürdüğünde arka cebimdeydi ve bir şekilde kazada kaybolmadı. Buraya ilk geldiğimizde saklamıştım ve ben... henüz ondan kurtulmadım."

Son söz ağzımdan çıkarken, bunun kulağa ne kadar aptalca bir bahane gibi geldiğini fark ederek sindim. Yalan söylediğimi düşünecekti ama ilk kez gerçeği söylemiştim. Artık ona yalan söylemek istemiyordum. Bütün çirkin gerçeklerimi görmesini ve yine de beni kabul etmesini istiyordum.

"Onu okyanusa atmalıydım. Neden yapmadığımı bilmiyorum," diyerek itiraf ettim. "Ama tekrar kullanmak gibi bir niyetim yoktu."

İnce plastik kartı masaya, yanıma atıp yumruklarını kalçalarımın iki yanına yerleştirdi. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

Tehlike alarmı çalıyordu ve ciğerlerimde depoladığım tüm oksijen boşalmıştı.

Yüksek sesle, "Sana neden inanayım?" diye sordu ama cevap vermemi beklediğini sanmıyordum.

"Sana inanmak istemiyorum, Sawyer. Çünkü son kez sana inandığımda lanet olsun, canımı acıtmıştın."

Dudağım titriyor, suçluluk ve utanç beni o kadar derinden sarıyordu ki sanki DNA'm yeniden yazılıyormuş gibi hissettim. Sebep olduğum zararın dışında hiçbir şey hissedemiyordum. Sadece Enzo'ya değil, birçok masum insana zarar vermiştim.

Gözümden bir gözyaşı dökülürken, "Özür dilerim," diye hıçkırdım. Gözyaşını takip ediyordu, çenemden çıplak bacağıma düşüşünü izledi. Tişörtüm açıldı ve hâlâ altında mayomu giyiyor olsam da kendimi hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim.

Çabucak yüzümdeki gözyaşı kalıntılarını sildim.

Bana, "Ağlayacak kişi sen olmamalısın," dedi. "Beni mahveden sendin o yüzden sen ağlayamazsın."

Gözyaşlarıyla dolu gözlerimi kırpıştırarak, "Haklısın. Bunu sana ben yaptım," diyerek kabul ettim. Kendim için ağlamıyordum. Artık kendime bile acımıyordum.

Yaşadıklarım ve yaptıklarım hayatta kalmak için seçtiğim yola

mazeret olamazdı. Bütün yükümü başkalarının omuzuna koymuş ve yabancılara beni güvende tutma sorumluluğu yüklemiştim.

Bunu her zaman biliyordum ama neden olduğum yıkımla ilk kez yüzleşmek zorunda kaldım. Sanki bir canavar kontrolü ele geçirmiş ve etrafımdaki her şeyi yok ederken ben de içinde kaybolmuştum. Ve şimdi, sonunda öfke azalmıştı ve kendimden başka suçlayacak kimsem olmadan yıkımın ortasında kalakalmıştım.

"Çok özür dilerim," deyip özrümün içtenliğini görebilmesi için dua ettim.

Enzo tekrar yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için yüzümü yakından inceleyip her ifademe bakıyordu.

"Üzgün olduğunu biliyorum," diye mırıldandı. "Ama henüz seni affetmek istemiyorum."

Başımı salladım, onu anlıyordum ama yine de ondan nefret ediyordum. Yaptıklarımdan da nefret ediyordum ama bir daha asla o kişi olmamaya da kararlıydım.

Bu da ona Kev hakkındaki tüm gerçeği söylemem gerektiği anlamına geliyordu.

"Anlıyorum," diyerek kabullendim, sonra itirafım için doğru kelimeleri düşünürken duraksadım. Nasıl söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama nasıl söyleyeceğimi düşünürken, sanki boyun eğiyormuş gibi başını sallıyordu.

"Ama affedeceğim. Artık sana kızmak istemiyorum, Sawyer. Acımasız olmayacağıma yemin ettim ama şimdi anlıyorum ki sözümü tutabilmem için seni affetmem gerekecek. Ve sana güvenmek zorunda kalacağım. Sana hak ettiğin her şeyi vereceksem, o zaman sana her şeyimi vermek zorundayım."

Çenesini aşağı indirirken yüzündeki ifade ciddileşti. "Bunu yapabilir miyim, bella? Sana her şeyi verebilir miyim?"

"Evet," diyerek yemin ettim, bu kelime ağzımdan aniden çıkmıştı. "Sana bir daha asla zarar vermeyeceğim. Yemin ederim, Enzo."

Sanki anlaşmaya varmışız gibi başını salladı. Sonra gözlerinin derinliklerinde yayılan farklı bir şey varken tekrar bana bakmadan önce içini çekerek başını indirdi.

"Sen kahrolası bir deniz kızısın ve ben de senin tadına bakmak için seve seve boğulacak bir aptalım. Açlıktan ölüyorum, bella ama bu gece yemek yiyeceğim ve aç olduğum tek şey sensin."

Bu sürpriz düşüncelerimi bulanıklaştırdı. Gözlerimi kırpıştırıp, onu doğru duyduğumdan emin olmak için tekrar etmesini isteye-

… iken tam ağzımı açtığımda dudaklarını benim dudaklarıma bastı.

Sözlerimin geri kalanını dili ve dişleriyle yutup, dudaklarımı emerken susmamı sağladı. Şok ya da içgüdüsel olarak ağzımı açıp içeri girmesine izin verdim, bir elim masayı kavrarken diğer elim ensesini kavradı.

Tüm vücudum elektrik kesintisinden çıkan bir şehir gibi aydınlanırken, o dudaklarıma sahip olurken sinirlerim elektrik akımlarıyla kilitlendi.

Ve dilinin her hareketiyle içimde oluşan tüm o çirkin duygular silindi. Beni o kadar yoğun bir şekilde tüketiyordu ki beni istemeyi bıraktığına nasıl inandım, bilmiyordum.

Dudaklarımı tekrar yakalamadan ağzımın içine, "Siktir," diye mırıldandı. Elleri yüzümü kavrayıp, saçlarıma doğru kaydı ve beni daha derine çekti.

Sanki kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor, sevgilisiyle kaçabilmek için, özgür olmak için can atıyordu.

Oksijenim bittiğinde geri çekilmek zorunda kaldım ama gitmeme izin vermedi.

"*Non ancora*,"* diye hırladı. "Sana daha çok ihtiyacım var."

Sonra beni bir kez daha kendine çektiğinde nefes alma isteğimi unuttum. Dili şehvetli bir şekilde benimkilere doğru kayıyor ve sanki bir talihsiz âşıklar türküsünde sallanıyormuş gibi onu dansa zorluyordu.

Omurgamdan aşağı bir elektrik akıntısı oluşurken her öpücükte yanıyor gibi hissediyordum. Biz mükemmel bir fırtınaydık; o gök gürültüsüyken ben şimşektim.

Kalçalarımdan tutup beni sertçe sallarken sert siki uyluklarımın arasında girdi. Kendini bana bastırırken zevkten bir inilti çıkardı. Bacaklarımı beline dolarken, daha fazlasını isteyerek kalçalarımı ona doladım.

Eğer ben bir deniz kızıysam, o da parmak uçlarının altındaki okyanusmuş gibi vücuduma hükmeden öfkeli bir tanrı olan Poseidon olmalıydı.

Kendini bana öyle sert bir şekilde bastırıyordu ki masa gıcırdıyor, bacakları tahta zemine sürtünüyordu. Saniyeler içinde ihtiyaçtan deliye dönmüştük.

Kendini dudaklarımdan çekip kopardığında şehvetten kör ol-

* (İtl.) Henüz değil -*çn*

muştum. Diğer eliyle bikini altımı çekerken ipler çekme gücünden hemen açıldığında beni masaya yasladı.

Tek bir hareketle kalçalarımı kaldırdı, bacaklarımı omuzlarına koyduğunda sırtım pürüzsüz masanın yüzeyinde sürünerek kaydı. Ağzımda olan az oksijeni çalarak, ağzı amıma inmeden önce dudaklarım arasından bir nefes daha çıktı.

Bir kez daha ona sürtündüm, dili içimde bir mızrak gibi dolaşırken gözlerim yuvarlandı. Bir hırıltı çıkararak dilini düzleştirip amımın tamamını yaladı, dilini klitorisim üzerinde döndürüp, onu yalayıp emerken kendimden geçtim.

Saçları, kavramak için çok kısa olmasına rağmen elimi saçlarına daldırıp, "Enzo!" diyerek haykırdım. Tırnaklarımı kafa derisine geçirdiğimde hırladı, titreşimler dilinin altından çıkardığı zevki daha da artırıyordu.

Bir adada mahsur kalmış, yiyeceksiz kalmış bir adamın sanki yiyeceği bir tek ben kalmışım gibi beni yiyip bitiriyordu.

Orgazm yavaş yavaş ilerledi ve sonra birden, orman kedisinin uzun süre takip ettikten sonra avına saldırması gibi içimde hızla sürmeye başladı.

Enzo iki parmağını içime sokup ben çözülürken onları derinden kıvırıyordu. Kendimi buna hazırlamamıştım ve daha başka bir nefes alamadan mutluluk içimi parçaladı.

Güçlükle ağzımdan bir çığlık çıktı ve gözümde parlak renkli ve ışıklı yıldız patlamaları oluştu. Sanki ruhum bedenimden çıkıyor, Tanrı›nın eli beni cennete taşıyor gibi hissettim.

Ama her zaman ısrar eden şeytan, parçalanan ruhumu kontrol altına almak için savaşıyordu, beni dünyaya ve dişlerinin arasına geri çekiyordu.

Enzo'nun yüzünün ve uyluklarımın sırılsıklam olduğunu ancak görüşüm netleştiğinde fark ettim.

Nefes nefese kalarak, "Her zaman bana bunu yaptırmayı nasıl başarıyorsun?" diye sordum. O üzerime çıkıp orgazm olmamı sağlayan ilk erkek değildi ama lanet olası Pavlov'un köpeği gibi hissediyordum, bir şekilde emir vererek amımın onun için salya akıtması için eğitmişti.

Masadan inip beni de kendisiyle birlikte kenara çekerek, "Sen normalsin, bebeğim. Sadece şimdiye kadar hiç kimse doğru düğmeye basmamış," dedi.

Şortunu çıkarıp beni becermesini bekliyordum ama bunun yeri-

ne kollarımdan tutup beni tekrar dikleştirdiğinde, dilimden bir inilti çıkıp benimkinden sadece birkaç santim ötedeki dudaklarına ulaştı.

Beni öpme fikriyle flört ediyordu, ağzını benimkilere sürtüp onların tadına varmamı engelleyerek beni çaresiz bırakıyordu. Dudaklarını tatmak için mücadele etmeye hazırlandığımı hissetmiş gibi benden uzaklaştı.

"Dizlerinin üstüne çök, bella ladra. Sana istediğin her şeyi vereceğim."

Yutkunarak titrek bir şekilde masadan aşağı kaydım ve bunu yaparken onun yanan bakışlarına tutunarak kendimi yere indirdim. Ne kadar çok aşağı inersem, gözleri o kadar ateşli oluyordu.

Onu test etmek istercesine çenemi yukarı kaldırdım.

Dilimi dışarı çıkarmadan, ağzımı kapalı tutarak bir sonraki hamlesini beklerken, "Öyleyse istediklerimi yap," dedim.

Yüzüne bir gülümseme yayıldığında her iki gamzesi de tüm ihtişamıyla ortaya çıktı.

Gülümsemesi nefes kesiciydi ama aynı derecede ürkütücüydü. Gülümsemesi uğursuzluktan başka bir şey getirmiyordu ama kahretsin, bu gerçek bir gülümsemeydi.

Eğilip başparmağının ucunu dilimin üzerinde gezdirdi.

"Ne kadar pis ve küçük bir kız," diye mırıldandı. "Nasıl bu kadar tatlı olabiliyorsun?"

Hiçbir cevap veremedim ama o da bir cevap beklemiyordu zaten.

"Çıkar onları," diyerek emretti. Kemerine uzanarak şortunu aşağı indirip sikini serbest bıraktım. Sikini görünce ağzım sulandı ve bundan utandım. O tapılacak bir şeye sahipti.

Başparmağını alt dişlerime geçirdi ve ağzımı bir damla spermin olduğu penisinin ucuna kadar yaklaştırdı.

Yaklaşmaya çalıştım ama dişlerimi tutarak beni hareketsiz bırakmıştı.

Ona bakarak bekliyordum, konuşamıyor ve hareket edemiyordum.

Sessizce mırıldanarak, "Sözlerin kelimelerden başka bir şey değil," dedi. "Ama sessizliğin dürüst ve ben cevaplarımı her zaman orada buluyorum. Söylemediğin her şeyi orada duyuyorum."

Uzaklara bakmak, saklanmak istiyordum ama kendimi onun gözlerine bakmaya zorluyordum.

"Daha fazla söz yok, Sawyer," diye emretti. "Bana göstermeni istiyorum."

Yavaşça başparmağını ağzımdan çıkardı, beni tamamen bırakmadan önce alt dudağımı sertçe aşağı çekti.

Beni sınıyordu ve ona istediğini vermek için can atıyordum.

Saklama, Sawyer.

Kaçma.

Sadece... Kal.

Öyleyse kalacaktım. Bakışlarımı kaçırmadan öne eğildim ve penisinin ucunu ağzıma aldım. Tısladı ve sikinin dilimin üzerinde bıraktığı tuzlu tatla gözlerim titredi ama onları kapatmadım. Verdiği zevkten ve histen sarhoş olmuş bir şekilde onu yavaşça yaladım.

Kolayca sikini boğazımdan aşağıya kaydırabilmek için ıslatıp onu daha derine çektim. Bana saygıyla bakarken ağzı açılıp kaşları çatıldı. Ve şimdi tek bir bakışla ne kadar çok şey söylenebileceğini anlamıştım. Enzo kim bilir benimle ne kadar zamandır konuşuyordu ama onu dinlemek için hiç durmamıştım. Ama o başından beri beni dinliyordu.

Coşku, yanaklarımı içine çekip dilimi çevirirken boğazıma kadar gelip göğsümü doldurdu. Dudaklarım pelvisini öperken sikini daha sert emerek onu tamamen yuttum. Vücudunda bir ürperti dolaşıyorken ağzından küfürler dökülüyordu.

Hiç öğürme refleksim olmadı ama yine de öğürme isteği oksijen eksikliğinden gözlerimi sulandırıyordu. Birkaç dakika sonra yavaşça dilimi sürükleyerek geri çekildiğimde birkaç güzel kelime daha kazandım. Çıktığımda bile gözlerimi yukarıda tutmaya devam ettim.

Kendimi iğrenç hissetmeden zevk alabildiğim ilk erkek olduğunu söylediğimi duyabilir miydi? Onunlayken bir erkeğin içime girmesi hayatta kalmak için bir araç değil de bir seçim olduğunu duyabilir miydi? Daha az kırılmış hissetmemi sağladığı için ona teşekkür ettiğimi duyuyor muydu?

Duymuş olmalıydı çünkü buklelerimi avuçlayıp, başımı geriye doğru itip vahşi bir öpücük kondurmak için dudaklarımı kendine doğru çekti. Geri çekildiğinde yine sikine uzandım. İşim bitmemişti, onu memnun etmeye devam etmek istiyordum ama o benden kaçtı.

Ayağa kalkmama yardım edip beni tekrar masaya itince, "Seni nerede tamamlayacağımı seçtim," diye hırladı. Dizlerimin altından tutup ayaklarım masanın kenarına basana kadar onları kaldırdı.

Penisi amımın etrafında kayınca kontrolsüz bir şekilde kalçalarımı büktüm, kollarımı boynuna dolayıp altında kalacak şekilde pozisyon aldım. Tüm vücudum titriyordu ve sadece sessizken söyle-

...ebileceğim sebeplerden dolayı ona yakın olmam gerekiyordu. Onu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Kalçalarını amımın girişiyle aynı hizaya gelmesine yetecek kadar geri çekti ve sonra alt dudağımı dişlerinin arasına alırken yavaşça içeri daldı.

Titrerken ağlama dürtüsü boğazımı yakıyordu. Sessizliğim yaptıklarımı değil, asıl kim olduğumu görmesi için bağırıyor ve yalvarıyordu.

Kendini tamamen içime gömerken daha derinden öpüyor, çığlığımı diliyle yakalıyordu. Bir eli saçlarımda gezinip boynumun arkasını tutarken, diğer eli belime dolanarak beni tamamen onun bedenine yapıştırmıştı.

Yavaşça içime girip çıkarken, uzun nefesler veriyor ve hızlı hamleler yaparken çenem titriyordu. Bu beni çılgına çeviriyordu ve daha derine inmesi imkânsız olsa da yaklaşması için onu tırmalıyordum.

İkimiz de nefessiz kalınca dudaklarımı bıraktı, alnını alnıma yaslayarak nefes alırken sanki daha güçlü bir şey bu durumu paramparça edecekmiş gibi sessiz iniltiler çıkararak derinden nefes alıp verdi.

"Göster bana, bella," diye hırladı. "Bana nereden incindiğini göster ki seni en çok nereden seveceğimi bileyim."

Gözlerimde yine yaşlar birikmişti ama hiçbir şeyin onu görmemi engellemesini istemediğimden onların akmaması için uğraştım. Gözyaşlarımı tekrar içime çekerken kaşlarım çatıktı ama kalmak için nasıl mücadele ettiğimi görmesine izin verdim.

Kalmaya değer olduğunu görmesine izin verdim.

"*Mostrami come amarti*,"* dedi. Sesi o kadar derin ve çekiciydi ki, omurgamdan aşağı bir ürperti oluştu. Söylediğinin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama kulağa çok güzel ve yürek parçalayıcı geliyordu.

Temposu daha sert ve hızlı, bakışlarıysa daha parlak olmaya başlamıştı. Ter vücudumuzun her yerini kaplamıştı, vücudumuzun her bir teması bir çıra gibi yanıp bizi daha fazla yakıyordu.

Çorba kâsesi yere düşerken, masanın bir tarafı halının üzerinden kayıp her bir itişte yeri gıcırdatmasına neden oluyor, sessiz kalmayı giderek zorlaştırıyordu.

Enzo iyi hissediyordu ve siki içimde öyle bir yere çarptı ki gözlerim yuvarlandı. Başım arkaya düşerken boğazımdan bir hıçkırık koptu. Kalbimin mağdur olduğunu hissedebiliyordum ama bunu durdurmak için yapabileceğim bir şey yoktu.

* (İtl.) Seni nasıl seveceğimi göster. -*çn*

Kulak mememi ısırmadan önce dişleri boynuma sürtündü. O emerken coşkudan titredim.

Tuzla buz olmaya yakındım. Pürüzlü parçaları görüp de kanamaya değmeyeceğine karar vermesinden korkuyordum.

Acı ve zevkin birleşimiyle çıkan bir ses tonuyla, "Enzo," diye bağırdım.

Nefes alarak, "İşte bu," dedi. "Adımı böyle kullanmanı istiyorum."

Elini ensemden indirdi ve bedenlerimizin arasında kaydırdı. Fünyeyi ateşlemek için klitorisime parmağıyla birkaç kez vurması yeterliydi.

Bacaklarımı kalçalarına dolarken onu öyle bir sıkıyordu ki, bir santim bile geri çekilemeden patladım.

Göğsünde bir hırıltılı gümbürdedi ama içimde boşalan patlamalar dizisinin ötesinde hiçbir şey hissetmiyordum.

Tekrar masanın üzerinde sürüklenip beni kaldırdığını ve içime doğru girmeye devam etmesi için ihtiyaç duyduğu açıyı sağladığını zar zor hissettim.

Ona tutundum ama bileklerimden kavrayıp onları başının üstünde zorla tuttu. Dalga dalga üzerimde yuvarlanmaya devam ederken sırtım kavis çiziyordu.

Daha fazla dayanamıyordum ama dalga geri dönene kadar klitorisime dokunarak tekrar orgazm olana kadar pes etmedi.

Havayı delen bir çığlık çıktı ama Enzo'nun dudakları tarafından yutuldu. Elini aramızdan çekip kalçamı kavradı. Kendini kıvırırken boğazımdan vahşi bir hırıltı yankılandıktan sonra sakinleşti.

İkimiz de omurgasız kalmadan önce ne kadar geçtiğinden emin değildim. Beni ezmeden önce kendi ağırlığını kontrol etmeyi başardı ama ezseydi de bu umurumda olmazdı. Zaten ruhumun sadece acıma duygusuna tutunduğunu hissediyordum.

Tam oturmaya gittiği sırada yüksek bir inilti ve ardından bir çatırtı geldiğinde aniden kendimi boşlukta hissettim.

Masa tamamen altımızda çöktüğü için korkudan çığlık attım. O kadar hızlı oldu ki ikimizde doğru düzgün tepki veremedik. Çökmesi ciğerlerime giden nefesi keserken, Enzo küfretti.

Şaşkınlık içinde ve şaşkın gözlerle birbirimize baktık. Sonra ağzımdan bir kahkaha çıktı.

Kahrolası masayı kırmıştık. *Humpty Dumpty* düşüşü gibi. Tekrar bir araya getirilemez hâldeydi.

Enzo çenesini devirip yavaş bir nefes aldı. Artık tamamen kıkırdarken onun omuzları da neşeyle titriyordu. Başını kaldırdığında, yüzüne en güzel gülümsemesi yayıldı ve gülümsemesi kalbimi masanın savrulduğu gibi savurup, çarpmış gibi hissettiriyordu. Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyordu ve bana şefkatle bakarken ela gözleri parlıyordu.

Mutlu olduğunda ışık saçtığını görünce mest oldum ve merakla, "Beni neden öptün?" diye sordum.

Yüzündeki gülümseme azalınca bakışlarındaki yoğunluk aydınlandı. Etrafımda dönerek ellerini başımın iki yanına yerleştirip beni kafese kapattı.

Bu... bu içinde olmak istediğim tek kafesti.

"Okyanusta öyle derin bir yer var ki içinden tek bir ışık noktası geçmez. Ve o kadar uzun süre orada hapsoldum ki nefes alamıyordum. Seninle tanıştığımda beni o karanlıktan çıkardın ve ilk kez hava almak için yukarı çıktım. Sen benim oksijenim oldun, bella ladra ve ben artık sensiz nefes alamam."

Kalbim göğsümden fırladığında sanki nefes alamıyormuşum gibi geldi. Hiçbirinin beni sevmesini istemedim ama şimdi istiyordum. Tanrım, beni sevmesini istiyordum.

Bana taktığı adın ne anlama geldiğini hatırlatarak, "Güzel hırsız," diye mırıldandım. "Artık ben o değilim."

Beni yakından inceleyip, bana yaklaşırken yüzünde hâlâ o şefkat vardı, gülümseyerek dudaklarını bir kez daha yukarı çekerken burnunu benimkine sürttü.

"Bir hırsızsın, bebeğim. Adımı çaldın ve şimdi de kalbimi çaldın. Benden başka ne istersen iste, vermeye hazırım."

"Ben bunu hak etmi..."

Çenemden tutunca yanaklarımı dişlerime bastırdı.

"Benim tarafımdan sevilmek cehennem gibi acıtacak. Hak ettiğin her şey bu sevgi."

Sonra tutkuyla, "Seni seviyorum ve sen de beni seveceksin," dedi.

Sanırım ölüyordum, yine de bu an şimdiye kadar sahip olduğum en mutlu andı.

Otomatiğe bağlanarak, "Seni seviyorum. Ben de seni seviyorum," diyerek cevap verdim. Yanaklarım hâlâ parmaklarının arasında ezildiği ve dudaklarım balık dudağı gibi olduğu için bu sözler biraz karışık ve komik çıkmıştı.

Ama buna değdi çünkü çenemi bıraktığında yüzünde tam bir

gülümseme daha oluştu. Ve yine göğsüm çöktü, nasıl nefes alacağımı unuttum.

Sebebi ne olursa olsun, beni affetmeye hazırdı. Ama henüz bunu hak etmemiştim. Her şeyi öğrenene kadar olmazdı.

Mutluluk yüzümden kayıp gitti ve tavrımdaki değişikliği fark ettiğinde onun da yüzü düştü.

"Sorun ne, bella?"

"Onu öldürdüm," diye fısıldadım.

Enzo şok içinde geri çekildi. "Ne?"

Dudağımı ısırıp sahip olduğum küçük cesareti toparladım.

Tekrar ederek, "Kev'i öldürdüm," dedim.

Ağzı açıldı ama ne dediğimi anlaması için birkaç dakika düşünmesi gerekti.

"Senin peşinde olduğunu söylemiştin."

Tekrar gözyaşları arasında kalarak başımı salladım. "Polis peşimde, arkadaşları. Kev beni bulmasın diye kimlik çalmıyordum, bir polisi öldürdüğüm için çalıyordum. İkiz kardeşimi öldürdüm."

30. BÖLÜM

Sawyer

ALTI YIL ÖNCE

Ön kapının çarptığını duyduğum an sıçradım. Şaka yapmayı ve "Tatlım, ben geldim!" diye seslenmeyi severdi. Ama bugün sadece sessizlik vardı.

Sessizlik sinir bozucuydu bu yüzden aniden alarma geçtim. Kaslarımda bir gaz sızıntısı vardı, gerginlik onları yavaş yavaş zehirle dolduruyordu. Merdivenlerdeki ayak sesleri yavaş yavaş yaklaştığında midem bulanıyordu.

Kev, "Sawyer?" diye sesleniyordu. Saniyeler içinde, her bir heceyi ve sesindeki tonlamayı inceleyerek hangi ruh hâlinde olduğuna dair bir ipucu aradım.

Hoş görünmeye çalışarak, "Burada," diye seslendim.

Yaz tatiliydi ve beni evden, ondan uzak tutan tek şey kütüphanedeki işimdi.

Ama tabii ki bugün izin günümdü ve birazdan Bayan Julie'yi arayıp bir vardiya almak istediğimi söylemeyi düşünüyordum.

Yatağımda oturup bir gerilim kitabını gözden geçiriyordum. Artık kitabın neyle ilgili olduğunu bile bilmiyordum; ellinci sayfadayken dikkatimi kaybetmiştim ve şimdi elli dördüncü sayfadaydım.

Kev izin istemeden gıcırdatarak kapıyı açtı. Hiç izin istemezdi zaten. Şok tabancası ve silahı kemerinin üzerindeydi ve hâlâ üniformalıydı. Görüntü midemi bulandırmıştı. Bir kurtarıcı, koruyucu gibi gösteriş çakıyordu ama üniformanın temsil ettiği tek şey onun beni incitmesine engel olamamamdı.

Odadaki enerji bir hız treninin tepenin zirvesinden çıkmasından daha hızlı bir şekilde değişti.

Adrenalin bir bomba gibi kan dolaşımımda patladı. Saçlarımın arasında ter oluşurken vücudum titremeye başladı.

"Ne okuyorsun?" diye sorup ben cevap vermeden kitabı elimden kaptı. Bu kez saygısızlığına sevindim çünkü bir cevap verebileceğimi sanmıyordum.

Bana bakıp kitabı yere attı ve ben de kitabın düşüp kapanmasını izledim.

Sayfa elli dört. Unutma.

"Bütün gün okudun mu? Evi bile temizlemedin mi?" diye sordu. Ancak sorudan daha çok beni sorguluyor gibiydi.

Elimin titremesini gizlemek için *parmaklarımı birbirine geçirerek, çabucak, "Temizledim," diye kendimi savundum.*

"Ya akşam yemeği? Ben bizim için para kazırken, bütün gün kıçının üzerinde oturuyormuşsun gibi geldi bana."

"Benim kendi param var, Kev," diye homurdandım. Çok fazla kazanmıyordum ama kendi ihtiyaçlarımı karşılayacak kadar kazanıyordum. Okul tatil olmadığı zaman bile faturaları ödemeye yardımcı olmak için yarı zamanlı çalışıyordum.

Durum oldukça komikti, ailemizin hayat sigortası evin ve arabanın masraflarını fazlasıyla karşılıyordu ama Kev geçinmek için kuruş biriktiriyormuş gibi davranıyordu. Paramın yarısını çaldığında biriktiriyor olabilirdi.

Bana eziyet etmediği zaman her şeyi striptizcilere harcadığını düşünüyordum.

"Evimde yaşadığın sürece o para benim olmalı."

Kalp atışlarım hızlanmıştı ve yere bakarak, "Bizim evimiz," diye düzelttim. "Biz ikiziz ve senden üç dakika kadar büyüğüm."

Ona bir bakış attığımda gözlerinde parıldayan öfkeyi fark ettim, o kadar derin bir öfkeydi ki bu ancak onunla doğabilirdi, sonradan oluşamazdı. Annemin karnında bir canavarın yanında oluşmuştum. Bu onun DNA'sında vardı. Bazen benim içimde de olması beni korkutuyordu.

Kardeşim içindeki şeytanla hemfikirmiş gibi başını daha çok salladı. Ne konuda hemfikir olduğunu sadece hayal edebilirdim. En üzücü kısım ise hayal edemezdim çünkü her senaryoyu zaten yaşamıştım.

Bedenimi işaret ederek, "Bunu sadece benim için mi giyiyorsun, ufaklık?" diye sordu. Sanki bilmiyormuşum gibi neden ne giydiğime baktığımı anlamamıştım.

Siyah bol bir tişört, bol kot pantolon ve Maruchan ramen çoraplarımı giymiştim.

Her gün yaptığım gibi kırk beş dakikamı dikkatlice bu kıyafetleri seçerek geçirmiştim. Müstehcen olarak kabul edilebilecek her şey istenmeyen dokunuşlarla sonuçlanıyordu. Ancak çoğu zaman sadece var olmam aynı sonucu doğuruyordu.

Göz temasından kaçınarak kitabımı aldım. "Onları kimse için giymedim."

"Çünkü sana ilgi gösterecek başka kimse yok, değil mi?"

Sayende.

"İstediğin bu mu?" diyerek devam etti. "İlgi mi?"

"Hayır…"

Kev yatağa sürününce kelimeler boğazımda donup kaldı. Yüzünde uğursuz bir gülümsemeyle üzerime çöktüğünde vücudum bir elmas kadar bükülmez hâle gelmişti.

Boğazımdan tiksinti ve mide bulantısı yükselirken varlığımın her santimine bir soğukluk yayıldı.

Bunu bana tekrar yapamazdı. Zaten vücudumu o kadar derinden işgal etmişti ki verecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Başka ne isteyebilirdi ki?

Bir el yanağıma dokunuyordu ama ruhum bedenimi çoktan terk etmişti. Beni yatağa geri zorlarken olanları yukarıdan izliyordum.

Ama eğilmedim. Sadece buz gibi bir öfkeyle bakabildim.

"Arkaya uzan, Sawyer. Direnmenin işe yaramadığı biliyorsun," diye hırladı.

Gözlerimden yaşlar akıyordu ve nasıl olup da onlara bakıp kendini göremediğini merak ediyordum. İkimiz de içten bu kadar ölüyken nasıl göremezdi?

Bedenimdeki titremeler sanki bir deprem bedenimi sarsıyor gibi çoğaldığında, "Çekil üzerimden, seni iğrenç domuz," diye tısladım. Kardeşim şok içinde geri çekildi. "Bana bir daha dokunursan seni öldürürüm, Kevin."

Sertçe üst dudağını ısırarak ellerini boğazıma doladı ve oksijensiz kalana kadar sıktı.

Hem kararmış gözlerine bakıyordum hem de yukarıdan beni boğmasını izliyordum. Beni bırakması için çırpınırken gözlerim doldu ve tenim morardı.

Yüzü kıpkırmızıydı, tüm gücünü boynumu avuçlarının arasında ezmek için harcıyordu.

Hayatım hızla tükenirken, hiçbir şey görmeden elim yatakta bir şeyler arıyordu.

Bu noktaya geleceğini biliyordum. İliklerimde hissetmiştim. Bir uçurumun kenarındaydı ve her karşılaşmamızda Kevin beni daha da ileriye itti.

Evin her köşesine bıçaklar saklamaya başlamıştım, tam olarak daha kötüye gittiğimi kabul etmesem de bilinçaltım derinden anlamıştı.

Tam görüşüm azalmaya başladığı an sonunda elim yastığımın altına saklamış olduğum bıçağı kaptı.

Bıçağı rastgele savurup ona sapladım, etine veya sinirlerine girdiğini görmedim ama hissettim.

Hemen ardından, yüzüme sıcak ve ıslak bir şey sıçrarken boğazım serbest kaldı.

Ciğerlerim oksijenle doluyorken nefes almak, neredeyse acı verici bir şekilde rahatlatıyordu. Ama Kev üzerimde kıvranırken, üzerime kırmızı bir şelale dökülürken bu rahatlamaya sevinecek zamanım yoktu.

Bıçağın ucu şahdamarının yan tarafına saplanmış hem yarasından hem de ağzından kan akıyordu. Gözleri şişkin ve her diş açıktaydı.

Hıçkıra hıçkıra ağladığımı sanıyordum ama zihnim o kadar parçalanmıştı ki, vücudumun ne yaptığı veya ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Doğrudan gözlerime bakıyordu ve onlardan yayılan ihanet duygusunu görebiliyordum. Birine ancak sana güvendiği takdirde ihanet edebilirsin.

O bana hiç güvenmemişti.

Aniden yığıldığında onu kenara itmeye yetecek kadar sağduyuya sahiptim, bedeni hemen yanıma düşmüştü.

Gerilmiştim, bu defa panik ciğerlerimi ele geçirmişti. Üst tarafım sıcak kanla kaplıyken kan kalın katran gibi hissettiriyordu. Ondan kurtulmam gerekiyordu.

Kocaman gözlerle yatakta tökezledim, yaptığım şeye dönüp bakmadım ama kanıtların gözeneklerime işlediğini hissettim. Tişörtümü yırtıp elimden geldiğince siliyordum ama ellerim çok fena titriyor, uyuşmaya başlıyorlardı.

Gözümün ucuyla yatağımdaki hareketsiz bedenine baktım, çarşafların arasında büyüyen kırmızı bir havuz...

Dolabımdaki askıdan başka bir tişört çıkartırken, "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye çılgınca mırıldanıyordum.

Aklımdan binlerce şey geçiyordu ama tek tutarlı bir düşünce yoktu. Yalnızca saf içgüdüyle hareket ediyordum ve tek bildiğim şey kaçmam gerektiğiydi.

Kaç, Sawyer. Arkana bakmadan kaç.

Yatak odamdan hızla çıkıp merdivenlerden inerken, kaçmaya çalışırken az kalsın ayağım takılıyordu. Etrafta dönüp çılgınca ayakkabılarımı arıyor, bulamayınca sıkıntı içinde inliyordum.

Siktir et ayakkabıyı. Zaman yoktu.

Hâlâ yapabiliyorken kaçmam gerekiyordu.

Çünkü bir kere başlarsam bir daha asla duramazdım.

31. BÖLÜM

Enzo

Bana bakıp bir cevap bekliyordu ama konuşamayacak kadar afallamıştım. Düşünebildiğim tek şey onu nasıl kurtaracağımdı.

Mavi gözleri yere bakıp saklanıyordu.

"Bana bak," diye çıkıştım.

Başını kaldırıp gözlerime baktı. Yüzü gözyaşları içindeydi, benim ona kızmamı beklediğini biliyordum.

Bir bakıma kızgındım.

"Ne zaman oldu?"

"Altı yıl önce," diye fısıldadı. "Yirmi iki yaşındaydık. Akademiden yeni mezun olmuştu ama hepsi onu hemen sevmişti. Öldüğünü öğrenince yıkıldılar," dedi. Garip bir şekilde omuz silkti. "Polis arkadaşlarından bazıları haberlere çıktı, ağladı ve beni bulana kadar dinlenmeyeceklerine söz verdiler. Hep bir şekilde hayatlarına devam edeceklerini ummuştum ama eski arkadaşlarından biri hâlâ bana sık sık e-posta gönderiyor."

Yavaş bir nefes vererek ayağa kalktım ve ellerini tutarak ayağa kalkmasına yardım ettim. Kendinden çok emin görünmüyordu ve onu rahatlatmak istiyordum ama henüz doğru kelimeleri bulamıyordum.

Ona kızgın olduğumu çünkü Kev'in gözlerinden hayatın aktığını görmek istediğimi nasıl söyleyebilirdim ki? Onun sefil hayatını sona erdirdiğini görmek istediğimi ve muhtemelen daha sonra onu sikmek isteyebileceğimi ona nasıl söyleyebilirdim ki?

Keskin cam parçalarından veya tahta kıymıklardan kaçınmasını sağlayarak, kırık masanın etrafından dikkatlice çıktık. Sonra kıyafetlerimizi alıp düşünürken ellerime yapacak bir şeyler vermem gerek-

tiği için giyinmesine yardım ettim. İşimiz bittiğinde, tüfeği alıp onu yukarı yatak odamıza götürdüm.

Çekingen ve belirsiz bir şekilde, "Enzo?" diye sordu.

Aklımdan hızlıca bir şeyler geçerken elimi yüzümde gezdiriyordum.

"Bu nerede oldu?"

"Amerika'da, Nevada'da"

İç çektim. "Avusturalya seni ABD yetkililerine teslim eder," dedim. "Ama diğer ülkeler teslim etmez."

Başını salladı. "Asla Avustralya'da kalmayacaktım, Enzo. Son altı yıl Amerika'nın farklı eyaletlerinde saklanıyordum. Sonunda pasaport alıp ABD'den ayrılmak için kimliklerden birini kullanma cesaretini topladım bu yüzden Endonezya'ya bir uçak bileti aldım. Ama tanıdığım biri havaalanında uçuş beklediğimi gördü, beni açığa çıkaracaktı bu yüzden bir saniyelik bir karar vermek ve uçuşları değiştirmek zorunda kaldım. İlk uçuşa bilet aldım ve Avustralya'ya geldim. Şimdilik burada kalıyorum ama her zaman buradan ayrılmayı planlıyordum."

Her zaman buradan ayrılmayı planlıyordum.

Ona izin verebilir miyim, bilmiyordum.

"Bak, yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum ama..."

Başım onunkine çarptığında bir an durdu. Benim ifademde ne gördüyse dişleri kapanıverdi.

Göz açıp kapayıncaya kadar yüzü avuçlarımın arasındaydı ve sanki korkması gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi bana bakıyordu.

"Ne kadar kıskanç olduğumu biliyor musun? Keşke daha sonra seni ödüllendirmek için orada olsaydım. Ve sonra, bunun için asla yakalanmamanı sağlasaydım."

Sawyer kafası karışmış bir şekilde başını salladı. "Nasıl üzgün olmazsın? Birini öldürdüm. Soğuk kanlılıkla."

"Bebeğim, son altı yılını buna sevinebilecekken pişmanlık duyarak geçirdiğin için üzgünüm."

Pembe dudaklarına odaklandım. Bunları tatmak için çok beklediğim için de üzgündüm.

Odağımı yeniden bebek mavisi gözlerine çevirdiğimde şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

"Seni o masada mı öldürdün? Bacaklardan biri beni kazığa mı geçirdi yoksa başka bir şey mi oldu? Bu gerçek olamaz."

Ben gülümserken onun gözleri büyümüştü. "Aman Tanrım. Ben öldüm."

"Kızgın olmamı mı istiyorsun?"

"Hayır?" dedi ama bu hayır, soru gibi geldi bana. "Sanırım normal bir insanın tepkisi şok olurdu, sonra da sorguya çekerdi ve sonra belki 911'i yavaş yavaş arardı."

"Acil yardım hattı burada 911 değil, 000. Ve bizim telefonumuz yok. Onları arayamayız."

Gözlerini devirerek elimden kurtuldu.

"Sadece senin mutlu olmanı beklemiyordum," diye itiraf etti.

Onu yakından inceledim. Gözlerinde hafif bir rahatlama vardı ama yine de emin değildi.

"Öldüğü için mutluyum ama bu, durumumuzdan mutlu olduğum anlamına gelmez," diye düzelttim. "Başın çok büyük belada ve seni o belalardan çıkarmak zor olacak."

Kaşları çattı. "Enzo, beni kurtarmanı beklemiyorum."

"Çünkü hiç kimse seni kurtarılmaya değer bulmamış." Ağzı düşüp sözlerimden dolayı alındığında iki parmağımı alt dişlerine kenetleyip onu kendime çekme fırsatını yakaladım. Neredeyse göğsüme doğru düşüyordu. "Yanlış yapmışlar, bebeğim. Sen kurtarılmaya değersin."

Küçük dişlerini parmaklarıma geçirdiğinde sırıtarak onu serbest bıraktım.

Gözleri alev alev yanarken, "Kendimi kurtarabilecek kapasitem var," dedi.

Baş parmağımla yanağını sevgiyle okşayarak, "Var tabii," dedim. "İstismarcının hayatına son verdiğinde bunu zaten kanıtladın. Ama artık yalnız değilsin. Artık adalet ararken sana hizmet edecek biri var."

Gözlerini kırpıştırdı. Alçak bir sesle, "Bu düşündüğüm gibi gitmedi," diye itiraf etti. Yine korkmuş görünüyordu; bu sefer biliyordum çünkü umutlanmak istemiyordu.

Pes edip dudaklarını usulca öptüm. "Kalp kırıklığından başka bir şey bilmedik. Belki bu sefer birbirimize farklı bir şey gösterebiliriz, değil mi?"

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı, sonra başını sallayıp, "Evet," diye fısıldadı.

"Ve bunu birlikte çözeceğiz. Öncelikle, bu adadan siktir olup gitmemiz gerekiyor."

Tekrar başını salladı, mavi gözleri her zamankinden daha parlaktı.

Tatmin olmuş olarak onu bıraktım ve alt kattan birinin hareket ettiğini duyduğumda duş almak için banyoya gidiyordum.

Sadece ayak sesleri değil, sürüklenen zincirlerin sesini de duydum.

"Bu ses de ne?" diye fısıldadı.

"İçerde biri var. Artık yalnız değiliz."

Sawyer, "Enzo," diyerek beni engelledi. "Aşağıya inme."

Omuzumun üzerinden, "Sadece bir hayalet, değil mi?" diye sordum. "Bana zarar veremez."

Hayal kırıklığıyla homurdanıp sessizce yanıma doğru süzüldü. "Ve biz bunu aştık. Katı bir nesneye çarpabiliyorlarsa, size de vurabilirler, sonuç olarak biz de başka bir katı nesneyiz. Yani, gerçekten, Enzo. Daha çok film izlemelisin."

"Sahte bunlar," diyerek itiraz ettim.

Fısıltıyla bağırış arasında bir ses tonuyla, "Ama bazıları gerçek hikâyelere dayanıyor!" dedi.

"Çok abartılıyorlar."

Küçük yumrukları havadayken bana kaşlarını çatarak bakıyordu. Her neyse, bir şeyleri hareket ettirdiğinde oldukça sevimliydi ve dikkatimi başka yöne çekecek kadar gürültülüydü.

Tüfeği alırken onun küçük hayal kırıklığını görmezden gelerek, "Burada, yukarıda kal," diye mırıldandım. Sessizce merdivene yöneldim.

Tabii ki Sawyer durmayıp adım adım arkamdan geliyordu. Sırtıma yapıştı, silah elimde aşağı inerken neredeyse bana çelme takıyordu.

Gergindim ve en alt kat görüş alanıma girdiğinde bakışlarımı her santiminde hızlıca gezdirdim.

Burada kimse yoktu.

Odadaki durgun enerjiyi hissederek en alt basamakta durakladım.

Sawyer ayaklarının üzerinde kıpırdanarak altımızdaki metalin inlemesine neden olurken, "Ah, dostum. Bu berbat," diye sızlandı. "Yukarı çıkabilir mi…"

"Bebeğim. Lanet çeneni kapat."

"Kaba," diye mırıldandı ama daha sonra gereksiz hiçbir yorum yapmadı.

Bir şeyin öylece ortadan kaybolabileceğine inanmayarak, mutfağın ve oturma odasının her santimini inceledim. Halı ve kırık masa mahzenin üstündeydi bu yüzden saklanacak çok fazla yer yoktu ve birkaç dakika içinde, burada olanın artık olmadığı gerçeğini kabul etmek zorunda kaldım. En azından görebileceğim bir yerde değildi.

Sawyer içeri girdiğinde soğuk, sönmüş şömineye bakarak oturma odasında duruyordum.

Hâlâ o şeyin geri döneceği konusunda endişeli olarak gergin bir şekilde etrafına bakıyordu.

Geri dönseydi büyük bir şans olurdu, umarım dönerdi. Etrafta dolaşan, mekâna ve akıl sağlığımıza zarar veren görünmez bir ruh olup olmadığını kendim görmek istiyordum.

Omurgası dikleşiyor ve tüm tereddütleri saniyeler içinde ortaya çıkıyordu. "Ahh. Bunu gördün mü?" diye sordu Saywer. Bakışlarını takip ederek kanepenin karşısındaki duvara dayalı iki kitap rafına baktım.

Bir tanesi kıpırdamış gibiydi. Düz değil, aralanmıştı.

Sanki bir kapı gibiydi.

Onlara doğru hızla giderken, "Mutfaktaki el fenerlerini tut," diye emrettim.

Ben çarpık kitaplığı çekiştirmeye başladığımda, o da onları ayırmak için aceleyle yanıma geldi. Küçük bir çabayla gıcırdayarak açıldı, buraya gelmeden önce duyduğumuz sese çok benziyordu.

Biz kapkara sonsuz derinliğe bakarken duyduğumuz tek şey Sawyer'ın nefesiydi. Kitaplık kahrolası bir kapıydı ve onun arkasında dönen taş bir merdiven vardı.

El fenerini yakıp önümde ilerlerken, "Fener ışığı," diye fısıldadı.

"Sawyer, arkama geç. Daha iki saniye önce korkuyordun."

Omuzunun üzerinden bana bir bakış attı.

"Şimdi çok heyecanlıyım. O yüzden sen benim arkama geç. Erkek olman seni özel yapmaz. Son baktığımda katil bendim, sen değil."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu bile yapmaktan mutlu olacağım, bella."

Gözlerini devirerek ilerlerken alaycı bir şekilde, "Erkekler," diye mırıldandı. Dudağım büzüldü ve elinden vermeyi unuttuğu fazladan el fenerini kaptım ve önde gitmesine izin verdim.

Haklıydı. Kurtarılmaya ihtiyacı yoktu ama bu onu korumayacağım anlamına gelmiyordu ve kesinlikle Sylvester dışarı fırlarsa diye silahı omzuna doğrultmaktan beni alıkoyamazdı.

Yukarı çıkarken ikimiz de yavaş adım atıyorduk, sonsuza dek devam edecekmiş gibi görünen bir yapının etrafında dönüyorduk. Zirveye ulaştığında, heyecanla çığlık atmadan önce bir saniyeliğine durakladı.

Sessiz olması gerektiğini bildiği hâlde, "İşte fener ışığı!" diye haykırdı.

Küçük bir küresel alana adım attım. Neredeyse tamamen camla kaplı olan odanın etrafında tırabzana açılan bir kapı vardı. Yukarıdaki fener ışığına çıkan metal bir merdiven gördüm.

Sawyer'ın yüzüne geniş bir sırıtış yayıldı ve bana zevkle baktı.

Odanın yarısını bir kontrol paneli sarmıştı. Ve en sol tarafta bir telsiz vardı.

İlk tepkim öfkeydi. Bu telsiz Sylvester›ın başından beri bize yalan söylediğini teyit etmişti. Bizi bilerek burada tutmak, hapsetmek istemişti.

Bunu hiç yüksek sesle söylememiş olsa da bunu yalnız, boktan bir adam olduğu için ve Sawyer'ı burada tutmak istediği için yaptığına dair en ufak bir şüphem yoktu.

Mavi gözleri umut ve heyecanla parlarken, nefes alarak, "Buradan çıkabiliriz," dedi. Gözleri karanlıkta bile yanmayan fenerden daha parlaktı.

Panele koşarken tam ona doğru bir adım attığımda, yukarıdan hafif bir uğultu sesi geldi. Donup kaldım, Sawyer düğmelere basıp radyoyu kurcalarken dikkatle dinledim. Heyecanına yenik düşmüştü, sesi duymamıştı.

Sevinçten, "Bence çalışıyor!" diye bağırdı ve kısa bir süre sonra telsizin alçak sesi geldi.

Ancak yukarıda artan kargaşaya fazla odaklanmıştım.

Sertçe, "Sawyer," diye fısıldadım. Bana dönünce kaşları endişeyle çatıldı. Ağzı açıldı, bir şey söylemeye hazırlandı ama sonra tavanda yavaş bir sürüklenme sesi duyuldu.

Zincirler.

Sürükleme sesi sanki ışığın etrafında yürüyormuş gibi bir daire çizerken kalp atışlarım hızlandı.

Alt katta olan şimdi burada, yukarıdaydı, belki de kitaplığın kapısını bizim bulmamız için bilerek açık bırakmıştı. Fener ışığını bulmaya çok odaklanmıştım ve o şeyin bizden önce buraya gelmiş olacağını hiç düşünmemiştim.

Tutması için elimi uzatarak, "Buraya gel, bella," dedim. Elini tuttuğum gibi onu arkama çekip silahı yeniden omuzuma aldım.

Zincir sesleri merdivenin olduğu yerdeki cam tarafında tekrar ortaya çıkmadan önce bir anlığına durmuştu. Solgun bir kadın ayağı belirdiğinde sistemime adrenalin doldu ve ardından diğer ayak belirdi.

Her bir ayak bileğinin etrafına iki kalın metal bağlanmıştı, aralarından uzun bir zincir sarkıyordu.

Sawyer, "Enzo," dedi. "Onu vurmalı mıyız?"

Ona hatırlatmak için, "Hayaletlerle savaşamayacağımızı mı düşündün?" dedim. Yavaş yavaş merdivenden indiğinde bir kız olduğunu anladık. Etrafında dalgalanan uzun beyaz bir elbise ile inanılmaz derecede zayıf görünüyordu. En alt merdivene ulaştı ama başı eğikti ve uzun sarı bukleler yüzünü kapatıyordu.

Saywer, "Aman Tanrım. Bu okyanusta gördüğümüz kız olmalı," dedi.

"Bu... mantıklı değil," diye mırıldandım, Sylvester'ın yalanlarını bir araya getirmeye çalışırken kafamda düşünceler dolanıyordu.

Zincirlerin yıllar önce öldürdüğü mahkumlara ait olduğunu, ruhlarının deniz fenerine musallat olduğunu söylemişti. Kızının kendini öldürdüğünü de söylemişti ama eğer bu onun ruhuysa... neden zincir takıyordu?

Kalbim çarparken yüz hatlarımın gevşediğini hissettim.

Kızın yavaşça kapıya doğru ilerlemesini, metal halkanın yüksek sesle sürüklenmesini izlerken, "Sawyer," dedim.

Sanki beni duyuyormuş gibi başını kaldırdı ve tüm benliğim dondu. Sawyer'ın arkamdan soluduğunu zar zor duydum hem kendinden geçmiş hem de rahatsız olmuştum.

Ağzı yoktu. Daha doğrusu, eskiden ağzının olduğu yerde kalın, siyah dikişler vardı.

Saçları rüzgârda neredeyse şiddetle uçuşuyorken kız bize yaklaştığında ikimiz de geri adım attık. "Sawyer," diyerek tekrar konuşmaya başladım. "Bu bir hayalet değil. O gerçek bir kız."

Arkamızdaydı, gözleri dümdüz önde ve ağzındaki tuhaf kalın iplerle dolanırken onu izledik.

Sawyer, "Ne?" diyerek çığlık attı. "O gerçek bir kız derken ne demek istedin? Bu daha mı iyi daha mı kötü?"

"Sanırım mahkûmlar hakkında yalan söyledi bu yüzden onlarla ilgili bir belge bulamadık. Sylvester burada iki kızı olduğunu söylemişti, hatırladın mı? Raven ve Kacey buradan ayrılırken, Trinity'nin kendini penceremizin dışına astığını iddia etmişti. Ya hiç gitmediyse ya Kacey hiç gitmediyse..."

"Yani burada hiç hayalet olmadığını mı söylüyorsun? Baştan beri sadece o muydu?" diye sorduğunda titrediğini hissettim.

Sarışın kız kapıya ulaştığında, "Sanırım," diye mırıldandım. "Muhtemelen Sylvester mahzenden bu şekilde kurtulmuş. Kız onu dışarı çıkarmış."

"Siktir," diye fısıldadı Sawyer.

Kapıyı açtığında rüzgâr uğuldadı, başını yana eğip bir kez daha saklandı. Kız içeri girip kapıyı arkasından kapatırken Sawyer'ın arkamdan çıktığını hissederek silahı kıza doğrulttum.

Bir an için hiçbirimiz hareket etmedik hatta neredeyse hiç nefes almadık. Sonra çenesini kaldırdığında ona yapılanların acımasızlığı şok etti. Midemi bulandırmaya yetti.

Giydiği beyaz elbise daha çok sarıya çalıyordu ve ondan yayılan çürük bir koku vardı.

Ama yüzü... başlangıçta düşündüğümden çok daha kötüydü. Siyah kalın ipler ağzından yanaklarına kadar uzanıyordu. Sanki yara çürümüştü, etrafındaki et kararmış ve çürümüş gibi görünüyordu.

Sulu, geniş ve soluk gözlerle bize bakıyordu. Bir dakika içinde yaprak gibi titrediğini fark ettim.

Sawyer önüme geçtiğinde elim içgüdüsel olarak onun bileğine gitti.

Duraksayıp bana baktı ve "Sorun yok," dedi.

Gitmesine izin verdim ama silahımı indirmeyi reddederek arkasına geçtim. Kızın amacının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yardım istiyor olabilirdi veya kötü niyetli de olabilirdi.

"Adım, Sawyer. Sylvester'ın kızlarından biri misin?"

Kız birkaç dakika boyunca ona baktı.

Bu sinir bozucuydu ama Sawyer sabırla bir cevap bekleyerek ona bakıyordu. Sonunda kız başını salladığında sanki göğsüme bir yumruk saplandı.

Yavaşça, "Adın, Trinity mi?" diye sordum.

Kız gözlerime bakınca damarlarımda karanlık ve uğursuz bir his dolandı. Bu hissin onun yüzünden mi yoksa temsil ettiği şey yüzünden mi olduğunu anlamadım.

Hayır anlamında başını salladığında ben de, "Kacey?" diye sordum.

Bir duraklamadan sonra yine başını salladı.

Tanrım.

Bu, belki de Trinity'nin kendini tamamen keder ya da delilik içinde kaybolup asmış olmasının mümkün olduğunu ve Sylvester'ın Kacey'nin gitmesine asla izin vermediği anlamına geliyordu. O kadar çaresizdi ki onu burada tutmak için zincirlemiş ve kilit altında tutmuştu. Hatta bir ziyaretçi geldiğinde ses çıkarmasın diye ağzını bile dikmişti.

Peki nerede uyuyordu? Burada bulunduğumuz süre boyunca bir yerde kapana kısılmıştı. Bu, Sylvester'ın bizi neden odaya kilitlediğini ve onu sadece Sylvester'ın koridorda serbestçe dolaşmasına izin verdiği gecelerde duyduğumuzu açıklıyordu. Yere hatta kapımıza vurup baştan beri dikkatimizi çekmeye çalışıyordu.

Sawyer'ın eli ağzının üzerinde geziniyordu ve onun da benim gibi bunların farkında olduğunu biliyordum.

Sawyer yavaşça, "Bu adadan gideceğiz. Bizimle... gelmek ister misin?" diye sordu.

Kacey ciddi bir tavırla Sawyer'a doğru bir adım attığında elimde olmadan Sawyer'ın kolunu tutup onu göğsüme geri çekmeden önce parmağımı tetiğe geri koydum. Durup bana baktı. Gözlerindeki duyguyu okuyamıyordum ama onun da benim onu incelediğim kadar dikkatle beni incelediğine şüphe yoktu.

Saywer dikkatimi ona çekmem için yumuşak bir gülümsemeyle omuzunun üzerinden bana bakıp, "Her şey yolunda," dedi.

Yolunda mıydı?

Bu durumla ilgili hiçbir şey yolunda değildi.

Bakışlarımı tekrar Kacey'e çevirerek kontrol panelindeki telsize doğru başımla işaret ettim ve ona, "Yardım çağırmak için o telsizi kullanmalıyız," dedim.

Kacey başını salladı ve bizi durduramayacağını göstermek için yana doğru adım attı.

Sawyer'ı teşvik etmek için, "Devam et, bebeğim," dedim. Telsize doğru koşup frekansları karıştırmaya başladı, aralıklı olarak hoparlörden *merhaba* diyerek bir cevap almaya çalıştı. Güvenliğini sağlamak için tam arkasında duruyordum.

Kacey'nin bize saldırmayacağına inanmak istesem de zihinsel durumundan şüphe ediyordum ve kafasında bizimle ilgili tam olarak ne geçtiğini bilmiyordum. Tek tanıdığı Sylvester'dı ve ona yaptıklarına rağmen ona sadık olması tamamen mümkündü.

Sawyer'ı incelerken ona dikkat ediyordum.

Beklerken ona, "Sylvester'ın nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordum. Bana bakmayı kesti, gözlerini bu kadar çabuk çekmesi sinir bozucuydu.

Oyalanmaya devam ederken Sawyer'a bakarak başını salladı.

"Burada tutulan başka biri var mı?"

Yine başını hayır anlamında salladı.

Soru sormaya devam ederek, "Buraya ayda bir gemi geliyor mu?" diye sordum.

Kacey başını salladı. Bu konuda yalan söylemeyecek kadar akıllıydı. Çünkü sahip olduğu yiyecek ve erzakı bir yerden alması gerekiyordu, nasıl olsa yıllarca dayanacak kadar yiyecek ve erzak depolamak için alanı yoktu.

Açıkça, "Annen adadan hiç ayrıldı mı?" diye sordum. Bu soruyu sormanın iyi bir yolu yoktu ama iyi bir tahminim olmasına rağmen Raven'a gerçekten ne olduğunu merak ediyordum.

Bir anlığına yere baktı, soru onu üzmüş gibiydi ama tekrar bana bakarak başını salladı. Hayır.

"Onu öldürdü," diye sonuca vardım.

Başını salladı.

Tanrım. *Sapevo che lo stronzo stava mentendo.** Ama gerçeğin bu kadar berbat olacağını hiç düşünmemiştim. Başını sallayarak bunu

* (İtl.) Pisliğin yalan söylediğini biliyordum. -*çn*

şikâyet etmesi, göğsümde yükselen kara öfkeyi sakinleştirmeye pek yardımcı olmadı.

"Bunu yaşadığın için üzgünüm. Ama artık burada onunla kalman gerekmeyecek ve neye ihtiyacın olursa sana yardım etmekten mutluluk duyacağız."

Kacey konuşamasa da gözleri yumuşamıştı.

Sawyer telsize seslenmeye devam ediyordu. "Merhaba? Orada biri var mı? Merhaba? Raven Adası'nda üç kişi rehin tutuluyor. Lütfen, yardıma ihtiyacımız var."

Ama telsizden sadece vızıltı geliyordu. Kacey bakmaya devam ederken, aynı şeyleri tekrarlamaya devam ediyordu.

Alt kattan yüksek bir çatırtı gelene kadar bir dakika böyle devam etti. Ses Sawyer'ı korkutup, ağzından bir çığlık kaçmasına neden oldu. Kacey'nin gözleri dehşetle açılıp dikkatle merdivenlere baktı.

Sonra benim gözlerime baktı, hiçbir şey söylemeden ne demek istediğini anlamıştım.

Geri dönmüştü.

32. BÖLÜM

Sawyer

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, bir tekneyi doğrudan bize getirebileceğimden emindim.

Enzo kararsız görünüyordu, önce Kacey'e sonra merdivenlerden aşağı bakıyordu. Kafasından neler geçtiğini biliyordum, beni burada onunla yalnız bırakmak mı yoksa onunla gitmeme izin vermek mi diye düşünüyordu.

"Aşağı inme."

Hayal kırıklığıyla hırlayıp bana baktı.

Tüfeği sıkıca tutarak, "İkinizin de burada kalması gerekiyor," dedi. Daha sözünü bitirmeden başımı salladım.

Çaresizce, "Hayır, hayır, biriyle iletişim kurana kadar burada kal," diye yalvardım. Onun oraya gideceği ve muhtemelen yaralanacağı düşüncesi midemi bulantıyla döndürmeye yetiyordu.

Sesini alçak tutarak ama hararetli bir şekilde, "Bebeğim, burası dar bir yer ve kolayca bir silahlı çatışmaya dönüşebilir. Senin hayatını riske atamam. Seni kaybetmeyeceğim," dedi.

"Enz…"

Bana doğru yaklaşıp, parmaklarını dişlerime geçirip beni kendisine doğru çekerek itiraz etmemi engelledi. Sonra boynumun arkasından tutup dudaklarımı dudaklarının arasına alırken beni rehin aldı.

Beni öpme şekli yıkıcıydı. Aşk gibiydi… ama tüm varlığım dokunuşundaki titreyişi hissettiğinde bu bile çok kötü hissettiriyordu.

Alt dudağım titriyordu, dudaklarımı bırakmadan önce onları dişleriyle yakalayıp yumuşak bir şekilde bırakıp uzaklaştı. Tişörtünü tutup korkuyla ona sarıldım. Uzun zamandır bu korkuyu sadece kendim için hissetmiştim, şimdi başka birine karşı hissetmek… çok

korü hissettiriyordu. Hoşça kal kelimesini kim yaratmışsa kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hiç bilmemiş. Beni bırakıp gitme şeklinde hiç hoş bir şey yoktu.

Beni ikna etmek için, "Onun olabileceğinden çok daha güçlü yırtıcılarla karşılaştım. Ve şimdi o benimle karşılaşacak," dedi, alçak sesi omurgamdan aşağıya kadar ürpertiler gönderdi.

Başımı sallamaya çalıştım ama tutarsız olarak sallandı.

Başparmağını dalgın bir şekilde alt dudağıma sürttü. "Seni seviyorum," diye mırıldandı, bu beni kızdırdı çünkü bu bir aşk sözünden daha çok bir veda gibi hissettirdi.

"Bende seni seviyorum ama bunu şimdi söylemesen olmaz mı? Endişelenmeme neden oluyor."

Kendini çaresiz kollarımdan kurtarırken o gamzesi yanıp söndü. "Kendine iyi bakabilir misin?"

Başımla onayladım. "Evet, iyi olacağım."

İkna olmamış gibi, sanki yüzünde gamze hiç var olmamış gibi kaşlarını çatarak Kacey›e baktı.

Ona, "Sana güveneceğim," dedi, sözleri biraz tehdit gibi gelmişti. Bana yaklaşmayacağını teyit etmek için bir adım geri giderek başını salladı.

Kafasında hâlâ soru işaretleri vardı, merdivenlerden inmeden önce bana bir kez daha baktı.

Endişeden midem bulandı ama o, hayatını tehlikeye atarken burada durup hiçbir şey yapmadan durmayacaktım.

Telsize dönüp, başka bir frekansa geçip sesimin sessiz ama net olmasını sağlayarak yardım çağrımı tekrarladım.

Kacey arkamda hareket edip, görüş alanımdan çıktığı anda kafamda bir alarm çaldı. Ona döndüğümde yavaşça basamaklara doğru süzüldüğünü gördüm.

Ona, "Burada kal," dedim. Enzo'yu takip etmesini istemiyordum. İçimden bir ses, beklenmedik bir şekilde Enzo'nun arkasında belirirse, bunun ölümcül olabileceğini söylüyordu.

Onunla ilgili ters olan bir şey vardı. Kesinlikle onunla ilgili ters olan bir şey vardı. Tüm hayatı boyunca bu yerde kapana kısılmıştı. Ağzı dikişle kapatılmıştı.

Nasıl yemek yiyordu ki?

Sonra aklıma geldi. Sylvester'ın yatak odasındaki beyaz borulu

el yapımı plastik poşetler bir anda anlam kazandı. Onlar beslenme poşetleriydi, bu da onu beslemek için midesinin bir yerinde bir delik açmış olması gerektiği anlamına geliyordu. Ayrıca dolaplarda neden o kadar *Ensure** şişesi olduğunu da açıklıyordu.

Midem sıkı bir ip gibi kıvrılıp büküldü. Düşündükçe midem bulanıyordu. Bu zavallı kızın nasıl bir işkenceye katlandığını hayal bile edemiyordum.

Kacey bana doğru döndü, parçalanmış ağzını her gördüğümde daha çok şaşırıyordum. Bu manzaraya alışmak imkânsızdı. Sanki doğrudan bir korku filminden çıkıyordu, bir şekilde bir korku filmine girmeyi başardığım hissini pekiştiriyordu.

Sanırım kızamıyordum bile. Evren o anda kesinlikle kendi kaderini çiziyordu ve onu gerçekten suçlayamıyordum.

Konuşamıyordu ve iletişim kurmak için başka bir yöntemi yok gibi görünüyordu bu yüzden birkaç rahatsız edici saniyenin ardından arkasını döndü ve merdivenin tepesinde durup siyah uçuruma baktı.

Huzursuzluğum, Enzo için artan endişem ve henüz kimsenin çağrıma cevap vermediği endişesiyle birlikte büyüyordu.

Ama dakikalar geçtikçe kan dolaşımımda zaten fazlasıyla güçlü olan bu duygulara yeni bir duygu girdap gibi girdi: Korku.

Ters bir şey vardı ve Enzo muhtemelen tehlikedeyken, telsizin başında gevezelik edip cevap alamamaktan dolayı giderek daha fazla kendimi işe yaramaz hissediyordum.

"Belki biz..." Sessizliğin içinde yüksek bir patlama sesi gelince konuşmamı kestim. Nefesim kesildi, telsiz hoparlörünü düşürüp kocaman gözlerle merdivene baktım. Bir süre sonra başka bir silah sesi geldi, sanki kalbim boğazımdan çıktı gibi hissettim.

Enzo muydu yoksa Sylvester mıydı? Kimin direndiği belli değildi.

Sesim düzensiz ve tedirgin olarak çıkarak, "Tamam, şimdi gidip kontrol etmeliyiz," dedim.

Kacey yavaşça bana döndü. Odadaki enerji değişmişti ve artık onun bizim tarafımızda olduğundan emin değildim.

Dudaklarım kurumuş gibi hissediyordum ve o bana doğru adım atarken dilim damağıma yapışmıştı.

* Bir milkshake markası *-çn*

"Bana yapma," diye onu uyarınca durdu. "Seni incitmek gibi bir niyetim yok ama benimle oyun oynarsan incitirim."

Başını iki yana salladı ve anladığım kadarıyla bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyor olabilirdi. Son derece iyi korunduğuna dair şüphe yoktu. Ama kafa karışıklığından çok, tutumu neredeyse... küçümseyiciydi, akşam yemeğinden önce kurabiye yiyemediği için surat asan bir çocuğu yatıştırmak gibiydi.

Orospu.

Bana doğru bir adım daha attığında belimi düzelttim.

Kahretsin, gözümü korkutmaya çalışıyordu. Tüm hayatım boyunca sadece hayatta kalmak için savaşmıştım. Savaşmaya da devam edecektim.

Hâlâ hareketsiz görünüyordu, daha niyetinin ne olduğunu anlayamadan önce yüksek bir patlama sesi, ardından sanki Kacey'den çıkan boğuk bir bağırış sesi geldi.

Başı merdivene çarptıktan birkaç dakika sonra yavaşça tekrar bana baktı. Sanki kalbim boğazımda atıyordu, şiddetle atıyordu. Beynim dikkatini nereye odaklayacağına karar veremiyordu, aşağıdan gelen kargaşaya ve Enzo'nun içinde bulunduğu tehlikeye mi yoksa bana doğru gelen ağzı çürük kıza mı?

Onu kontrol paneline çarpıp yolumdan çekilmesine ve merdivenlere doğru koşmamı sağlayacak kadar zamanım vardı.

Lanet olsun.

Burada kalıp göründüğü kadar uysal olmayan yarı ölü bir kızla kavga etmeyecektim.

Merdivenlerden iner inmez saniyeler içinde karanlığa gömüldüm. Beni kovaladığını belirten ayaklarındaki zincir seslerini duyamıyordum ama korkudan durup da beni takip edip etmediğini kontrol edemiyordum.

Alt merdivenlere yaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı. Kapının ardından artık hiçbir ses gelmiyordu. Ve bu sessizlik gürültüden daha rahatsız ediciydi. Gürültülü olunca, en azından Enzo'nun hayatta olduğundan emin olabilirdim.

Tereddüt etmeden en alt merdivene ulaşıp hemen oturma odasına geçtim.

Sylvester, kucağında bir pompalı tüfekle kanepede oturup tahta bacağını sehpaya dayamıştı.

Az kalsın korkudan ölecektim. Hemen başımı mutfağa doğru çevirip çılgınca Enzo'yu aradım.

Burada değildi. *Lanet olsun, nereye gitmiş olabilirdi?*

Sylvester ağır ağır konuşarak, "Bir şey mi arıyorsun?" diye sordu.

Kalbim boğazımda gibi hissederek ayrı olduğumuz iki dakikada ne bok döndüğünü anlamaya çalışırken bakışlarımı Sylvester'a diktim, göğsüm patlayacak gibiydi.

"Ne yaptın?" diye bağırdım.

Sylvester'ın eli sakalına uzanıp alaycı bir edayla sakalını okşadı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Evimde, kanepemde oturuyorum ve güzel bir soğuk bira içiyorum."

Bahsettiği bira şişesi, kapağı sıkıca kapalı olarak sehpada duruyordu.

Alaycı tavrını görmezlikten gelerek, "Enzo nerede?" diye sordum.

Sylvester sanki tüm bu durum yanlış bir anlaşılma ve rahatsızlıkmış gibi iç çekti. Sanki beni burada kilitli tutmaya çalışmamış ve hayır dediğimde, sinirlenip aklını yitirmemiş gibi davranıyordu.

Sanki en başından beri bize yalan söylememiş ve bizi bilerek burada tutsak etmemiş gibiydi.

"Çoktan birileriyle iletişime geçtim," diyerek onu uyardım. "Burada olduğumuzu ve rehin tutulduğumuzu biliyorlar."

Söylediklerim gerçeklikten uzaktı ama tamamen savunmasız olduğumuza inanmasından daha iyiydi.

Sylvester yüksek bir gümbürtü çıkarıp tahta bacağını sehpadan indirdiğinde irkildim. Homurdanarak ayağa kalktığında içgüdüsel olarak bir adım geri çekildim.

Hafif bir hava esintisini ensemde hissetmem, tüylerimin donmuş bir kedinin tüyü gibi diken diken olmasına neden olmuştu.

Donmuştum, Sylvester gözlerinde şeytani bir parıldamayla sırıtıyordu. Elini kaldırıp arkamı işaret etti.

"Seni yanında tutacağı için çok heyecanlı."

Kaslarım korkudan kaskatı kesilmişti, arkamı dönemiyordum.

"Ona burada onunla kalacağını söyledim. Yeni bir arkadaşı olduğu için çok heyecanlı."

Yutkunmaya çalıştım ama kuru bir çubuğu yutmaktan daha zordu.

"Öyleyse neden bizi fener ışığına götürdü? Neden bir çıkış yolu bulmamıza yardım etti ki?"

Bakışları omuzumun üzerinden geçti, gözlerini kapatmadan önce içinde saf bir öfke patladı. O küçük zaman diliminde, ruhunun olması gereken yerde bulunan boş mezarda her türlü deliliği görmüştüm.

"Kacey bazen yalnızlaşıyor. Her zaman burada olmaktan hoşlanmıyor. Eninde sonunda ortaya çıkıyor ama arada sırada hareket ediyor."

Kendi kızına yaptıklarını tiksinerek hatırlatarak, "Ağzını bu yüzden mi diktin?" diye sordum. Ona başka ne yapmış olabileceğini düşünmek midemi bulandırıyordu.

Ensemde bir parmağın kaydığını hissettiğimde kan dolaşımıma sümüksü bir his sızıp tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Dokunuşu güneye doğru hareket edip sonra ayırt edemediğim bir düzende dönmeye başladı. Sırtıma bir şey çiziyordu ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir kelime yazıyor gibi geliyordu ama o kadar paniklemiştim ki emin olamadım. Sanırım *Z-E-N* diye bir şey yazdığını hissettim ama beynim onu yorumlamayacak kadar hızlı çalışıyordu.

Sylvester önüme geçmek için masanın etrafında dolaştığında, "Hepimiz sonuç olarak acı çekiyoruz, canım," dedi. İkisi arasında sıkışıp kalmıştım ve Enzo'yu nasıl bulacağım, bizi buradan nasıl çıkaracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Çığlık atmaya başladığında erzaklar düşüyordu. Daha önce yardım çağırmaya çalıştığında dilini kesmiştim ama bu birinin tuhaf olsa bile can sıkıcı sesler çıkarmasını engelleyemiyor. Beni bunu yapmaya zorladı."

Midem bulanıyordu, asit boğazımı yakıyordu.

Sesim boğuk ve pürüzlü çıkarak, "Burada kalmak zorunda değildin," dedim. "Yalnız kalmamak için bu kadar çaresiz hissediyor olsaydın, öylece gidebilirdin."

"Kızlarım burada doğup burada büyümüştü. Fenerde yıllarca hizmet ettim. Bütün hayatımı buraya adadım. Bu kadar emeği çöpe atamazdım."

Mantık yürüterek, "Çünkü bu seni deli ediyor," dedim. "Böyle yaşamak zorunda değilsin."

Ellerini sıkıp açarken sessiz kaldı. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun önemi yoktu. Gitmeyecek ve beni bırakmayacaktı. Bundan emindim.

Ve yardım etmeye istekli olabileceğini düşündüğüm kişi sadece işkence görmüş ve muhtemelen beyni yıkanmış, kırılmış bir ruhtu. Özgür olmak isteyen bir yanı olduğunu biliyordum çünkü kitaplığı bulmamız için kapıyı açık bırakıp umutsuzca dikkatimizi çekmeye çalışmıştı ama bu konuda benim kadar umutsuz hisseden başka bir yanı vardı ve yalnız kalmak da istemiyordu.

Sylvester sonunda, "Sanırım burada iki kızımla mutlu olacağım," dedi. "Arkadaşın artık yok, ondan çoktan kurtuldum. Ailen yok, arkadaşın yok. Görünen o ki başını da büyük bir belaya sokmuşsun. Seni burada tutarak sana bir iyilik yapıyorum."

Panik üstün gelmeye başlayınca dişimi sıkarak, "Ona ne yaptın?" diye bağırdım.

Kan yoktu, değil mi? Çılgınca onu ararken gözlerim bulanıklaşmıştı. O ölmüş olamazdı. Buna inanmak istemiyordum.

Sylvester, "Henüz ölmedi," dedi. "Ama ölecek."

Umutsuzluk derinleştikçe gözlerimden akan yaşlarla başımı salladım.

Kev'le hiçbir çıkış yolu göremediğim bir duruma katlanmak zorunda kaldığım o evi hatırladım. Söylediğim sözleri ve çığlıklarımın boşa aktığı zamanları... Benden başka beni kurtaracak kimse yoktu. Hayatımı geri aldığım gün yaşamaya başladığım gündü. Hayatta kalabilmek için yaşamımın parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermem gerekiyordu.

Ve hayatımda ikinci kez kendime bir kez daha sordum: Hayatta mı kalmak istiyor? Yoksa yaşamını çöpe atmak mı?

Ama yaşamadan hayatta kalmak ne anlama geliyordu, acısız bir ölüm nasıldı?

Hayat bir ruhun doğduğu ve o ruhun öleceği boş, çatlak bir kabuktu.

Artık o kabuk olmak istemiyordum. Artık sadece hayatta kalmak istemiyordum, yaşamak istiyordum. Ve günlerimi kapının eşiğinde oturan, yaşlı bir köpek gibi ölümü bekleyen içi boş bir varlık olarak, birinin kapıyı açıp onu içeri davet edeceği günü bekleyerek harcayamazdım.

Bu yüzden yapmayı düşündüğüm tek şeyi yaptım. Sylvester'ı testisinden tekmeledim.

Ah, diye bir ses çıkardıktan sonra ağzından acı dolu bir çığlık çıktı. Kacey'nin tepki veremeyecek kadar afalladığını varsayıp Enzo'nun adını haykırarak mutfağa fırladım, az kalsın kırık masanın altındaki halıya takılıyordum.

Uzakta olamazdı. Sylvester'ın onu incitecek ve onu dışarıda bir yere saklayacak kadar vakti olmadığından emindim, bu yüzden hâlâ deniz fenerinde olmalıydı.

Cevap vereceğini umarak, "Enzo!" diye bağırdım. Ama cevap vermedi.

Sylvester bağırarak Kacey'e bir şey söylerken mutfaktaki bıçakları aramaya başlamıştım. Çekmeceyi açıp hızla bir bıçak kaptığımda başka bir bıçak elimi kesti. Ağzı dikili bir kız çenesi aşağıda ve kaşlarının altından kötü bir bakış fırlatıp sakince bana doğru yürürken, acı neredeyse hissedilmiyordu.

Elim şiddetle titrerken bıçağı çektim. Bedenim adrenalinle dolmuş olduğu için bir plan yapmakta, odaklanmakta zorlanıyordum.

Tekrar, "Enzo!" diye bağırdım. Umutsuzca, hangi cehennemde olabileceği konusunda kafam karışmış bir şekilde bakışlarımı odanın diğer ucuna doğru çektim. Sylvester'ın Enzo'yu alt etme ihtimali yoktu. Bu da onu bir şekilde şaşırtmış olması gerektiği anlamına geliyordu.

Kacey yaklaştığında dikkatimi ona çevirdim.

"Yaklaşma, Kacey. Sana yardım edeceğimizi söylemiştim. Seni taciz eden ve işkence eden kişiye hiçbir sadakat borcun yok."

Duraksayıp heyecandan anlamadığım bir duyguyla bana baktı.

Sylvester tahta bacağıyla ayağa kalkmaya çalışırken yüzü acı ve öfkeden morarmış bir şekilde, "Onu getir!" diye bağırdı. Küfürler savururken ağzından tükürükler saçıyordu ve tükürükler sakalına yapışıyordu ama Kacey onu dinlemiyordu.

Boğuk bir sesle, "Kacey, lütfen," diye yalvardım. "Seni buraya tıktı ve birçok yönden sana zarar verdi. Seni sevmiyor; sadece sana sahip olmak istiyor."

Gözleri donuklaştı ama Sylvester tekrar ayağa kalkıp yere dayadığı tahta bacağının gazabıyla yankılanarak ona doğru hücum etti.

"İşe yaramaz kahrolası..." dedikten sonra durup saçını tuttu, arkadan ona vurarak yere fırlattı. Kacey gümbürtüyle yere düştüğünde Sylvester bana doğru gelmeye başladı.

Açıkçası bir an donup kaldım. Korku, zehrini doğrudan kan dolaşımıma enjekte eden ve kaslarımı felç eden bir parazitti.

Ama yumruğunu geri çekip öfkesi yüzünü buruşturduğu an, sanki zaman yavaşladı. Vücudumun kilidi açılıp içgüdüsel olarak hareket ettim. Tam yumruk atacakken eğilip geri çekilince doğruldum. Boğazımı tutup sıkıca sardı ama o sırada elimdeki bıçağı karnına sapladım. Kan fışkırdığında bıçağın sapını daha yumuşak tutmaya başladım.

Büyümüş gözlerle aşağı bakıp durdu. Bıçağın tamamı karnına girmişti ve ellerimi kaplayan kanının kaygan, sıcak hissi boğazımda kusma hissi yarattı.

Bu çok tanıdık gelmişti. Tıpkı o bıçağı Kev'in boğazına batırdığım zamanki gibi, yaradan kıpkırmızı köpükler fışkırıp elimi ve yüzümü kaplıyordu.

Asla bir can almak istemedim. Ama işte, başka bir can almak üzereydim.

Hırlayıp bileğimden tutup sıkıca sıktı. Çığlık atarken içgüdüsel olarak bıçağın sapını bıraktım.

Yüzü hem öfkeyle hem de acıyla buruşurken, "Bu aptalcaydı," diye homurdandı.

Ben daha fazla tepki veremeden yumruğu tekrar bana doğru uçurdu. Bu sefer tepki veremeyecek kadar yavaştım ve hatırladığım tek şey bir acı patlaması ve ardından gelen karanlıktı.

33. BÖLÜM

Enzo

Başım çatlıyordu ve iğrenç bir şey kokuyordu. Gözlerimin arkasına keskin bir acı saplandığında dişlerimi gıcırdatarak inledim.

Orospu...çocuğu.

Nerede olduğumu ve kafamdaki zonklamanın neden olduğunu hatırlamakta güçlük çektim.

Yavaş yavaş parçalar birleşiyordu. Fener ışığını ve ardından telsizi bulmuştuk. Kacey ortaya çıkmıştı, ağzı dikiliydi. Sylvester içeri girdiğinde Sawyer ve Kacey'i yukarıda bıraktım. Tüfeğim hazır hâlde kitaplık kapısını açtığımı ama kimseyi bulamadığımı hatırlıyordum. Tek fark, mahzen kapısının tekrar açık olmasıydı.

Mahzene temkinli yaklaştığımı ve ardından, arkamdan bir silah sesi gelmeden hemen önce ön kapının gıcırdadığını hatırlıyordum. Bundan sonrasını ise zar zor hatırlıyordum ama merminin silahımın namlusuna çarptığını ve onu elimden çıkmaya zorladığını hatırlıyordum. Sonra Sylvester arkamdan fırladı, ben tekrar silaha yöneldiğimde bir atış daha elimdeki silaha vurup silahı tamamen yok etti. Sonunda tüfeğinin kabzası doğrudan yüzüme nişan aldı. Ve sonra... sonrası kapkaranlıktı.

Cazzo.

Öfkemin yükselmesi gözlerimi açmaya ve vücudumu hareket ettirmeye yetti. Neredeyse zifiri karanlıktı, sıcak, nemli ve pis gibi kokuyordu... sanki bir şey çürüyor gibiydi.

Başımı kaldırıp baktığımda, Sylvester mutfakta yavaşça yürürken, ayağı tahtaya çarpıp üzerime tozların düşmesine neden oldu. Döşeme tahtalarının arasından sızan küçük ışıktan Sylvester'ın gölgesini görebiliyordum.

Sanki Sylvester tarafından söylenen bir dizi anlaşılmaz kelime duydum. Sawyer yanında mı değil mi bilmiyordum ama bu, damarlarıma güçlü bir doz daha adrenalin enjekte etmeye yetti.

Ellerimi etrafımda dolandırdığımda ince bir katman kir ve altımda bir battaniye olduğunu düşündüğüm şeyi hissettim. Daha fazla doğrularak elim sağlam bir şeye çarpana kadar aramaya devam ettim. Soğuk ve sert bir şeye elim çarptı ve bir dakika sonra bunun bir kürek olduğunu anladım. Onu tutup, aşağıda bir ışık kaynağı olarak kullanabileceğim bir şey bulmayı umarak aramaya devam ettim.

Birkaç şey bulmam birkaç dakikamı daha aldı. Sonunda gazlı bir fener bulup açtım onu ama birkaç santimetrelik alanı zar zor aydınlatabiliyordu.

Düz yukarı çıkan, tahta merdiveni olan pis bir çukurdaydım.

Ayağa kalkıp etrafa bakındığımda kendimi bir mezarlıkta buldum. Her birinin önünde haç şeklinde biçimlendirilmiş çubuklar ve toprak yığınlarıyla dolu bir alan vardı.

Tanrım, kahretsin.

Sylvester'ın kaç kişiyi öldürdüğünü anlamaya çalışırken nefes almakta zorlandım. Hepsi rehin mi tutulmuştu? Kacey dışında hepsi ölmüştü. İntihar mı etmişlerdi? Yoksa ona karşı çıktıkları için onları öldürmüş müydü?

Mezarların yanı sıra köşede, içinde insanların eşyaları olan bir kova vardı, kovanın içinde battaniye ve düz bir yastık olan küçük bir bebek karyolası, bir oyuncak sırt çantası, bir ilk yardım çantası, su şişeleri ve birkaç boş plastik poşet vardı.

Sylvester zaman zaman Kacey'i burada tutmuş olmalıydı. Geldiğimizden beri, gün içinde sesi fener ışığından duyulabilir ve bizi doğrudan lanet olası bu mezarlığa, mahzene yönlendiremeyeceği için onu burada tutmuş olmalıydı.

Hayalet hikâyelerinin, yukarıdan veya salondan gelen ayak seslerinin huzursuz ruhlardan başka bir şey olmadığına inanmamıza yol açacağını biliyordu.

Başımı salladım, geceleri neden koridorda olduğuna dair kafamdan her biri diğerinden daha rahatsız edici farklı senaryolar geçiyordu. Tuvalet dışında, gitmesi gereken diğer tek yer Sylvester'ın yatak odasıydı ve zincirlerin sesini göz önünde bulundurduğumda tam olarak oraya birçok kez gidip geldiğini anladım.

Onu öldürecektim…ama yavaşça. Sırf çığlık attırmak için kahrolası ağzını dikerek başlayacaktım. O durumda bakalım ağzını kapalı tutabilecek miydi yoksa acıdan dikişleri tamamen açacak mıydı?

Bir elimle feneri tutarken diğer elimle de merdivenden tırmanıyordum. Beklediğim gibi mahzen kapısı kilitliydi ama konuşmayı daha net duyabiliyordum.

"Aptal, küçük kaltak beni iyi kandırdı ama senin yaşlı adamının hayati bir şeye vuramayacak kadar fazla büyük göbeği var," diye homurdandı. "Şuradaki makası bana ver, tatlım."

Bir metal takırtısı ve başka bir dizi homurtu ve mırıltı duyuyordum. Sesinden anladığım kadarıyla Sawyer onu bir şekilde yaralamıştı ve şimdi yarayı dikiyordu.

İşte benim kızım.

"İlk başta mutlu olmayacak, biliyorsun sen de olmamıştın, hatırlıyor musun? Eninde sonunda alışacak ve çok geçmeden küçük ailemiz mutlu olacak."

Göğsümün derinliklerinde bir hırıltı oluştu ve Sawyer'la lanet olası bir gelecek planlamasından kaynaklanan öfke daha da alevlendi. Kendi kızını öldürebilecek ve taciz edebilecek biriyle bu adada hapsedilmesinden oluşan bir öfkeydi. Onu incitecek ve büyük olasılıkla vücudundan yararlanacaktı. Tek başına bu düşünceler kendimi kaybetmeme yetmişti.

Yumruğumu kapıya vurmamak için kendimi zor tuttum. Kapıya vurmam hiçbir şeyi değiştirmeyecekti hatta kapıyı açmayı başarsam bile Sylvester'ın silahı vardı ve beni hemen vurabilirdi.

Bir süre sonra Sylvester konuşmaya devam ederek, "Yaptığın şey için seni cezalandırmayacağımı biliyorsun," dedi. "Sırtım incindiği için gittim ve üstünlük sağlamam gerekiyordu. Adanın karşı ucundaki şu küçücük mağarada kamp yapmak zorunda kaldım. Ateş böcekleri oraya sık sık geliyorlar. Bacağımın o mağaralara tırmanacak kadar iyi olmadığını biliyorsun ama onları tekrar görmek için seni almaya gelecektim. Artık bunu hak ettiğini düşünmüyorsun, değil mi? Hayatın boyunca sana iyi baktım ve sen de onlara telsizi göstererek bana iyiliğimin karşılığını verdin."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Buraya gel, Kacey."

Öfkeden vücudum tir tir titrerken gözlerimi kapattım. Bağırıp olay çıkarsam da fark etmezdi ya beni kalıcı olarak susturacaktı ya da devam edecekti çünkü onu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağımı çok iyi biliyordu.

Sanki kemiklerimde şiddetli bir okyanus dolanıyordu ama akıllı olmam gerekiyordu.

Keskin bir şaklama sesinden sonra yumuşak, karmakarışık bir çığlık sesi yükseldiğinde sessiz ama olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenlerden indim. O kızın daha fazla tacize uğramasına izin vermeme imkân yoktu. Ve bu lanet olası delikte daha fazla kalamazdım.

Büyük bir risk alarak çıkmak için mahzeni yakmaya karar verdim.

Önce ilk yardım çantasını karıştırdım, içinde alkol pedleriyle birlikte küçük bir şişe alkol buldum. Battaniyeyi kaptıktan sonra birkaç parça kopardım, onları sıkı ipler hâline getirerek sıvıya batırdım. Bitirdiğimde gaz lambasını ve yastıkları da alıp merdivene yöneldim. Sessizce tırmanırken, etin ete çarpma sesi devam ederken saç diplerimde terler oluştu.

Merdivenin başına ulaştığımda merdivendeki cam feneri kırmak için keskin bir şaklama bekledim, ses hak edilmemiş bir ceza tarafından bastırıldı.

Sonra durup Sylvester'ın beni duymadığından emin olmak için bekledim. Bir süre sonra yüksek sesli bir şaklama sesi daha geldiğinde pedleri çabucak açıp tavandaki ahşap kalasların arasına ittim. Cezasıyla dikkati dağıldığı için çok geç olana kadar bunu fark etmesini umdum. Neyse ki fark etmedi, başka bir şaklama sesi geldi. Terlemiş ve öfkeden neredeyse kör olmak üzereyken battaniyenin yırtık parçalarından birini tutuşturdum.

Parça bir anda tutuşup parmağımı yaktı. Tutuşmuş parçayı kalasların arasına yerleştirdim. Başka bir parça daha alıp onu da tutuşturdum. Ateş, alkollü pedleri iyice tutuşturup hemen yayılmalıydı.

Sonra Sylvester'ın yanan bezi gördüğünde ya da kokusunu aldığında aşağı inip kendimi bir köşeye sıkıştırdım.

Hızla yayılan ateşe yaklaşıp, tekme atarak, "Orospu çocuğu!" diye böğürüyordu.

Önce kilidi daha sonra mahzenin kapısını açıp iki el ateş etti, silah sesi küçük odada yankılandı.

Ama yangın büyüyordu ve Sylvester deniz fenerinin yanmasına izin vermezdi.

Raven Adası'nı kaybederse her şeyini kaybederdi.

Çılgınca yangını söndürmeye çalışırken ağzından küfürler dökülüyordu.

Saniyeler içinde merdivenden çıktığımda, Sylvester'ı botuyla alevlerin üzerinde tepinirken buldum, bu sırada Kacey iri gözlerle kırmızı parıltıya bakıp kıpırdamadan izliyordu.

Beni fark ettiği anda Sylvester'a doğru hücuma geçip, onu yere devirerek yüzüne tek bir yumruk indirdim, silahı elinden alıp kabzasını burnuna sokmaya yetecek kadar onu sersemletmiştim.

Bilincini kaybettiğini anlar anlamaz hemen merdivenlere doğru ilerledim.

Sawyer ya ikinci katta ya da fener ışığının bulunduğu katta olmalıydı ama her ikisine bakacak zamanım yoktu.

Sylvester bayıldığı için yangın yayılmaya devam edecekti ve bu da ona ulaşmamı engelleyebilirdi.

Basamakları hızla tırmandım, koridordan aşağı gidip ortak odamıza girdim. Ama boştu.

Sylvester'ın odasından gelen anlaşılmaz bir ses duyduğumda neredeyse yere yığılacakken, "Sawyer!" diye bağırdım. Hızlıca koridora, basamaklardan yukarıya gidip yatak odasına koştum.

Sylvester'ın yatağının yanında yerde oturuyordu, bileklerindeki metal kelepçelerin aralarından zincirler sarkıyordu. Zincir yatağın ayağına dolanmıştı, bu da kaçmasına engel oluyordu. Sol eli kurumuş kanla kaplıydı, kolundan aşağı kan izleri vardı. Ağzına bir parça koli bandı yapıştırılmıştı, gözyaşları güzel yüzünden aşağı süzülmüştü ve mavi gözleri parıldayan safirlere benziyordu.

"Adi herif," diye tıslayıp tüm yatağı kaldırınca zinciri yatağın altından kaydırdı. Zincirleri çekiştirmiş olmalıydı çünkü minik bilekleri tahriş olmuş, kanamaya başlamıştı.

Kalkmasına yardım ederek, "Bebeğim, kendine böyle zarar veremezsin," diye mırıldandım.

Tek seferde bandı yırttı, keskin acıdan dişlerini gıcırdattı.

"Senin için endişe ettim," dedi.

"Ben iyiyim, bella. Seni incitti mi?"

"Yanlışlıkla elimi kestim ve bileğim kırılmış olabilir ama bunun

dışında iyiyim. Bir süre burada kalıp ne yaptığımı düşünmem gerektiğini söyledi."

Kolunu nazikçe tutarken içimde bir karanlık vardı. Daha yakından inceledikten sonra, elinde ince bir kesik ve bileğinin etrafında hafif bir parmak izi vardı, parmak izi göğsümün derinliklerinde bir hırıltı oluşmasına neden oldu.

Dikkatimi ona vermem için nazikçe, "Hey, hey," diye seslendi. "Sorun yok, onu bıçakladım ve sonucu bu oldu. Kesinlikle buna değerdi."

Onu bırakarak başparmağımı dudağına sürttüm. "Onun kanına boyanmışken ne de güzel görünüyorsun! *È il colore che preferisco su di te.*"*

Yanan odun kokusu bize ulaştığında hemen dönüp komodininde fazladan mermi aradım, mermiler komodinde bulunan bir saat, takma dişler, resimler ve eski bir dolap kasasının arasındaydı.

Tüfeğe mermileri doldurup, bazılarını şortumun cebine koyarken Sawyer burnunu kırıştırarak, "Bu duman mı?" diye sordu.

"Evet. Beni mahzene tıkmıştı, oradan çıkmak için yaratıcı olmam gerekiyordu."

Burnunu kırıştırdı. "Yaratıcı, bunu ifade etmenin bir yoludur."

"Hadi gidelim. Yangında tıkılıp kalmadan buradan çıkmalıyız."

Elini tutarak onu sessizce koridordan aşağıya, merdivenlere doğru yönlendirdim.

Kalın siyah dumanlar yükselip gözlerimi ve ciğerlerimi yakıyordu.

"Gerçekten derin bir nefes alıp ağzını kapatmalısın. Tutabildiğin kadar nefesini tut ve mümkün olduğunca az nefes al."

Tereddüt etmeden burnunu ve ağzını kapatmak için tişörtünün yakasını kaldırıp, bana başını sallayarak gitmeye hazır olduğunu işaret etti.

Ona dokunmam gerektiği için alnını öpüp yavaş yavaş merdivenlerden inmeden önce tüfeğimi kaldırıp derin bir nefes aldım.

Aşağı indikçe duman yoğunlaşıyordu ama yangın söndürülmüştü, bu da ya Sylvester'ın kendine geldiğini ya da Kacey'in yangını söndürdüğü anlamına geliyordu. Mutfakta bir ışığın hareket ettiğini görünce kapıya doğru koştuğumda zincir seslerini net olarak duydum.

* (İtl.) Sende en sevdiğim renk *-çn*

Sylvester ortaya çıkmadan bir saniye önce çevremde başka bir ışık parladı. Sylvester elinde bir çekiçle savaş narası atarak bana vurmaya çalıştı.

Tam Sylvester çekici başıma doğru sallarken Sawyer, "Enzo!" diye çığlık atıp, yakamdan tutup beni geri çekti.

Ben geri çekilince Sylvester tökezledi ve ben de tüfeğin namlusuyla onu tamamen aşağı ittim. Yere çarpıp bir homurtuyla sırtüstü yuvarlandı.

Öksürüp, "Lanet, orospu," diye bağırınca onu çevirdim ve tişörtünün önünü tutup mutfağın ortasına doğru sürükledim. Mahzenin kapısı hâlâ açıktı ve Kacey dumanın yoğunluğundan görünmüyordu.

Mahzende, içimde kaynayan öfke hâlâ kaynıyordu. Tek düşünebildiğim onun Sawyer'a yaptığı, neredeyse ona yapacağı şeylerdi. Onu kaçırmaya çalışmıştı, onu sonsuza kadar burada tutacağını umarak yatağına bağlamıştı. Sawyer'ı ağzı dikilmiş, üzgün ve boş gözlerle baktığını hayal edince beynim ahşap döşemedeki yanıklar kadar karardı.

Söndürülemez bir öfke göğsümü kirletip kemiklerime işlerken ona doğru eğildim.

Beni yumruklamaya çalıştı ama o zayıf, yaşlı bir adamdan başka bir şey değildi. Rengârenk hakaretler savurmakla ciğerlerini kurum doldururken bilgisayar korsanlığı yapmak arasında gidip geliyordu. Bana bir taraftan farklı küfürler savuruyor diğer taraftan ciğerleri dumanla dolarken vurmaya çalışıyordu.

Tüfeği indirip bileklerini tuttum, onları hızla aşağı indirip baldırlarımın arasına sıkıştırdım. Kancadaki bir solucan gibi altımda kıpırdanırken sertçe sıkıyor ve yüzüne ardı ardına yumruklar savuruyordum. Ona defalarca vururken parmaklarımın üzerindeki derinin yarıldığını hissediyordum.

Yana düşmeden önce belli belirsiz garip, tiz bir çığlık duydum, sanki kollarım ve bacaklarım gövdeme dolanmış gibiydi. Kafam karışmıştı.

Sylvester'ın dizlerinin üzerine çöküp tüfeği almasına yetecek kadar uzun süre kafam karışmıştı. Tüfeği kaldırdığı anda, Sawyer arkasında belirip ellerindeki zinciri boğazından geçirerek sımsıkı çekti.

Onu tüm gücüyle geri çekerken boğazından bir savaş çığlığı döküldü, ikisi birlikte geriye düşerken yüzünde acılı bir ifade belirdi. Tüfek Sylvester'ın elinden düşüp onlardan bir adım uzağa kaydı.

Kacey'i üzerimden atmaya çalışırken, "Kacey!" diye bağırdım. Onu incitmek istemiyordum. Yıllarca beyni yıkanmıştı ve en acımasız şekilde bile olsa babasını koruması öğretilmişti. Ama yıllarca masum insanlara acı ve işkence çektiren adamı öldürmeme engel olmasına izin vermeyecektim. Ve özellikle kızıma dokunduktan sonra.

Bu asla cezasız kalmayacak.

Kendimi Kacey'nin elinden kurtarmayı başardım, ağzının yarıldığını, dikişlerinin dudaklarının etrafındaki eti yırttığını gördüğümde dehşete düştüm. Ağzı açılırken kararmış dişleri ve kopmuş dili görünüyordu, çığlık atarken çenesinden aşağı kan akıyordu.

Çenesinden tutup kendine daha fazla zarar vermesini engellemeye çalıştım.

Midem onun çürüyen etinin, düşünmek bile istemediğim vücut sıvılarının ve ondan gelen keskin kokunun tuhaf hissinden dolayı bulanarak, öfkeyle, "Onun için canını yakmana gerek yok," dedim. "Artık gerek yok."

Hem onun için hem de ona karşı savaşıyordu.

Sevgi böyle komikti işte. Onu defetmek için elinizden gelen her şeyi yaptığınızda bile devam ederdi. Sadece istediğini talep ederken kendi arzuları dışında kimsenin kölesi olmayı reddederdi. Sevgi güçlü olmasına rağmen bu bencil arzular sevgiyi zayıf kılardı.

Sevgi, aldatan bir sevgilinin özürlerini kabul etmektir.

Sevgi, sana kalkmış olan bir ele tekrar ve tekrar dönmektir, ta ki o el öldürücü olana ve seni öbür dünyaya götürene kadar.

Sevgi, seni hiç istemeyen bir anneye sarılmak ve bir gün o kilise merdivenlerinde ortaya çıkacağını ummaktır.

Sevgi, bir babanın ya da tacizcinin elini yakalayıp yavaş yavaş bu el kayıp giderken çığlık atmaktır.

Sevgi, bir yalancıya, bir hırsıza âşık olmak ve seni bir daha incitmemesi için dua etmektir.

Kacey başını iki yana salladığında, acılı, kederli bir çığlık, dikişlerinin yanından geçip doğrudan göğsüme çarptı. Sawyer ve Sylvester hâlâ mücadele ediyordu ve Kacey'nin ne kadar teselliye ihtiyacı olsa da benim buna kahrolası zamanım yoktu.

Bize yardım etmesi kendine yardım etmesi anlamına geldiğini anlaması için dua ederek ona son bir bakış atıp boğuşan ikiliye döndüm. Sawyer, Slyvester'ın altında, yerde onu zincirle boğmaya çalışıyordu.

Her ikisinin de yüzü kıpkırmızıydı, Sawyer'ın yüzünde bitkinlik gözüküyordu. Gücü azalıyorken Sylvester kendini onun elinden kurtarmaya başlamıştı.

Tam onlara doğru bir adım atmıştım ki Sylvester kurtulup silaha doğru hamle yaptı, silahı kapıp direkt olarak bana doğrulttu. Ama benim tek odak noktam Sawyer'dı ve o piç ona ulaşmamı engellemek istiyorsa tetiği çekmesi gerekiyordu.

Sawyer, "Hayır!" diye çığlık atıp sırtına atladı ve dengesinin bozulmasına neden oldu. Bir el ateş ettiğinde bir silah sesi geldi, mermi tavana çarpınca başımızın üzerine talaşlar düştü.

"Sawyer," diyerek çıkışıp hemen onların yanına gittim. Sylvester dirseğini onun yüzüne vurunca başı geriye doğru savrulup ağzından kan fışkırdı.

Öfkeden gözlerim kıpkırmızı olmuştu, birinin beni yandan itekledigini görmekten çok hissettim. Bir silah sesi daha geldiğinde tökezleyip acının etkisini göstermesini bekledim.

Bedenimi delip geçen ve ruhumu da beraberinde götüren bir kurşunun şiddetli baskısını hissetmeyi bekliyordum.

Ama hiçbir şey hissetmedim. Doğrulup ne olduğunu anlamaya çalıştım. Sawyer ve Sylvester kocaman gözlerle bana bakıyorlardı, her ikisinin de yüzünde korku vardı.

Ama aslında bana bakmıyorlardı. Benim yanıma odaklanmışlardı. Kafamı çevirdiğimde, Kacey'i önceden olduğum yerde, çenesi aşağı eğik dururken buldum. Ona bakarken göğsünden fışkıran, ayaklarının altında yerde biriken kanı gördüm.

Sylvester ayağa kalkıp Kacey'e doğru gitmeye çalışırken alnındaki damarlar dışarı fırlamış hâlde, "HAYIR!" diye bağırıyordu.

Düşme etkisini azaltmak için onu yakaladım. Sylvester tüfeği yerde unutarak bize doğru sürünüyordu. Bu zavallı kızın benim için kurşun yediğini anlamaya çalışırken başım hareketsizdi.

"Uzak dur!" diye bağırdım. Sanırım kızının onun yüzünden gözlerinin önünde ölmesinden dolayı şoktaydı, bunun dışında hiçbir şeyi fark etmiyordu. Durup, kocaman gözlerle ona baktığında olanlara inanamıyordu.

Kacey'nin yanağını kendime çevirerek, "Hey, bana bak," diye mırıldandım. Parlak gözleriyle bana bakması birkaç saniye sürdü.

Dişlerimi sıkmıştım, ondan yayılan huzur dışında bir şey görmüyordum.

Gözünden bir yaş düşerken başparmağımı kanlı yanağında gezdirip, "*Sei così dolce. Sei un angelo,*"* diye mırıldandım.

Sylvester, "Hayır, hayır, hayır, hayır," diye haykırdı, sesi her hayır dediğinde daha da gerginleşmişti.

Bana bakıyordu, gülümseyemese de küçük eli çenemi tutarken gözleri gülümsüyordu. Ölürken bile beni teselli etmeye çalışıyordu.

Bakışları, sanki yüzümdeki sert tüylerin hissinden etkilenmiş gibi, sakalıma hafifçe dokunurken parmaklarına odaklandı. Sonra gözleri yavaşça kayıp kapandı. Kollarımda yatanın bir kadına dönüşmesi yıllar almıştı ama sadece saniyeler içinde kayıp gitmişti.

Sylvester yumruğunu yere vurarak tekrar, "HAYIR!" diye bağırdı. "Bu senin hatan!" diyerek yüzüme bağırdı. Sawyer diz çöküp, Kacey'e hüzünle bakarken gözyaşları yanaklarından süzüldü.

Onu nazikçe yere bırakıp ayağa kalkarken hissizleşmiştim. Tüfeği yerden alarak gaz sobasına doğru yürüyüp onu açınca, alevler çıktı.

Sonra tüfeğin namlusunu alevlerin içine soktum. Silahlar ısınmak için yapılmıştır, bu nedenle metalin parlak, yakıcı bir kırmızıya dönmesi birkaç dakika sürer. Bu süre zarfında Sylvester'ın kaybının acısını çekmesine izin verdim. Yaptıklarıyla yüzleşmesine izin verdim.

Tüfeğin namlusu yeterince kızarınca ağlayan yaşlı bekçiye doğru ilerledim. Düşüncelerimde sesler yankılanıyordu, karnına tekme atarken vücudum saf içgüdüyle hareket ediyordu, sırtüstü döndüğünde ona iğrenme duygusuyla baktım. Öksürüp oturmaya çalıştı ama onun göğsüne alev alev yanan namluyu bastırarak geri ittiğimde acı bir çığlık attı.

Sylvester hırıltılı soluyup öksürürken, Sawyer ona doğru sürünüp kırmızı ve sulu gözlerle yaptıklarıma odaklanmıştı. Namluyu göğsünden boğazına doğru götürdüğümde hemen yanık et kokusu geldi.

"Şimdi bir adamı öldürmek için gerekenlere sahip olduğumu mu düşünüyorsun?"

---

* (İtl.) Çok tatlısın. Sen bir meleksin. -*çn*

Sylvester'ın gözleri buğulanmıştı, dişlerimi gıcırdatarak yakıcı metali boğazına saplarken, onun acılı feryatlarından zevk alarak homurdandım.

İki eliyle namluyu yakalayıp boğazından çıkarmaya çalıştığında tüfeğin kabzasına yaslanıp tüm ağırlığımı verdim. Namlu yavaş yavaş boğazına batmaya başlamıştı. Namlunun ucundan kan kabarcıkları çıkarken, Sylvester çığlıklar atıp direnmeye devam ediyordu.

Kıvrandıkça namlu daha da içeri batıyordu. Omurgasına vurduktan sonra ondan uzaklaşıp namluyu çekip çıkardım.

Sylvester tavana bakarken kendi kanında boğuluyordu. Çatlakların arasında Tanrı'yı görebileceğini mi umuyordu? İğrenç suçlarını işlemeden önce sahip olabileceği şeylere bakıyor gibiydi.

Eğer bir Tanrı varsa, dönüp ona bakmayacağından emindim. Azrail'in elleri Sylvester'a uzanıp onu Raven Adası'ndan daha yalnız bir yere sürüklerken, gözlerinin Kacey'e çevrildiğini hayal ettim.

Yorgun bakışlarımı Sawyer'a kaydırdığımda onun zaten bana baktığını gördüm. Kırmızı olan gözlerindeki beyaz kısım, mavi gözbebeklerini daha da parlak hâle getirmişti. Ve bu hüzünlü küçük safirler, aşkın bu kadar zayıf olmasının nedeniydi. Onların bir bakışıyla yıkıldım.

"Merhaba? Orada kimse var mı? Tekrar ediyorum, hâlâ orada birileri var mı?"

Sesin kaydolması biraz zaman aldı. Ses uzaklara dalmış, çarpık ve dağınık düşüncelerime zar zor nüfuz ediyordu.

"Merhaba? Yardım isteyen bir ileti aldık. Tekrar ediyorum, orada kimse var mı? Yardım etmek için buradayız."

34. BÖLÜM

Sawyer

Başka bir ceset göreceğimi hiç düşünmemiştim.

İki tane göreceğimi hiç mi hiç düşünmemiştim.

Onlara büyük bir çaresizlik içinde bakıyordum. Her yerde kan vardı. Yere, mutfak tezgâhlarına ve duvarlara sıçramıştı. Her yerimde. Kan... her tarafımdaydı.

Enzo silahını bırakıp, yüzünde vahşi bir ifadeyle bana doğru sinsice yaklaştı. Dudaklarını aşağı doğru çekerek kaşlarını çatmıştı ve Kacey'nin vurulduğu andan itibaren yanağında küçük kan damlaları vardı.

Savaş alanından çıkıp, zorlu bir savaştan sonra kraliçesine dönen cesur bir krala benziyordu.

Kıymetli olmak böyle bir duygu muydu?

"Merhaba? Hâlâ orada birileri var mı?"

"Onlara cevap vermeliyiz," dedim. Yanıma geldiğinde çömeldi ve çenesini indirerek gözlerime baktı.

"Cevap verdiğimizde ne olacağını biliyorsun."

Alt dudağım titredi. "Sahil güvenlik geliyor."

"Sahil güvenlik geliyor," diye tekrarladı. "Ve bir kaçak bulacaklar."

Gözlerimi indirerek başımı salladım. İşlediğim suç için hapse girmem ve Enzo'yu bir daha hiç görmemem gerekecekti. İlki kaçışı olmayan bir şey gibi hissettirdi. Her ne kadar üzücü olsa da rahatlatıyordu. Ama ikincisi sanki karnıma bir yumruk vurulmuş gibi hissettirdi. Midemi bulandıracak kadar sert bir yumruk.

Bunca yıl boyunca asla kimseye bağlanmadım. Tekrar kaçmam gerektiğini bildiğim için bunu yapmam imkânsızdı. Sonunda yaka-

lanabileceğim bir yerde tutulma riskini asla almak ve başka birinin benim yalan girdabıma girmesini istemedim.

Enzo'nun yüzündeki ifadeye bakılırsa, benim yalan ağımı kapmaya ve ipleri kendi etrafına sarmaya hazır görünüyordu. Ama onlardan sadece bir ilmik yaratabilirdi.

Ona âşık olduğumu söylemek çok basit geliyordu. Belki de onu çok az zamandır tanıdığım ve cehennemi birlikte yaşamış olduğumuz içindi. Belki en başından beri güçlü bir bağımız olduğu içindi ama aramızdaki her şey o kadar içten ve acı ve öfkeyle beslenmişti ki dönüştüğü her şey basit, tatlı bir aşkın ötesindeydi.

"Bunu hak ettim," diye mırıldandım.

Parmağıyla çenemi kavrayıp tekrar ona bakmamı sağladı.

Enzo beni ensemden kavrayıp, beni sabit tutarak gözlerimin içine bakana kadar çenesini aşağı indirdi.

Dilini yavaşça alt dudağında gezdirmeden önce, "Yaptığın şey için en kötü cezayı hak ediyorsun," diye hırladı.

Hipnotize edilmiş bir şekilde onun hararetli sözleri tenimin derinliklerine inip beni alev alev yakınca dudaklarım aralandı.

"Sana benden daha fazla acı çektirebilecek kimse yok."

İçimde onun kötü imasına normal olarak tepki veren mantıklı bir yanım vardı. Korku ve adrenalin hissetmem gerekiyordu. Ama her zaman en kötü kararları alan daha büyük bir yanımdan dolayı istemesem de heyecanlanmadan edemiyordum. Heyecanlıydım.

"Lanet olsun, Sawyer, beni bırakamazsın. Hapse girmeyeceksin. Hiçbir yere gitmiyorsun. Suçlarının bedelini ödemek mi istiyorsun? İyi. Sana ödetmekten mutluluk duyarım. Gitmene izin vereceğimi düşünüyorsan, o zaman sana benimle nasıl kapana kısıldığını göstermek için sabırsızlanıyorum.

"Hak ettiğin pek çok şey var, bella ladra ama tutsak olacağın tek hapishane benim tarafımdan yapılandır. Eğer aşkım bir hapishaneyse, öyle olsun."

Ağzım açık bir şekilde ona bakarken kalbim onun şeytani sözlerinden dolayı çarpıyordu. Sözleri çok insafsızca ama bir o kadar da cezbedicilerdi.

"Öyle olsun," diye mırıldandım.

Döşeme tahtalarının altından başlayan ateş bir şekilde gözlerinin derinliklerine taşınmıştı. Isı kemiklerime yayılırken acaba fazla du-

man solumaktan ölmeden önce bir rüya mı görüyorum diye merak ettim. Bu, bedenimin artık yaşayanlar arasında olmadığımı söyleme şekli miydi? Buna tek cevabım, daha önce hiç bu kadar canlı hissetmediğim olurdu.

Enzo'nun dudakları yumuşak bir şekilde benimkilere değince kirpiklerim onun bağlılığının kalıntılarına yenik düşerek kapandı.

Dudaklarıma doğru, "Benden çaldığın gün hayatımın en güzel günüydü," diye fısıldadı. "Çünkü o zaman benim hayatım oldun ve onu geri istemiyorum. Lanet olsun, onu geri almayacağım."

Titremeye başladığımda alt dudağımı dişlerinin arasına alarak içimde yükselen duyguyu hissetti. Beni o kadar güçlü bir öpücüğün içine çekiyordu ki, sanki ateş beni tüketmiş ve avuçlarının altındaki ahşabın çatlaklarında eriyormuşum gibi hissettim.

Beni daha da yakınına çekip dudaklarını vahşice benimkilerin üzerinde gezdirirken hafiflemiştim.

Ama çok erken bitti ve pişmanlık duymadan kendini beni içine çektiği girdaptan kopardı.

Dudaklarını tekrar içime çekmek için uğraştığımda başımı eğdi ve dudaklarını alnıma bastırırken ona yaslandım.

Telsizden gelen belirgin ses aramızdaki kalıcı gerilimi kesti.

Sesim hâlâ boğukken, "Ne yapmalıyız?" diye sordum. "Beni yetkililere teslim etmeyecek farklı bir ülkeye gidebiliriz. Ama bunu senden asla isteyemem. Tüm hayatın ve kariyerin buradayken isteyemem."

Kacey ve Sylvester'a bakmak için başını çevirip uzun bir süre öyle kaldı. Bana döndüğünde gözlerinde bir pişmanlık ve kararlılık kıvılcımı belirdi.

"Hiçbir yere gitmemize gerek yok."

"Öyleyse ne yapacağız?"

"Hayatının geri kalanında özgür yaşamak istiyorsan Sawyer Bennett'i öldürmelisin."

Ağzım şaşkınlıkla aralandı. Bu söylemesini beklediğim son şeydi.

"Ah, adamım. Lütfen bunun beni de öldüreceğini söylemenin boktan bir yolu olmadığını söyle!"

Yüzü kızgınlıktan düştü. "Hayır, bebeğim. Burada, Raven Adası dışında bilinmeyen bir kız olduğunu söylüyorum. Bu kız sen de ola-

bilirsin. Sawyer Bennett yıllar önce bu adada düşmüş, sadece kendi canına kıymış talihsiz bir ruh olabilir."

Kaşlarım çatıldı ve ağzından çıkan saçma sapan şeyleri algılarken şaşkınlıkla başımı salladım. "Yani, Trinity olduğumu iddia etmemi mi istiyorsun? Sawyer Bennett'in rehin alındığını ve öldüğünü mü söyleyelim?"

Yavaşça başını salladı.

"Yalan söylemek zorunda kalacaksın, Enzo. Benim için yalan söylemek zorunda kalacaksın," diye devam ettim.

Bana bakış şekli midemin içinde bir heyecan yaratıp içimdeki kanatlı canavarları salıverdi. Sanki kendisine özgürlük sunulmuş ancak hapsedilmiş, işkence görmüş bir adam gibi görünüyordu ve özgürlüğü almasının tek yolu onu benden alması gerekiyormuş gibiydi.

"Senin için öldürebildiğim kadar kolay yalan da söylerim. Senin iyiliğin için dünyadaki en kötü şeyi yapmam gerekse bile yaparım. Hayatta hiçbir şey istemen gerekmeyecek, bella ladra."

Yutkunduğumda ağzım kurudu. İlk defa Enzo›nun tam olarak hak ettiğim kişi olduğunu hissediyordum ve buna karşılık vermeye kararlıydım.

Sesim duygu yoğunluğunda kısılmış bir şekilde, "Benim için bir daha asla yalan söylemek zorunda kalmaman için elimden geleni yapacağım," diyerek yemin ettim.

"Biliyorum, bebeğim," dedi. Cesetlere baktıktan sonra tekrar bana odaklandı. "Hiç parmak izi vermedin, değil mi?"

Başımı sallayarak, "Hayır," diyerek onayladım. "Hiç içeri alınmadım."

"Güzel, o zaman seni teşhis edemeyecekler. İki cesedi görünce soruşturma başlatacaklar o yüzden bir hikâyeye ihtiyacımız var. Onlara gerçekte kim olduğunu söylemek yerine, onlara Raven Adası'nda doğup büyüdüğünü ve kız kardeşin Kacey'nin yanında kendi isteğiniz dışında burada kapana kısıldığınızı söyleyeceksin. O gün benimle olduğunu kimse bilmiyor, o yüzden teknem batınca yüzerek buraya kendi başıma geldiğimi söyleyeceğim. Sylvester'ın ikinize ne yaptığını öğrendiğimde beni öldürmeye çalıştığı ancak onun yerine yanlışlıkla Kacey'i vurduğunu söyleyeceğiz, en azından bu kısım doğru olacak. Bu yüzden kendimi savunurken onu öldürdüğümü söyleyeceğim."

"Boğazını tüfeğin namlusuyla yakmak biraz şüpheli olmaz mı sence? Normal insanlar böyle öldürmez."

Tek kaşını kaldırdı. "Birincisi, normal katil diye bir şey yoktur. Ve sana Kacey'nin yüzünü hatırlatmama gerek var mı? Onun yüzünü de görecekler. Onlara silahın namlusunun ateşin içinde olduğunu ve mermi olmadığını, bu yüzden doğaçlama yapmak zorunda kaldığımı söyleyeceğim. Beni bırakacaklarını düşünüyorum."

"Ya ben? Trinity olmayan gerçek ben?"

"Sylvester'ın aşağıdaki mahzende bir mezarlığı var. O mezarlardan birinin içinde gerçek sen olacaksın."

Şok içinde arkamı döndüm. Sanki göğsüme uzanmış ve kalbimi paramparça etmiş gibi hissettim. Kim bilir Sylvester ne zamandır insanları öldürüyordu. Yük gemilerinden gelenler veya belki de fırtınadan korunmak isteyenlerdi. Ve o.. onları öldürmüştü.

"Ya iskeletlerin hiçbiri eşleşmezse? Ya hepsi erkekse ya da başka bir şeyse? Dişlerinden tanınabilirler mi?"

"Öyleyse Sylvester›ın cesedi başka bir yere attığını varsaymalarını umacağız. Ama gerçek Sawyer sensin ve burada olduğuna dair kanıta ihtiyacımız var."

Dudaklarımı bükerek bunu düşündüm. Onları burada olduğuma ikna edersem özgürlüğüm kısa sürerdi ama onları Sawyer olmadığıma ikna edebilirsem kurtulurdum.

Gözlerim yerde yatan Kacey'e kaydı, cansız ve her geçen dakika vücut ısısı düşüyordu. Onunla acı çekmişiz gibi yapıp bana ait olmayan bir hikâyeyi sahiplenmem gerekiyordu.

Ama özgürce yaşamak ve başka bir ülkede, Enzo'dan uzakta, yeniden başlamak zorunda kalmak istemiyorsam tek çıkış yolum buydu.

Belki de bu yapmak zorunda kalacağım son boktan şey olacaktı.

Enzo'ya odaklanarak omuzlarımı indirip başımı salladım.

"Tamam, yapacağım. Ben Trinity olacağım. Sawyer da diğerleriyle birlikte ölmüş olacak."

Dondurucu okyanus suyu bacaklarıma çarpınca tüylerim diken diken oluyordu. Soğuk su geri çekilince altındaki kum ilaç gibi geliyordu. Güneş bir saat içinde doğacaktı ama hava hâlâ çok soğuktu. Yine de güneşin parlak fener ışığının altından parladığını görebiliyordum.

Enzo arkamda kollarını kavuşturmuş ve yaklaşan sahil güvenlik botuna bakarken kaşları çatıktı. Sanki bu adada yirmi dört gün değil de yıllar geçirmiş gibi hissediyordum.

Göğsümde acı veren bir hüzün vardı. Kacey de burada olmalıydı. Yanımda oturup kurtarılmayı bekliyor olmalıydı.

Enzo, ben üşütmeden sudan çıkmam için son beş dakikayı benimle tartışarak geçirmişti. Ona yakar top oyununda çok iyi olduğumu söylediğimde gözü seğirmeye başlamıştı, ona soğuk bir hava geldiğini görürsem eğileceğime söz verdim.

Bunun komik olduğunu düşündüm.

Sawyer Bennett'in Raven Adası'nda yaşayıp öldüğüne dair tek kanıt olan mektubu elimde çevirip duruyordum.

Bir kumsalda oturup sigara içtiğim ve adını hiç öğrenmediğim bir adamla ölmeyi dilediğim zamanlar çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Şimdi buradaydım, bir kez daha kumsalda oturuyordum ama artık sigarayla ilgili hiçbir şey istemiyordum ve arkamda asla unutamayacağım bir adam vardı.

Bütün bunlara rağmen hâlâ aynı şeyleri düşünüyordum: Ölüm—kanser—her şeyin tadı bok gibi.

Teknenin bize ulaşması on dakika daha sürdü ve bize ulaştığı an, yoğun bir duygu dalgasına girdim. Gözlerimden yaşlar akıyordu ama gözyaşlarımın rahatlamadan mı yoksa endişeden mi olduğundan emin değildim.

Birçok kez başka biri gibi davranmak zorunda kalmıştım. Ama bu sefer gerçekten başka biri olabilirdim.

35. BÖLÜM

Sawyer

Sahil güvenliklerden biri teknenin diğer ucunda Enzo'nun yaralarını kontrol ederken, "Enzo Vitale?" diye sordu. "Senin için büyük bir arama ekibi oluşturulmuştu ama bu tarafa bakmadılar. Avustralya kıyılarından çok uzaktasın."

Enzo'nun ne mırıldandığını duyamıyordum ama her zamanki gibi çok sinirli görünüyordu.

Bileğimi sarmayı bitirdiği sırada, dikkatimi tekrar yaralarımı tedavi eden sahil güvenlik görevlisine verdim.

"Teşekkürler, Jason," dedim.

Enzo, Sylvester'ın cesedinde kelepçelerin anahtarlarını bulmuştu. Ancak elimdeki yara ve parlak kırmızı tahriş izleri kalmıştı.

Sahil güvenlik görevlisi, "Düzgün tedavi edilmen için seni hastaneye götüreceğiz," diye yanıt verdi.

Bacağımdaki dövmeyi çoktan fark etmişti ama Enzo ve ben onu saklamaya çalışmanın sadece şüpheli görüneceğine karar vermiştik. Şimdi görmeseler bile büyük ihtimalle hastanede göreceklerdi.

Bunun Sylvester'a karşı bir isyan olduğunu söylemeye karar verdik ve kesinlikle dövmenin profesyonel olmadığını düşünürsek bu inandırıcı olurdu. İlk dövmemin otobüs durağındaki bir adam tarafından yapılmasına hiç bu kadar sevinmemiştim.

Kaygılarım tekrar ortaya çıkınca sessiz kalmaya karar verdim. Rahatsızlığımı sezen Jason, sürekli benimle konuşuyordu. Bana eve dönen hasta köpeğini ve kulağındaki kanseri temizleyen bir ameliyattan sonra nasıl iyileştiğini anlattı.

"İkinizin de tedaviden hemen sonra karakola gitmeniz gerekecek."

Sesime toplayabildiğim kadar güven aşılayarak, "Tamam," dedim. Kaçma dürtüm yine açığa çıktı ama onu geri ittim. Artık korkudan sinmek ve saklanmak istemiyordum.

Enzo ve benim hayatta kalmak için son kez yalan söylemek zorunda kalacaktık.

Polis kadın kaşları endişeyle çatılmış şekilde, "Bir soyadın var mı, tatlım?" diye sordu.

Güçlü bir aksanı ama yatıştırıcı bir sesi vardı. Beyaz saçlı, yumuşak kahverengi gözlü ve yumuşak elleri olan yaşlı bir kadındı. Bunu neden hatırladığımı bilmiyordum... Elimden tutup artık güvende olduğumu söylediğinde odaklanabildiğim tek şey bunlardı.

Güven.

Daha önce gerçekten hiç hissetmediğim bir şeydi. Enzo ile tanışana kadar, Sylvester'a karşı birlikte hareket ettiğimiz zamana kadar ve memur Bancroft avuçlarımı onun avuçları arasında tuttuğu zamana kadar kendimi hiç güvende hissetmemiştim.

Ona yalan söylüyor olmamdan dolayı kendimi daha kötü hissettim.

Ağzımı açıp kapattım. Aslında bu sorunun cevabını bilmiyordum.

Port Valen'in karakolundaydık. Önceki günün tamamını hastanede geçirmiştik, orada bileğim alçıya alındı ve dumandan zehirlendiğim söylendi. Enzo, sarsıntısının yanı sıra dumandan zehirlendiği için de tedavi gördü. Sylvester tüfekle yüzüne vurup onu o deliğe attığından dolayı yüzünde, sırtında ve sağ omzunda morluklar vardı.

Bu sabah sorgulanmak üzere bizi karakola göndermeden önce ikimizin de geceyi orada geçirmesine izin verdiler.

Yanaklarıma kan hücum ederken, "Emin değilim," dedim sessizce.

Memur Bancroft bunun utanç verici olduğunu düşünebilirdi ama gerçekten emin değildim çünkü bu işi mahvetmekten çok korkuyordum. Bunların hiçbiri kafama oturmuyordu. Sylvester'ın kızları, yaşadıklarının takdir edilmesini hak ediyorlardı ama kendi çıkarım için onlardan birinin hayatını bencilce alıyordum.

Bu midemi bulandırıyordu.

Nazikçe, "Tamam," dedi. "Enzo ilk geldiğinde neler olduğunu biraz anlatabilir misin?"

Boğazımı temizleyip sanki duvarlarda yazılı cevabı bulacakmışım gibi etrafa bakınıyordum. "Ba...babam onu sahilde baygın hâlde yatarken gördü. Bize saklanmamızı söyledi, sonra el telsizinden pilleri çıkarıp E-Enzo'nun gelmesini bekledi."

Bu kadar gergin olmanın tek iyi yanı, bir adada tecrit altında büyümenin sosyal beceriksizliğe yol açmasıydı ve ben bunu tüm gücümle kullanıyordum. Utanç vericiydi çünkü aslında küçücük bir adada büyümemiştim ama en azından o bunu bilmiyordu.

"Pilleri neden çıkardığını biliyor musun?"

Ellerimi oyalamak için boş boş kolumu kaşırken rahatsızca kıpırdanıyordum.

Soruya cevap vermek yerine, "Enzo'yu ne zaman görebilirim?" diye sordum. Ben güvenilir biri değildim ama Trinity'nin yanında kendini güvende hissettiği tek kişi Enzo'ydu. Babası hakkında konuşmaktan da çekiniyordu. Tek bildiği Enzo'ydu.

"Yakında görebilirsin, tatlım. Sadece benim için bazı soruları cevaplamanı istiyorum, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldanırken omuzumun üzerinden kapıya bakıp hemen gitmeme ve onu bulmama izin verip vermeyeceklerini merak ettim.

"Bize..."

Sözünü keserek, "Başı belada değil, değil mi?" dedim.

Beni sakinleştirmek için nazikçe, "Ona sadece bazı sorular soruyorlar," dedi.

Soruma cevap vermemesi dikkatimi çekmişti.

Sesi yumuşak ve sabırlı çıkarak, "Babanın pilleri neden çıkardığını biliyor musun?" diye tekrar sordu.

Hayır kurumlarına bağışta bulunuyor ve hafta sonları aşevinde gönüllü olarak çalışıyor olmalıydı, kadın bir azizdi. Ama ben sabrımı çoktan kaybetmiştim.

"B...babam beni ve kız kardeşimi bulması konusunda endişeliydi ve bizi bulursa diye telsize erişmesini istemedi."

"Enzo'nun erişiminin olmasını neden istemediğini biliyor musun?"

Omuzumu silkip tekrar kolumu kaşıdım. "Arkadaşı olmasını sever."

Memur başını sallayıp not defterine bir şeyler yazdı.

"Babanın kaç arkadaşı oldu?"

Buna cevap vermek istemediğim için dudağımı ısırdım. Trinity babasını ispiyonlamak istemeyebilirdi ama açıkçası mahzene kaç ceset gömüldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bancroft, bakışlarımı yakalamak için çenesini eğerek, "Artık sana zarar veremeyeceğini biliyorsun, değil mi?" dedi.

Yerimden kıpırdanarak sesim kısık bir şekilde, "Evet…" dedim. "O, ah, hepsini görmeme izin vermedi. Bilmi... bilmiyorum. Bilmiyorum."

Paniğimi görünce, "Tamam, tamam," diyerek beni yatıştırdı. Kalbim çarpıyor, saç diplerimde ter birikip yavaşça sırtımdan aşağı doğru iniyorlardı.

"Yani baban Enzo'nun orada olduğu süre boyunca ikinizi de sakladı mı yoksa sadece Kacey mi sakladı?"

"Önce, ikimizi de."

Başka bir şey söylemeyince, "Ya sonra?" diye sordu.

"Sonra bir gece babam, Kacey ve benim biraz temiz hava almamız ve biraz temizlik yapmamız için okyanusa gitmemize izin verdi. E-Enzo beni pencereden gördü ve ertesi gün kim olduğumu sorgulamaya başladı. Babam ertesi gün beni dışarı çıkarmak zorunda kaldı ve kızının yabancı bir adamın yanında olmasından rahatsız olduğunu söyledi."

"Ya Kacey? Kacey'i gördü mü?"

Kolumu daha sert kaşıyarak başımı salladım. Memur Bancroft masanın üzerinden uzanıp elimi tutarak beni durdurdu. Elleri çok yumuşaktı.

"Kendine zarar vereceksin, tatlım."

Kendimi onun ellerinden kurtarmak istediğimde hemen elimi çekmeme izin verdi.

"Devam et. Artık güvendesin," diye tekrarladı.

Artık güvende olmam durumu tartışmalıydı.

Boğazımı temizleyerek devam ettim. "Kacey kapıya çok yakın olduğu için görmedi sanırım. Enzo başka bir kız gördüğünden hiç bahsetmedi ve babamın Enzo'nun ona ne yaptığını görmesine izin vermesine imkân yoktu. Şanslıydı, sanırım..." Son sözü kısık bir sesle söylemiştim.

Memur, "Trinity," dedi ve sonra durakladı, sanki doğru sözleri

bulmaya çalışıyor gibiydi. "Neden Sylvester Kacey'nin ağzını dikti de seninkini dikmedi?"

Rahatsızlığı kemiklerimde hissederek aşağı baktım. "Beni daha çok seviyordu," deyince seviyor derken ki ima yüzümü buruşturdu. "O, ah, tercih etti... Benden farklı şekilde hoşlanıyordu. Yani... bizi farklı şekillerde cezalandırdı."

Yüzü gevşerken gözlerinde tiksinti ve öfke birbirine karışmıştı. Ama korkunç ve çirkin hikâyeye, benim olmayan hikâyeye, tepkisini gizlemek için çabucak aşağı baktı.

Memur Bancroft'un not defterine bir şeyler karalaması sanki küçük küçük böcekler sinirlerimi kemiriyor gibi hissettirmişti, o yazdıkça böcekler daha saldırganlaşıyor gibi hissettim.

Enzo'nun söylediğinden farklı bir şey söylemiş miydim? Hikâyemde bir boşluk mu bulmuştu, ne kadar yalancı olduğumu mu yazıyordu?

Yazmasını bitirip başını kaldırdı ve bana sevecenlikle gülümsedi. "Mahzende gömülü birkaç ceset olduğundan bahsetmiştin. Bu insanların kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Bulunan cesetlerle ilgili bir kez daha soru sorunca tekrar panikledim.

Aşağı bakıp bu sorunun ne kadar önemli olduğunu düşünmek başımı döndürmeye yetmişti. Enzo ve ben, telsizdeki o aramayı cevapladıktan sonra Sawyer Bennetti'i öldürme konusunu uzun ve çok düşünmüştük. Tekrar arkamı kollamadan yaşamak istiyorsam onun ölmesi gerektiğini biliyordum.

"Enzo'nun tek... teknesi bu sularda batan ilk tekne değildi. Birkaç tane daha vardı. Ve babam...onların gitmelerine izin vermedi. Biz... biz onlardan uzaktaydık bu yüzden onları hiç görmedim, biri hariç hiçbirini görmedim."

Bancroft öne eğilerek dikkatle dinliyordu.

Yutkunarak konuşmaya devam ettim. "İyi uyum sağlayamıyordu ve baban varlığımın yardımcı olabileceğini düşündü. Sanırım bir şekilde yardımcı oldu ama o benden daha az sefil durumda değildi..."

Parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdirip bir parça kopardım.

"Sorun yok," dedi Bancroft. "Bunu söyleyebilirsin."

Tamam demek için başımı salladım. "Adı Sawyer'dı. Sawyer Bennett. Sanırım, biz... arkadaştık. Bana hayatı hakkında çok şey anlattı.

Ama o… o her zaman ağlıyordu ve bırakılmak için çığlık atıyordu. Bir gece çığlık atmayı kesti ve onu bir daha hiç görmedim."

Alt dudağım titrerken gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Ağlama sebebim yalan olsa da eskiden kim olduğumu gerçekten öldürüyormuşum gibi hissediyordum. Adını koymakta zorlandığım bir duyguydu.

Sanırım bu duygu kederdi.

Belki de ayrıca rahatlamaydı.

Ellerimin titremesini durdurmak için onları sıktım.

"Babam bize ne olduğunu anlatmadı ama onu kaybettiğim için kalbim kırılmıştı bu yüzden nedenini bulmak için onun eşyalarına baktım," dedim, bunları söylerken dökülmeyen gözyaşlarım yüzünden sesim boğuk çıkmıştı. "Eşyalarının arasında bunu buldum."

Elimi arka cebime atıp bir mektup çıkardım ve titreyen elimle memura uzattım.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, bunu kulaklarımda hissedebiliyordum. Mektubu açıp okumaya başladığında Bancroft'un kaşları çatıldı.

YALAN HİÇBİR ZAMAN GÜNAHLARIMIN EN KÖTÜSÜ OLMADI. SADECE GÜNAHLARIMIN İLKİ OLDU. EBEVEYNLERİME KEVIN JAMES BENNETT'IN BANA TECAVÜZ ETTİĞİNİ SÖYLEDİĞİM GÜN, ANNEM YÜZÜME BİR TOKAT ATTI. VE BABAM YALAN SÖYLEDİĞİM İÇİN ÖZÜR DİLEMEMİ İSTEDİ. ÇOK İĞRENÇTİ. SANKİ İSTİSMARCI BENMİŞİM GİBİ BANA BAKTILAR. MÜKEMMEL KÜÇÜK AİLEMİ NASIL AŞAĞILIK YALANLARLA MAHVETMEYE CÜRET EDERDİM? MÜKEMMEL KARDEŞİMİ BÖYLE BİR ŞEYLE NASIL SUÇLAYABİLİRDİM?

DAHA ÖNCE YALAN SÖYLEMEZDİM AMA SONRA SÖYLEMEYE BAŞLADIM. BAŞIM EĞİK, YANAKLARIMDAN AŞAĞI GÖZYAŞLARI DÖKÜLÜRKEN KARDEŞİMİN ÖNÜNDE DURUP SUÇLAMALARIM İÇİN ONDAN ÖZÜR DİLEDİM. ANNEM VE BABAM ONDAN ÖZÜR DİLEDİĞİMDEN EMİN OLMAK İÇİN KOLLARINI KAVUŞTURMUŞ, KAŞLARI ÇATIK HÂLDE ONUN DİĞER TARAFINDA DURUYORLARDI.

ÖZÜRÜM BİR YALANDI.

NE ZAMAN REHBER ÖĞRETMEN VE DİĞER ÖĞRETMENLER BENİM İÇİN ENDİŞELENİP EBEVEYNLERİMİ ARASA, SORUNUMUN NE OLDUĞU SORUYORLARDI. HER ZAMAN, "İYİYİM," DİYORDUM. ONLARA EV HAYATIMIN İYİ OLDUĞUNU SÖYLERDİM. ANCAK GERİ ÇEKİLDİĞİM İÇİN DERSLERİM KÖTÜYE GİTMEYE BAŞLAMIŞTI. VE ZATEN SAYILARI AZ OLAN ARKADAŞLARIMI DA KAYBETMİŞTİM. SAÇIMI KESİP TORBA GİBİ BOL KIYAFETLER GİYMEYE BAŞLAMIŞ, GÜLMEYİ KESMİŞTİM. GÜNEŞ GİBİ PARLAYAN SAWYER GİTMİŞTİ. ONUN YERİNE ÇABUK KIZIP PARLAYAN SAWYER GELMİŞTİ.

EBEVEYNLERİM ÖLDÜKTEN SONRA KEVIN DAHA KÖTÜLEŞTİ. BAĞIMSIZLIĞIMI REDDEDİYORDU. YEREL BİR KÜTÜPHANEDE ÇALIŞABİLMEK İÇİN ONA YALVARMIŞTIM. O ZAMAN BİLE BENİ TAKİP ETTİĞİNİ BİLİYORDUM. KENDİNİ ÜSTÜN GÖRÜYORDU. ÇÜNKÜ BİR POLİS, KORUYUCU OLACAKTI.

AMA DAHA FAZLA GÜÇ ELDE ETTİ. GÜÇLÜ ARKADAŞLAR EDİNDİ. ONU ÖLDÜRMEK GÜNAHLARIMIN EN KÖTÜSÜ DEĞİLDİ AMA EN KANLISIYDI. ŞİMDİ BU ESKİ FENERDE BENİ KEVIN'IN İNCİTTİĞİNDEN DAHA AZ İNCİTMEK İSTEMEYEN BİR ADAMLA OTURURKEN, BU KARAR SONUNDA BENİ BURAYA GETİRMİŞ OLSA BİLE ONUN HAYATINI ALMAMAKTAN PİŞMANLIK DUYMUYORUM.

TEK PİŞMANLIĞIM BU YOLDA İLERLERKEN ZARAR VERDİĞİM İNSANLARDIR. KEVIN'IN KANI ÜZERİMDE, O ESKİ EVİMDEN AYRILDIĞIMDA SADECE AYAĞIMDA ÇORAPLAR VARDI. AMA ACI OLAN, HAYATIMI BAŞKA İNSANLARIN HAYATLARINI ÇALIP, GÜNAHLARIMI HİÇ GÜNAHI OLMAYAN İNSANLARIN HAYATINA TAŞIYOR OLMAMDI.

İŞTE…İŞTE BUNU YAPTIĞIM İÇİN PİŞMANIM.

YETERİNCE HAYAT ALDIM AMA BU GECE ALACAĞIM HAYAT SON OLACAK. VE HAYATIMDA İLK KEZ HUZURLU HİSSEDİYORUM.

SAWYER BENNETT.

Okumayı bitirdiğinde havaya yayılan hüzünle başını salladı.

"Kendini öldürmüş," dedi.

Bir damla gözyaşı gözümden süzülüp yanağımdan aşağı inerken başımı salladım. Kendimi öldürmüştüm ama onun düşündüğü şekilde değil.

"Cesedi mahzende mi bilmiyorum ama oradaydı. O vardı."

"Bu ne kadar önce oldu?"

Dudağımı bükerek, "Ben...Ben emin değilim. Orada zaman farklıydı. Ama sanırım beş doğum günü önceydi."

Bancroft başını salladı. "Bunları delillerin arasına koyacağım."

Boğazım kurumuştu ve kâğıda bakıp büyük bir hata mı yaptım diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Sawyer Bennett›i ve suçumu kabul etmemi soruşturacaklardı. Sonunda, arandığımı ve havaalanında uzaktan akrabamın beni gördüğünü öğreneceklerdi. Büyük olasılıkla, Sawyer Bennett'in havaalanında olmadığı çünkü beş yıl önce Raven Adası'nda öldüğünü kayıtlara geçireceklerdi.

On dört yaşımdayken, elimde bir Noel hediyesi ile kanepede beceriksizce otururken ki fotoğrafımı göreceklerine emindim. Ben kaçtıktan sonra her yerde yayınlanmıştı.

Kev'i öldürene kadar doğal koyu kahverengi saç rengimi, yüzümde kalın düzleştirilmiş kâkülleri olan bir erkek çocuk gibiydim. O zamanlar ağır siyah makyaj yapıyordum ve çivili bir kolye takıp gotik bir dönemden geçiyordum. Kev'in beni daha az çekici bulması umuduyla bu şekilde takılıyordum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu asla işe yaramadı.

Bulabildikleri tek fotoğrafım oydu. Ailem, mutlu küçük ailemizi belgelemekte pek iyi değildi ve Kev'in istismarı başladığında, onlarla fotoğraf çektirmeyi bir yana bırakın, onlara yakın olmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Şanslıysam, kötü saç kesiminin ve ağır makyajın altındaki kızın karşılarında oturan kızları olduğunu anlamayacaklardı.

Konuşurken, takılırken, kızarırken ve Enzo'yu görebilir miyim diye sorarken, memur sabır ve anlayış göstererek bir saat daha sorgulamasına devam etti.

Bana birçok soru sormuştu. Nasıl yetiştirildiğimi, Sylvester'ın bize deniz fenerinde eğitim verip vermediğini, eğitim almış olduğumu anladığı için eğitim verdiğini söyledim, Kacey'e ne yaptığını,

neden yaptığını, insanlar kaza yaptığında veya yük gemisiyle adaya geldiğinde bizi onlardan nasıl sakladığını ve son olarak Sylvester ve Kacey'nin nasıl öldükleri hakkında sorular sordu. Son soruyu sorduğunda gözyaşlarına boğulmuştum, üzüntüm işe yaramış olsa da aslında gerçek duygularımdı. Kacey'i bir iki saatten fazla tanımamıştım ama hikâyesi ve ölümü yürek parçalayıcıydı ve kendisine yapılanları hak etmemişti.

Sonunda, tutuklu olmadığımı ancak soruşturma ilerledikçe yine de soru sormaları gerekeceğini söyledi. Beni sorgu odasından çıkarıp masasına doğru götürürken resmi kimliğimi alana kadar kalacak yer seçeneklerinden bahsediyordu.

Masasının yanındaki dosya klasörlerini karıştırıp konuşurken durup bacaklarıma baktı.

Midem bulanıyordu ve gözlerim anında onun baktığı yere kaydı.

Dövmem.

Hâlâ dövmemi tamamen gösteren kot şortu giyiyordum.

Kalbim hızla atarken yüzümde hafif bir gülümsemeyle çarpık siyah harflere parmağımla sevgiyle dokunuyordum. Umarım, saklamaya çalışmadığımı görmesi onu şüpheden kurtarırdı.

"Bunun için başım belaya girdi ama pişman değilim."

Kaşları çatıldı ve daha yakından bakmak için eğildi.

"Bu da neyin nesi böyle?"

Beceriksizce, "Ben, şey, bir dikiş iğnesi ve mürekkep buldum, kendime bir dövme yaptım," diye açıkladım. "Babama o kadar uzun zamandır kızgınım ki, ona isyanımı gösterdiğim birkaç yoldan biriydi."

Böyle özel bir anıyı çirkin bir anı ile bozmak zorunda kalmaktan nefret etmiştim ama en azından gerçek olanı biliyordum. Hayata tutunmam için Simon her zaman orada olacaktı.

Memur Bancroft kıkırdadı. "Beğendim. Ama bunu bir daha yapma. Kendine ciddi bir enfeksiyon bulaştırmış olabilirsin."

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Tamam," dedim.

"Yani seni kabul edecek birkaç sığınma evi var ama..."

Sözünü keserek, "Enzo ile kalmak istiyorum," dedim.

Dudaklarını sıktı ve yüzündeki ifade sinirlerimi yeniden alevlendirdi. "Lütfen, o beni korudu. Benim hayatımı kurtardı. Ben-ben onun başını belaya sokmasını istemiyorum..."

"Tatlım, şu anda onu sorguluyorlar. Enzo ile güvende hissettiğini ve onunla bir bağ kurduğunu biliyorum ama neden sana günün her saati bakım sağlayabilecek bir yer bulmuyoruz? Kültür şoku yaşayacak ve ortama alışmakta zorluk çekeceksin bu yüzden iyi olduğundan emin olmamız çok önemli."

Kan dolaşımıma bir doz adrenalin salındı ve tekrar paniğe kapılmaya başladım. Bu durum sürekli oluyormuş gibi hissetmeye başladım.

Bir sığınma evine gitmek istemiyordum. Oraya gitmem yeniden özgürlüğümden vazgeçmeye zorlanıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Bir adım geriye giderek başımı salladım. Yüzümdeki sıkıntıyı fark edince usulca iç çekti.

İkimiz de bir şey söyleyemeden koridorun sonundan bir kapı açıldı ve Enzo yüzünde fırtınalı bir ifadeyle dışarı çıktı.

Gözleri hemen beni görünce omuzları biraz gevşedi. Bakışlarımız buluştuğu anda hemen bana doğru gelip yüzümü avuçlarının arasına aldı. Çenesini indirip gözlerimi ağına düşürmeden önce yüzümü inceledi.

"İyi misin?"

Başımı salladım. "İyiyim," diye mırıldandım.

Ellerini bırakıp Memur Bancroft'a odaklanmadan önce birkaç saniye daha bana baktı.

"O benimle kalacak."

Yüzü öfkeyle kaplandı ve dürüst olmak gerekirse, benim ve Enzo'nun bağlantısını bir travma bağından başka bir şey olarak görmediğini biliyordum. Bazı yönlerden doğru olabilirdi. Ama bundan çok daha fazlasına sahip olduğumuzu biliyordum ve bu asla açıklayabileceğimiz bir şey değildi.

"Ona iyi bakacak iyi bir sığı..."

Enzo sert ve keskin bir sesle, "Hayır," diyerek sözünü kesti. "Onunla onlardan daha iyi ilgilenebilirim."

Bu konuda iyi hissetmemeye çalışarak ama bunu yapmamanın imkânsız olduğunu düşünerek dudağımı ısırdım.

Enzo'yu sorgulayan memur, Memur Jones, Bancroft'un yanında durmuş keskin bir gözle ikimizi inceliyordu. Daha genç ve daha az etkilenebilir bir tipti. Bu beni tedirgin ediyordu ama Enzo'yu serbest bırakıyorsa suçlayıcı bir şey bulamamış olmalıydı.

Henüz.

Bancroft tekrar içini çekti ama yumuşamıştı. Hepse girmediğim sürece beni bir yerde kalmaya zorlayamazdı. Enzo'nun inatla dik duran keskin çenesi ve parlayan gözleri memurları tartışmadan alıkoyuyordu. Şiddetli koruyuculuğu inkâr edilemezdi ve açıkçası beni bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Jones, "Gitmekte özgürsünüz," dedi. "Ama ikinizin ülkeyi terk etmeye izniniz yok. Birbirimizi tekrar göreceğimizden şüpheleniyorum, Bay Vitale."

Enzo hiç endişeli görünmeden bakışlarını Jones'a kaydırdı. Bu sırada ben de Enzo'ya yapışmıştım.

"Ve kimliğinin basından gizleneceği konusunda anlaştık, değil mi?"

Jones, "Elbette," diyerek onayladı. "Onu koruyacağız."

Ama söylemediği bir şey vardı.

Bu sizi koruyacağımız anlamına gelmiyordu.

36. BÖLÜM

Sawyer

Kalbimde sanki küçük yumruklar vardı ve göğüs kafesime vurup özgür kalmak istiyorlardı.

Enzo omuzunun üzerinden bana bakarken yanağında hafif bir gamze iziyle önümde duruyordu. Ela gözlerinden neşe fışkırıyordu ve onlara dokunmak için can atıyorum. Sesim sanki histeriye yakalanmışım gibi cıyaklayarak, "Lanet olası Senile Suzy neden garaj yolunun üzerinde duruyor?" Tam önümde güneş ışığının altında parıldayan büyük, sarı Volkswagen minibüsü tüm görkemiyle duruyordu.

Kaşını kaldırdı. "Neden bu ismi seçtiğini hiç söylemedin," diyerek konuyu değiştirdi.

"O lanet olası bir embesil ve kahrolası huysuz. O neden burada?"

"Çünkü ait olduğu yer burası. Ait olduğun yer burası."

Gözlerimden yaşlar akarken alt dudağımı dişlerimin arasına kıvırdım.

Kulak tırmalayıcı ve düzensiz bir ses tonuyla, "Onu nasıl buldun?" diye sordum.

Rastgele omuzunu silkti. "Sen hastanede uyuyakaldıktan sonra bir hemşire telefonunu kullanmama izin verdi ve ben minibüsün hâlâ Valen's Bend'de park edilmiş durumda olup olmadığını öğrenmek için orayı aradım. Oradaydı bu yüzden arkadaşım Troy'u arayıp benim için onu buraya getirmesini istedim."

Güldüm çünkü gülmeseydim ağlayacaktım. Nereye park ettiğimi hatırlaması yumurtalıklarımın patlamasına yetmişti.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye mırıldandım.

"Seni bekleyeceğini söylemedim mi? Senin için yapacaklarımdan asla şüphe etme, Sawyer." Cevap vermeme izin vermedi ki zaten cevap verecek durumda değildim.

Alt dudağım titreyerek, "Beni mutlu eden şeyler listeme seni eklemek için çok mu geç oldu? Önemli değil, yine de seni ekliyorum," dedim.

Yanağında bir gamze belirdi ve bana bunu zaten biliyormuş gibi baktı. Başıyla evini işaret ederek, "Gel, bella," diye mırıldandı.

Eklemlerim kilitlenmeden önce tek bir adım attım, ayaklarım yere yapıştı ve hareket edemedim. Benim hareket edemediğimi fark ettiğinde diğer yanağındaki gamzesi belirdi.

Eve bakarak, "Komik olan ne?" diye mırıldandım.

"Evimize girmek için neden bu kadar gerginsin? Benim gergin olmam gerekmez miydi?"

"Hayır," diye homurdandım. Koltuk altlarımda ter birikmeye başlamıştı ve beynim *bizim evimiz* demesine takılmış ve orada sıkışıp kalmıştı.

Açıkçası, beni buraya en son getirdiğinde yaptıklarımdan dolayı hâlâ çok utanıyordum. Ve bu durumla ilgili daha da rahatsız edici olan şey, onunla kalmamı istemesiydi.

Çünkü kahrolası bir nedenden dolayı, Enzo sevilmeye değer biri olduğuma karar vermişti. Sanırım tekne kazası geçirdiğimizde o kadar sert kafasını vurmuştu ki aklını kaybetmişti ama ben onu bırakamayacak kadar bencildim.

O gün ikimiz de bir parçamızı kaybetmiştik. Ama o deniz fenerinde takılıp kaldığımız zaman diliminde geriye kalan dağınık parçalarımızı yavaş yavaş birleştirdik, ta ki birlikte olmamızın ayrı olmamızdan daha anlamlı olduğuna anlayana kadar.

Enzo'nun sevilmeye değer olduğuna şüphe yoktu ve bu beni korkutsa da artık ondan kaçmak istemiyordum.

Ön kapının önünde durup gözleri güneş ışığından parıldarken tamamen bana döndü.

Sıcaklıktan yoksun olsa da pat diye, "Ne?" diye sordum.

Yüzünde bir sırıtış belirdi ve göğsüme çarpan eller dondu. Kalbim ve vücudum gerçekten sinir bozucu olan bu basit hareketle felç oldu.

"Seni affettiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Burnumu çektim. "Bu kelimeleri söylediğini hiç sanmıyorum ama evet."

Bana doğru bir adım atıp, iki parmağını ağzıma sokarak beni kendine çektiğinde ciğerlerimdeki oksijeni kalbimle birlikte durdurdu.

"Seni affediyorum, bella. Ve şimdi senin kendini affetmen gerekiyor. Bunu benim için yapar mısın, bebeğim?"

Eridim. Bu sözler karşısında eridim.

Dilim tutulmuş bir şekilde başımı salladım ve beni bıraktığında omuzlarımı gevşettim.

"Güzel, şimdi gidip gerçek su basıncıyla sıcak bir duş alalım ve sonra istediğiniz yerden paket siparişi verelim."

Beklenmedik bir şekilde, neredeyse boğazımdan bir hıçkırık kopacaktı. Sadece duş ve yemek demişti ama bu bile beni cennete götürüyormuş gibi hissettirmişti.

Enzo'nun elleri saçıma daldı ve saç derime masaj yaparak şampuanı saçlarımda köpürttü.

Basınçlı suyu özlemiştim. Bütün günü karakolda geçirdikten sonra asla rahatlayamayacağımı düşünmüştüm. Ama şimdi, kemiklerim sıvılaşıyordu ve suyla birlikte neredeyse kanalizasyona girecektim.

"Tam burada ve şimdi ölseydim," diyerek konuşmaya başlayınca son sözüm kanayarak inlemeye dönüştü. "Aslında üzülürdüm. Kendinle gurur duymalısın. Tekrar yaşamayı istememi sağladın."

Sözlerimin bu kadar çok ağır olmasını istemedim ama Enzo bunu kolayca omuzlardı.

İpek gibi yumuşak ve derin bir sesle, "Görünüşe göre ödeştik," dedi.

Kollarımdan tutarak alçılı bileğimi uzakta tutmaya çalışırken, beni suyun altına çekti. "Eğer istersen, yarın sana laboratuvarımı göstermek isterim," diyerek konuşmasına devam etti. Köpükleri durularken çenemi yukarı kaldırdım.

Ellerini saçlarımda hissederken tekrar inleyerek, "Çok isterim," diye mırıldandım.

"Bana köpek balıklarını neden bu kadar çok sevdiğini söylediğini sanmıyorum."

Beni bırakıp bir lif aldı ve üzerine biraz duş jeli sıktı. Vücudumun her santimini yıkarken düzenli olarak konuşuyordu.

"Sanırım ilk başta onlar gibi olmak istediğim içindi. Onlar okyanustaki en vahşi yaratıklardan. En azından bildiğimiz kadarıyla öyleler. Ve büyürken kendimi hep çaresiz hissettim. Sanki sürücü koltuğunda başka biri vardı ve nereye gittiğim üzerinde hiçbir kontrol hakkım yoktu. Köpek balıkları güç ve özgürlüğü somutlaştırdılar. Bunlar, uğruna çabaladığım her şeydiler."

"Daha da büyüdükten sonra büyülenmenin dışında takıntı hâline geldiler. Tam olarak ne olduğunu açıklayamam ama beni hep mutlu ettiler. Okyanus beni mutlu ediyor."

Dudağımı ısırıp ona döndüm ve lifi ondan aldım. Sağlam elimle, beceriksizce göğsünü ovaladım.

"Sana zarar vereceklerinden hiç endişelenmiyor musun?"

Beni izlerken bakışları alev alev yanıyordu ve siki tamamen sert olmasa da tamamen yumuşak da değildi. Aramızda hiç konuşulmamış bir anlaşma varmış gibi bu gece sadece birbirimizin arkadaşlığından zevk alacaktık. Konuşmak için hiç gerçek bir şansımız olmamıştı.

"Suya her girdiğimde artık besin zincirinin tepesinde olmadığımı anlayarak giriyorum. Onlara saygı duyuyorum ve çoğu zaman onlar da bana saygı duyuyorlar. Ama hayatımı tamamen sona erdiremeyeceklerini düşünmek aptallık olur."

Göğsümde bir sancı vardı ve bunu kaygı olarak tanımladım. Enzo'dan onlarla yüzmeyi bırakmasını istemeyi asla düşünemezdim ama onun bir gün eve hiç gelmemesi beni korkutuyordu.

Utangaç bir şekilde gözlerimi işime odaklayarak ve inceleyen bakışlarından kaçınarak, "Artık seni evde birinin beklediğini bilerek suya girsen iyi olur," dedim.

Bileğimi tutarak usulca, "Bana bak," dedi. "Kaçma."

Dudağımı ısırıp ona baktım. Daha önce hiç âşık olmadığınızda büyüyen bazı acılar yaşarsınız. Son altı yıldır hayatımı bencilce yaşamıştım ve hayatta kalmamı tehdit eden her şeyden kaçmıştım. Biriyle kapana kısılmış olmamın kurtuluşuma neden olması, neredeyse şiirseldi.

Bu henüz alışkın olduğum bir şey değildi ama yakında Enzo'yu sevmenin onun okyanusu sevmesi kadar doğal geleceğini biliyordum. Beni sevme şekline alışacaktım.

Yaralı bileğimin farkında olarak beni kendine çektiğinde aramızdaki havaya bir enerji dalgası girdi.

"Bunun için asla endişelenmene gerek yok. Bir köpek balığının ağzını daha erken açarım eğer bu eve, sana geleceğim anlamına geliyorsa."

Cevap veremeyecek kadar tıkanmıştım, parmak uçlarımın üzerinde yükselerek dudaklarımı dudaklarına götürdüğümde etrafımızdaki enerjinin alev alev yandığını hissettim. Uzun boylu olduğu için uzanmam için eğildi.

Ağzı benim ağzımın üzerinde ustaca hareket ederken bu hisle kendimi kaybettim. Enzo öpmüyordu, tıpkı birlikte yüzdüğü canavarlar gibi yutuyordu.

Dili ağzıma daldı, benim dilimi okşamadan önce dişlerimin arkasına kıvrıldı. Parmak uçlarımda karıncalanmalar başlayıp iç organlarım durağan hâle gelene kadar her santime yayıldı.

Ona daha çok ihtiyacım vardı. Aramızda arzu dışında hiçbir şey kalmayana kadar bana yaklaşmasına ihtiyacım vardı.

Sol kolumu boynuna dolayıp kaygan vücudunu kendi vücuduma göre şekillendirdim. Yumuşamış vücudumun her bölgesinde onun vücudunun her kıvrımını ve parçasını hissediyordum ve bu histen dolayı titriyordum.

Penisi inanılmayacak kadar sert ve kalındı, karnımın alt kısmına doğru kaydığında tam *siktir et seks yapmama olayını* demeye hazırken, geri çekildi.

O kadar hayal kırıklığına uğramıştım ki utanmayarak çocuklar gibi sızlandım.

"Uzun bir ay geçirdik, amore mio. Hadi karnını doldurup rahatlayalım, olur mu?"

"Karnıma başka bir şey sokmakla ilgili çok kötü bir şakam var ama şimdilik kalsın." Bu kelimeler dilimden dökülürken gözlerim kocaman açıldı. "Vay canına, sikini kastetmiştim ama bunu yüksek sesle söyleyince kulağa oldukça kötü geldi."

Kıkırdarken sesi derin ve lezzetliydi, omurgamdan aşağı bir ürperti inmesine neden oldu.

Suyu kapatıp bana bir havlu uzattığında, "Bebek istemiyor musun?" diye sordu. Belki aksanından kaynaklıydı ama bu soruyu sorunca sesi biraz suçlayıcı çıkmıştı.

Sanki bir ateş kelimenin tam anlamıyla kıçıma çarpmış gibi hemen oradan çıktım.

Saçımı sıkmadan önce yüzümdeki suyu silerek, "Tanrım, hayır," dedim.

O duştan çıkarken sağa döndüm, bronzlaşmış teninden su damlaları akıp göğsündeki ince tüylere yapışıp karnındaki boşluklarda kayboluyordu. Ağzım kurudu.

"Tamam, *belki*."

Kısık gözlerinin altından bana bakarken her iki gamzesi de tam olarak ortaya çıktı.

"Tek gereken hafif bir vuruş, bella."

ettiği için ona vurmak mı yoksa onu becermek mi istediğimi söyleyemezdim ama onu bunun için sevdiğimi biliyordum.

Yakıcı bakışlarım karşısında güzel dudaklarında bir sırıtış belirdi, sanki dünya umurunda değildi. Bu gülüşü sonra düzeltecektim.

Troy'un boğazından gümbür gümbür bir kahkaha kopunca başı geriye düştü. Ama bu kahkaha dikkatimi Sawyer'dan başka yöne çekmeye yetmedi, yumruklarım ve çenem onu aralarına alma arzusuyla kenetlendi.

"Ah, onu sevdim," diye kıkırdadı.

Sawyer'ın yaramaz sırıtışı büyümüştü. "Senile Suzy'yi kurtardığın için teşekkürler. Arabayı yolun karşı tarafında kullanmaya alışık değilim, o yüzden belki bana öğretebilirsin," dedi ve gözlerindeki parıltıdan, bunu tenimin altına girmek için yaptığını çok iyi biliyordum.

Lanet olsun, yaptığı işe yarıyordu.

Direkt ona bakarak, "Bu olmayacak," diye hırladım. "Dikkat et, bella. Onu da öldürmekten korkmuyorum."

Hiç etkilenmeyen Troy ona göz kırpıp sessizce, "Sana çok iyi öğreteceğim," dedi.

Bu ikisi birlikte benim ölümüme neden olacaklardı.

Sinirlenmiş bir hâlde asansörü işaret ederek, "Yürü. Sana yolda olanları anlatacağım," diye hırladım.

"Kahretsin, Sawyer. Tam bir baş belasısın."

Troy'a tekne kazasının kısa bir özetini anlattım. Sylvester, deniz feneri ve Kacey hakkında kısa bir açıklamayla ve nihayetinde Sawyer'ın adını, gerçekte kim olduğunun gizli tutulması gerektiğini anlattım.

Troy'a bir bakış attım ama o benim kızıma bakmakla meşguldü. Az kalmıştı, yumruklarımı boğazına indirecektim ama yaklaşan ölümü sezmiş olmalıydı çünkü başka tarafa baktı.

Asansörle inerken, Sawyer yüzünü tamamen cam pencerelere yapıştırmış, okyanusa inişimizi hem büyülenmiş olarak hem de dehşetle izliyordu.

Üç yıl geçmesine rağmen hâlâ manzaradan bıkmamıştım. Geniş,

mavi bir denizden başka hiçbir şey yoktu. Bu, yüzeyin altında koca bir evren ve muhtemelen gezegenimizin dışındakinden daha büyük bir gizem vardı.

Merkezin içine girip durduğumuz an, bir dakika oturabilmesi için onu doğruca küçük mutfağa götürdüm. Zaten yorgundu ve onu tekrar yatağa atabilmem için acele etmek istiyordum.

İltifatı geçiştirerek, "Bunu söylemeyeceğim," dedi. Ben konuşurken o bir bardak su içiyordu, otuz dakikaya sığmış hayatımızın en uzun günlerini dinliyordu.

Araştırma ekibimin geri kalanı üçümüzün özgürce konuşabilmesi için evlerine gitmişti.

Troy kendinden emin bir şekilde, "Ben söylerim," dedi.

Ben de söylerdim.

İlgiden rahatsız olan Sawyer, bardağını bırakıp bana baktı.

"Gerisini görmeye hazırım," dedi.

Troy yüzünde geniş, kendinden geçmiş bir gülümsemeyle ellerini çırpıyor, heyecanla birbirine sürtüyordu.

V.O.R.S' inşa edilirken, mümkün oldukça okyanusla iç içe olmasını istemiştim. Yani, merkezin yüzde seksen beşi saf camdan oluşuyordu. Nükleer bombadan başka hiçbir şey burayı yok edemezdi ancak suyun altında olan, önemli bir güce sahip bir şeyin yanına bırakıldığında ölüm tuzağına düşmüş gibi hissetmek kolaydı.

Sawyer'ın elini tuttum ve onu mutfaktan çıkarıp ana odaya doğru götürdüm. Koridorda kısa bir yürüyüşten sonra sağa saparak geniş alana çıktık.

Saywer kocaman gözlerle açık okyanusa benzeyen bir şeye doğru yavaşça yürürken nefesi kesilmişti.

Orası ekibin ve benim araştırmamızı yürüttüğümüz yerdi. Alanın çoğunu, monitörler ve ekipmanlarla dolu masalar kaplıyordu. İşin bir kısmı köpek balıklarını izlemek, ölçüm yapmak ve olgunluk düzeylerini ve davranışlarını incelemekti.

Dalışa çıkmadığımız zamanlarda zamanımızın çoğunu bilgisayar ekranlarına bakarak geçiriyorduk.

"Kutsal bok anası," diyerek nefes aldığında Troy'dan bir kıkırdama çıktı.

Ayakları üzerinde dönerken başı bir ileri bir geri dönüyor, yuvarlak gözlerini tek bir şeye sabitleyemiyordu.

Solumuzda bir mavi çizgili balık sürüsü belirdi ve saniyeler içinde Sawyer'ın yüzü yeniden cama dönüp, küçük bir sarı balığın yüzerek geçtiğini izledi.

"Aman Tanrım, uzanıp onları sevebilirmişim gibi geliyor."

Sırıttım. "Amaç buydu."

Gözleri çocuksu bir merakla yuvarlanmış ve pembe dudakları aralanmış bir şekilde bana döndü.

"Ya şimdi bir megalodon çıkarsa? Bu boku kırabilir mi?"

Kaşını kaldırdı. "Bunu görmek isterdim."

Troy ürperdi. "Ben istemezdim."

Heyecanla dolup taşmış bir şekilde, "Hâlâ varlar mı?" diye sordu.

Ona, "Bu imkânsız değil," dedim. "Bence ihtimal yüksek. Köpek balıkları milyonlarca yıldır varlar. Çabuk adapte olabilen varlıklar ve hayatta kalmak için yeni bir yol bulduklarına inanıyorum."

Camdan dışarı bakmak için döndüğünde, "Birini o kadar çok görmek istiyorum ki," dedi. "Deniz kızlarını da görmek istiyorum."

Ona "Bazı insanlar megalodondan daha korkunç olduklarını söylüyorlar," dedim.

"Yani onlar gerçek mi?" diye fısıldadı.

Nefesi camı buğuladığında sırıtarak omuz silktim. "İmkânsız değil."

Bir palyaço balığının binanın diğer tarafına yüzüp dikkati dağılmadan önce, "Çok havalı," diye mırıldandı.

Heyecanla çığlık atarak, "Bu Nemo," dedi.

Troy beni inceliyordu ve yüzümün yan tarafının ne kadar derinden yandığını hissettiğimde bakışlarıyla karşılaştım.

Keyiflenmiş gibi görünüyordu ama ifadesinde başka bir şey daha vardı. Rahatlama gibi bir şeydi. "Onu yanında tut."

Sanki bir mıknatısla tutulmuş gibi başımı binanın etrafındaki palyaço balıklarını takip eden Sawyer'a çevirdim.

"Bunu planlıyorum."

38. BÖLÜM

[illegible]

[illegible] Bunu özlemiştim.

[illegible] çıkar çıkmaz, "[illegible] biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

[illegible] Onu özlememiştim.

[illegible] gözlerimi kısarak baktım. [illegible] için onu buraya sürükledi mi yoksa [illegible] onu görmeden mi [illegible] bilmiyordum.

"Ve sonunda [illegible] halinde [illegible] sana çok mutlu olsam da bu hiç hoş bir görünüş olmaz."

[illegible] "Lanet olsun, ne diyorsun?" diye bağırdım. [illegible] ne olduğumu bilmiyormuşum gibi davranıyordu.

"Islak, buruşmuş bir kuş izim. Islak, buruşmuş bir kuru üzüm gibi görüneceksin. Bu hoş olmaz."

Ben cevap veremeden suyun yönü değişti, dikkatimi [illegible] uzaklaştırmaya yetecek kadar değişmişti. Bir yüzgeç bana doğru geliyordu bu yüzden sürekli olarak suyun altına bakıyordum.

Dişi büyük beyaz köpek balıkları suda bir torpido gibi saatte yaklaşık yirmi beş mil hızla yüzerlerdi.

Adrenalin sistemime hücum ediyordu, kalp atışlarım vücudumdaki her parçamda atıyordu.

Ağzını genişçe açmış, jilet gibi keskin dişleri görünüyordu. Ona dönük dik durmak için bacaklarımı sallayıp kendime [illegible]. Ayaklarım onu geçince gövdem tam ağzının önüne geçti. Tam bana yaklaştığında, üzerine atlamak için onun [illegible] kullanıp, burnunun ucunu tutup sırtına bindim.

Suda süzülürken, sırt yüzgecini yakalayıp sıkıca tutunca debeleniyordu.

Onu yeterince tedirgin etmiştim bu yüzden merdivenin yanında yüzdüğünde, onu bırakıp metal basamaklara tutundum, o başka bir yöne doğru hareket ederken dışarı çıktım.

Kafamı dışarı çıkardığımda, Memur Bancroft ve Memur Jones'u Troy'un yanında beklerken, Sawyer'ın da diğer tarafta durup rahatsızca kıpırdandığını gördüm. Tekneleri çalışır durumda iskelede duruyordu.

İyi. Demek ki burada fazla kalmayacaklardı.

Sawyer daha fazla soru yanıtlamak için karakola gitmişti ve onu almam için beni aramalarını bekliyordum. Yalnız gitmekte ısrar etmişti ve ben bundan hoşlanmasam da geçmişini yalnız bırakma ihtiyacına saygı duydum.

Görünüşe göre onu bana getirmek için inisiyatif almışlardı.

İnsanların her zaman baktığı gibi tipik bakışla suya bakan Memur Jones, "Söylemeliyim ki, Bay Vitale, siz olağanüstü bir adamsınız," diye seslendi- *bahsettiği kişi ben olamazdım.*

"İnsanlarla ilgili hiçbir şey olağanüstü değildir," diye cevap verdim. Troy iyi görünmek için yere bakıyordu, bu benim kafamı karıştırmıştı çünkü bu duruşunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Jones soğuk bir sesle kıkırdadı. "Sanırım haklısınız."

Kaşlarımı çatarak platforma adım atıp gruba doğru ilerlerken vücudumdan su dökülüyordu. Son üç haftada onları yeterince görmüştüm ve yüzlerinden oldukça sıkılmıştım. Sawyer'ın yanaklarında küçük kırmızı noktalar oluşmuştu, gözleri kısa bir süreliğine dönüp ardından hızlıca başka tarafa baktı.

Dudaklarımın kenarlarında bir sırıtış belirdiğinde Sawyer hızlı bir bakışla bu sırıtışı gördü. Sonra, bakışları katılaşıp bana yapışmadan önce kendine takılıp düştü, ben yaklaşırken o çilek gibi dudakları ayrıldı.

Kahretsin, küçük hırsızımı seviyordum.

"Bay Vitale?" Aniden gelip araya giren ses dikkatimi dağıttı ve gülümsemem hemen gitti.

"Ne?"

Troy sesim karşısında bıkkınlıkla iç çekti.

Jones dudaklarını kıvırarak, "Gördüğüm kadarıyla hâlâ terapiyle

ilgilenmiyorsunuz," dedi. Birini öldürmenin neden olduğu etkiler için bir terapistle görüşmem için beni sıkıştırıyorlardı ama uyku sorunu yaşamadığım için bunu neden istediklerini anlamıyordum.

"Ne işe yarayacak?"

Jones bana cevap vermeye tenezzül etmedi, bunun yerine kuru bir kahkaha attı.

Bancroft araya girerek, "Trinity için iyi bir rol model olmuyorsunuz," dedi. "Eğer terapiye giderseniz kendinizi daha rahat hissedersiniz."

Grubun önünde durup iki memura kaşlarımı çatarak baktım. Sawyer, kendisine tahsis edilen birine gitmek istemediği için şimdilik terapiyi erteliyordu. Size kâbuslar yaşatan her şeyi gömmek zorunda kaldığınızda ve bunları başka birine asla söyleyemediğinizde yardım istemek zor oluyordu.

"Neden buradasınız?"

Sawyer başını bana doğru sallayıp bana bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"İncelememelerimiz sonunda bu davada önemli ölçüde meşru müdafaa olduğuna dair kanıtlar görüldü. Artık şüpheli olmadığınızın iyi haberini size vermek istedik."

Kollarımı kavuşturup bir süre onlara bakarak, "Bunu zaten biliyordum," dedim.

Troy'un gözleri küçülmüştü. Polisten korkuyordu ve ona göre polislere saygısızlık etmek, başbakana saygısızlık etmekten farksız değildi.

"Biliyor muydunuz?"

Omuz silktim. "Cesetleri istiflediği düşünüldüğünde bu barizdi."

Sawyer bana bir bakış attı ve hemen araya girip, "Bunu duyduğuna çok sevindi," dedi.

İkna olmuşlar gibi görünmüyorlardı ve açıkçası bu umurumda bile değildi.

"Trinity'ye mali yardım ve topluma alışmasına yardımcı olabilecek programlar hakkında bazı broşürler verdik. Umarım onu kendi bağımsızlığını bulması için cesaretlendirirsiniz, Bay Vitale," diye açıkladı Bancroft. Ama son cümleyi sert ve otoriter bir tonla söylemişti.

Çocuğunun otuz yaşına kadar bodrumunda yaşamak yerine üniversiteye gitmesini bekleyen bir ebeveyn gibi bir kaşını kaldırdı.

Beni büyüten rahibeler ondan çok daha korkunçtu.

Bahsedilen broşürler Sawyer'ın elindeydi ve daha sonra yakmayı planlıyormuş gibi onlara bakıyordu.

Sabırlı bir şekilde, "Trinity zaten bağımsız, efendim. Umarım ona daha fazla güvenmeyi öğrenirsiniz," diye cevap verdim.

Hak vererek gülümsedi.

Bancroff, Sawyer'a dönerek, "Adını değiştirmek istediğinden bahsettin, bu süreçte sana yardımcı olabilecek bir avukat ayarlayabiliriz. Oradan bir kimlik de çıkarabileceksin," diye konuşmaya devam etti. "Adının ne olmasını istediğine karar verdin mi?"

Birkaç çift göz ona bakarken Sawyer'ın gözleri büyüdü. Adını, gerçek adını kullanmak istiyordu ama bunu polise açıklamaya çalışmak konusunda gergindi. Kimseye bir şey açıklamak zorunda değildi.

Boğazını temizleyerek, "Şey, ben, bu garip gelebilir biliyorum ama Sawyer'ın adını almak istiyorum. En azından ilk adım olarak. O... bana çok şey öğretti ve ona hayran kaldım. Ve o bir hayatı hak ediyordu."

Bancroft çok duygulanmış gibi gözüküyordu.

Yumuşak bir şekilde, "Bu çok tatlı," dedi. "Ayrıca güzel bir isim. Zavallı kızın çok sıkıntılı bir hayatı olmuş. O şeytani kardeşi hakkında bir sürü kötü haber çıktı. Sanırım dünyaya bir iyilik yaptı."

Sawyer'ın ağzı açılıp sonra kapandı, yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Kardeşine karşı daha fazla kanıt bulunmasına ve Sawyer'ın bunu asla bilmemesine şaşırarak kaşlarımı çattım. Sanırım, ne pahasına olursa olsun onunla ilgili hiçbir şey öğrenmek istememişti.

"Haber?" diye tekrarladım.

Bancroft bana döndü. "Ah, evet. Kardeşi genç kızlara tacizde bulunuyormuş. Birçoğu ölümünden sonra ortaya çıktı."

Sawyer gözle görülür şekilde solgunlaşıp yüz ifadelerini kontrol etmekte zorlanıyordu.

Jones ortağına bir bakış atıp, "Pekâlâ, dedikodu yapmayalım," dedi.

Bancroft tekrar Sawyer'a bakıp onu rahatlamak için bir elini Sawyer'ın koluna koydu.

"Bir konuda yardıma ihtiyacın olursa haber ver. Bay Vitale ile emin ellerde olduğunu eminim ama bana ihtiyacın olursa bir telefon kadar uzağında olacağım."

Sawyer gülümseyerek memurlara teşekkür etti. Onların gitmesini

izleyip Troy ve Sawyer'a tekrar baktım. Troy biraz hasta gibi görünen Sawyer'a bakıyordu.

Troy gerçeği bilecek tek kişi olacaktı. Herhangi birine bir şey söyleyecek olursa onu paramparça edeceğimi ve bir köpek balığının yemeği olacağını biliyordu. Sylvester'ı öldürdüğümü düşünürsek, bana inanmaması için hiçbir nedeni yoktu.

Endişeden kaşlarını çatarak Sawyer'a, "İyi misin?" diye sordu.

Sawyer kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını hızla salladı. "Evet," diye hırladı. Sonra tekrar başını sallayarak, "Aslında, hayır. İyi değilim," dedi.

Troy'u geçip kolunu tuttum ve onu kendime çektim. Bir yaprak gibi titriyordu.

Gözüne bakmak için başımı eğerek, "Başka kızları taciz ettiğini biliyor muydun?" diye sordum. Bakışlarını benden kaçırmak için başını eğdi.

Çenesini parmaklarımın arasına sıkıştırarak bana bakması için onu zorladım.

Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Bakışlarını kaçırarak, "Hayır," diye fısıldadı.

Troy, "Ne olursa olsun, dünyaya büyük bir iyilik yaptın," diye mırıldandı. "Dürüst olmak gerekirse, daha fazla kızın tacize maruz kalmasını önleyip onu öldürdüğün için kendini artık hırpalamamalısın."

Sawyer başını salladı ama yine de kendini ikna etmeye çalışıyor gibi görünüyordu.

"Evet, bunun farkına varmadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum."

Troy omuzunu silkti. "Nasıl farkına varabilirdin ki?"

Kaşlarını çattı. "Eskiden olduğum kişiyi öldürmem gerekiyor muydu?"

"Avustralya seni ABD'ye teslim eder. Ve eğer teslim ederse, mahkemeye gidip her şeyi yeniden yaşamak zorunda kalırsın ve onun tacizine rağmen suçlu bulunma ihtimalin çok yüksek," dedim. "Amerika'da tacize uğrayan kurbanlar için adalet neredeyse hiç sağlanmıyor. Bütün tacizcilerin ölüp gömülmesi daha iyi."

İçini çekerek, "Bu konuda haklısın," dedi.

Köpek balığı suda sıçradığında dikkatim dağıldı.

"Buradaki işimi bitireceğim. Sonra gidip adını değiştireceğiz. Adının zaten ne olmasını istediğimi biliyorum."

Mavi gözleri şaşkınlıkla benim gözlerime baktı.

Arsızca, "Ne olmasını istediğini biliyor musun?" diye sordu.

Ben sırıtırken Troy dramatik bir şekilde nefesini tuttu.

"Az önce gülümsedi mi?"

Onu görmezden gelerek, "Soyadını seçiyorum, bella" dedim.

39. BÖLÜM

Sawyer

BİR AY SONRA

Yumuşak bir şey boynumun yanına bastırarak beni derin bir uykudan uyandırdı. Bir an sonra, bu nazik dokunuş keskinleşip bir ısırığa dönüştü. Enzo dişlerini kulağımın altındaki ete batırırken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Enzo," diye inledim. "Vajinam hayatım boyunca kelimenin tam anlamıyla hiç bu kadar ağrımamıştı."

Tekrar dişleriyle ısırıp, "Onu alabilirsin," diye mırıldandı. "Her zaman yapıyorsun."

"Çok kabasın," diye homurdandım. "Hırpalanmış, yara bere içinde kalmış bedenimi umursamıyorsun."

Sert sikini sırtıma bastırınca dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı. Bu küçük ses, tüm vücuduma yayılan ısıyı ve ardından omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti göndermeye yetti. Dürüst olmak gerekirse, bu çekiciliği acımasızdı. Yemin ederim bu çekiciliğini dünya barışıyla ya da başka bir şeyle takas edebilirdi.

Eğer bunu sikine taksaydı.

"Buna katılamayacağım, Bayan Vitale."

Bu hatırlatmayla kalbim gümbürdedi.

Sawyer Vitale.

Eski hayatımdan bana kalan tek şey ilk adımdı ve Enzo'nun dilinden her döküldüğünde kulağa çok güzel geliyordu. Kabul etmem gerekirse, onunla bu kadar güçlü bir bağ kurmamın sebeplerinden biri bu olabilirdi ama uzun süredir adımdan kaçtığım düşünülürse, sonunda onu kullanabilmek iyi hissettiriyordu.

Onun soyadını almak Enzo'nun fikriydi. Elbette itiraz ettim ama hayırı cevap olarak kabul etmiyordu. Ve çok ikna edici taktiklerinden sonra, onunla savaşmanın anlamsız olduğunu anlamadım.

Sadece bir soyadıydı...

Benden bıksa bile, beni sonsuza kadar Enzo'ya bağlayacak bir addı.

"Soyadını almam için neden ısrar ettiğini hâlâ anlamıyorum. Evli bile değiliz."

"Evlilik sadece bir kâğıt parçası. Bu soyadı kalıcı."

"Yani, teknik olarak soyadım da sadece bir kâğıt parçası."

Homurdanıp vücudumu yana doğru çevirdi, üzerime yığılırken sırtımı zorluyordu. Yüzündeki sert ifadeye güldüm. Ortak ölüme yakın deneyimimize rağmen o daha nazik değildi.

"Sen tam bir vahşisin," diye dalga geçtim, ondan aldığım büyük beden tişörtü karnımdan yukarı kaydırdığında gülümsemem kayboldu, kaba avuçları tenimde kayıyordu.

Titriyordum, tek bir dokunuşun beni tereyağı gibi eritmesine hâlâ alışamadım.

Yaklaşıp dudaklarını boynum boyunca sürükledi.

"*Ti mangerei.*"

"Bu ne anlama geliyor," diye fısıldadım.

Boynumun kenarını tekrar ısırıp, "Seni yiyebilirim anlamına geliyor," diye hırladı.

Sırtım bir sevgiliden gelen şehvetli bir parmak gibi omurgamdan aşağı yuvarlanıp istemsizce bükülmeye başladığında nefes nefese kalmıştım.

Yumuşak bir inilti çıkınca vücudum ne kadar itiraz etse de o üzerimdeyken kollarım boynuna dolandı.

Kulağımın altına ve sonra çeneme bir öpücük kondurup, "Yakında gitmemiz gerekecek," diye mırıldandı.

Ağzı yavaşça benimkine giderken gözlerim titreyerek kapandığında, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Tekneye," diye cevap verince itiraz etmek için hemen gözlerim açıldı. Bu fırsatı değerlendirerek dilini ağzıma daldırıp vahşi bir öpücükle dudaklarımı dudaklarının arasında aldı.

Lanet pislik, ağzını bir nükleer bombanın kırmızı düğmesiymiş gibi kullanıyordu. Ve benimkine her bastırdığında, içimdeki patlayıcıyı serbest bırakıyordu.

Elini buklelerimin arasından kaydırıp, daha derinden öperken buklelerimi sıkıca tutuyordu ve dilinin her hareketiyle ruhumu çalıyordu.

Neden kimsenin tadına bakmasına izin vermediğini anlamıştım. Bağımlılık yapıyordu ve kendini onların pençelerinden asla kurtaramayacaktı.

Dişleri alt dudağıma kenetlendi, hassas eti ağzına çekip emdi. Dilini daha fazla ağzımda kıvırmak ve boğazımdan aşağı elektrik göndermek için dudağımı serbest bıraktığında inledim.

Geri çekildiğinde oksijensiz kaldım, ağzımın kenarını öpmeye ve boynumdan aşağı inmeye devam ederken afalladım.

Ellerim yeni tıraş olmuş kafasında gezerken, nefes nefese, "Bence bugün tekneyi atlayıp yatakta kalmalıyız," dedim. Saçları yine kısa dikenlere dönmüştü ve avuçlarımın arasında inanılmaz hissettiriyorlardı.

Durup, kafesinden kurtulmaya çalışan kalbimin takılmasına neden olan bir yoğunlukla bana baktı.

"O zaman yarın gideceğiz," dedi.

"Ah, lanet olsun," dedim. "Yarın bir işim var. Yağmur yağacak mı diye kontrol ettin mi?"

"Bella, bizi bir daha asla tehlikeye atmayacağım. Sana bir şey olmayacak."

Dudaklarımı büktüm. Kazadan beri tekneye çıkmamıştım ve kendime zaman vermeye karar vermiştim. Kaderin henüz benimle işi bitmediğine dair bir korkum vardı ama daha da büyük bir parçam artık kaçmama izin vermiyordu.

Korkularımla yüzleşmenin çok daha canlandırıcı olduğunu keşfetmiştim.

"İyi. Ama bugün öncelikle yapmak istediğim bir şey var. Ve sonra beni kalp krizi geçirerek öleceğim köpek balıklarına atabilirsin, tamam mı?"

Bu dramatik hâlime başını sallayıp geriye çekildi.

"Git şimdi. Öğlen seni limanda bekliyor olacağım."

"Pekâlâ, lanetleneceğim! Ve burada güvenilmez olanın ben olduğumu sanıyordum."

Ses, yüzümde aniden bir gülümsemenin oluşmasına ve farkına varmadan otobüs durağına koşmama neden olmuştu. Simon'a koşarken neon pembe parmak arası terliklerim kaldırımda tıkırdıyordu.

Haftalardır otobüs durağına bakıyordum ama onu görmemiştim. Önce polisle olan durum düzelene kadar beklemem gerekmişti ve sonra kendime iyileşmek için zaman vermiştim. Simon'ın beni yaralanmış ve kötü olarak görmesini istemiyordum, beni o adada kaza geçirmeden önceki hâlimden daha iyi görmesini istiyordum.

O başka bir şey söyleyemeden, bankta otururken kollarımı boy-

nuna dolayıp, biraz eski baharat kokusuyla tuzlu okyanus kokusunu içime çekerken başımı omuzuna yasladım.

Kıkırdayıp ellerimi okşarken tüm vücudu titredi.

"Ben de seni özledim, küçük hanım."

Uzaklaşarak, "Özür dilerim," dedim. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Eh, bu kasaba o kadar büyük değil. Sadece gidebileceğim çok fazla yer var ama aşağı gidebileceğim."

Gözlerimi devirerek sırıttım. "Cehenneme gitmeyeceksin, Simon."

Homurdandı. "Eski eşim sana tersini söylerdi." Burnunu kaldırarak arkasına yaslanıp bana bir büyüteçle bakıyormuş gibi bakıyordu.

"Sana ne oldu?"

Ne kadarını açıklamam gerektiğini düşünerek başımı kaşıdım.

"Bir süreliğine kayboldum. Ama artık evdeyim," dedim.

Bileğimdeki bağa bakarak, "Ya, ya," dedi yavaşça. Bileğim neredeyse tamamen iyileşmişti ama hâlâ biraz zayıftı. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak iyileşiyordum.

Çoğu gece, Enzo ve ben kimin bir beyin iblisi ile önce uyandırılacağı konusunda yarışıyorduk ama yardım isteyeceğimiz biri vardı yanımızda ve ikimiz de tam olarak iyileşmemiş olsak da yalnız değildik.

"Bir sonraki dövmen için hazır gibisin."

Gülümserken o kadar çok ağzımı açtım ki tüm dişlerim görünüyordu.

"Bahse girerim öyleyim."

Kıkırdayarak içinde mürekkep ve açılmamış iğne olan bir plastik poşet çıkardı.

"Bu güzel salı sabahı nasıl bir dövme istiyorsun?"

Hangi gün olduğunu fark etmemiştim ve biraz dejavu yaşadım. Üç buçuk ay önce bir salı günü bu otobüs durağında Simon ile tanışmış ve ilk dövmemi yaptırmıştım. O zamanlar olduğumdan tamamen farklı bir insan olmam dışında dönüp dolaşıp aynı yere gelmiştim.

Üzgündüm, kırılmıştım ve zar zor hayatta kalıyordum.

Ve şimdi hâlâ biraz kırgındım ama artık hayatta olmak o kadar da kötü gelmiyordu. Ve başıma gelenler beynimin içine kazınmış olsa da en azından şimdi geriye bakmak yerine ileriye bakabilecektim.

Sonunda, "Bir kaktüs istiyorum," dedim.

Duraksadı, kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Bir kaktüs," diye tekrarladı. "Neden bir kaktüs?"

Omuz silktim. "Güçlü ve dirençliler ve zor koşullarda hayatta kalıyorlar."

Arkadaşım bunu düşünürken alt dudağını öne çıkardı.

"Ah ve sen onlara zarar vermedikçe onlar bir sineğe bile zarar vermezler."

Bu Simon'un başka bir kahkaha atmasına neden oldu.

Başını hayretle sallayıp kıkırdayarak, "Bir kaktüs," diye tekrar etti.

"Şu anda olduğum kişi bu olmayı seçiyor. Bir kaktüs."

"O zaman ben de onu yapacağım," dedi. "Nerende istiyorsun?"

Bağı çözüp, kolumu uzatarak bileğimi işaret ettim. "Buraya, lütfen."

Gülümseyen Simon bileğimi tuttu ve bacağının üzerine koydu. İğneyi açıp ucunu ahtapot mürekkebi kavanozuna daldırdıktan sonra işe koyuldu, ben de rahat bir sessizlik içinde yanlış anlaşılan bitkinin yavaş yavaş şekillenmesini izledim.

Çok acıyordu ama acı her zaman güzellikten önce gelirdi. Acısız güzellik takdir edilmezdi.

Yirmi dakika sonra, "Bitti," dedi ve bileğimi kontrol edebilmem için doğruldu.

Bileğimdeki şekilsiz kaktüse gülümseyerek, "Çok tatlı, Simon," dedim. "Keşke bunu bir kaktüs iğnesiyle yapabilseydin."

Kahkaha attı. "Buralarda kaktüs olabileceğini düşünme. Ama sen bir tane bul, bir dahaki sefere onunla yaparım."

"Ona ne yapacaksın?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve döndüğümde Enzo'nun kaşları çatık hâlde hızla bize doğru geldiğini gördüm.

Eli kurabiye kavanozunda yakalanmış bir çocuk gibi hissederek, "Burada ne yapıyorsun?" dedim.

"Yem dükkânına gidiyordum ve bir otobüs durağında oturan küçük sarışın bir hırsız gördüm."

"Hey, şimdi..."

"Sorun değil," diyerek Simon'ın sözünü kestim ve elimi onun elinin üzerine koydum. "O bir huysuz ama o benim huysuzluğum."

Simon, Enzo'nun sert ifadesine geri bakmadan önce bana baktı.

Yüzümde parlak bir gülümsemeyle huysuz diyerek bileğimi gösterdim, bu adamın tek arkadaşımı kızdırmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu.

"Simon bana başka bir dövme yaptı. Bir kaktüs."

Enzo'nun ela gözleri bileğime kaydı ve ardından kolumu yakalayıp kendine yakınlaştırdı. Dudağımı ısırdım, onun sıkı tutuşundan dolayı vücudum daha çok kızardı.

Onun varlığına alışabilir miyim bilmiyordum ama bunu denemekten çekinmiyordum.

"Neden bir kaktüs?"

Ona Simon'a söylediğim şeyleri söyledim ama tepki vermedi. Kolumu bırakmadan önce birkaç saniye daha kaktüse baktı.

Sonunda, "Bu hijyenik değil," dedi.

"Değil," diye ona hak verdim.

Kaşları hâlâ çatıkken Simon'a baktı ve sonra tekrar baktı. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ve her zamanki gibi kızgın olup olmadığını anlayamıyordum. Normal yüzü ve kızgın yüzü aynı görünüyordu.

Bir süre sonra Simon, "Eh, kendi başına mı oturacaksın yoksa ölü bir balık gibi bana bakmaya devam mı edeceksin?" dedi.

Enzo etkilenmeden tek kaşını kaldırdı. Ama beni şaşırtan bir şekilde, Simon'ın diğer tarafında oturup sessizce bileğini uzattı.

"Çabuk yap," diye homurdandı.

Ağzım açık kaldı ve Simon yeni bir iğneyi açarken ben ölü balık oldum.

"Ne istiyorsun?"

"Bir köpek balığı."

Simon, Enzo'nun kısa ve ani tepkilerinden rahatsız olmadan öne eğilip dövme üzerinde çalışmaya başladı. Ela gözleri bana bakıp sonra açık ağzıma düşüyordu.

Simon bana bir bakış atarak, "Ağzına bir sinek girecek," siye seslendi.

Tek cevabım, "Ah," oldu. Enzo sanki bana, *Eee? Ağzını kapatacak mısın yoksa kapatmayacak mısın?* der gibi kaşını kaldırdı.

Çenemi o kadar sert kapattım ki dişlerim gıcırdadı.

Sonunda Simon'a, "Garipsin," dedim.

Simon gülümsedi.

"Sana uyuyor, değil mi?"

Enzo'nun bakışlarıyla tekrar karşılaşınca, "Sanırım, uyuyor."

SONSÖZ

Sawyer

İKİ YIL SONRA

"Enzo, bekle, bu pek güvenli değil. Öleceğiz," diye yalvardım, cümlemin sonu bir inilti ile bozuldu.

Kalçalarımı sikini daha çok içime batırmak için geri çekince gözlerim yuvarlandı. Bizden sadece birkaç metre ötedeki canavar kuyruğunu sallayıp yüzümüze okyanus suyu püskürttüğünde aptal adama dik dik bakıp bacaklarımı düzleştirmeye çalıştım.

Enzo sırıttı ve karşılık olarak beni daha sert sikip boğazımdan bir inleme daha çıkmasına neden oldu.

Son bir saattir köpek balığı kafesindeydik ve etrafımızda dönen üç kocaman beyaz köpek balığını izliyorduk. Hepsi sırayla kafesi ısırdı ve bir köpek balığının ağzının tam karşımdaki görüntüsüne yavaş yavaş alışıyor olsam da bu altıma işeyecek gibi olmadığım anlamına gelmiyordu.

Bugün ölmediğim için yüzümde rahatlamış bir gülümsemeyle dalış ekipmanımızı çıkardığımız anda Enzo beni kavrayıp, ikimizi de hâlâ soğuk okyanus suyunun içinde bulunan kafese geri gönderdi.

Metal parmaklığın üstü yüzey seviyesinden birkaç santim yukarıdaydı ve kapağı açıktı. Köpek balıkları gerçekten içeri girmek isteseydi, muhtemelen tepeye çıkıp bizi yiyebilirlerdi.

Enzo yapmayacaklarından emindi ama bu lanet olasıca yaratıkların kuş yakalamak için havaya zıpladığını görmüştüm. Zıplayıp üstümüze düşmeyeceklerini kim söyleyebilirdi ki?

Bacaklarımı beline doğru yukarı çekerek kulağıma, "Kalbinin ne kadar hızlı attığını hissedebilirler," diye fısıldadı. Beni kafesin tekneye bakan tarafına sıkıştırdı ama daha güvende hissetmiyordum.

"Enzo, kes şunu," diye sızlandım ama beni dinlemedi. Bunun

yerine, elini vücudumuzun arasına kaydırıp, içime girip çıkmaya devam ederken hünerli parmakları klitorisimi okşadı.

"Senin içini her doldurduğumda bunu hissediyorlar," dedi. Sesi ortasında bulunduğumuz okyanustan daha derin ve bizi çevreleyen dalgalardan daha sertti.

Köpek balıklarından biri tekrar suda çırpınıp, başımızın üzerinden daha fazla su gönderdi.

Çevremde bir yüzgeç belirince titreyip, zorlukla solurken, "Bunu şimdi yapmak istemiyorum," dedim.

Sinsi sinsi kıkırdadı.

Kulak mememi dişlerinin arasına alıp sıkıştırmadan önce, "Yine küçük oyunumuzu mu oynuyoruz? Yeteneğini kaybediyorsun, *mia piccola bugiarda*,"* diye hırladı.

Sırtım yay gibiyken tırnaklarım bronzlaşmış omuzlarına değince derin bir nefes aldım. Damarlarımda pompalanan adrenalinden dolayı bacaklarımın arasına kadar gelen farklı hisler ve ağzıyla yaptıkları beni aşırı hıza sevk ediyordu.

"Amın beni çok sıkı tutuyor. O tatlı ağızdan çıkan bir söze inanacağımı mı sanıyorsun? Bahse girerim şimdi dışarı çıkarsam, amın onu kaybettiği için ağlardı."

Başımı salladım ama haklıydı. Sanırım şimdi dursa ağlardım.

"Söyle, Sawyer. Sikim için ne kadar sürtük olduğunu ve etrafında boşalmak için yalvardığını duymak istiyorum."

Neredeyse hiç düşünmeden boğazımdan kekeme bir, "L-lütfen," çıktı. Büyüleyip baştan çıkaran biri varsa o da oydu. Basit bir komutla irademi büküyordu ve direnemeyecek kadar çaresizdim.

Orta parmağı klitorisimi daha sıkı okşadığında dişlerimi sıkıp, "Lütfen, Enzo," diye ağladım.

Gözünde kötü bir parıltıyla, "Devam et," diye beni cesaretlendiriyordu.

Enzo'nun tam arkasından bir köpek balığı ortaya çıkıp, kafesin etrafına çarpıp dişleri tam olarak ortaya çıkmışken, "Ben senin sikinin orospusuyum," diye bağırdım.

Sözlerimi ürkütücü bir tiz ses takip etti ama Enzo pes etmiyordu, huzursuz köpek balıklarından rahatsız olmuyordu.

Etrafımızdaki titreyen kafese rağmen temposunu sabit tutup, "Bu yeterli değil," diye mırıldandı.

* (İtl.) Benim küçük yalancım. -*çn*

Köpek balığı tekrar kafese çarptığında, bağırıp hızlıca, "Lütfen, lütfen sikinin etrafında boşalmama izin ver," dedim.

Çılgınca sırıtarak, "İyi kız," dedi. Lanet olsun, tam bir kaçıktı ama Tanrım, çok iyi hissettiriyordu.

"Şimdi beni sevdiğini söylediğini duymama izin ver."

Hızla nefes alarak, "Seni seviyorum," dedim. "Ve beni boşaltmanı seviyorum."

Boştaki eli boğazımdan yukarı kayarken iki gamzesi de belirdi, zevk vücudumun her hücresini işgal ederken boğazımı sıkıca sıktı. Her vuruşta görüşüm kararana kadar daha da sıkıyordu ve nabzımı kafatasımda hissedebiliyordum.

Başka bir köpek balığı kafese çarparak onu tekneye uçururken, hırlayıp temposunu hızlandırdı.

Vücudumu boyun eğmeye zorlayan adama bakarken gözlerim kocaman açıldığında bir çığlıkla boğuldum. Yanılmıştım. Gerçek yırtıcı zaten kafesin içindeydi ve ben onun dişlerinin arasında sıkışıp kalmıştım.

"Sana aşkımın cehennem gibi acıtacağını söylemiştim. Söyle bana, bella ladra, acıtıyor mu?"

Sıkılmış boğazımdan anlaşılmaz bir ses çıktığında sanırım tırnaklarım etine iyice battı. Açlıktan ölmek üzere olan üç köpek balığı tarafından çembere alınmışken ondan kan gelmesini umursamayacak gücü kendimde bulamadım.

Hiçbir ölüm, onun beni boyun eğmeye zorladığı orgazmdan daha acı verici olamazdı.

Gözlerimi sımsıkı kapattığımda gözlerimin içinde yıldızlar patlıyordu. Dış dünya solmaya başladığında hissedebildiğim tek şey amcığımın onun etrafında kenetlenmesi ve klitorisimi uzmanlıkla nasıl çevrelediğiydi.

Tırnaklarım boğazımdaki eli yakalayıp, beni daha yükseğe çıkarırken umutsuzca elini tırmalıyordum. Bilincim kaymaya başladı.

"İşte bu, bebeğim, bu çığlıkları atmak için savaş," diye hırlayıp kalçalarını yuvarlayarak gözlerimin doğrudan kafamın arkasına fırlamasına neden oldu. Penisinin ucu, sadece kendisinin nasıl ulaşacağını bildiği o lanet noktaya çarptığında boğazımdan çaresiz bir hıçkırık çıktı.

İçime daha sıkı girince saniyeler içinde sikinin etrafında patla-

dım. Boğazımı serbest bırakınca beynime akan kan dünyamın kendi ekseni etrafında dönmesine yetti. Eskiden okyanus olan şey artık uzay olmuştu.

Boğazımdan bir çığlık koptuğunda etrafımda tutunacak sağlam bir şey aradım ama beni bütün yapan her şeyi parçalayan dalgaların arasında kaybolmuş hissettim.

Belli belirsiz, Enzo'nun bir kolunu dizimin altına kaydırdığını ve orgazm olmak için daha yükseğe çıkıp kontrolünü kaybetmeye başladığını hissettim.

Dişlerinin arasından mırıldanarak, "Tanrım, bu amcık çok iyi," dedi. Ve sonra bir inilti çıkarıp, kendini içimde bırakarak içimi spermiyle doldururdu.

Eli yanımdaki metal çubuğa çarpıp kalçalarını kesik kesik, düzensiz bir yuvarlanmayla hareket ettirdi.

Çok uzaklardan, "Lanet olsun, Sawyer," diye hırladığını duydum.

Uzayda hiçbir ses duyulmaz, değil mi? Konuşacak hava olmayınca ses de olmazdı.

Yavaşça, neredeyse isteksizce aşağı indiğimde Enzo'nun başını ağır bir şekilde benimkine dayanmış olarak buldum ve şimdi iki köpek balığı kafese girmeye çalışıyordu ve Tanrım, başım dönüyordu.

Suyun düşük sıcaklığı tekrar içeri sızmaya başladığında, "Resmi olarak bir budalayım, bu muhtemelen bana bir maya mantarı enfeksiyonu bulaştırdı ve o köpek balıklarının içeri girmesine iki saniye kaldı," diye tısladım. "Şimdi, dışarı çıkmama izin verir misin?"

Enzo kıkırdarken omuzları zıplıyordu ve sonra çenesini kaldırıp alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Elbette, bebeğim."

Beni dışarı çıkardığında hemen kafesin üzerinden tırmandım, neredeyse The Ladra'ya sürünüyordum. Enzo bu tekneyi onunla evlenmeye evet dediğim gün almıştı.

Gün batımında, suyun yüzeyinde parıldayan ışıklar eşliğinde beni dışarı çıkarıp elmas yüzüğü hiç sormadan parmağıma geçirmişti.

Enzo içten konuşmalar yapmazdı ama o gece sesim kısılana kadar *evet* diye haykırmama neden olacak şekilde bana tapmıştı.

Üç gün sonra evlenmiştik, şahitlerimiz da Simon ve Troy'du. Zaten ihtiyacımız olan tek aile onlardı.

Tekneye benim adımı vermesinin kötü şans olduğuna hâlâ ina-

nıyordum. Eşinizin adının dövmesini yaptırmak gibi, şüphesiz lanetliydi.

Henüz bir tekne kazası geçirmemiştik ancak bu tekneye adını veren hırsız olduğuna göre, o zaman mutlaka bir ya da iki can çalacaktı.

Enzo bana dramatik diyordu ama ben buna mantık diyordum.

Ayaklarım teknenin tabanına değdiği an, dizlerimin üstüne çöküp onu öpmek için can attım.

Dev, sinirli köpek balıklarının yol açtığı tekneyi ağır bir şekilde sallayan dalgalar yüzünden mayo altımı çekmeye çalışırken, "Hareket hastalığına yakalanmadığım için şanslısın," diye mırıldandım. Yemek yemeleri engellenmişti ve bu oldukça kaba bir davranıştı.

Enzo arkamdan tekneye binip şortunu kıçına geçirdikten sonra, teknenin üzerinde asılı duran vincin kolunu iterek kafesi yukarı çekti. Vızıldayan mekanik ses, göğsünden çıkan derin kıkırdamayı maskeleyemedi.

"Bu bir meydan okuma mı, bella?"

Gözlerimi kıstım. "Eğer bu cinsel bir imaysa, o zaman seni köpek balığı yemeğine çevireceğim."

Kafes okyanustan çıkınca ve sadece sıçrayan sular duyulduğunda, "Bunun olmasını istemem," diye mırıldandı. "Sen ve o tatlı amcık bensiz çok yalnız olurdunuz."

Gözlerimi devirdim. "Hayatta kalırım, dostum. Her zaman hayatta kalırım."

Çenesini omuzunun üzerinden bükerek, "Gerçekten mi?" diye sordu şeytanca. "Sen ve fasulye tanrıları birbirinize arkadaşlık mı edeceksiniz?"

Ona orta parmağımı gösterdim ama hırlayarak bana doğru dönüp adım attığında anında irkildim. Yine kaçınca tuzlu havayı bir kahkaha doldurdu.

Bu sefer kaçmaya hiç niyetim yoktu.

BİTTİ.

Ben kimim?

Bu sorunun cevabını uzun zaman önce unuttum. O evden kaçmaya çalıştığımda sırtımda sadece giysilerim ve ayaklarımdaki çoraplar vardı. O günden sonra sadece çalıntı ayakkabılarla yürüdüm.

Hayatın anlamını, yüzü olmayan erkeklerde arayan bir kız olabilir miydim? Hepsi çok unutulabilir şeylerdi. Ta ki o gelene kadar. Beni bir şelalenin altına alıp adımı unutturdu ve karşılığında onun yerini ben aldım.

Enzo Vitale.

Denizin derinliklerini seven esrarengiz bir adam. Daha doğrusu, içinde yaşayan avcılardan birisiydi. Görünüşe göre beslediği canavarlardan çok da farklı değildi. İntikamını almak için beni okyanustaki bir balık gibi kandırıp teknesine bindirdi. Niyetini anlasaydım ve büyük bir fırtınanın bizi mahvedeceğini bilseydim, kaçardım.

Şimdi, beni arzuladığı gibi nefret de eden bir adamla, yıkık dökük deniz fenerine sığınan bir kızım.

Artık mesele kim olduğum değildi, hayatta kalabilecek miydim?

